ASASIN AMERICAN

VINCE FLYNN

VINCE FLYNN

Seria: Mitch Rapp

Volumul 1

ASASIN AMERICAN

Original: *American Assassin* (2010)

Traducere din limba engleză și note de:
CRISTINA PREDA

virtual-project.eu

2018

PROLOG

BEIRUT, LIBAN

Mitch Rapp își privi reflexia în oglinda crăpată și prăfuită și se întrebă dacă nu cumva înnebunise. Nu tremura, nu avea palmele transpirate, nu simțea nicio emoție. Nu făcea decât să-și evalueze, rece și calculat, avantajele și șansele de succes. Își revizui planul de la început până la sfârșit și ajunse, încă o dată, la concluzia că va fi probabil bătut, torturat, poate chiar ucis. Dar chiar și așa, simțea că îi este imposibil să se retragă, ceea ce îl conduse înapoi la concluzia că înnebunise. Ce fel de om ar alege, cu bună știință, să facă așa ceva? Rapp se gândi o clipă și, în cele din urmă, hotărî că e o întrebare la care ar trebui să răspundă altcineva, poate un psiholog.

În vreme ce toți ceilalți păreau perfect mulțumiți să stea deoparte, Rapp știa că nu e în firea lui să facă asta. Doi dintre colegii săi fuseseră răpiți de pe străzile Beirutului de o grupare nenorocită numită Jihadul Islamic. Un tentacul al Hezbollahului specializat în răpiri, torturi și atacuri sinucigașe. Fără îndoială, jihadiștii începuseră deja interogarea noilor prizonieri. Îi vor supune unor dureri de neimaginat până când vor obține ceea ce doresc.

Acesta era crudul adevăr și dacă unii dintre colegii săi ar putea trăi cu iluzia că nu se va întâmpla, ei bine, asta nu însemna decât că au tendința de a gravita către concluzii convenabile. După o zi în care fusese martorul incapacității operaționale a celor care ar fi trebuit să rezolve situația, Rapp hotărâse că trebuie să-și asume responsabilitatea și să găsească o soluție proprie. Poate că birocrații și diplomații din Washington erau mulțumiți să lase lucrurile să-și urmeze făgașul natural, dar nu și Rapp. Trecuse prin prea multe pentru a permite să-i fie distrusă acoperirea. În plus, mai era și ideea aceea care nu-i dădea pace, despre onoare și codul războinicului. Se antrenase cu tipii ăștia, fusese în iad și înapoi împreună cu ei. Pe unul îl respecta, admira și plăcea. Pe celălalt îl respecta, admira și ura. Trebuia să facă ceva, orice, pentru a-i salva. Poate că gașca de acasă, din Washington, ar putea să-i taie pur și simplu de pe listă, în definitiv pentru ei nu erau decât niște agenți fără chip, niște victime colaterale. Dar pentru el și ceilalți băieți din tranșee, chestiunea era ceva mai personală. Războinicii nu-și lasă camarazii să moară în ghearele inamicului, pentru că, undeva în spatele minții, toți știu că într-o bună zi ar putea fi ei înșiși în aceeași situație. Și cu

siguranță și ar dori ca țara lor să facă naibii tot ce-i stă în putință să-i aducă înapoi.

Rapp își privi reflexia ciobită; avea părul și barba negre și ciufulite, tenul măsliniu și ochii atât de închiși la culoare că păreau aproape negri. Putea să pătrundă în teritoriul inamic fără să atragă nici măcar o privire suspicioasă. Se gândi la tot antrenamentul prin care trecuse, la tot ce sacrificase. Întreaga operațiune ar putea fi expusă și asta ar însemna sfârșitul carierei sale pe teren. Ar însemna un birou prăfuit undeva în Washington, în spatele căruia să putrezească în următorii 25 de ani. Să se trezească în fiecare dimineață și să meargă la culcare în fiecare seară cu gândul că ar fi trebuit să facă ceva, orice. Și, în cele din urmă, să se secătuiască întrebându-se, pentru tot restul vieții, unde dispăruse bărbatul din el. Rapp se cutremură la acest gând. Poate că era nebun, dar citise suficiente tragedii grecești pentru a înțelege că o viață plină de remușcări și învinovățiri îl va conduce, încet dar sigur, spre secția de psihiatrie. Nu, prefer să ies din scenă luptându-mă, se gândi el.

Încuviință în fața chipului din oglindă și inspiră adânc înainte de a se îndrepta spre fereastră. Dădu ușor deoparte perdelele uzate și aruncă o privire în stradă. Cei doi pifani ai Jihadului Islamic erau tot acolo, pe trotuarul de vizavi, supraveghind zona. Rapp aruncase câteva aluzii prin cartier referitoare la ceea ce voia să facă și, în mai puțin de o oră de când îndesase cele șapte bancnote de o sută de dolari în mâna hrăpăreață a unui negustor local, cei doi își făcuseră apariția. Rapp se jucase o clipă cu ideea de a-l ucide pe unul dintre ei și a-l interoga pe celălalt, dar știa că s-ar duce vorba imediat și colegii săi ar fi mutați sau uciși înainte de a putea face ceva cu informația colectată. Rapp dădu scurt din cap. Asta e. Nu exista decât o singură cale de acțiune și nu avea sens să mai amâne ceea ce trebuia făcut.

Luă o foaie de hârtie și mâzgăli rapid un bilețel, lăsându-l pe biroul din colțul camerei. Își luă ochelarii de soare, harta și un teanc generos de bancnote și se îndreptă spre ușă. Liftul era stricat, așa că o luă pe scări, coborând cele patru etaje până în foaier. În spatele recepției era un tip nou, care părea speriat ca dracu', ceea ce însemna că cineva avusese o discuție cu el. Rapp își continuă drumul ca și cum nu ar fi observat nimic și ieși în soarele arzător cu harta deasupra capului, pentru a se proteja de lumina orbitoare. Se uită în stânga, apoi în dreapta, ca un turist veritabil, prefăcându-se că nu-i observă pe cei doi jihadiști. Cu capul îngropat în hartă, Rapp o luă la dreapta, îndreptându-se spre est.

După câțiva pași, sistemul său nervos începu să transmită spre creier semnale de alarmă, unul mai frenetic decât celălalt. Avu nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol pentru a le ignora și a-și înfrânge pornirea de a fugi, întipărită de antrenamentele dure și milioanele de ani de exercitare a

instinctului de supraviețuire, ani încrustați în ADN-ul fiecărei ființe umane. În fața lui, binecunoscuta mașină neagră era parcată peste drum. Rapp ignoră bărbatul de la volan și intră pe o alee laterală îngustă. Treizeci de metri mai în față, o namilă stătea sprijinită de perete, în fața unui magazin. Avea piciorul stâng plantat ferm pe asfalt și celălalt îndoit și sprijinit de peretele clădirii. Corpul său masiv părea că se odihnește în timp ce trăgea cu nesaț dintr-o țigară. Părea ușor familiar, atât omul cât și pantalonii negri prăfuiți și cămașa albă pătată de transpirație.

Cu excepția lui, strada era goală. Supraviețuitorii sângerosului război civil libanez învățaseră să miroasă pericolul, așa că hotărâseră cu înțelepciune să intre în case până la finalizarea spectacolului de dimineață. Pașii din spatele lui Rapp răsunau cu ecou, ca și cum ar fi tropăit pe podeaua de piatră a unei catedrale goale. Se apropiau din ce în ce mai repede. Motorul unei mașini porni, fără îndoială BMW-ul negru pe care-l văzuse deja. Cu fiecare pas, Rapp îi simțea apropiindu-se din ce în ce mai mult. Creierul său trecu în revistă cu rapiditate cele câteva scenarii posibile, încercând involuntar să găsească o cale de ieșire.

Acum erau atât de aproape, încât Rapp îi putea simți. Uriașul din față își aruncă țigara și se îndreptă de spate cu ceva mai multă energie decât l-ar fi crezut în stare. Rapp îl ignoră. Tipul zâmbi și scoase un baston de piele. Prefăcându-se surprins, Rapp scăpă harta din mână și făcu stânga-mprejur ca pentru a o lua la fugă. Cei doi lachei erau exact acolo unde se aștepta să fie: în spatele lui, unul cu arma îndreptată spre capul său, celălalt cu arma țintindu-i pieptul.

Sedanul frână zgomotos lângă ei și, imediat, portbagajul și ușa din dreapta șoferului se deschiseră larg. Rapp știa ce urmează. Închise ochii și încleștă maxilarul exact în clipa în care bastonul de piele îl lovi în ceafă. Rapp se împiedică în față și se prăbuși conștiincios în brațele celor doi tipi cu pistoale. Își îndoi genunchii și își lăsă toată greutatea în mâinile celor doi care se chinuiau acum să-l care. Simți cum namila cu bastonul își pune brațele în jurul lui și-l trage cu forță în sus. Îi smulseră Beretta de 9 mm de la spate și îl aruncară cu capul înainte în portbagajul deschis, după care trântiră capacul cu o bufnitură.

Motorul se trezi la viață și roțile din spate mușcară din stratul subțire de nisip și praf până dădură de asfalt. Vehiculul porni cu o smucitură și Rapp fu aruncat în spate. Deschise încet un ochi și, așa cum se aștepta, se trezi învăluit de un întuneric profund. Capul îl durea puțin de la lovitură, dar nu foarte tare. Nicio umbră de frică nu îi trecu pe față, niciun dubiu prin minte. Doar un zâmbet pe buze când se gândi la ceea ce urma. Semințele dezinformării pe care le tot aruncase în stânga și-n dreapta de câteva zile

dăduseră roade și atrăseseră islamiștii așa cum sperase. Răpitorii nu aveau nici cea mai mică idee că aceasta fusese, de la bun început, intenția omului pe care îl aveau acum închis în portbagaj. Și, cel mai important, nici nu-și imaginau ce violență și distrugere erau pe cale să se prăbușească asupra lor.

PARTEA I

Capitolul 1

SUDUL STATULUI VIRGINIA
(cu un an în urmă)

Mitch Rapp își scoase legătura de la ochi și ridică scaunul la loc. Mașina, un Ford Taurus cafeniu, hurducăia pe drumul de țară plin de gropi, lăsând în urmă două dâre de praf care se răsuceau în aerul fierbinte de august. Legatul la ochi fusese o precauție pentru cazul în care Rapp ar fi eșuat, ceea ce el nu avea nicio intenție să facă. Mitch aruncă o privire pe fereastră, la zidul gros de brazi care străjuia drumul. Chiar și cu soarele strălucind deasupra, abia dacă se vedea ceva prin labirintul de copaci și tufișuri care acopereau fiecare petec de pământ. Încă din copilărie îi plăcuse pădurea, întotdeauna îi inspirase încredere și pace, dar cea de aici avea un aer sinistru.

O premoniție groaznică îi acapară gândurile și-i trimise mintea pe un drum pe care nu voia să meargă. Cel puțin nu în după-amiaza asta. Cu toate acestea, Rapp se încruntă întrebându-se câți oameni muriseră oare în această pădure; și nu, nu se gândea la cei care luptaseră în Războiul Civil cu atâția ani în urmă. Nu, se gândi el, încercând să fie complet sincer cu el însuși. Moartea era un cuvânt mult prea vast, lăsa posibilitatea unui accident, a unui ghinion care căzuse pe capul vreunui biet inocent. Iar asta nu era decât o modalitate convenabilă de a ocoli seriozitatea și gravitatea situației în care urma să se bage. Execuție era un cuvânt mult mai potrivit. Bărbații la care se gândea fuseseră probabil trimiși în această sălbăticie, împușcați în ceafă și aruncați în vreo groapă proaspăt săpată și nemarcată pentru a dispărea fără urmă. Era lumea în care urma să intre și el, iar Mitch era totalmente împăcat cu această decizie.

Cu toate acestea, o umbră de îndoială reuși să-și facă loc printre draperiile trase ale minții sale și îi cauză o secundă de ezitare. Rapp se luptă cu ea pentru o clipă, după care o îndesă înapoi, în cele mai profunde sertare

ale creierului. Nu era momentul să se gândească la asta. Studiase deja problema în cruciș și-n curmeziș, o întorsese pe toate fețele și o analizase din fiecare unghi posibil, încă de când femeia aceea misterioasă intrase în viața lui. Într-un fel ciudat, știuse exact încotro se îndreaptă încă din clipa în care îl privise cu ochii aceia inteligenți, care păreau să penetreze totul.

Adevărul era că aștepta să apară cineva, deși ei nu-i spusese asta. Nici că, pentru el, răzbunarea era singura modalitate de a lupta cu durerea pricinuită de pierderea ei, dragostea vieții lui. Sau că în fiecare seară, înainte de a adormi, se gândea la rețeaua de oameni fără chip care complotaseră să arunce în aer avionul Pan Am 103, sau că se imaginase deja în acest loc sau într-unul similar celui în care se găsea acum. Era logic. Inamicii trebuiau uciși, iar Rapp era mai mult decât dispus să fie persoana care să se ocupe de asta. Știa ce urma să se întâmple. Urma să fie antrenat, pregătit, transformat într-o armă perfectă, după care urma să fie trimis să-i vâneze. Pe fiecare, unul câte unul. Pe toți cei care conspiraseră să ucidă acei civili nevinovați într-o zi friguroasă de decembrie.

Mașina începu să încetinească și Rapp văzu o poartă ruginită pentru vite, închisă cu un lacăt masiv. Nedumerit, Rapp se încruntă.

Femeia de la volan îi aruncă o privire și spuse:

— Te așteptai la ceva mai multă tehnologie?

Rapp încuviință tăcut.

Irene Kennedy opri mașina și spuse:

— Aparențele pot fi înșelătoare.

Deschise ușa, coborî din mașină și se îndreptă spre poartă, ascultând cu atenție. O clipă mai târziu auzi pocnetul ușii pasagerului și zâmbi. Fără niciun strop de antrenament, puștiul făcuse alegerea corectă. Încă de la prima întâlnire, fusese evident că e diferit. Îi analizase fiecare aspect al vieții și îl studiase de la distanță timp de câteva luni. Kennedy era extrem de pricepută la ceea ce făcea. Era ordonată, organizată și răbdătoare. Și avea o memorie fotografică.

Kennedy crescuse în această lume. Tatăl ei lucrase la Departamentul de Stat[1], iar ea primise cea mai mare parte a educației în țări în care America nu era întotdeauna binevenită. Vigilența fusese o parte integrantă a vieții ei încă de la 5 ani. În timp ce alți părinți își educau copiii să nu alerge pe stradă în fața mașinii, părinții ei îi spuneau să se uite întotdeauna sub mașină, după bombe. Fusese educată să fie întotdeauna conștientă de ce se află în jur, de oameni și dinamica străzii.

---

[1] Echivalentul Ministerului de Externe. (n.t.).

Când, în cele din urmă, Kennedy hotărâse să se prezinte, Rapp o studiase un lung moment după care o întrebase de ce îl urmărește. Nu avea decât 22 de ani și niciun antrenament tactic. În ceea ce o privea pe Kennedy, dacă avea un punct slab acesta era spontaneitatea. Ei îi plăceau lucrurile planificate în avans, prefera să lucreze metodic, sistematic și pornise de la prezumția că un novice nu va avea nici cea mai vagă idee că fusese ținta unui filaj extins. Recrutase zeci de agenți, dar era pentru prima dată când se trezea pusă la colț cu o asemenea întrebare.

Prinsă cu garda jos, Kennedy se bâlbâise căutând un răspuns plauzibil. Ciudat, dar recrutul ar fi trebuit să se fâstâcească, nu ea; el ar fi trebuit să se blocheze încercând să înțeleagă ce se întâmplă. Reacția lui Rapp nu făcea parte din scenariu.

Mai târziu, în camera sa de motel din Syracuse, Kennedy își rememorase fiecare pas din ultimele opt luni ca să înțeleagă unde greșise. După trei ore și șaptesprezece pagini de notițe, tot nu reușise să-și dea seama. Frustrată, dar pe jumătate plăcut surprinsă, Kennedy ajunsese la concluzia că Rapp era pur și simplu unul dintre acei oameni cu un simț foarte acut al mediului înconjurător, al situației, al circumstanțelor. Așa că îi scoase dosarul de la fundul teancului, îl puse deasupra celorlalte și luă o hotărâre îndrăzneață. În loc să folosească canalele uzuale, Kennedy contactă o companie condusă de foști agenți CIA. Prieteni vechi de-ai tatălui ei, specializați în operațiuni ultrasecrete, care de regulă se desfășoară fără acoperire oficială. Îi rugă să-i arunce o privire lui Rapp și să-i furnizeze o evaluare obiectivă, pentru cazul în care ea ratase ceva. Două săptămâni mai târziu, foștii agenți se întorseseră cu un rezumat care-i dăduse fiori.

Kennedy luă raportul și-l prezentă direct șefului ei, Thomas Stansfield. După câteva pagini, acesta începu să înțeleagă unde bătea tânăra sa protejată. Când termină de citit, Stansfield închise încet dosarul gros de două degete și o întrebă ce are de gând. Într-o manieră concisă și la obiect, Kennedy își livră pledoaria. Stansfield sublinie potențialele probleme și pericole asociate cu omiterea etapei inițiale de antrenament, dar Kennedy contracară strălucit. Regulile jocului se schimbaseră. O spusese el însuși de nenumărate ori. Nu-și mai puteau permite să rămână în defensivă. În această lume din ce în ce mai interconectată aveau nevoie de o armă chirurgicală de mare precizie, poate mai mult decât de orice bombă sau rachetă de croazieră. Având el însuși mulți ani la activ ca ofițer operativ, Stansfield știa foarte bine că o asemenea persoană ar trebui să fie complet autonomă, ceea ce făcea ca profilul unui asemenea agent să fie unic. Și, mai presus de toate, această persoană trebuia să nu fi lucrat niciodată în sistem, astfel încât să nu existe nicio înregistrare oficială a numelui său.

Kennedy veni cu încă opt argumente suplimentare în favoarea tânărului pe care-l vedea ca fiind candidatul perfect. Logica ei era imbatabilă, dar dincolo de asta, ambii știau foarte bine că era momentul să înceapă de undeva. Ar fi trebuit să înceapă încă de acum cinci ani, așa că, oftând, Stansfield își dădu acordul pentru demararea operațiunii. Îi spuse lui Kennedy să omită faza inițială a antrenamentului și să-l dea pe mâna singurului om despre care știa că are capacitatea de a transforma un recrut în ceea ce-și doreau. Dacă Rapp supraviețuia primelor șase luni de școlarizare pe mâna lui Stan Hurley, poate că s-ar fi putut dovedi arma de care aveau nevoie. Înainte să plece, Stansfield îi spuse lui Kennedy să elimine orice conexiune. Orice dosar, fotografie de filaj sau înregistrare care i-ar putea lega, într-un fel sau altul, de Rapp, trebuia distrusă.

Kennedy intră cu mașina pe poartă și îi spuse lui Rapp să o închidă cu lacătul în urma lor. Acesta făcu ceea ce i se ceruse, după care urcă la loc în mașină. După o sută de metri, Kennedy încetini și trase volanul spre stânga pentru a ocoli o groapă.

— De ce nu e securizată zona? întrebă Rapp.

— Toate sistemele astea moderne, toată tehnologia la vedere… de multe ori acestea atrag o atenție nedorită. Și generează tot felul de alarme false care, la rândul lor, necesită o armată de oameni pentru a le verifica. Locul ăsta nu e genul acela de instituție.

— Nici măcar câini? întrebă Rapp.

Kennedy îi aruncă o privire. Îi plăcea felul în care gândea. Ca la o comandă, doi câini de vânătoare își făcură apariția galopând de după colț, repezindu-se spre mașină. Kennedy frână și așteptă ca aceștia să se potolească. O clipă mai târziu, după ce își dezveliră amenințător colții, cei doi făcură stânga-mprejur, retrăgându-se înapoi de unde veniseră.

Kennedy luă piciorul de pe frână și continuă pe alee.

— Tipul ăsta, spuse Kennedy. Cel care te va antrena…

— Omulețul nebun care va încerca să mă omoare? zâmbi Rapp.

— Nu am spus că va încerca să te omoare… Am spus că va încerca să te facă să crezi că te omoară.

— M-am liniștit, spuse Rapp sarcastic. De ce îl tot aduci în discuție?

— Pentru că vreau să fii pregătit.

Rapp se gândi o clipă și spuse:

— Sunt pregătit, sau cel puțin cât de pregătit pot fi pentru ceva de genul ăsta.

— Componenta fizică e una, continuă Kennedy. Știm că ești în formă și asta e important, dar vreau să știi că vei fi testat în moduri pe care nu ți le-ai imaginat vreodată. E un joc. Unul special conceput pentru a te face să

renunți. Să abandonezi. Cea mai importantă calitate se va dovedi disciplina mentală, nu forța fizică.

Rapp nu era de acord dar își păstră gura închisă și chipul impasibil. Pentru a fi cel mai bun avea nevoie de ambele. Cunoștea jocul. Trecuse prin suficiente antrenamente dure de fotbal american și lacrosse, în zăpușeala umedă din Virginia. Iar atunci nu se baza decât pe simpla dorință de a câștiga. Acum, motivația de a reuși era mult mai profundă. Și mult mai personală.

— Și nu uita… nimic din ce se va întâmpla aici nu e personal, continuă Kennedy.

Rapp zâmbi în sinea sa. *Aici greșești,* gândi el. *Totul e personal.* Dar când răspunse, o făcu supus și cuminte:

— Știu, spuse el pe un ton neutru. Ce poți să-mi spui despre ceilalți tipi?

Dacă era ceva ce-i dădea emoții, asta era. Ceilalți recruți erau deja aici de două zile. Lui Rapp nu-i plăcea să întârzie. Probabil că ceilalți începuseră deja să se apropie și nu vor vedea cu ochi buni sosirea sa târzie de vedetă. Nu înțelegea de ce fusese adus cu întârziere, dar Kennedy nu era genul de om care să ofere explicații.

— Sunt șase.

Kennedy derulă fotografiile celorlalți cu ochii minții. Le citise dosarele. Toți aveau experiență militară și, cel puțin pe hârtie, multe dintre calitățile lui Rapp. Toți aveau trăsături închise la culoare, erau sportivi, capabili de violență, neînfricați și trecuseră printr-o serie de teste psihologice complexe. Și toți aveau aptitudini peste medie în privința studiului limbilor străine. În ceea ce privea capacitatea de a deosebi binele și răul, toți se situau undeva pe graniță, *aproape* sănătoși mintal. Pe linia fină ce separă întotdeauna forțele de ordine de criminalii în serie.

După o curbă, peisajul se deschise în fața lor. O pajiște proaspăt tunsă, de mărimea unui teren de fotbal, se întindea de o parte și de alta a aleii, până la ușa unui hambar alb, aflat lângă o casă cu două etaje și o verandă care o înconjura pe toate laturile. Nu era deloc cum își închipuise Rapp. Imaginea părea desprinsă dintr-o carte poștală despre viața la țară, până și balansoarele erau în poză, legănându-se liniștite pe veranda vopsită în alb.

Din casă apăru un bărbat. Într-o mână avea o cană de cafea și în cealaltă o țigară. Rapp îl privi cu atenție. Tipul își întoarse nonșalant capul spre stânga, apoi spre dreapta. Cei mai mulți oameni ar fi ratat mișcarea aparent întâmplătoare, dar simțurile lui Rapp fuseseră deja trezite la realitatea crudă că lumea se împarte în două: cei care fac parte din turmă și cei cărora le place să vâneze. Omul își verifica flancurile. Se opri în vârful scărilor și se uită în jos spre ei, prin lentilele negre ale ochelarilor de soare aviator. Rapp

zâmbi ușor: deci acesta era omul care va încerca să-l distrugă. Era o provocare pe care o aștepta cu interes de ceva vreme.

Capitolul 2

Rapp se uită prin parbrizul murdar, plin de insecte moarte, la tipul în privința căruia fusese avertizat. Chiar și de la distanță putea să vadă expresia de nemulțumire de pe fața lui. Avea părul castaniu, de lungime medie și o mustață stufoasă. Purta un șort cam strâmt, de un kaki decolorat și un tricou alb cu anchior. Mașina se opri și Rapp observă că tipul avea în picioare bocanci militari negri și uzați și o pereche de șosete albe ridicate până la genunchi. Pielea îi era bronzată și uscată ca iasca, întinsă și înfășurată strâns în jurul mușchilor și tendoanelor proeminente. Rapp ar fi vrut să-i vadă ochii, dar aceștia erau bine camuflați în spatele ochelarilor de soare. Se gândi la planul său și își spuse că în curând se va alege: ori albă, ori neagră.

— Câți ani are? întrebă el.

— Nu știu sigur, răspunse Kennedy în timp ce parca mașina. Oricum e mai bătrân decât pare, dar nu aș aduce vorba despre asta. Nu-i place să vorbească despre vârsta lui. Așteaptă aici o clipă, continuă ea desfăcându-și centura de siguranță.

Kennedy ieși din mașină și păși ușor pe aleea acoperită cu pietriș. Purta pantaloni negri eleganți și o bluză albă. Din cauza căldurii și a faptului că se aflau la vreo două sute de kilometri de biroul ei din sediul central al CIA, își lăsase sacoul pe bancheta din spate. La șoldul drept avea un pistol Beretta de 9 mm, mai mult pentru a evita o mustrare din partea bărbatului spre care se îndrepta decât din vreo teamă reală că ar avea nevoie de el. Se uită în sus spre tipul de pe verandă și își dădu o șuviță de păr roșcat după ureche.

— Unchiule Stan, nu pari prea încântat să mă vezi, spuse ea, oprindu-se la baza scărilor.

Stan Hurley îi aruncă o privire și simți un ghiont de vinovăție. Frumușica asta mică avea puterea de a se juca cu emoțiile lui așa cum puțini o puteau face. O cunoștea pe Irene dinainte ca ea însăși să se cunoască. O văzuse crescând, îi cumpărase cadouri de Crăciun din tot felul de locuri exotice și petrecuse mai multe sărbători cu familia Kennedy decât petrecuse singur. După care, cu aproape zece ani în urmă, toată bucuria din viața lor se dusese pe apa sâmbetei atunci când o camionetă încărcată cu peste 90 kg de explozibil parcase în curtea ambasadei americane din Beirut. Șaizeci și trei

de oameni dispăruseră atunci, inclusiv tatăl lui Kennedy. Hurley nu era acolo, era în oraș la o întâlnire cu una dintre sursele sale, trecând razant pe lângă moarte. În acea zi nefastă de aprilie, CIA pierduse opt oameni valoroși. Și de atunci se tot străduiau să pună la cale o ripostă adevărată.

Hurley era conștient că nu-și poate stăpâni temperamentul, așa că, ori de câte ori era furios și trebuia să vorbească cu cineva drag, tactica sa era să fie laconic:

— Bună, Irene, spuse el simplu.

Kennedy se aștepta la asta și, adevărul fie spus, se temea de acest moment de luni de zile. În mod normal, Hurley ar fi întâmpinat-o cu o îmbrățișare caldă și ar fi întrebat-o ce-i face mama. Nu și în după-amiaza asta. Irene trecuse peste capul lui și lui Hurley nu-i plăceau oamenii care făceau asta, nu într-o chestiune atât de importantă. Atmosfera era glacială, dar Irene nu se lăsă intimidată:

— Cum te mai simți?

Hurley ignoră întrebarea și trecu la subiect:

— Cine e în mașină?

— Un nou recrut. Thomas mi-a spus că te-a informat, spuse Kennedy, referindu-se la șeful lor comun.

— Da, mi-a spus ce ai de gând să faci, mormăi el pe un ton dezaprobator.

— Nu ești de acord cu decizia mea, spuse ea, încrucișându-și brațele într-o poziție defensivă.

— Firește că nu sunt de acord.

— De ce?

— Eu nu conduc o tabără de cercetași aici, Irene.

— Nici n-am spus asta, Stan, spuse Kennedy pe un ton mușcător.

— Atunci de ce naiba îmi pierzi timpul aruncându-mi în brațe un rahat cu ochi vomitat de cine știe ce facultate, care nu știe să deosebească o pușcă de un pistol?

Deși în mod normal era impasibilă, Kennedy lăsă să se întrevadă o urmă de iritare. Era perfect conștientă de puterea pe care o avea asupra lui Hurley și știa foarte bine că o privire aspră din partea ei putea avea un efect mult mai puternic decât un atac direct.

Hurley se uită în jos spre ea și îi observă nemulțumirea. Nu era deloc încântat. Ca și cu fetele lui. Dacă unul dintre băieți i-ar fi aruncat o asemenea privire, Stan l-a fi trântit la pământ fără prea multă vorbă, dar fetele reușeau cumva să treacă peste toate zidurile sale de apărare. Să intre în capul lui și să creeze haos și îndoială. Dar în chestiunea de față știa că are dreptate, așa că nu renunță:

— Nu o lua personal, Irene. Fac asta de mulți ani și îmi cunosc meseria foarte bine. Nu-mi place să treci peste capul meu și să-mi arunci în brațe o prospătură care habar n-are de nimic.

Kennedy rămase tăcută, cu aceeași privire de sfinx, refuzând să-i dea vreo mână de ajutor.

— Cred că ar trebui să ne scutești pe toți de-o durere de cap și să-l duci înapoi de unde l-ai luat, spuse Hurley trăgând din țigară.

Kennedy fu surprinsă de resentimentul care se ridică din adâncul ei. Lucra la proiectul ăsta de peste un an. Analiza și instinctele sale îi spuneau că Rapp este exact omul de care aveau nevoie, dar cu toate acestea, acum se trezea trimisă la plimbare ca un neofit care nu înțelege deloc cu ce se confruntă și ce încearcă oamenii aceștia să realizeze.

Irene urcă încet scările și se postă în fața lui Hurley.

Veteranul dădu un pas înapoi, evident inconfortabil cu încercarea cuiva asupra căruia nu ar fi ridicat niciodată mâna de a-i invada spațiul personal.

— Irene, am o grămadă de lucruri de făcut în după-amiaza asta. Cu cât pleci mai repede, cu atât mai bine. Pentru toată lumea.

Kennedy își îndreptă spatele și îl privi drept în ochi:

— Unchiule Stan, ți-am arătat eu vreodată lipsă de respect?

— Nu e vorba de asta…

— Ba exact despre asta e vorba. Ce ți-am făcut de mă crezi atât de incapabilă? șuieră ea apropiindu-se și mai mult.

Hurley începu să se îndepărteze cu pași mici, chipul schimonosindu-i-se într-o mască de încruntare și nedumerire.

— Știi foarte bine că te apreciez enorm.

— Atunci de ce mă tratezi ca pe o adolescentă?

— Nu cred că ești incompetentă…

— Nu, dar crezi că ar trebui să mă rezum la partea de analiză și să las recrutarea și antrenamentul pe mâna ta.

— Îhm, mda… Cred că așa ar fi corect, își drese el vocea.

Kennedy își puse mâinile în șold și își ridică bărbia într-un gest sfidător:

— Fă-mi un hatâr și scoate-ți ochelarii.

Rugămintea îl luă prin surprindere pe Hurley.

— De ce?

— Pentru că știu care e punctul tău slab și vreau să-ți văd ochii ăia de afemeiat când îți voi spune ceea ce trebuia să-ți spună cineva de mult timp.

Hurley zâmbi și încercă să facă o glumă, dar Kennedy îl presă să-și scoată ochelarii și, în cele din urmă, acesta se conformă.

— Te respect, începu Kennedy, de fapt cred că ești omul în care am cea mai mare încredere. Mi-aș pune viața în mâinile tale fără ezitare. Ești, fără

îndoială, cea mai potrivită persoană să scoţi ceva din băieţii ăştia… Dar ai un defect.

— Care?

— Nu ai viziune.

— Serios?!…

— Da. Nu cred că înţelegi ce fel de persoană căutăm noi.

Hurley pufni ca şi cum ideea ar fi fost ridicolă.

— Da, da. Am dreptate, dar tu eşti mult prea încăpăţânat să o recunoşti.

— Deci crezi că Grupul de Operaţiuni Speciale pur şi simplu a apărut la uşa agenţiei într-o bună zi? Cine crezi că i-a antrenat pe toţi tipii ăia? Cine crezi că i-a selecţionat? Cine crezi că i-a transformat în maşinăriile de ucis care au devenit azi?

— Tu ai făcut-o, dar ştii foarte bine că nu despre asta vorbesc. Eu mă refer la cel de-al treilea obiectiv.

Hurley se încruntă. Afurisita asta mică ştia exact unde să lovească şi bărbatul se întrebă o secundă dacă nu cumva Stansfield, cu mintea lui întortocheată, pusese la cale toată răfuiala asta.

— Crezi că tot rahatul ăsta e simplu? Vrei să preiei tu operaţiunea asta?

Kennedy negă din cap şi zâmbi uimită:

— Pentru un dur ca tine eşti destul de sensibil. Vorbeşti de parcă ai fi unul dintre papagalii ăia de birou de la Langley care-şi conduce departamentul ca un dictator din lumea a treia.

Hurley rămase fără cuvinte, de parcă l-ar fi lovit cu ciocanul în moalele capului.

— Ai creat aici un mic cult al personalităţii, continuă Kennedy. Fiecare recrut e imaginea ta acum 20-30 de ani.

— Şi ce e rău în asta?

— Nimic, dacă vorbim de primele două obiective. Unu, ridică ea un deget, ofiţeri operativi care nu se feresc de munca de jos, munca murdară. Doi, ridică ea al doilea deget, crearea unei forţe ultra-mobile de asalt. Dar când vine vorba de cel de-al treilea, dădu ea din cap dezamăgită, suntem încă la început.

Lui Hurley nu-i plăcea să audă asta, dar pe de altă parte nu era idiot. Ştia ce ar fi trebuit să facă şi era conştient că nu făcuse niciun progres în cel mai delicat program dintre toate. Dar nu-i stătea în fire să cedeze prea uşor:

— Pot să învăţ pe oricine să ucidă. E uşor. Iei ţinta în vizor şi apeşi pe trăgaci. Şi presupunând că nu eşti orb… poc, o bucată de plumb intră în corpul inamicului, atinge un organ vital şi gata. Dacă ai sânge-n tine pot să te învăţ cum să bagi un cuţit prin axilă şi să-i pocneşti inima tipului ca pe-un

balon. La dracu'… pot să te învăț o mie de feluri de a ucide. Și tehnici de luptă o grămadă, până mă învinețesc.

— Dar…? întrebă Kennedy, conducându-l calm în direcția în care voia.

— Să transform un bărbat în ceea ce vrei tu…, Hurley se opri o clipă și dădu din cap. Pur și simplu nu e atât de ușor.

Kennedy oftă. Era exact replica pe care o căuta.

— Nu spun că e, dar tocmai de aceea trebui să începi să te încrezi și în noi, ceilalți. Știm să ne facem treaba. Stan, ți-am adus un dar minunat. Știu că acum ți-e greu să vezi asta, tu crezi că un tip trebuie mai întâi să treacă prin foc și pară înainte de a avea acces la procesul tău de selecție. Și în mod normal ți-aș da dreptate, dar de data asta e altceva. Trebuie doar să lași puțin deoparte tendința asta morbidă de a controla totul. Ce am eu în mașina aia… Stan, este exact ceea ce căutai. Fără obiceiuri proaste pe care să te străduiești luni de zile să le schimbi. Fără toată disciplina aia militară care-i face pe ceilalți să se vadă de la o poștă, atunci când îi aruncăm într-o operațiune sub acoperire în cine știe ce loc uitat de Dumnezeu.

Hurley aruncă o privire spre mașină.

— A trecut cu brio toate testele noastre, adăugă Kennedy. Și e al tău să-l modelezi cum vrei.

Încruntat, Hurley încercă să vadă ceva prin parbriz, să studieze puțin bucățica de carbon pe care Kennedy i-o tot flutura pe sub nas, încercând să o vândă ca diamant.

— Sigur, continuă Kennedy, asta dacă ești în stare să-ți calci pe suflet și să recunoști că fetița pe care obișnuiai să o legeni pe genunchi a crescut mare și s-ar putea să fie mai bună decât tine la identificat talente.

Șah mat, se gândi Hurley. Am rămas cu puștiul în brațe. Cel puțin câteva zile, până mă prind cum să-l fac să renunțe.

— Bine, oftă el învins. Dar fără tratament special. Face ce fac toți ceilalți sau dispare.

— Nu mă aștept la vreun tratament special, spuse Kennedy. Dar, continuă ea împungându-l cu arătătorul în față, voi fi foarte supărată dacă voi afla că l-ai luat la ochi și i-ai oferit ceva din faimoasa ta extra-dragoste și atenție!

Hurley îi digeră o clipă cuvintele după care încuviință sobru.

— În regulă, fac cum spui tu. Dar, crede-mă, dacă miros chiar și cel mai mic semn de slăbiciune…

— Știu, știu, oftă ea. Îl vei face să regrete că te-a întâlnit vreodată.

Kennedy știa că nu poate merge mai departe. Cel puțin nu acum. Rapp va trebui pur și simplu să-i demonstreze bătrânului ceea ce ea știa deja.

— Trebuie să dau o fugă până la Fermă[2] să mă ocup de ceva, dar mă voi întoarce la cină.

Îndreptându-se spre mașină, Kennedy întoarse capul și strigă peste umăr:

— Și ar fi bine să-l găsesc la fel ca pe ceilalți șase, altfel te vei trezi cu o nepoată foarte, foarte supărată pe capul tău.

Capitolul 3

Rapp privi mașina îndepărtându-se, cu geanta sa mare de lacrosse legănându-i-se pe umăr. Scena era oarecum ireală. Îi amintea de momentul acela când avea 9 ani, fusese lăsat în tabăra de vară și o privea pe mama lui îndepărtându-se în mașina familiei. Ca și atunci, rămânea de bunăvoie. Dar de data aceasta nu mai avea lacrimi în ochi. Atunci fusese un băiețel înfricoșat de necunoscut. Acum era un bărbat de 23 de ani, pregătit să ia lumea în piept.

Pe măsură ce mașina se îndepărta, Rapp începea să simtă greutatea propriei decizii. O ușă se închidea. Alesese o cale, pe cea mai puțin umblată. Se va dovedi probabil mai grea și mai înțelenită decât își imagina acum, dar la vârsta lui se simțea invincibil și plin de planuri mărețe. Fără îndoială, va fi împins să renunțe, dar era încrezător că asta nu se va întâmpla. Nu abandonase nimic în viața lui, și nu-și dorise niciodată ceva atât de mult pe cât își dorea să fie aici. Știa jocul. Probabil că-l vor distruge bucățică cu bucățică, iar el va fi nevoit să îndure totul. Dar premiul de la final merita, așa că era decis să facă totul pentru șansa de a pune mâna pe el.

Mitch simți privirea bărbatului de pe verandă urmărindu-l cu atenție. Își lăsă geanta grea să cadă la pământ și-l privi apropiindu-se. Mustața lui uriașă și ochelarii de soare blocau casa și veranda din spate. Rapp simți imediat mirosul acid al cafelei și al țigării în respirația lui. Ar fi vrut să facă un pas înapoi, dar nu voia să pară că se retrage, așa că rămase pe loc și încercă să respire pe gură.

— Uită-te bine la mașina aia, spuse Hurley sumbru.

Rapp își întoarse capul și privi cum mașina dispare după o curbă.

— Nu se mai întoarce, adăugă Hurley cu voce amenințătoare.

Rapp încuviință din cap.

---

[2] Nume sub care e cunoscută tabăra de antrenament CIA pentru Divizia de Operațiuni. Termenul este de asemenea folosit pentru a desemna sediul central al CIA din Langley, Virginia. (n.t.).

— Ochii la mine, se răsti Hurley.

Rapp își fixă privirea asupra propriei reflexii în lentilele negre ale ochelarilor de soare și rămase tăcut.

— Nu știu ce rahat i-ai spus sau ce i-ai făcut. Nu știu cum ai reușit să o fraierești să creadă că ai ceea ce trebuie pentru a trece de procesul meu de selecție, dar îți promit că vei blestema ziua în care a apărut în viața ta. Dar va trebui să o faci în gând, pentru că dacă aud un singur cuvânt urât la adresa ei, te voi face să simți dureri pe care nu le credeai posibile. Ai înțeles?

— Da.

— Da?!… lătră Hurley. Ți se pare că arăt ca vreun căcănar de profesor de-al tău de la facultate?

— Nu, răspunse Rapp fără să clipească.

— NU! urlă Harley cu gâtul încordat și venele umflate. Spui domnule când mi te adresezi, sau îmi voi îndesa bocancul atât de adânc în curul tău că o să simți gust de piele în gură!

O picătură de salivă ateriză pe fața lui Rapp, dar acesta o ignoră. Se așteptase la asta. Aruncase deja o privire în jur și nu văzuse pe nimeni altcineva, așa că probabil asta era șansa lui.

— Domnule, îmi permiteți să vorbesc?

— Trebuia să-mi imaginez, oftă Hurley, punându-și mâinile în șold. Dă-i bătaie, Ivy League. Ai o singură șansă. Nu pot decât să mă rog să spui că a fost o idee proastă și vrei să pleci acasă. Dar nu e nicio problemă, adăugă el repede. La dracu', te duc chiar eu cu mașina dacă vrei.

Rapp rânji și scutură din cap.

— Ra-hat! Hurley trase de cuvânt dezgustat și dădu din cap aparent trist. Tu chiar crezi că poți face asta?

— Da, domnule.

— Deci chiar vrei să-mi pierzi vremea.

— Așa se pare, domnule. Deși, dacă-mi permiteți, aș prefera să urgentăm lucrurile puțin.

— Să urgentăm lucrurile?… întrebă Hurley uimit.

— Da, domnule. Mă gândesc că dacă intrați în ring cu un tip vă puteți da seama în 20 de secunde dacă are suficient talent pentru a trece de procesul dumneavoastră de selecție.

Hurley încuviință din cap.

— Așa e.

— Nu vreau să vă pierd timpul, așa că eu zic să ne lămurim dacă am sau nu ce trebuie.

Hurley zâmbi pentru prima dată în ziua aceea.

— Vrei să-ți încerci norocul cu mine?

— Da, domnule… ca să meargă treaba mai repede.
Hurley începu să râdă.
— Crezi că poți să mă baţi?
— Din câte am auzit… nicio șansă.
— Și atunci de unde graba asta să ți-o iei?
— M-am gândit că oricum se va întâmpla mai devreme sau mai târziu. Aș prefera mai devreme.
— De ce?
— Ca să trecem la lucrurile cu adevărat importante.
— Și care crezi că ar fi acelea?
— De exemplu să mă învățați cum să ucid teroriști.
Asta chiar că i se întâmpla pentru prima dată. Hurley făcu un pas în spate și își studie noul recrut. Avea în jur 1,85 m și părea într-o formă fizică perfectă, dar la 23 de ani era de așteptat. Avea părul bogat și negru ca tăciunele și o piele foarte bronzată. Arăta așa cum trebuie. Hurley înțelese puțin ce anume o atrăsese pe Kennedy la tipul ăsta, ce anume o făcuse să creadă că este ceea ce trebuie pentru proiectul lor. Mai mult amuzat decât îngrijorat, Hurley încuviință din cap și spuse:
— În regulă. Facem o încercare. Vezi hambarul de acolo?
Rapp dădu din cap că da.
— Înăuntru e un ring. E al tău cât poți să reziști. Aruncă-ți lucrurile într-un dulap și trage pe tine un șort și un tricou. Dacă nu ești gata și pe saltea în două minute te trimit pachet acasă.
Rapp o luă ca pe un ordin. Își smulse geanta de jos și o luă la fugă spre hambar. Hurley îl privi cum se apleacă pentru a intra pe ușa joasă, porni cronometrul ceasului de la mână și se îndreptă spre verandă, unde lăsă cana de cafea jos, pe una dintre scândurile albe și lucioase ale podelei. Fără să arunce vreo privire peste umăr, își desfăcu fermoarul de la pantaloni și începu să urineze peste tufișuri.

Capitolul 4

Rapp văzu imediat ringul. Lângă el erau trei paturi de campanie, paturi vechi de armată, vreun surplus de la o unitate militară. Nu cine știe ce confortabile, dar cu siguranță mai bune decât podeaua goală. Se dezbrăcă rapid, își deschise geanta și trase afară o pereche de pantaloni scurți și un tricou alb, simplu. Kennedy îi spusese să împacheteze doar lucruri obișnuite, de antrenament. Nimic care să le dea celorlalți recruți vreo idee despre cine

e și de unde vine. Toți aveau ordine stricte să nu discute nimic despre trecutul lor. Rapp își împachetă lucrurile, le așeză pe jos în dulap, puse geanta peste ele și îl închise. Ar fi vrut să despacheteze, dar îl auzi pe Hurley apropiindu-se, așa că se așeză în poziție în mijlocul saltelei jerpelite și își așteptă nerăbdător șansa.

Hurley se opri lângă intrarea în hambar, trase adânc din țigară și începu să se încălzească cu câteva fandări laterale și rotiri de umeri. Nu se aștepta la cine știe ce luptă, așa că după ce-și mai întinse de două ori gambele trase un ultim fum din țigară, o stinse de talpa bocancului și intră în hambar. Noul recrut stătea în mijlocul saltelei purtând pantaloni scurți și un tricou. Hurley îl evaluă scurt din cap până-n picioare. Era în formă, la fel ca toți ceilalți, dar avea o postură relaxată, aproape indiferentă, care îl călcă pe nervi pe instructor.

— Umerii înapoi! Ochii la mine!

Hurley dădu din cap dezamăgit și mormăi în colțul buzelor, mai mult pentru sine.

— N-am timp să fac pe dădaca.

Se aplecă și își scoase bocancii și șosetele, așezându-le frumos la marginea saltelei, cu șosetele împăturite deasupra. Își scoase ochelarii și îi puse cu grijă peste șosete.

— Reguli? întrebă el pășind în ring.

Rapp nu se mișcă din loc.

— Depinde de dumneavoastră, domnule.

Hurley făcu o extensie de spate, continuându-și încălzirea.

— Din moment ce nu e nimeni aici să arbitreze această mică ciomăgeală, aș sugera să fim civilizați. Fără organe genitale și ochi, fără lovituri la gât.

— Sugrumări?

— Absolut! rânji Hurley. Dacă nu mai poți, tot ce trebuie să faci este să bați cu palma în saltea.

Rapp scutură din cap.

— Cum vrei, spuse Hurley.

Îi aruncă o privire și, pentru prima dată, văzu ceva surprinzător. Nu exista nici cel mai mic semn de nervozitate pe fața puștiului. Părea că e pe cale să dea o lovitură de golf, atât era de relaxat. Asta putea să însemne două lucruri, iar lui Hurley nu-i plăcea niciunul dintre ele. Primul, că recrutul nu era chiar fătălăul pe care-l crezuse; al doilea, că era prea prost ca să înțeleagă că treaba asta nu e pentru el. Oricare dintre ele ar fi fost, părea că Hurley va trebui să piardă mai mult de o zi pentru a-i băga puștiului în cap că trebuie să dispară. Hurley scutură din cap și mormăi ceva… când deodată realiză că exista și o a treia posibilitate: că fătălăul chiar ar avea talent.

Gândul îl făcu pe Hurley să se oprească brusc. Aruncă o privire spre proaspătul absolvent de facultate și realiză imediat că nu știa mai nimic despre el. Dosarul primit de la Stansfield fusese atât de igienizat, că toate informațiile cu adevărat importante ar fi putut încăpea pe o jumătate de pagină. În afară de o descriere fizică generală și rezultatele la teste, toate celelalte detalii fuseseră șterse cu grijă. Omul era o pagină albă. Hurley nu avea nici cea mai mică idee despre abilitățile lui fizice sau despre mentalul său. Nici măcar nu știa dacă e stângaci sau dreptaci. Hurley se încruntă, încercând să treacă în revistă câteva posibile scenarii de acțiune.

În mod normal, ori de câte ori pășea în ring cu un recrut, Hurley avea deja avantajul de a fi citit un ditamai dosarul de resurse umane și de a-l fi urmărit timp de câteva zile la antrenament. Două-trei zile erau mai mult decât suficiente pentru a cunoaște un om. Hurley înjură în gând și își spuse că fusese un cretin că nu se gândise la asta mai devreme. Dar nu mai conta. În acest moment nu mai putea da înapoi. Avea deja picioarele goale pe saltea, o renunțare ar fi însemnat un uriaș semn de slăbiciune.

Hurley își lăsă îngrijorările deoparte, reamintindu-și că învinsese fiecare om care-i trecuse prin mână. Așa că înaintă cu pasul lui normal și un rânjet pe față. Se opri la trei metri de puști și spuse:

— Sunt gata, dacă și tu ești.

Rapp încuviință din cap, se lăsă ușor în poziție și făcu un pas la stânga.

Hurley începu să alunece spre dreapta, căutând un unghi de atac. Și îl găsi atunci când adversarul său făcu o mișcare agresivă din cap, un semnal a ceea ce avea să urmeze. Acela fu momentul în care Hurley decise să scape repede de puști, fără să-și mai piardă vremea cu blocaje și lovituri fără miză. Îl va face să simtă ce înseamnă durerea adevărată. Poate chiar îi va rupe câteva coaste. Astfel încât, chiar dacă s-ar dovedi extrem de încăpățânat, puștiului să nu-i mai rămână nicio speranță de a ține ritmul cu ceilalți.

Hurley anticipă pumnul, se lăsă în ghemuit și se întinse să-i tragă una la coaste. Dar în momentul în care pivotă pe piciorul din spate pentru a-și lua avânt, Hurley realiză că ceva nu e în regulă. Puștiul era mult mai rapid decât anticipase. Rahatul cu ochi se mișcase incredibil de repede și era deja un metru mai la dreapta decât crezuse Hurley. Fusese păcălit. Hurley știa că e expus, într-o poziție îngrozitor de vulnerabilă, dar nu se alarmă. Își trase rapid brațul înapoi și se pregăti să o ia de la capăt dintr-un alt unghi. Era cât pe ce să arunce cel de-al doilea pumn, când înțelese, din nou, că ceva e greșit. Hurley mai mult simți decât văzu stânga care venea direct spre capul său. În fracțiunea de secundă dinaintea impactului se pregăti, punându-și bărbia în piept și lăsându-și genunchii moi. Lovitura ateriză chiar deasupra ochiului drept al lui Hurley.

Ceea ce e interesant la lupte e că fiecare pumn e diferit. Există upercuturi, directe, lovituri încrucișate, clinciuri și nenumărate altele. Dacă ai boxat ceva la viața ta, le-ai cam simțit pe toate și ai învățat să le recunoști după senzația din momentul impactului. Un arbitru mic din cap analizează rapid lovitura, după care urmează o conversație fulger între acea parte a creierului care înregistrează instantaneu miile de semnale dureroase și partea însărcinată să mențină creierul în funcțiune. Hurley făcuse asta ani de zile și, ca individ a cărui meserie era să evalueze talentul și să instruiască, se obișnuise să dea un feedback imediat omului pe care-l tăbăcea. Dar de data aceasta, Hurley se trezi mult prea preocupat să rămână în picioare, așa că-și ținu gura închisă.

Pumnul îl lovi din plin și, pentru o secundă, Hurley își pierdu echilibrul și se lăsă într-un genunchi. Mișcarea fu cea care îl salvă de la un K.O. rușinos. Dacă și-ar fi expus capul o secundă mai mult, maxilarul i-ar fi crăpat și s-ar fi prăbușit secerat la pământ. Nimic nu l-ar mai fi putut trezi din somnul adânc care ar fi urmat. Arbitrul din capul lui Hurley îi șuieră două lucruri într-o succesiune rapidă. Primul, că nu mai fusese lovit așa de foarte mult timp, al doilea că ar face bine să lanseze un contraatac, și să o facă repede, altfel se va trezi cu fundul tăbăcit și orgoliul știrbit.

Hurley pivotă pe piciorul din față și se lansă cu furie într-o combinație de lovituri menite mai mult să-l facă pe puști să se retragă decât să-l rănească cu adevărat. Primele două fură blocate ferm, iar următoarele cinci nu găsiră nimic la capătul celălalt. Puștiul era deja departe. Hurley realiză că Rapp trebuie să fi fost boxer și că asta însemna că va trebui să-l pună la pământ pentru a-l învinge printr-un blocaj. Gata cu pumnii. Dar înainte să apuce să se regrupeze, Hurley simți un picior alunecând pe sub el și prinzându-i din plin glezna dreaptă, care se întâmpla ca în acel moment să-i susțină 90% din greutate. Ceea ce urmă nu fu decât fizică pură, așa că Hurley căzu la pământ fără nicio șansă. Ateriză pe spate, se făcu covrig, se rostogoli și sări la loc în picioare. Faptul că puștiul tocmai îl aruncase la pământ cu o lovitură de picior nu-i scăpă lui Hurley. Boxerii nu știu să își folosească picioarele. În fracțiunea de secundă care urmă, în timp ce se uita la Rapp, aflat la câțiva metri de el, Hurley se întrebă dacă nu cumva puștiul mințise în legătură cu lipsa antrenamentului militar. Pauza nu dură mult.

Din nou, Hurley se trezi destinatarul unei combinații de pumni bine plasați. Trebuia să-l pună pe puști la podea, altfel avea să se trezească cu fundul praf. Se retrase rapid, ca și cum viața lui ar fi depins de asta, dar Rapp îl urmă și, în momentul în care lansă următorul atac, Hurley se lăsă la podea și încercă să alunece sub adversar. Îi prinse piciorul de bază și își împinse umărul cu forță în organele genitale ale puștiului, în timp ce trăgea de picior

și ridica în același timp. Rapp încercă să-și coboare șoldurile, dar Hurley avea o priză mult prea bună și era cât pe ce să-l răstoarne când primi două ciocane puternice în spate, chiar între umeri. Lovitura fu atât de puternică încât Hurley aproape că scăpă piciorul puștiului din mână, dar ceva îi șopti la ureche că, dacă îl scapă, va pierde lupta. Așa că, înnebunit de durere, își menținu încleștarea și în cele din urmă îl doborî la pământ.

Hurley era acum deasupra. Găsi o încheietură și își înfipse degetul în punctul de presiune pe care-l cunoștea prea bine, încercând, în același timp, să-i manevreze restul corpului în poziția potrivită pentru a-i bloca brațul. Se rostogoli și livră o foarfecă la gâtul oponentului, lovitură care, conform regulilor enunțate de el însuși, nu era tocmai corectă. Dar nu-l mai interesa. Lovitura rată la mustață, dar Hurley avea acum încheietura adversarului în ambele mâini și era gata să se lase pe spate și să tragă în direcția opusă până i-ar fi rupt naibii mâna de la cot. Dar înainte să poată intra în poziție, puștiul făcu o mișcare pe care Hurley nu o crezuse posibilă.

Rapp inversase cumva pozițiile și acum se afla deasupra lui Hurley, care-i ținea încă strâns încheietura. Dar capul lui Hurley era acum bine înfipt între genunchii lui Rapp. Acesta își încrucișă gleznele și începu să strângă genunchii ca și cum ar fi avut o nucă de cocos de spart.

Hurley își înfipse degetul în încheietura puștiului cât de adânc putea, dar acesta era de neclintit. Simțea deja cum îl ia cu leșin și încercă cu disperare să găsească o cale de ieșire. Își desprinse mâna stângă din încleștarea în care-i prinsese încheietura și smuci cu putere un smoc mare din părul gros și bogat al puștiului. Dar în loc să cedeze, acesta își strânse genunchii și mai tare. Hurley vedea deja stele verzi. Nu putea să creadă că un neică nimeni venit de la facultate tocmai reușise să-i tragă o bătaie pe cinste.

Cu toate acestea, Hurley continuă să caute o cale de ieșire și, aproape inconștient, o găsi la câțiva centimetri de fața lui. Își aminti vag o discuție preliminară despre reguli, dar acum nimic nu mai conta. Trebuia să facă orice pentru a nu pierde. Într-un ultim efort de a evita o calamitate, Hurley dădu drumul încheieturii adversarului său și întinse mâna în față. Găsi testiculele puștiului și, cu ultima fărâmă de forță pe care o mai avea, închise pumnul și începu să strângă.

Capitolul 5

Kennedy se întoarse la casa din pădure la puțin timp după ora șase. Era obosită, ruptă de foame și nu avea niciun chef de o altă confruntare cu

Hurley. Dar lucrurile în Washington luaseră o întorsătură neașteptată și situația impunea o discuție urgentă. Unul dintre cele mai dificile aspecte ale slujbei ei era acela că nu putea folosi canalele de comunicare obișnuite pentru a vorbi cu colegii. Serviciile secrete străine care operau în Washington reprezentaseră întotdeauna o amenințare, dar ea nu mai era demult principala ei îngrijorare. Acum trebuia să se ferească de proprii politicieni și de noua generație de jurnaliști care vânau un nou scandal Watergate la fiecare pas. Împreună, cele două grupuri reușiseră să distrugă sute de cariere și să pericliteze siguranța națională într-o manieră nemaiîntâlnită până atunci. Era cel mai nou sport la modă în Washington: să lovești continuu în serviciile care ar fi trebuit să se ocupe de însăși siguranța Americii. Surprinzător, Kennedy era oarecum ambivalentă pe subiect. Așa cum îi spusese de multe ori mentorul ei, Thomas Stansfield: Marii spioni nu se plâng de reguli, ci găsesc o cale de a le evita.

Irene parcă mașina în fața casei, urcă scările verandei și deschise ușa, gândindu-se cu oroare la o nouă rundă cu Hurley. Camerele din stânga și din dreapta erau goale, așa că înaintă pe holul central către bucătărie. Dar în clipa în care păși pe linoleumul de pe podeaua acesteia se opri brusc. La masă stătea un Stan Hurley răvășit și plin de vânătăi. Într-o mână avea un pahar pe jumătate plin cu whisky Maker’s Mark și gheață, pe care îl apăsa cu grijă pe o buză umflată, iar în cealaltă avea o pungă cu gheață pe care o ținea peste ochiul drept. În fața lui, sprijinit de blat, se afla Troy Tschida, un tip de 32 de ani, fost membru al Beretelor Verzi și mâna dreaptă a lui Hurley. Tschida încerca fără succes să-și reprime zâmbetul care i se lățea pe față ori de câte ori privea chipul învinețit al șefului său.

— Crezi că e amuzant? mârâi Hurley.

— Firește că nu, spuse Tschida dramatic, cu ochii mari și inocenți.

— Puță bleagă… Așteaptă tu până te bag în ring cu el. N-o să mai râzi după ce-ți trage câțiva pumni în față.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kennedy nedumerită, fără să înțeleagă despre ce vorbesc.

Hurley nu o văzuse intrând, deoarece punga cu gheață îi acoperea ochiul drept. Și nici nu o auzise, deoarece urechile încă îi țiuiau. Își întoarse capul și lăsă punga jos, pentru a dezvălui un ochi atât de umflat, că era aproape închis. Pielea de deasupra lui era roșie ca racul.

— Nenorocitul ăla de cal troian pe care mi l-ai lăsat în fața casei, asta s-a întâmplat, șuieră el furios.

— Vrei să spui că recrutul meu ți-a făcut asta? întrebă Kennedy uimită.

— Haide, haide! Dă-l naibii de teatru că n-am niciun chef.

Hurley trânti paharul pe masă și luă sticla de bourbon, umplându-l până la buză.

— Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, spuse Kennedy cu sinceritate.

Hurley dădu pe gât o gură hulpavă de whiskey și spuse:

— Pe dracu'! E recrutul tău! Tu ești cea care mi-a dat un dosar de rahat cât un bilețel! Nu știu nimic despre el. Și la un minut după ce mi l-ai trântit în brațe începe să-i dea zor cu hai să aflăm dacă am sau nu ce trebuie.

Hurley se opri o clipă pentru a lua o nouă gură de whiskey și, cu voce subțire, încercând să-l imite pe Rapp, continuă:

— Să urgentăm lucrurile, să vedem dacă pot…

— Recrutul meu ți-a făcut asta? repetă Kennedy, neștiind dacă Hurley vorbește serios sau nu.

Acesta trânti din nou băutura pe masă cu atâta forță, că lichidul brun-roșcat sări din pahar și se împrăștie peste tot.

— Da! Ce mama naibii, de câte ori să repet?… Și nu mai sta acolo prefăcându-te surprinsă și inocentă, spuse el întinzând un deget acuzator spre ea. Tu ai plănuit asta. Mi-ai întins o capcană.

— Habar nu am despre ce vorbești! Vrei să spui că recrutul meu te-a bătut în ring?

— Aproape, mormăi Hurley întorcându-se la paharul său.

— Băiețelul tău l-a snopit, interveni Tschida zâmbind, dar Stan aici de față a încălcat toate regulile și i-a băgat testiculele la menghină.

— Crezi că e amuzant, ai? lătră Hurley.

Tschida încuviință din cap surâzând. Hurley arăta de parcă ar fi fost gata să-și arunce paharul spre el, dar în ultimul moment hotărî să lase băutura și să folosească punga cu gheață.

Tschida întinse mâna dreaptă și prinse punga cu ușurință.

— Nu fi bebeluș! La câte funduri ai tăbăcit pe aici era și cazul să guști și tu ceva la schimb.

— Ce mă deranjează, șuieră Hurley, este că am fost păcălit de domnișoara de acolo. Pe care, apropo, eu am crescut-o… Fără experiență militară pe dracu', continuă el întorcând o privire acuzatoare spre Kennedy. Unde l-ai găsit?

Irene era încă șocată de descoperire. Îl văzuse cu ochii ei pe Hurley înnodând nenumărați sportivi ca pe covrigi. Și nicăieri, în cercetarea ei de un an de zile, nu găsise vreo informație că Rapp ar fi capabil de a sta umăr la umăr cu Stan Hurley într-un ring.

— Stan, crede-mă! N-am avut nicio idee că ar putea să te învingă…

— Nu m-a învins! A fost aproape de a o face.

— Da, dar tu ai trișat, interveni Tschida cu o plăcere perversă. Așa că, teoretic, te-a bătut.

Strângând din dinți pentru a nu arunca paharul spre el, Hurley se întoarse spre Kennedy:

— Care-i treaba? Ai vreun gând? De ce m-ai aruncat sub tren?

— Stan, calmează-te! Mă uit în ochii tăi și îți spun că nu am găsit nimic care să mă facă să cred că Rapp ar fi capabil de asta. Sigur, speram ca, într-o bună zi, să devină… dar nu acum, nu atât de devreme.

— Înseamnă că nu l-ai căutat bine, că n-ai cercetat nimic. Nimeni nu învață să lupte așa singur, în beciul casei. Cineva l-a învățat!

— A făcut niște cursuri de arte marțiale timp de un an, admise Kennedy.

— Ar fi fost drăguț să-mi spui și mie asta, replică Hurley încruntat.

— Stan, tu ești cel care m-a făcut cu ou și cu oțet că tipul e o pierdere de vreme, că nu are antrenament, că nu vine din Forțele Speciale. Crezi că un an de antrenament la sala de la mall este echivalent cu ce face armata?

— Depinde de instructor.

— Și de elev, adăugă Tschida.

Kennedy își încrucișă brațele și se gândi un moment:

— Ar mai fi o posibilitate.

— Care?

— Știu că nu-ți place să vorbești despre vârsta ta, dar poate că și asta a avut o contribuție. Poate nu mai ești nici tu ce erai…

Tschida izbucni într-un râs atât de puternic că pieptul său musculos tremura din toate încheieturile. Ceea ce îl făcu pe Hurley să explodeze:

— Mâine dimineață îți bag curul în ring cu el, pe cuvântul meu. Să vedem atunci cine râde.

Tschida se opri brusc, în timp ce Kennedy trase un scaun și se așeză în fața lui Hurley.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Îți bați joc de mine?

Kennedy scutură din cap.

— Încerci să-mi faci o farsă?

— Nu. Știi foarte bine că eu eram cea îngrijorată că te vei răzbuna pe el… Nu m-am gândit nicio clipă la asta.

Prin amețeala indusă de furie și băutură, Hurley înțelese în cele din urmă că Irene spune adevărul.

— Unde l-ai găsit?

Kennedy îi aruncă o privire iar el înțelese imediat.

— Cretinule, îi spuse Hurley lui Tschida, du-te să vezi ce fac clovnii ăia. Și dacă o ard aiurea dă-le una la boașe și pune-i să facă o sută de tracțiuni.

— Am înțeles, spuse Tschida imediat, redevenind serios.

De îndată ce ușa se trânti și rămaseră singuri, Hurley se întoarse spre Kennedy.

— Cine e puștiul?

Irene ar fi preferat să mai aștepte câteva zile, dar știa că nu mai poate amâna discuția, așa că oftă și își puse coatele pe masă:

— Numele lui e Mitch Rapp.

Capitolul 6

Rapp se întinse pe patul de campanie, potrivindu-și perna plină de cocoloașe sub cap și o pungă cu mazăre congelată la testicule. Cina tocmai fusese servită pe masa extensibilă din colțul hambarului. Nu-i era foame, dar se forțase să mănânce. Cei șapte recruți și doi instructori dăduseră gata o oală imensă cu spaghetti, un coș plin de chifle, plus toată salata și porumbul fiert pe care le aveau în față. Erau extenuați și încinși, dar mâncaseră hulpavi totul, dând mâncarea pe gât cu apă sau lapte rece. Rapp își petrecuse ultimii cinci ani în cantonamente, așa că știa cum merge treaba. Antrenamentele intense în arșița zilei nu prea îți fac poftă de mâncare, dimpotrivă, dar ideea era să ignori sila și să mănânci cât poți. Calculul era simplu: dacă într-o zi de antrenament arzi peste cinci mii de calorii, ori mănânci de rupi, ori începi să pierzi din greutate. La înălțimea și greutatea lui, Rapp își putea permite să piardă maxim cinci kilograme, atât. Tot ce trecea peste însemna risc de accidentări și îmbolnăviri.

Mitch aruncă revista Time pe care o citea și ajustă puțin poziția pungii cu mazăre. Unul dintre instructori îl luase deoparte în timpul mesei și-i spusese să se întindă și să-și pună gheață pe zonă. După care îi dăduse ordine stricte să raporteze orice semn de sânge în urină. Între meci și cină, Rapp avusese câteva ore la dispoziție să reflecteze asupra a ceea ce se întâmplase, în timp ce unul dintre instructori îl trecuse printr-un circuit dur de exerciții, urmat de o alergare de 16 km prin pădure. Rapp se prefăcuse că se chinuie, deși nu era cazul. Mai ales cu alergarea. Ar fi putut să o țină așa toată ziua, dar deocamdată nu voia să dezvăluie prea multe. Dă-i unui profesor un elev excepțional, care știe întotdeauna toate răspunsurile, și unul silitor, care nu e cel mai bun dar își dorește să devină, și profesorul îl va alege întotdeauna pe cel din urmă.

Rapp încă încerca să absoarbă lecția zilei, cea predată de tipul din ring al cărui nume nu-l știa. Nu era deloc încântat că acesta schimbase regulile

jocului în mijlocul confruntării, dar nu era nimic de făcut în privința asta. Trebuia să se concentreze la ceea ce va urma și cum îl va afecta experiența de dimineață în încercarea sa de a se integra în grup. Trebuia să înțeleagă cât de departe ar putea merge, dar un lucru era sigur: dacă instructorii ăștia nu respectau regulile, nu se puteau aștepta ca el să o facă.

Prima ocazie de a-i întâlni pe ceilalți veni la puțin timp după alergare. Erau la bara de tracțiuni din spatele hambarului, făcând patru seturi a câte douăzeci și cinci de repetări. În afara ticălosului care conducea totul, mai erau trei instructori. Așa cum îi spusese și tipa care îl recrutase, nimeni nu avea voie să-și folosească numele adevărat sau să dezvăluie informații personale. Primii doi instructori fuseseră ușor de mulțumit. Cel mic și slab era Sergentul Smith, cel înalt și slab era Sergentul Jones. Urmau să-și înceapă ziua cu Smith și să o termine cu Jones.

Terminând târziu alergarea, Rapp făcuse primele două seturi cu o pauză de 30 de secunde între ele, pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalți. După ce se asigurase că fiecare recrut făcuse o sută de tracțiuni curate, Sergentul Smith o luase razna. Îi aliniase pe toți și începuse să zbiere:

— Unul dintre voi, căcănarilor, își imaginează că el nu trebuie să facă tracțiunile corect, până sus, începu el. Crede că poate să scape cu jumătăți de măsură. Ei bine, doamnelor, dacă faceți ceva cu jumătate de gură trebuie să o luați de la capăt.

După care invectivele începură să curgă, Sergentul punându-le sub semnul întrebării bărbăția, onoarea, inteligența și descendența. Rapp observă că Sergentul nu părea să se adreseze vreunui presupus vinovat, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă acesta chiar exista. Se uitase cu atenție la ceilalți și văzuse că toți erau serioși și antrenați, nimeni nu dădea semne de trândăveală. Sergentul nu făcea decât să mute linia de sosire, în speranța că unul dintre ei va obosi și va ceda. Dar nu se întrevedea nimic de genul acesta. Toți ceilalți șase erau antrenați și incredibil de duri.

— Încă patru seturi, repede! Mișcă, mișcă, mișcă! lătră Sergentul. Și de data asta vreau să le văd curate, domnișoarelor, dacă nu, vă trimit la o alergare de vă ies ochii din cap! Și puteți uita de masa de seară!

Nu erau decât două bare fixe, așa că recruții se aliniară și o luară de la capăt. Rapp își aștepta rândul, când unul dintre ceilalți recruți îi trase o lovitură puternică în rinichi. Mitch se întoarse și îi aruncă o privire omului care tocmai îl împunsese și care acum îl înjura de mama focului cu voce joasă, astfel încât nimeni altcineva să nu audă. Tipul arăta ca un jucător profesionist de rugby. Avea o frunte îngustă, distrusă și mai mult de sprâncenele groase care o traversau de la o tâmplă la alta. Avea ochii de cărbune și puțin depărtați, dar cele mai proeminente trăsături ale sale erau

nasul coroiat – care părea să fi fost rupt în cel puțin două locuri – și gropița adâncă amplasată în mijlocul unei bărbii pronunțate. Prin mintea lui Rapp trecură instantaneu două lucruri. Primul, că ar fi fost o pierdere de vreme să încerce să-l pună la pământ cu un pumn în cap. Gâtul tipului era cât un trunchi de copac, nu ar fi avut nicio șansă. Al doilea, că tipul nu părea să facă parte din grup. Pur și simplu era din alt film. Trăsăturile sale erau atât de pronunțate și distinctive că îl făceau imposibil de trecut cu vederea. Părea mai mult un recuperator decât un potențial agent sub acoperire.

— De data asta să le faci bine, cretinule! șopti uriașul, încercând apele.

Rapp era transpirat, murdar, încins ca un furnal și total neobișnuit să primească rahaturi din astea în față. Își făcuse tracțiunile corect. Dacă cineva putea fi acuzat de trișare, acesta era chiar tipul care i se băga acum în suflet, încercând să stârnească o bătaie. Pentru o clipă, Mitch fu tentat să riposteze și să-i ardă una idiotului, dar se gândi că va avea suficient timp pentru asta mai târziu. Așa că se întoarse la loc fără să răspundă și păși în față.

— Așa, așa, spuse namila, fii băiat deștept și ține-ți gura. Dar fă-le corect de data asta!

Restul după-amiezii trecu fără incidente și, înainte de cină, li se permise să facă o baie în lac pentru a se răcori. Rapp se ținu la distanță de Victor, dar cu ochii pe el. Aflase că așa îl cheamă pe zdrahon. Sau cel puțin așa se prezentase celorlalți. Din moment ce nu le era permis să-și folosească numele, instructorii dăduseră fiecăruia un nume fals. Rapp era Irving, prescurtat imediat la Irv. Ceilalți cinci erau Fred, Roy, Glenn, Bill și Dick.

Toți păreau de treabă și disciplinați, cu capul jos, gura mică și ochii în alertă. Ceea ce însemna că o mare parte din comunicare se desfășura pe tăcute, prin gesturi și priviri sugestive. Deși era evident că mulți dintre ei proveneau din armată, nimeni nu suflase o vorbă despre unitățile sau detașamentele în care activaseră. Ceea ce genera o situație interesantă pentru Rapp. Probabil că instructorii cunoșteau trecutul lui, dar ceilalți recruți nu aveau nicio idee.

Faptul că le fusese interzis să discute chestiuni personale crease o dinamică bizară în interiorul grupului, ucigând orice șansă de a face vreo glumă sau de a povesti ceva. Așa că cina se desfășurase în tăcere. Rapp se retrăsese imediat în colțul lui pentru a-și îngriji testiculele dureroase și acum se uita la ventilatorul vechi a cărui paletă se rotea anemic deasupra capului său. Tocmai se gândea la lupta de dimineață, rememorând fiecare mișcare în încercarea de a înțelege dacă ar fi putut să o abordeze diferit, când Victor își făcu apariția lângă patul lui.

— Cum te cheamă? întrebă el cu voce joasă.

Rapp aruncă o privire spre ușă, acolo unde unul dintre instructori tocmai lătra niște ordine unuia dintre recruți.

— Irv.

— Nu, boule, clătină namila din cap. Care e numele tău adevărat?

Tipul era un cretin. Rapp fusese avertizat de Kennedy în repetate rânduri că nerespectarea ordinului cu privire la confidențialitate ducea automat la excluderea din program. Și cu zece minute în urmă, la cină, unul dintre instructori tocmai subliniase importanța aceleiași reguli.

— Tu n-ai auzit ce ne-au spus instructorii?

Victor zâmbi șmecherește, aruncând o privire peste umăr pentru a se asigura că nimeni nu le aude conversația.

— E rahat cu apă rece. E un joc. Încearcă să ne controleze. Hai, zi, de unde ești?

— Care-i treaba cu tine?

— Hă?…

— Ce vrei de la mine, ce urmărești?

— Nimic, nu vreau decât să te cunosc… asta-i tot.

— Nu vreau să o iei în mod greșit, dar nu e treaba ta cine sunt și de unde vin.

— Serios? întrebă uriașul încleștându-și maxilarul. Hai să-ți spun și eu ceva: tu n-ai dreptul să-mi spui care e și care nu e treaba mea.

Rapp ura deja discuția. Era întins pe spate, într-o poziție vulnerabilă, dar nici nu voia ca Victor să creadă că poate fi intimidat atât de ușor.

— Nu e dreptul meu, e al lor, spuse el cu voce indiferentă, aruncând o privire instructorului din ușă.

Acesta termină ce avea de zis și ieși, acum nu mai erau decât cei șapte recruți în hambar.

— Hopa, a plecat mama, începu să râdă Victor. Acum ești la mâna mea.

Rapp decise că poziția sa nu era cea mai bună, așa că se ridică rapid în picioare.

— Care-i problema ta, Victor? întrebă el pe un ton de conversație, dar suficient de tare pentru ca ceilalți să-l audă.

— Tu ești problema mea!

— Am înțeles asta, răspunse calm Rapp, dar poate că dacă ai fi puțin mai concret aș putea să o rezolv.

— Mă îndoiesc, replică namila cu dispreț. Pari moale, fătălău. Nu cred că locul tău e aici.

— Păi… ce zici dacă am încerca să aflăm? întrebă Rapp arătând cu mâna către saltea.

Victor începu să râdă, ca și cum ideea ar fi fost ridicolă.

— Nu ai nicio șansă.

Rapp încuviință, ca și cum ar fi spus poate, și păși spre saltea.

— Îmi pare rău de mama ta, Victor.

— Ce-ai spus…? întrebă acesta amenințător.

— Am spus că-mi pare rău de mama ta, repetă Mitch cu voce tare.

— Ai grijă ce spui! urlă Victor cu ochii dansând sălbatic.

— Sau ce?

Ceilalți cinci lăsaseră totul deoparte și priveau acum scena cu atenție.

— O să te repezi la mine? continuă Rapp momindu-l pe uriaș în ring. O să mă înveți minte? Ce s-a întâmplat… mama ta, curva cartierului, nu te-a ținut în brațe când erai mic? I-a lăsat pe toți să o sugă în afară de tine?

— Ai o gură cam mare, mârâi Victor înnebunit, incapabil să-și mai controleze furia.

— Nu, doar încerc să înțeleg care-i problema aici. Ai dat din gură toată ziua, spunând numai rahaturi. Te-ai purtat ca un nenorocit. Ne-am săturat cu toții de tine!

— Te fac praf! urlă Victor sărind de pe un picior pe altul, ca un boxer.

Rapp nu mai spuse nimic. Se retrase în mijlocul saltelei și-i făcu semn lui Victor să vină spre el. Acesta începu să urle și să danseze în jurul lui Rapp, aruncându-și pumnii în aer și explicând în detaliu ce-i va face, când deodată ușa se deschise și unul dintre instructori apăru în prag.

— Ce dracu' faceți aici, doamnelor?

Victor amuți, dar era prea târziu.

— Asta a fost, cretinilor! Dacă aveți suficientă energie să aruncați pumni, înseamnă că puteți și să alergați. Aveți șaizeci de secunde să vă târâiți cururile mizerabile afară. Echipamentul pe voi și la treabă!

Toată lumea sări din pat, înjurându-i pe cei doi și aruncându-le priviri ucigașe. Rapp nu răspunse, dar Victor, care părea să se bucure de atenție, le aruncă celorlalți o serie de replici acide și îi invită să intre în ring cu el, eventual după ce le va crește o pereche de testicule. Rapp își puse pantofii de alergare și sprintă spre ușă, aliniindu-se primul. În timp ce-i aștepta pe ceilalți, o idee îl lovi brusc: ceva nu se potrivea. Dacă programul ăsta era așa de secret și elitist, ce naiba căuta aici o gură spartă ca Victor?

Capitolul 7

CAMP PERRY, VIRGINIA

Tom Lewis ridică receptorul liniei securizate și ascultă răbdător cum omul de la capătul firului îi transmite un mesaj aparent neimportant, despre o întâlnire care urma să aibă loc a doua zi, în Washington. Pentru oricine ar fi putut sparge sistemul de securitate, inclusiv toți cei de la contrainformații din Langley, conversația părea benignă, fără miză. Dar în cea de-a treia propoziție, omul utiliză un adverb care avu darul de a ridica instantaneu sprânceana dreaptă a lui Lewis. Acesta îi mulțumi persoanei de la capătul celălalt și îi spuse că vor discuta despre asta la întâlnirea de a doua zi.

Psihologul puse ușor receptorul în furcă și lovi gânditor cu pixul în agenda pe care o avea în față. Biroul său era total neremarcabil. Nimic nu ieșea în evidență; mobila era una obișnuită, genul pe care-l găsești oriunde în lume în instituțiile statului. Biroul, dulapul, sertarele, toate erau făcute din pal melaminat care ar fi trebuit să arate ca lemnul masiv, dar nu prea reușea. Scaunele erau din plastic negru, cu o tapițerie gri și groasă care avea darul de a distruge o pereche de pantaloni în aproximativ nouă luni. Lewis era uimit de cât de omniprezentă devenise această mobilă ordinară în Washington, ceea ce îl conduse la concluzia că producătorul avea probabil sediul în circumscripția electorală a senatorului care organizase licitația.

Lewis detesta obiectele urâte și lucrul de mântuială, dar cu toate acestea nu făcuse nicio încercare de a adăuga o notă personală spațiului. Cabinetul său particular era undeva în D.C. și fiecare centimetru pătrat al acestuia fusese decorat cu meticulozitate. La cât cerea pe ședință își permitea să cumpere ultima fiță în materie de decorațiuni. În plus, și clienții săi se așteptau la asta.

Într-o perioadă relativ scurtă, Lewis reușise să-și dezvolte destul de frumos cabinetul. Lista pacienților săi includea toată elita capitalei americane. Cei mai mulți erau consultanți politici, avocați și directori executivi. Nu avea prea mulți politicieni, dar zeci de neveste ale celor mai puternici senatori și congresmeni veneau în fiecare săptămână să-și verse ofurile și să-și trateze idiosincraziile. Dacă ar fi fost un tip fără caracter, ar fi putut utiliza toată acea informație în beneficiul său, dar nu fusese niciodată tentat să o facă.

La 36 de ani, Lewis era pasionat de munca lui, având și înclinația naturală și dorința de a aprofunda mințile oamenilor. Avea o licență cu dublă specializare, economie și matematică, de la Pomona College, și o diplomă postuniversitară în psihologie clinică de la Universitatea Pennsylvania. Ultima fusese finanțată de guvern, așa că, după absolvire, petrecuse patru ani în armată. Perioadă care îl determinase apoi să intre în serviciile secrete, ceea ce îl condusese aici, în acest birou infect și fără ferestre, dintr-o bază militară ultrasecretă. Se pare că avea un talent aparte pentru identificarea

tulburărilor psihice, ceea ce prezentase un interes deosebit pentru un anume vice amiral și vreo doi colonei de la Fort Bragg. Așa că în ultimii trei ani fusese implicat în procesul de recrutare și selecție al JSOC[3] și în dezvoltarea unui nou sistem pentru teoria jocurilor[4].

Lewis încercă să-și adune gândurile și să înțeleagă modul în care telefonul primit îi va afecta planurile pentru seara aceea. Unitatea beneficia și de spații de cazare, pentru angajații și consultanții care făceau naveta din Washington. Ori de câte ori avea o nouă grupă de recruți, Lewis petrecea câteva zile în unitate pentru a studia dinamica echipei. Și acum plănuise să rămână peste noapte, pentru a petrece ceva timp cu unul dintre recruți, care dădea semne de nervozitate. Însă telefonul primit era mult mai important.

Tom își coborî privirea spre ceasul de mână, ediția WWII Elgin A-11, primit de la tatăl său pe patul de moarte, cu trei ani în urmă. Era un ceas militar, din cel de-al Doilea Război Mondial. Lewis îi înlocuise brățara uzată și-l păstrase în stare aproape perfectă. Era ora 19:14. Nimic din ce avea pe birou nu mai părea atât de urgent și, în plus, era un moment potrivit pentru o excursie la țară. Lewis luă cele două dosare de pe birou și întoarse scaunul pentru a dezvălui, în spatele acestuia, un seif de metal deja deschis. Tom așeză cu grijă dosarele pe unul dintre rafturi și încuie seiful. La plecare își lăsă ușa de la birou deschisă; în afară de conținutul seifului, nimic din ce era acolo nu prezenta cine știe ce importanță.

Motocicleta sa era parcată chiar în fața clădirii, așa că Lewis își scoase sacoul și cravata, le împături atent și le așeză pe șa. Descuie unul dintre compartimentele de depozitare ale BMW-ului 1200 și scoase de acolo o geacă de piele neagră și o pereche de pantaloni asemănători. Nu urca niciodată pe motocicletă fără ei, nici măcar la patruzeci de grade. Unul dintre prietenii săi avusese odată un accident în California, într-o după-amiază uscată și caniculară, și imaginea pielii jupuite de pe picioarele acestuia îi rămăsese întipărită pe retină. Depozită sacoul și cravata în compartiment și își puse casca gri de protecție. Motorul se trezi la viață și

---

[3] Joint Special Operations Command (JSOC) este o unitate militară specială, care face parte din Forțele armate ale SUA. Unitatea a luat ființă în anul 1980 cu scopul de a combate acțiunile teroriste. În caz de necesitate, JSOC poate face parte temporar din „Special Missions Units”, care recrutează soldați din Delta Force și SEAL Team 6. Printre acțiunile încununate de succes ale acestei unități se numără lichidarea lui Osama bin Laden, din mai 2011. (n.t.).

[4] Model matematic abstract de dezvoltare a strategiilor și luare a deciziilor. (n.t.).

Lewis se îndreptă spre poartă. Șaizeci de secunde mai târziu își ridică vizorul pentru a-i permite ofițerului de pază să-l vadă, după care zbură pe lângă el, spre rampa de acces către autostrada I-64. Avea de mers puțin peste o oră, ceea ce nu-l deranja deloc.

Fără telefoane, fără oameni care să-i bată constant la ușă cerându-i să le asculte problemele. Lewis găsea că e din ce în ce mai dificil să-și limpezească gândurile și să fie atent la ei. Un panou mare și verde îl informă câți kilometri mai avea până la Richmond, dar nu-i dădu nicio atenție. Se gândea deja la noul recrut. Probabil de aceea îl sunase.

Lewis se așeză mai bine în șa și aruncă o privire în oglinzi, amintindu-și câtă muncă investise în recrutul acesta. Omul era aproape perfect, în cei doi ani de când lucra la proiectul Orion nu întâlnise pe nimeni ca el. Lewis se înclină pentru a lua o curbă și se întrebă dacă Hurley ar fi capabil să-l facă pe puști să abandoneze după o singură zi. Din păcate știa prea bine răspunsul la întrebare, îl văzuse pe Stan Hurley făcând-o de nenumărate ori înainte.

Capitolul 8

LACUL ANNA, VIRGINIA

Era o noapte întunecoasă, fără lună, și cele câteva lumini exterioare fuseseră stinse pentru a nu atrage gângăniile. Neisprăviții tocmai terminaseră alergarea suplimentară, plus încă o sută de tracțiuni și alte câteva exerciții aruncate în combinație pentru a-i extenua și, cu puțin noroc, pentru a determina câțiva dintre ei să abandoneze, astfel încât echipa să poată trece la lucrurile cu adevărat importante. Din păcate, toți șapte intrau acum rând pe rând în hambar, obosiți și cu capul plecat, ca niște vaci care se întorc de la pășune. Mergeau încet, târâindu-și picioarele, așa că orice urmă de agresivitate dispăruse. Nimeni nu mai avea chef de ceartă. În acest moment nu se mai puteau gândi decât la somn.

Hurley sorbi din bourbon și își lăsă privirea să cadă asupra lor. În ciuda faptului că era cel de-al șaptelea pahar în decurs de trei ore, Stan nu era nici măcar amețit. Când venea vorba de alcool, și de multe alte lucruri, copoiul ăsta bătrân avea constituția unui tip de trei ori mai zdravăn. Dar în seara aceasta, încrederea de nețărmurit a lui Hurley primise o lovitură grea. Îl încerca o îndoială care, la orice om normal, face parte din paleta de emoții zilnice, dar pentru un tip încăpățânat și hotărât ca el era aproape de neimaginat. Vânătaia de la ochi și durerea năprasnică de cap nu erau decât

simptome fizice minore. Câteva pahare în plus și totul va dispărea în amorțeala indusă de alcool.

Problema era în creier, acolo unde se crease o ruptură, unde scutul său fusese crăpat. Semnele erau evidente: respirație grea, cap greu și o dorință năprasnică de a se urca în mașină și de a-și lua lumea în cap. Pentru un bărbat obișnuit să controleze totul, să aibă tot timpul dreptate, acesta era cel mai neplăcut sentiment pe care și-l putea imagina. Ar fi preferat o bătaie strașnică, până la inconștiență, decât să se confrunte cu tot rahatul ăsta.

Leacul, după cum bine știa Hurley, era ceva ce nu-i stătea în fire. Petrecuse ani de zile încercând să-și îngroape problemele, să-și spele rănile în singurătate și să le ascundă sub preș. Treaba lui era mult prea importantă, existau prea mulți dușmani pe lumea asta și prea puțini oameni cumsecade dornici să intre în luptă. Erau prea multe lucruri importante de făcut, pentru ca el să stea pe fund și să-și plângă de milă. Hurley era, în ultimă instanță, produsul unei epoci: Războiul Rece. În vreme ce copiii anilor ’60 o dădeau pe droguri și dragoste fără opreliști, el tăia gâtlejuri și fugea de dragoste ca dracul de tămâie. De la sfârșitul anilor ’50 și până la începutul anilor ’60, Hurley o tot arsese prin Europa, după care se îndreptase spre Asia de Sud-Est. Anii ’70 îl găsiseră în America de Sud, începutul anilor ’80 în America Centrală, pentru ca, la finalul anilor ’80, să aterizeze în cea mai scârboasă zonă posibilă, Orientul Mijlociu. Unde totul era un uriaș joc de șah multidimensional cu rușii, o continuare a ceea ce se întâmplase la finalul Primului Război Mondial și imediat după terminarea celui de-al doilea.

Gânduri, emoții, sentimente, toate acestea nu erau pentru Hurley. Pentru el nu exista decât bine și rău, iar între ele un abis plin de smiorcăiți, o societate care primise libertatea și siguranța pe tavă, fără să facă nimic pentru ele. Nu-i spusese nimeni asta, înțelesese singur. Hurley se născuse în timpul Marii Crize Economice din 1929-1933, o perioadă înfiorătoare din istoria Americii. Dar, cumva, părinții lui supraviețuiseră. Se mutaseră cu cei cinci copii din Chicago în Bowling Green, Kentucky, pentru a scăpa de șomajul galopant și cozile imense la alimente. Hurley crescuse într-o sărăcie lucie, dar toți ceilalți crescuseră la fel, așa că luase totul cu stoicism și, la finalul liceului, intrase în armată. După ce-și făcuse datoria față de patrie se înscrisese la Virginia Tech, pe subvenția oferită veteranilor de guvernul federal, și absolvise cu note rezonabile. În acea ultimă primăvară de facultate, un tip de la nu știu ce agenție a statului, extrem de interesat de dosarul său militar, venise să-l întrebe dacă nu i-ar plăcea să vadă lumea. Hurley mușcase imediat momeala.

Oficial, Stan își petrecuse ultimii douăzeci și unu de ani fâțâindu-se prin țări sfâșiate de război, aducându-și propria contribuție la câteva dintre ele.

Neoficial, făcuse ceva mai mult. Fusese în prima linie a conflictului dintre SUA și Uniunea Sovietică și nu avea niciun dubiu cu privire la care dintre ele era mai nobilă. Nu trebuia decât să petreci ceva timp în Berlin ca să vezi diferența dintre comunism și capitalism. Povestea celor două orașe, Berlinul de est și cel de vest, era exemplul cel mai elocvent. Reclame vii ale ideologiilor care le conduseseră de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Una dintre părți era ca un film color, cealaltă unul alb-negru, plin de purici și de rahat livrat cu lingurița.

Hurley nu fusese niciodată mai mândru decât atunci când, într-un final, zidul Berlinului se prăbușise în praf și pulbere. Vărsase sânge pe câmpul ăsta de bătălie, pierduse câțiva prieteni și mai multe surse decât putea număra. Dar în cele din urmă câștigaseră. Din păcate, victoria fusese de scurtă durată. Hurley și alți câțiva erau deja cu ochii pe jihadiști. Se ciocnise cu ei pe vremea când ajutase Uniunea Sovietică să scape de ceva fonduri și, în cele din urmă, de voința de a-și continua experimentul despotic. Pe vremea aceea era în Trecătoarea Khyber, care desparte Afganistanul de Pakistan, și la început nu văzuse încotro se îndreaptă lucrurile. Oamenii ăștia voiau să-și ia pământurile înapoi și să trimită rușii la plimbare. Problemele începuseră odată cu venirea extremiștilor religioși exportați de Arabia Saudită, Yemen și alte câteva țărișoare de rahat.

Lui Hurley îi plăcea să înjure, să bea și să alerge după femei, ceea ce îl făcuse, nu o dată, să se ciocnească frontal cu puritanii de wahhabiști din Arabia Saudită. Îi disprețuise încă de la început, dar nu înțelesese că aceștia plănuiau să-și răspândească jihadul dincolo de granițele țării. Realizarea asta venise mai târziu, când i-a văzut amestecându-se în treburile palestinienilor. Trebuia să o ia de la capăt. Rușii fuseseră înfrânți, dar acest nou inamic era puternic, diferit și își urmărea zelos țelurile. Hurley a simțit imediat încotro se îndreaptă treaba, dar pentru prima dată în viață se simțea obosit. Amenințarea era reală și imediată și, dintr-odată, Hurley se îndoia că va găsi și va putea antrena următoarea generație de puști de care era nevoie pentru a o neutraliza. Avea nevoie de ajutor. Din păcate, Hurley nu se pricepea deloc să ceară ajutor.

Stan auzi unul dintre câini lătrând și apoi huruitul ușor al unei motociclete care se apropia printre copaci. Nu era sunetul unui motor american, ci mai degrabă torsul fin al unuia japonez sau german. Hurley trase aer în piept, simțindu-se pe jumătate ușurat, pe jumătate resemnat. Era doctorul. Probabil că-l sunase Kennedy.

O fâșie de lumină își croi drum printre arbori și, o clipă mai târziu, motocicleta luă curba și îi apăru în față. Era atât de silențioasă, că se auzea scrâșnetul cauciucurilor pe pietrișul de pe alee. Veni până aproape de casă și

parcă. Motociclistul mătură o bucată de lemn de pe unul dintre compartimentele de depozitare și își scoase casca.

Thomas Lewis își trecu o mână prin părul blond și ciufulit și se uită în sus la Hurley. Imediat observă umflătura de sub ochi, dar și mai îngrijorătoare era expresia de pe chipul său.

— Zi grea?

Hurley încercă să zâmbească:

— Nu există zile ușoare în meseria asta, știi asta.

Lewis încuviință din cap. Știa foarte bine ce preț plăteau oamenii aceștia, și nu doar din punct de vedere fizic. Rănile trupului erau ușor de vindecat. Însă asaltul asupra minții și sufletului era altă mâncare de pește.

Capitolul 9

BEIRUT, LIBAN

Peugeotul vechi și prăfuit încetini ușor. Șoferul se aplecă peste volan și aruncă o privire în stânga, apoi în dreapta, de-a lungul Străzii Hamra. Camaradul său de pe scaunul pasagerului făcu la fel, dar cu jumătate de inimă. Nu exista semafor sau vreun indicator de stop, dar obiceiurile formate în timpul războiului mor greu. Samir era cel mai tânăr dintre cei patru frați ai familiei. Trei muriseră în războiul civil care distrusese orașul odinioară superb. Cel mai apropiat, cu doar un an și o lună mai mare, fusese ucis de un lansator de rachete în timp ce traversa exact această intersecție. Pentru jurnaliștii occidentali, Hamra era cunoscută drept Linia Verde. Ali și prietenii săi o numeau tărâmul nimănui.

Era strada care despărțea Beirutul de est de Beirutul de vest și, dintr-un anumit punct de vedere, comunitățile de musulmani și creștini, sau mai precis musulmanii șiiți de creștinii maroniți. De o parte și de alta a Liniei Verzi fuseseră cartiere locuite de suniți, armeni, greci ortodocși și druzi. Unele dintre acestea erau mai expuse, altele mai puțin, dar toate dispăruseră în urma violențelor unui război civil lung și sălbatic. Câteva comunități mai tenace se întorseseră acum să reconstruiască. Războiul civil semănase, oarecum, cu ciocnirea dintre familiile mafiote din Chicago, din anii 1920, dar cu arme mult mai puternice și mai moderne.

Oficial, războiul se terminase de doi ani și fiecare cartier al orașului dădea acum semne de viață. Creștinii din est construiau într-un ritm frenetic, musulmanii din vest se străduiau să țină pasul. Macaralele acopereau linia

orizontului și probabilitatea de a fi ucis de un buldozer era acum mai mare decât aceea de a fi secerat de un lunetist. Cel puțin în anumite zone. Strada Hamra nu era una dintre ele. Clădirile erau încă pustii și perforate de gloanțe, perfecte pentru a adăposti un lunetist.

Samir scană clădirea din stânga, în timp ce prietenul său Ali, care stătea în dreapta, făcu același lucru cu cea din dreapta.

— Tot precaut, spuse bărbatul de pe bancheta din spate, cu o voce răgușită.

Samir se uită timid în oglinda retrovizoare.

— Îmi pare rău.

Assef Sayyed încuviință din cap și trase încă un fum din țigara pe care o avea în mână. Își aminti că fratele lui Samir fusese ucis nu departe de aici. O mulțime de oameni buni fuseseră uciși de-a lungul acestei fâșii de drum uitate de Dumnezeu. Dar lui Sayyed nu-i plăcea să stea la discuții cu oamenii lui. Genul ăsta de familiaritate le-ar fi dat idei. Iar ideile nu erau bune. Ei erau acolo să asculte ordinele. În plus, Sayyed nu voia să se apropie de oamenii care lucrau pentru el, toți erau dispensabili. Era mult mai ușor să deplângi moartea cuiva pe care nu-l știai prea bine decât să jelești moartea unui prieten apropiat.

De îndată ce primi încuviințarea lui Ali, Samir reporni motorul și intră pe strada lată, traversând liniile de tramvai pentru a ajunge în partea cealaltă, la aleea dintre două clădiri pe jumătate distruse. Cu un an sau doi în urmă nici nu ar fi visat să intre aici. Mașina înaintă încă o sută de metri, ocolind mormanele de gunoi, după care luă o curbă strânsă la stânga. Străzile și blocurile arătau din ce în ce mai bine. Primul semn fusese strângerea molozului, apoi veniseră schelele și betonierele, pentru ca în cele din urmă să apară câteva ferestre nou-nouțe, ceva nemaivăzut de ani de zile în zonă. Dar clădirile păstrau încă semnele războiului, cu fațadele găurite de gloanțe și artilerie.

Doi puști stăteau în fața unei bariere, cu două mitraliere AK-47 la îndemână. Samir opri mașina și aruncă o privire în sus, spre cele două chipuri adolescentine care-și țineau armele ațintite spre capul lui. Zilele acestea toți erau fie foarte tineri, fie foarte bătrâni, nimeni la mijloc. O întreagă generație fusese măturată de război, ca și cum nu ar fi existat vreodată. Samir făcu un semn autoritar cu degetul mare spre bancheta din spate și privi cum respectul se întipărește pe fața celor doi. Nemilosul Assef Sayyed era aici. Primul puști făcu o plecăciune și îi ordonă camaradului său să mute bariera.

Aceasta era fixată la ambele capete și unul dintre băieții din mașină încercă să facă o glumă referitoare la inteligența celui care gândise blocajul.

Dar Sayyed îi aruncă o privire dură și disprețuitoare și acesta amuți. Colonelul serviciului de informații sirian era de părere că această pace era mai mult un armistițiu trecător și că, dacă s-ar fi relaxat, ar fi plătit scump. Îi sfătuia tot timpul pe ceilalți militanți să caute noi recruți, să-i antreneze sârguincios și să folosească acest moment de respiro pentru a acumula arme și muniție. Era din ce în ce mai greu să își convingă forțele din subordine că războiul nu s-a terminat. Cu două luni în urmă fusese nevoit să împuște cu sânge rece un militant care îi pusese ordinele la îndoială.

Sayyed își aruncă țigara într-o canalizare și intră în clădire. Cabluri de electricitate se întindeau de-a lungul coridoarelor pentru a alimenta diferitele etaje. Foloseau clădirea asta de două săptămâni și Sayyed intenționa să o mai utilizeze cel mult câteva zile. Cea mai mare vulnerabilitate a lor era lipsa forțelor aeriene. Dacă vreun câine de evreu ar fi aflat unde se ascunde, în douăzeci de minute avioanele și bombele ar fi urlat deasupra capetelor lor.

Sayyed se îndreptă spre scări pentru a coborî la subsol. Mirosul rânced de canalizare îi aminti imediat că orașul încă mai suferea de pe urma celor cincisprezece ani de lupte. Doi bărbați stăteau în capătul holului, lângă o lampă cu kerosen. În subsol nu aveau electricitate. Fără să fie nevoie să li se spună, cei doi se dădură deoparte. Cel mai bătrân dintre ei salută conștiincios, în cel mai pur stil britanic.

— Domnule colonel, bine ați venit.

Sayyed ignoră salutul și întrebă:

— Unde e Colonelul Jalil?

Omul întoarse capul spre ușă:

— Înăuntru, cu prizonierul.

Sayyed îi făcu semn să deschidă ușa, dar gardianul îi întinse o glugă neagră.

— Pentru a vă proteja identitatea.

Sayyed îi aruncă o privire plină de dispreț, așa că omul puse gluga deoparte și deschise ușa. În mijlocul încăperii, legat de un scaun de metal, stătea un bărbat gol pușcă. O santinelă era în spatele lui, o alta în față. Sayyed intră și se îndreptă spre prizonier. Îl apucă de păr și îi trase cu forță capul pe spate, pentru a-i vedea fața. Îl studie cu atenție timp de un minut. Nu avea decât o dâră subțire de sânge uscat pe buza superioară. În afară de asta părea neatins.

— Cine ești? întrebă Sayyed.

— Numele meu e Nihad Wassouf.

Sayyed îl studie din nou, pentru un lung moment, după care spuse:

— Eu cred că ești un mincinos. De fapt cred că ești evreu.

— Nu! protestă omul vehement. Sunt sirian.

— Mă îndoiesc.

— Nu aș minți niciodată, verificați numele pe care vi le-am dat.

Sayyed dăduse deja numele respective spre verificare, dar știa foarte bine că nenorociții ăia puturoși din Damasc puteau fi ușor păcăliți. Fără niciun avertisment, Sayyed se îndreptă spre o măsuță pe rotile. Pe blatul acesteia erau înșirate o sumedenie de ustensile. Degetele sale dansară deasupra acestora, trecând ușor de la una la alta. Nu voia să-i facă nimic grav, care să necesite îngrijire medicală. În cele din urmă se hotărî asupra unui clește. Sayyed se întoarse spre prizonier și ridică cleștele la înălțimea ochilor.

— Eu nu sunt la fel de răbdător ca oamenii ăștia doi. Te mai întreb o singură dată… Cum te cheamă?

Omul se bâlbâi o secundă, după care repetă:

— Nihad Wassouf.

Sayyed se întinse și îi apucă degetul arătător cu mâna stângă. Îi prinse unghia în clește și începu să tragă de ea, în timp ce prizonierul se foia neliniștit. O dâră de sânge apăruse deja la marginea unghiei.

— Spune-mi numele adevărat.

— Ți-am spus… Jur.

— De ce-l cauți pe american?

— Am fost trimis să negociez eliberarea lui.

— De către cine?

— Compania la care lucrează.

— Minți!

— Nu… Nu mint! Jur! Sună-mi oamenii din Damasc. Îți vor spune același lucru.

— Nu te cred.

— Te rog! Sunt doar un mesager. Compania lui e dispusă să plătească o grămadă de bani.

— Dacă ești un spion?

— Nu sunt.

— Mincinosule!

Și cu asta Sayyed închise cleștele cu putere și îi smulse unghia din carne.

Capitolul 10

LACUL ANNA, VIRGINIA

Doctorul își scoase echipamentul de motocicletă, în timp ce stătea pe verandă ascultându-l răbdător pe Hurley recapitulând evenimentele zilei. Încerca să-și păstreze o expresie impasibilă, cu toate că devenea din ce în ce mai îngrijorat. Dar învățase de mult că nu e o idee bună să-l întrerupi pe Hurley. Era mai bine să-l lași să verse totul înainte de a interveni. Întrebările sau comentariile erau întotdeauna percepute ca un atac la persoană, care declanșa, la rândul său, un contraatac furios și total neproductiv, în opinia lui Lewis.

Thomas îl cunoscuse pe Hurley cu cinci ani în urmă. Departamentul Apărării îi expediase echipa din Forțele Speciale în Pakistan, pentru a ajuta băieții de la CIA să ducă la bun sfârșit o operațiune ultrasecretă de antrenare și echipare a mujahedinilor de la granița cu Afganistanul. În maniera sa tipică, Hurley făcuse un comentariu sarcastic la adresa faptului că acum Beretele Verzi aveau nevoie de un psiholog pentru a-și conduce operațiunile. Și se întrebase cu voce tare dacă nu cumva rolul lui Lewis era similar cu al ofițerilor politici atașați unităților Armatei Roșii, ceea ce nu era deloc un compliment, din moment ce aceștia erau însărcinați cu îndoctrinarea ideologică a trupelor.

Dar Lewis citise imediat printre rânduri și înțelesese unde bate Hurley cu bravada lui de John Wayne, așa că, în loc să o ia ca pe o insultă, o luase în glumă și se distrase alături de el. Și, pe măsură ce săptămânile treceau, Hurley începuse să-l consulte din ce în ce mai des. Învățase repede că doctorul e un bun de preț, un dar valoros în meseria lor. Știa să citească oamenii și era un adevărat detector de minciuni.

Terminând rezumatul zilei, Hurley nu se opri să-i ceară opinia, ci se lansă într-un discurs referitor la ceea ce credea el că ar trebui să facă:

— Vreau să-l iei deoparte și să-i bagi mințile în cap. Dacă trebuie anulează-ți toate programările. Vreau să știu care-i treaba cu puștiul ăsta. Dacă mă întrebi pe mine, tipul ascunde ceva și vreau să știu ce.

Așa cum făcea de fiecare dată, Lewis se încruntă îngândurat, încercând să analizeze toate scenariile. Îl respecta și îl plăcea pe Hurley, îi era loial și înțelegea cât de important este ceea ce face, dar știa foarte bine că omul nu e tocmai echilibrat și sănătos mintal. Kennedy, pe de altă parte, era probabil cea mai strategică minte cu care avusese vreodată plăcerea de a lucra. Înainte de a lua o hotărâre, Lewis voia să audă și varianta ei.

— O să-mi anulez programările de mâine, spuse el, aprobând fără a aproba. Deocamdată, hai înăuntru! Mi-e foame și trebuie să merg la baie.

După ce-și aruncă doi pumni de apă rece pe față, Lewis se întoarse în bucătărie, unde o găsi pe Kennedy așezată la masă, citind un dosar și plimbând niște tăiței într-o farfurie. Lewis aruncă o privire pastelor amorfe

și se încruntă. Una dintre pasiunile sale era gătitul și îl durea sufletul să își vadă colegii disprețuind un aspect atât de important al vieții. Fără să spună o vorbă, Thomas începu să caute prin dulapuri după ceva ingrediente pe care le-ar putea folosi pentru a găti o masă cât de cât omenească. Kennedy și Hurley schimbară un zâmbet înțelegător.

Lewis își băgă nasul în frigider și, fără a se obosi să se întoarcă, spuse:

— Stan, nu aduci și tu o sticlă de vin din beci? Un Chateau Dominique ar fi perfect. Sau mai bine două, reveni el, îndreptându-se spre chiuvetă cu o tăviță cu pulpe de pui în mână.

De îndată ce Hurley ieși, Lewis se întoarse spre Kennedy și îi făcu semn să vină lângă el.

— Deci, începu el, Stan nu e prea încântat de noul recrut.

— El nu e niciodată încântat.

Lewis lăsă apa să curgă peste pui și zâmbi.

— Crede că i-ai înscenat ceva.

Kennedy își dădu ochii peste cap.

— E puștiul despre care mi-ai vorbit? Cel de la Syracuse?

— Da.

Lewis desfăcu puiul și începu să-l spele cu atenție.

— Nu mi-ai spus nimic de aptitudinile lui de luptător.

Kennedy ridică din umeri.

— Nu am știut nimic despre ele.

— E un aspect destul de important, cum de l-ai ratat? ridică el ochii.

— Nu sunt mândră de asta, dar în ultimă instanță e un lucru bun, nu-i așa?

— Poate… Sau poate că nu.

Kennedy îi povesti tot ce știa despre Rapp. Nu era mare lucru, dar la urma urmei asta și căutau, un tip cu un trecut curat, pe care să-l poată modela cum vor ei. Își termină raportul exact în clipa în care Hurley se întoarse din beci. Lewis o rugă să pregătească o salată, în timp ce el începu să prăjească puiul și să încropească un sos de smântână.

În timp ce doctorul termina de pregătit cina, Kennedy și Hurley începură o nouă dispută, aruncându-și replici acide și subliniind greșelile celuilalt. Ca orice psiholog, Lewis era un bun ascultător, așa că își ținu gura și îi lăsă să-și facă jocul. Hurley era genul de pacient cu care te întâlnești o dată în viață, un om pe care ar fi trebuit să-l plătești tu doar pentru a avea acces la nebunia din capul său. Sigur, de multe ori înflorea poveștile, dar Lewis fusese martorul unor operațiuni incredibile și știa că tipul făcuse niște lucruri senzaționale la viața lui.

Kennedy era diferită. Nu înjura, nu se enerva, nu se înfuria, nu gesticula și nu își exprima niciodată emoțiile. Era calmă, analitică, intelectuală și oferea confort interlocutorului. Răspunsurile ei nu erau niciodată repezite, dar întotdeauna profunde. Nu intra în atacuri verbale și nu exagera. Deși erau complet diferiți, cei doi aveau totuși câteva trăsături în comun: ambii erau extrem de suspicioși și nu își recunoșteau ușor greșelile. În plus, istoria lor complicată de familie aducea la suprafață tot felul de informații interesante. Lewis nu ar fi recunoscut niciodată, dar înfruntările lor verbale deveniseră una dintre marile sale bucurii clinice.

Lewis puse masa și se așeză. Kennedy începu să ciugulească din salata ei, în timp ce Hurley și Lewis atacară în forță puiul cu sos și garnitură de fettuccini. Conversația continuă în aceeași notă, fără ca doctorul să îi întrerupă. Acesta interveni doar de trei ori pentru a cere clarificări. Când termină de mâncat își mai turnă un pahar cu vin și se lăsă pe spate, gata să le împărtășească opinia lui. Unul dintre aspectele decise încă de la început fusese acela că, pentru a-și face treaba, Lewis avea nevoie de o totală transparență operațională. Hurley era șeful, dar Washingtonul avea câteva îngrijorări cu privire la stilul său de cowboy. Spre meritul său, Hurley înțelegea foarte bine că are anumite puncte slabe, așa că-i spusese direct: *Nu vreau rahaturi, corectitudine politică sau bla-bla-uri de psiholog. Ești plătit pentru a-ți spune opinia, nu pentru a vărsa o găleată de „ce-ar fi dacă” peste mine.*

Lewis își puse paharul jos și începu:

— Ați făcut două greșeli și amândoi știți care sunt acelea.

Kennedy încuviință, dar Hurley sări imediat:

— Nu mă pot gândi decât la una singură. Că ea nu și-a făcut treaba. Care e a doua?

— Tu nu știi ce greșeală ai făcut? întrebă Lewis.

— Nu sunt perfect, dar în cazul de față nu e vina mea. Eu îmi fac treaba. Sunt ocupat ca dracu’ încercând să-mi dau seama care dintre băieții ăștia are ce trebuie și care nu. Nu sunt responsabil de gogomanii pe care mi-i aruncă ea în brațe.

Lewis se resemnă cu faptul că va trebui să fie ceva mai dur cu Hurley. Dregându-și vocea, acesta începu:

— Există două posibilități. Ori puștiul e cu adevărat foarte bun, ori tu ai cam îmbătrânit. Care dintre ele e?

— N-am îmbătrânit! își încleștă Hurley maxilarul. L-am subestimat, asta e tot, continuă el cu o voce ușor jenată.

— Asta e ceea ce mă îngrijorează, spuse Lewis pe un ton acuzator.

— Nu te teme, nu se va mai întâmpla.

— Mă tem că nu e suficient.

Hurley își aprinse o țigară și adăugă indiferent:

— Hai să nu facem din țânțar armăsar.

— Rahat! se înfurie Lewis. Nu veni cu de-astea la mine… ai greșit și ai greșit grav.

Kennedy se lăsă pe spate cu ochii mari, incapabilă să-și ascundă uimirea la reacția neobișnuită a lui Lewis.

— Hai să nu exagerăm, spuse Hurley, încercând să aplaneze lucrurile.

— Să exagerăm, scuipă Lewis aplecându-se peste masă. Nu cred că e posibil să exagerăm ceea ce s-a întâmplat. Dar ce mă supără cel mai tare e că ești mult prea încăpățânat să o recunoști.

— Nu e sfârșitul lumii.

Indignarea lui Lewis creștea cu fiecare negare.

— Tu ar trebui să fii de neatins. Tipii ăștia ar trebui să-ți știe de frică, să te urască, să fugă de tine ca dracu' de tămâie. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă este să te ciomăgească, să te pună la podea…, spuse Lewis arătând cu degetul spre ochiul umflat al lui Hurley. Mai ales după cinci minute de la intrarea pe poartă.

— Nu m-a ciomăgit, mârâi Hurley.

— Mă rog, depinde cum privești lucrurile. Din câte am auzit te-a bătut de te-a uscat. Și singura modalitate pe care ai găsit-o de a ieși de acolo pe picioare a fost să trișezi.

— Ce să-ți spun… Viața nu e dreaptă.

— În acest stadiu, Stan, tipii ăștia sunt ca niște cățeluși. Știi foarte bine. Dacă ai stabilit regulile nu le mai poți schimba. Transmite un semnal greșit.

Hurley se lăsă pe spate și își încrucișă încăpățânat brațele.

— Am fost păcălit, toată treaba asta a fost o înscenare.

— Nu cred, dar dacă vrei, hai să presupunem că a fost. Lewis făcu o pauză scurtă și continuă. Nu ar fi trebuit să te lași atras în capcană. Tu ar trebui să-i muncești pe băieții ăștia ca pe sclavi, să fie atât de obosiți încât să nu mai aibă energie nici să stea în picioare. Ar trebui să-i vezi luându-se la trântă între ei… să înțelegi de ce sunt capabili. După care ar trebui să-i închizi în hambar și să-i aduci la ordine dându-le o mamă de bătaie. Așa cum ai făcut-o atunci când am trecut noi doi prin instructaj. E o muncă delicată, fir-ar să fie, și tu o știi foarte bine. Există un motiv pentru care facem lucrurile așa cum le facem, iar orgoliul nostru nu are ce să caute în procesul de decizie.

— Orgoliul meu nu are nimic de-a face cu asta, scuipă Hurley înapoi. Mi-am lăsat garda jos, asta-i tot.

— Nu, clătină Lewis din cap. Sunt tentat să fiu de acord cu Irene. În capul tău o vezi încă o fetiță, nu îi acorzi încrederea pe care o merită. Apare aici cu

recrutul ăsta nou și, pentru că tipul nu intră în tiparele tale, decizi să sari câteva etape… unu, doi, trei, și să-i tragi o bătaie ca să-l trimiți pachet acasă. Faptul că Thomas a aprobat recrutarea lui nu înseamnă nimic pentru tine? continuă Lewis cu o voce mai calmă, referindu-se la directorul de operațiuni al CIA. Înțelegi ce problemă ai creat?

Hurley nu reacționă la început, după care începu să încuviințeze ușor din cap.

Kennedy se simțea mai bine, dar nu era încă singură despre ce vorbeau, așa că întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Lucrurile astea pot scăpa foarte ușor de sub control, spuse Lewis. Unul dintre recruți îl ciomăgește pe instructor și dintr-odată, toți își închipuie că ar avea o șansă. Că de fapt instructorii ăștia sunt și ei oameni… Aruncă în ecuație și faptul că Stan a fost nevoit să trișeze ca să scape cu fața curată și ai o situație foarte periculoasă pe mână.

— Cum așa? întrebă Kennedy

— Crezi că e în interesul nostru să antrenăm tipul ăsta, să-l trimitem în cine știe ce teatru de operațiuni și să-l lăsăm să decidă de capul lui atunci când lucrurile o iau razna? Să-și închipuie că regulile nu mai contează?

Kennedy dădu din cap, înțelegând.

— Fir-ar a naibii de treabă, mormăi Hurley. Ce vrei să fac?

— Îți iei catrafusele și dispari de aici pentru cinci zile. Vreau să te vindeci. Ne lași pe noi să ne ocupăm de băieți… O să văd care-i treaba cu puștiul ăsta, Rapp, și dacă are ceva potențial sau nu.

— Și după aceea?

— Vii înapoi, intri cu el în hambar și îl bați de-i sună apa-n cap. Corect, fără furtișaguri.

— Și dacă nu poate? interveni Kennedy.

Lewis și Hurley schimbară o privire. Acesta era teritoriu virgin. În cele din urmă, Lewis se întoarse spre Kennedy și spuse:

— Asta chiar că ar fi o problemă.

Capitolul 11

Prima noapte nu fu grozavă, cel puțin nu în privința somnului. Victor vorbi încontinuu, spunându-le tot felul de povești bizare despre aventurile sale sexuale, una mai plastică și mai grobiană decât cealaltă. După o oră i se termină carburantul și, văzând că nimeni nu mușcă din momeală, îi numi pe

toți poponari nenorociți și se lansă într-o simfonie de flatulații de neoprit, pentru ca, în cele din urmă, să cadă într-un somn adânc și zgomotos.

Rapp își puse perna pe cap și încercă să blocheze sforăitul îngrozitor, dar fără succes. Și undeva după miezul nopții, când înțelese că nu va putea adormi prea curând, începu să creioneze un plan pentru a scăpa de Victor. La început se gândi să se ridice pur și simplu și să-i pună mâna în gât idiotului, dar știa că asta va determina o nouă rundă de pedepse din partea instructorilor și toți vor avea de suferit. Dar gândul de a petrece următoarele șase luni în compania lui i se părea de neimaginat. Un tip ca Victor ar fi putut să distrugă moralul echipei mai repede decât orice antrenament, oricât de dur, și ar fi putut trage după el pe oricare dintre ceilalți recruți, într-o spirală negativă de ură și ostilitate. Rapp avea senzația clară că se află pe un traseu de coliziune predestinat cu nemernicul. Era inevitabil. Genul de coliziune catastrofală pentru care trebuie să-ți pui centura de siguranță.

Dar dincolo de josnicia omului, Rapp simțea că e ceva ciudat la Victor. Ideea ca acest tip să ia parte la o operațiune sub acoperire era ridicolă. Omul nu ar fi putut face nici măcar doi pași în teritoriu inamic fără a fi detectat. Rapp își dorea această nouă profesie cu toată ființa și era hotărât să nu renunțe, dar știa foarte bine că una e să spui că nu renunți, și alta e să nu renunți, indiferent de greutăți. Știa de asemenea că va fi testat în moduri inimaginabile, împins dincolo de limitele fizice și mentale și că, probabil, la un moment dat, îndoiala își va face loc în creier. Și atunci întrebarea era: ar putea oare Victor să creeze un climat în care, atunci când Mitch se va simți dărâmat, extenuat și zdrobit, să se declare învins și să abandoneze?

Rapp nu voia să afle. Așa că în toiul nopții, pe când privea liliecii fâlfâindu-și aripile negre în jurul grinzilor hambarului și asculta sforăitul lui Victor, Rapp decise că idiotul trebuie să plece. Și dacă nu va înțelege să o facă rapid, Rapp era pregătit să-i dea un brânci în direcția potrivită.

Deșteptarea veni înainte de răsărit. Doi dintre instructori intrară în hambar și începură să înjure zgomotos, smucind, lovind și plesnind recruții pentru a-i determina să se ridice mai repede din pat. Din fericire, Rapp era pe jumătate treaz și auzise ușa deschizându-se, așa că puse tălpile jos înainte ca instructorul să ajungă la patul lui. Deși își imaginase că așa vor începe ziua, urletele erau extrem de supărătoare. Printre răcnete și smuceli, Rapp încercă să înțeleagă ce avea de făcut. Undeva în mijlocul lătratului instructorilor auzi cuvintele aliniere și sport, așa că își aruncă rapid echipamentul pe el și țâșni ca un glonț pe ușă. Iarba era acoperită de rouă, iar soarele nu era decât o pată gri ițindu-se către est. Nu aveau voie să

poarte ceas și nici în hambar nu era niciunul, așa că Rapp estimă că era în jur de ora 5:00. Ziua se previziona fierbinte și umedă, era deja cald.

Ajungând în curte, Rapp văzu că e primul și, deocamdată, singurul. Se gândi că la anumite activități merită să fii primul, ca de pildă trezirea și alinierea, dar la altele nu e bine să fii cap de afiș. De la luptă nu s-ar fi dat niciodată înapoi, dar la exercițiile de anduranță nu voia să arate prea mult. Nu era nevoie să afle toată lumea cât putea el să alerge. Nu acum.

Pe când îi aștepta pe ceilalți, vântul îi aduse o adiere de cafea și se întoarse spre casă. Acolo, pe verandă, era o figură nouă, un tip blond care părea să aibă în jur de 30 de ani. Omul se uita cu atenție la el și Rapp îi întoarse privirea. Chiar și de la o sută de metri se vedea că are ochii de un albastru intens. Tipul era îmbrăcat în blugi și tricou și se sprijinea de balustrada verandei sorbind din cafea, fără a face vreun efort de a-și ascunde interesul față de Rapp. Acesta remarcă imediat ceva diferit la el. Era într-o formă fizică bună, dar mult mai relaxat decât ceilalți instructori și cu siguranță mai destins decât sadicul ăla bătrân care încercase ieri să-l scoată din joc.

Unul câte unul, recruții ieșiră din hambar și se aliniară alături de el. Victor ieși ultimul, ceea ce devenea deja un obicei. Sergentul Smith mergea rapid pe lângă el, șoptindu-i ceva la ureche. Fuseseră avertizați că, în exterior, comunicarea se va desfășura cu voce moderată. Fără urlete, fără țipete. Casa lor nu era singura de pe marginea lacului și apa e un conducător excelent de sunete. Dar în interiorul hambarului, nivelul de decibeli nu avea limite. Victor ajunse lângă ceilalți și se așeză în capătul opus față de Rapp.

Sergentul Smith făcu un pas în fața celor șapte recruți și își încleștă maxilarul:

— Ați face bine, papagalilor, să vă adunați și să vă mișcați mai repede, altfel voi începe să ciocnesc câteva capete. Am văzut cercetași mișcându-se mai rapid decât voi. Ce mama naibii… Nu ar trebui să vă ia mai mult de 60 de secunde să vă îmbrăcați și să vă aliniați. Când mergeți la culcare, asigurați-vă că aveți toate boarfele la îndemână. Începem antrenamentul la ora 5:00 în fiecare dimineață.

Rapp privi cum ochii instructorului alunecă spre capătul liniei, unde Victor stătea cu mâna ridicată.

— Și când ar trebui să ne facem nevoile? Trebui să merg acum, altfel pocnesc!

Sergentul Smith se apropie de Victor și se opri la zece centimetri de fața lui, mârâind.

— Dacă te-ai fi trezit atunci când ți-am spus, poate ai fi avut timp să-ți faci și nevoile.

După care se retrase și se adresă grupei:

— Doamnelor, vom face o încălzire rapidă. Personal, vă urăsc din tot sufletul și v-aș băga direct în pâine. Dar superiorii mei nu vor să vă accidentați până când nu dovediți dacă aveți sau nu ceva potențial. Am încercat să-i fac să se răzgândească, din punctul meu de vedere sunteți cea mai mare colecție de ratați pe care am văzut-o vreodată.

— Nu pot să mă mai țin, se văită Victor.

— Atunci pișă-te pe tine, cretinule! se răsti sergentul, după care se întoarse înapoi spre grup. Dacă nu sunteți în stare să vă faceți nevoile și să fiți aici în 60 de secunde, nu aveți decât să faceți pe voi. Așa că dă-i bătaie, Victor. În ceea ce vă privește pe voi, ceilalți, dacă aveți nevoie la baie v-aș sugera să așteptați până începe alergarea și apoi să rezolvați problema la umbra unui copac. Acum la pământ, vreau 50 de flotări. Și dacă văd că trișează vreunul o luați de la început!

După 50 de flotări, 100 de abdomene, 50 de sărituri din ghemuit, câteva minute de bricege și alte câteva de întinderi, Sergentul Smith îi conduse în pădure. Toți cei opt erau în șir indian, Victor ultimul, târâindu-și picioarele. Rapp estimă că alergau cu puțin peste 15 km/oră. Putea să alerge mult mai repede decât atât, așa că se simțea bine. După 8 kilometri se treziră în fața unui traseu cu obstacole în mijlocul pădurii. Locul arăta ca rămășițele unei tabere medievale abandonate. Sergentul Smith scoase un ceas și începu să-i cronometreze.

Rapp se așeză în cea de-a cincea poziție, atent să păstreze un om între el și Victor. Voia să vadă cum se vor descurca ceilalți, gândindu-se că trecuseră deja prin acest circuit înainte să apară el. Dar planul lui eșuă atunci când Sergentul Smith începu să trimită recruții la intervale de 30 de secunde. Traseul începea cu un perete înalt de 3 metri, în fața căruia se aflau doi stâlpi de câte 1 metru înălțime, amplasați la 2 metri, respectiv 1 metru de perete.

Rapp privi cum primul recrut începe să alerge spre perete. Înainte de a ajunge la primul stâlp, acesta sări ca și cum ar fi avut o trambulină la picioare apoi, într-o mișcare fluidă și fără efort, își puse piciorul stâng pe primul stâlp, folosindu-l ca treaptă pentru al doilea, care era puțin mai înalt. Apoi se aruncă asupra peretelui și apucă marginea de sus cu ambele mâini, plasându-și genunchiul ferm la câțiva centimetri de vârf. În câteva secunde era pe partea cealaltă, căzând ușor pe pământul moale.

Cel de-al doilea tip făcu la fel, iar al treilea încercă o mișcare diferită, un fel de tracțiune care să-l arunce mai repede peste perete. După acest prim obstacol urma o pistă de iarbă de aproximativ 12 metri, care ducea la un al doilea perete, înalt de 5 metri, de vârful căruia atârnau câteva frânghii.

Nimic special, trebuia doar să apuci frânghia, să pui piciorul pe perete și să pășești până sus. Următorul obstacol era un gard de sârmă ghimpată. Din nou, destul de simplu. Trebuia doar să te lași la pământ și să te târăști pe sub gard, ținând fundul jos. Urma o plasă de 15 metri înălțime, apoi un traseu de bușteni amplasați în zigzag la un metru deasupra pământului.

Rapp nu mai avu timp să vadă ce urmează după bușteni, pentru că îi veni rândul. Își trecu repede palmele peste pantaloni pentru a le usca și, în clipa în care Sergentul Smith îi dădu semnalul, țâșni spre primul perete, imitând întocmai mișcările primului recrut. Se trase în mâini și ateriză cu ușurință pe partea cealaltă, după care se îndreptă spre cel de-al doilea perete, mai înalt. Îl depăși cu ușurință, la fel și gardul de sârmă ghimpată. Primul obstacol adevărat se dovedi plasa prinsă între doi brazi uriași, la mijlocul căreia se găsea un strat alunecos de noroi și frunze moarte. Dar Rapp viră către stânga și depăși obstacolul fără probleme. Restul fu destul de facil, buștenii erau floare la ureche, cauciucurile la fel, iar frânghiile de la final un soi de parc de aventură pentru copii.

După care se trezi în fața unor paralele asemănătoare celor la care evoluează gimnastele. Rapp se opri o clipă, neștiind cum să le abordeze. Dar în secunda următoare un instructor își făcu apariția în dreapta lui, urlând ordine și spunându-i ce să facă. Deși părea o cale sigură de a-și fractura vreo două coaste, Rapp nu văzu altă soluție decât de a face ce-i spunea acesta, așa că se aruncă spre prima bară și continuă cu celelalte. Urmă o nouă serie de cauciucuri și o chestie numită Burma, un pod de sfoară peste care trecu cu ușurință. Alți bușteni, alte frânghii și alți pereți, urmate de un sprint până la final.

Când trecu linia de sosire, Sergentul Smith opri cronometrul și ridică privirea spre el:

— Ești praf! spuse acesta clătinând din cap.

Rapp zâmbi în sinea lui, aplecat cu mâinile pe genunchi, prefăcându-se mai obosit decât era în realitate. Nu se poate să fi fost chiar atât de rău. Tipul din poziția a șasea încă nu terminase. Rapp se întoarse să vadă ce fac ultimii doi și, în momentul acela, îl văzu pe tipul înalt și blond. Acesta stătea la marginea pădurii fixându-l cu privirea, nefăcând niciun efort să-și ascundă interesul.

Capitolul 12

LANGLEY, VIRGINIA

Kennedy își parcă mașina în secțiunea estică și intră în clădire la ora 8:03. Folosise drumul de o oră și jumătate de la Lacul Anna până aici pentru a încerca o prioritizare a listei sale nesfârșite de responsabilități, oficiale și neoficiale. O mare parte din munca ei era în zona ultrasecretă, ceea ce însemna fără dosare și fără notițe. Totul era memorat și, de fiecare dată când revenea la sediul central, trebuia să își pună ordine în gânduri. De îndată ce ușile liftului se deschiseră la etajul șase, unul dintre șefii ei își făcu apariția cu o expresie de îngrijorare pe față.

Max Powers o împinse ușor înapoi în lift și spuse:

— Problemă.

Powers era șeful Diviziei Orientul Mijlociu. Kennedy avusese nevoie de ceva timp pentru a se obișnui cu stilul său. Powers era faimos pentru propozițiile sale scurte, formate de regulă dintr-un singur cuvânt. Colegii lui îi spuneau Musket Max, făcând referire la acest stil mitraliat de a vorbi.

Kennedy făcu un pas înapoi și întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Principala ei teamă, care o încerca ori de câte ori intra în clădire, era că programul ei de operațiuni secrete fusese descoperit.

— Beirut, spuse Powers, fără a oferi nimic mai mult.

Beirut putea să însemne o grămadă de lucruri, dar în această dimineață caniculară de august, Kennedy nu se putea gândi decât la un singur lucru:

— John?

— Îhm.

— Rahat! mormăi Kennedy în barbă.

John Cummins era unul dintre ofițerii sub acoperire care fusese trimis în Liban cu trei zile în urmă. Un om de afaceri american, care lucra pentru o companie de stocare a datelor, fusese răpit cu o săptămână în urmă. Compania era condusă de un texan cu legături la nivel înalt, în Washington. Proprietarul era de modă veche, fost militar, și timp de treizeci de ani fusese un informator entuziast al Pentagonului și CIA-ului. De bunăvoie, omul împărtășise autorităților o grămadă de informații vitale, pe care le aflase în timpul derulării diferitelor sale contracte. O mulțime de politicieni cu greutate îi erau acum datori, iar texanul hotărâse că e momentul să colecteze aceste datorii pentru a-și salva angajatul.

Pentagonul nu avea niciun om în regiune și nici CLA-ul nu stătea prea bine. Încă încerca să se regrupeze după răpirea, torturarea și uciderea șefului misiunii CIA în Beirut, cu cinci ani în urmă. Dar aveau oameni în Iordan, Siria și Israel. Cummins, care locuise în Siria în ultimii trei ani, era șansa lor. Își creasе câteva contacte valoroase, pozând drept falsificator de bani și contrabandist de mărfuri americane care aveau embargo în regiune.

Încă de la început, Kennedy fusese împotriva utilizării lui. Era cea mai valoroasă resursă a lor din Siria, iar Beirutul, deși mult mai sigur decât în anii ’80, era încă un fel de Vest Sălbatic al Orientului Mijlociu. Dacă ceva nu ar fi mers bine, Cummins ar fi fost pierdut. Dar cineva cu o carte de vizită mai impresionantă decât a ei hotărâse altfel.

— Cât de grav? întrebă Kennedy.

— Grav.

Ușile se deschiseră la etajul șapte și Kennedy îl urmă pe Powers pe coridor până la biroul directorului adjunct de operațiuni, Thomas Stansfield. Ușa era deschisă, iar cei doi trecură de anticameră și de asistenta lui Stansfield, pentru a intra în biroul principal. Powers închise ușa care era izolată acustic. Kennedy îi aruncă o privire căruntului Stansfield, care stătea în spatele biroului masiv, cu ochelarii într-o mână și telefonul în cealaltă. Stansfield era probabil cel mai respectat și temut individ din clădire și din oraș. Din moment ce făceau parte din aceeași echipă, Kennedy îl respecta dar nu se temea de bătrânul spion.

Stansfield încheie abrupt conversația cu persoana de la capătul celălalt al firului, spuse la revedere și puse receptorul în furcă.

— Ceva noutăți? întrebă el, ridicându-și privirea spre Powers.

Acesta clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kennedy.

— A ieșit din hotelul lui de pe Rue Monot pentru a lua prânzul cu cineva, spuse Stansfield. Nu a mai ajuns. A ratat și raportul de după-amiază, așa că i-am telefonat omologului meu din Israel. Mossadul a aruncat câteva întrebări discrete în stânga și în dreapta. Un vânzător de la un magazin din apropiere a văzut cum a fost băgat cu forța în portbagajul unei mașini, chiar înainte de prânz.

Kennedy simți că i se face rău. Îl plăcea pe Cummins. Toată lumea știa foarte bine ce urma să se întâmple: vor începe să-l tortureze imediat și, în funcție de cât de mult va reuși să reziste, îl vor ucide în seara asta sau mâine-dimineață.

— Îmi amintesc că tu te-ai opus, spuse Stansfield, dar să știi că au fost anumite lucruri care nu mi-au fost comunicate nici mie.

— Ca de pildă?

Directorul de operațiuni clătină din cap, dând de înțeles că nu poate vorbi despre asta.

— Ceea ce contează acum e ca legăturile lui Schnoz din Siria să-i susțină povestea. Altfel nu se va încheia frumos.

Cummins era jumătate armean, jumătate sirian și avea un nas care ar fi umplut de gelozie orice împărat roman, de unde venea și porecla sa, Schnoz (Năsosul).

— Am o idee, interveni Powers. Urcă-l pe texan într-un avion cu două valize pline de bani.

— Am discutat deja despre opțiunea asta cu cei de la Casa Albă. Dar nu e viabilă. E un scenariu extrem de periculos, acum le e frică și de umbra lor.

— Normal, spuse Kennedy. Tocmai ne-au distrus cel mai valoros om din regiune pentru o chestiune personală care, din punctul meu de vedere, nu are nimic de-a face cu siguranța națională.

— Bingo, spuse Powers.

Stansfield tăcu pentru o clipă.

— Am un contact în compania aceea, aș putea să ajung la texan. Omul își vrea angajatul înapoi. Când îi voi povesti ce s-a întâmplat cu omul nostru, sunt convins că tipul se va oferi să plătească pentru amândoi. Asta va consolida acoperirea lui Schnoz, va confirma faptul că nu e angajatul nostru.

— Trebuie să intervenim rapid, spuse Kennedy. Nu se știe cât va rezista. Și dacă reușesc să-l facă să vorbească…, se cutremură Kennedy.

— Știu, oftă Stansfield.

— Operațiune de salvare? întrebă Powers.

— Improbabilă, clătină Stansfield din cap, ușor jenat. Am știut asta de la început. Beirutul este încă radioactiv.

— Ce-ar fi dacă am strânge câteva informații? interveni Kennedy.

— Ăsta e un mare semn de întrebare.

— Dar dacă ar fi să o facem, insistă Kennedy, am avea nevoie de niște oameni la fața locului.

Stansfield clătină trist din cap.

— Biroul cel mare sau 1600? întrebă Powers.

Kennedy înțelese imediat întrebarea: cine le punea piedici, șeful CIA sau Casa Albă?

— Casa Albă, replică Stansfield.

— Ce ziceți de prietenii noștri de la Institut? sugeră Powers. Sunt la curent cu povestea?

Stansfield se gândi o clipă la opțiunea de a implica Israelul. Institutul era numele folosit de Powers pentru a desemna Institutul pentru Informații și Operațiuni Speciale, pe scurt Mossadul.

— Mi s-a spus că au aflat înaintea noastră.

— Am putea să-i lăsăm pe ei să gestioneze treburile murdare… dacă se va ajunge la asta.

Faptul că Stansfield nici nu luase în considerare ideea ca Mossad să coordoneze operațiunea de salvare spunea multe despre relația sa complicată cu israelienii.

— Dacă vom avea ceva concret, poate, dar așa…

— Nu vrei să rămâi dator, spuse Powers.

— Corect. E foarte probabil ca după aceea să-mi ceară ceva ce nu voi putea sau nu voi dori să le ofer.

— Pot să vă întreb ceva? interveni Kennedy.

Stansfield nu era sigur că ar vrea să audă întrebarea, dar trebuia să își lase oamenii să contribuie, așa că încuviință tăcut.

— Problema nu va dispărea niciodată până când nu le vom transmite acestor tipi un mesaj ferm.

— Te referi la răpiri?

— Da.

— I-am spus directorului același lucru cu 5 minute înainte ca voi să intrați pe ușă, dar se pare că la acest moment ne lipsește voința politică de a implementa o abordare mai agresivă.

— Căcănari, mormăi Powers, după care se uită la Kennedy. Scuze.

— Nu e nevoie, răspunse Kennedy gânditoare, după care decise că e momentul să treacă la următorul nivel. Știți ce înseamnă asta?

— Nu.

— E încă un exemplu că avem nevoie de Echipa Orion ca de aer. Cum naiba să activeze agenții noștri într-un asemenea mediu? E suficient de jenant că nu suntem în stare să punem nenorociții ăștia la punct, dar nici măcar să luăm în calcul o operațiune de salvare… E omul nostru, pentru numele lui Dumnezeu!

Stansfield nu fu surprins de ieșirea ei. Ar fi făcut același lucru dacă ar fi fost în locul lui Kennedy, dar într-un moment de criză ca acesta era ușor să te aprinzi și să te repezi cu capul înainte.

— Irene, îmi doresc o ripostă la fel de mult ca tine, dar operațiunea Orion are nevoie de timp. Dacă trimitem acolo o gașcă de puștani necopți o să ajungem să pierdem mult mai multe resurse încercând să-i scoatem din foc. Crede-mă… Am văzut-o cu ochii mei în Berlin. Ai răbdare încă trei-patru luni. Dacă băieții ăștia dovedesc că au ce le trebuie îți voi da undă verde și te voi susține până la capătul lumii.

Kennedy o luă ca pe o promisiune, dar nu își putea scoate din cap figura lui Cummins și atrocitățile pe care probabil le îndura acum. Nu se știe din ce motiv, gândurile sale se îndreptară spre Rapp. Spera să fie ce trebuie. Arma mortală pe care să o poată îndrepta asupra acestor demenți.

Capitolul 13

LACUL ANNA, VIRGINIA

Recruților li se ordonă să traverseze traseul cu obstacole de încă trei ori, după care urmă un sprint până la hambar pentru micul dejun. Cei opt își afundară capetele în ouăle și clătitele de pe masă, după care li se spuse că au 30 de minute pauză pentru digestie și curățenie. Rapp fu ușurat să observe că Victor folosește timpul alocat pentru a bate la cap pe altcineva. După pauză, cei opt se îndreptară spre poligonul de tragere, care era situat la o distanță de trei kilometri în pădure. Aveau 12 minute la dispoziție pentru a ajunge acolo și li se spuse sec că, dacă întârzie, pot să-și facă bagajele. Rapp începu să înțeleagă că alergarea era parte integrantă din viața de zi cu zi de la fermă, ceea ce era minunat din punctul lui de vedere. Rămase la două locuri distanță de lider și încercă să pară că se străduiește din greu să țină pasul.

Poligonul se afla chiar lângă traseul cu obstacole. Era o parcelă goală goluță de patru metri lățime și treizeci de metri lungime. Practic, un tractor arase o brazdă între două șiruri de copaci. De o parte și de alta a acesteia erau cauciucuri acoperite cu plasă de camuflaj. La unul dintre capetele parcelei se aflau trei stații de tragere construite din șipci și bușteni. Țintele de hârtie fuseseră deja atârnate la șase metri distanță și pistoalele Beretta de 9 mm îi așteptau încărcate și gata de tragere. Primii trei recruți se îndreptară spre stațiile de tragere și, la ordinul Sergentului Smith, începură să tragă metodic, până la golirea încărcătoarelor.

Rapp înghiți în sec. Primii doi tipi nimeriseră fără probleme pieptul țintei, făcând două găuri de mărimea unei conserve în siluetele negre. Cea de-a treia țintă avea în frunte o gaură perfectă, cât o monedă. Niciun glonț risipit aiurea. Rapp era impresionat, dar ceea ce-l uimi cu adevărat fu reacția lui Smith. Acesta zâmbea.

— În mod normal nu dau doi bani pe voi, băieții de la SEAL. Dar acum, ce pot să zic? Chiar vă învață să trageți la școala aia a voastră…

După care le dădu celor trei o palmă grea peste spate și ordonă următorilor trei să se alinieze. Rezultatul fu similar, cel puțin în privința primilor doi – ținta lui Rapp era însă cam ciufulită.

Acesta coborî pistolul și își analiză isprava. Nu începuse să tragă decât cu câteva luni în urmă și, având în vedere că nu avea niciun fel de antrenament

militar, rezultatele erau jalnice. Ținta lui arăta ca o bucată de cașcaval găurit, fără niciun strop de acuratețe.

— Tu nu ești SEAL, asta e clar, spuse Sergentul Smith.

— Nu, răspunse Sergentul Jones. Nici măcar infanterist. Poate doar derbedeu de cartier. Așa trag nenorociții ăia. Întind brațul și apasă pe trăgaci, în speranța că vor atinge un organ vital.

— Ceea ce nu e stilul nostru, completă Sergentul Smith.

— Băiete, întrebă cel mai înalt dintre cei doi, unde naiba ai învățat să tragi în halul ăsta?

Rapp își drese vocea și admise înciudat:

— Nicăieri, domnule. Nu știu să trag.

— Vrei să spui că nu s-a lipit de tine?

— Nu, domnule. Nu m-a învățat nimeni.

Cei doi instructori făcură o pauză, încercând să înțeleagă ce mama naibii spune recrutul ăsta. Cum de era posibil? Dar Victor prinse imediat momentul și strigă:

— Trage ca o fată!

Rapp se înroși de furie. Estimase încă de la început că, datorită lipsei de antrenament militar, acesta va fi punctul său slab. Dar chiar și așa, faptul că ceilalți erau atât de buni era îngrozitor de jenant. Rapp își ridică privirea spre Sergentul Smith și întrebă:

— Puteți să mă ajutați?

Bărbatul scund îl privi o clipă cu atenție, după care încuviință din cap și îi înmână un nou încărcător:

— Ia-o de la început.

Sergentul Jones strigă spre Victor:

— În regulă, păpușică! Ia treci aici și arată-ne ce poți!

Ceilalți cinci se dădură înapoi, în vreme ce două ținte noi erau atârnate la capătul poligonului. Sergentul Smith stătea lângă Rapp și îi dădea instrucțiuni cu voce joasă. Îl privi apăsând pe trăgaci, după care se întinse să-i corecteze priza, poziția cotului și poziția picioarelor. La fiecare glonț, sergentul îi dădea noi instrucțiuni și încet-încet, găurile începură să se grupeze. Erau tot împrăștiate, dar măcar erau toate în zona trunchiului.

Rapp auzi pe cineva chicotind și întoarse capul spre ținta lui Victor. Acesta desenase cu gloanțele doi ochi, un nas și o gură cu colțurile lăsate a dezamăgire. Celelalte gloanțe erau concentrate în zona organelor genitale.

— Victor, ce mama naibii faci? întrebă Sergentul Smith.

— Strategii pe termen lung, domnule.

— Mă îndoiesc că poți face asta cu creierul tău cât o nucă.

— Controlul natalității, spuse Victor, scuipând pe jos. Mă pregătesc să castrez toți jihadiștii, să nu mai existe copii teroriști. Peste 20 de ani vom declara victoria finală. Genial, dacă îmi permiteți.

Sergentul Jones își puse mâinile în șold:

— Pune arma jos, Victor.

Uriașul făcu așa cum i se spusese și se dădu doi pași înapoi.

— Din moment ce păreți a fi niște trăgători cât de cât bunicei iar Victor, aici de față, pare să nu ia în serios exercițiul, continuă Sergentul Jones cu o voce dezamăgită, marș la traseul cu obstacole. O să vă trec prin el până vomitați. Virgina noastră rămâne aici, cu Sergentul Smith, să învețe cum se ține arma în mână.

Sergentul privi o clipă grupul și, cum niciunul nu se mișca, strigă:

— Presupun că vreți să faceți niște flotări înainte de a porni în pas alergător spre traseu. În poziție!

Cei șase se prăbușiră imediat la pământ și începură flotările fără o vorbă, în timp ce Victor continua să se văicărească.

Sergentul Smith se întoarse spre Rapp și începu să-i dea instrucțiuni precise. Mitch asculta cu atenție, digerând fiecare cuvânt. Sergentul îi ordonă ca, de data aceasta, să țintească spre cap. Introduse un nou încărcător, după care glisă puternic până la capăt.

— Acum ai glonțul în cameră, arma e gata de tragere. Noi spunem că e fierbinte. Nu fiecare armă funcționează la fel, doar Beretta. Iar punctul ăsta roșu de aici… roșu înseamnă moarte. Așa că nu-l îndrepta asupra cuiva decât dacă intenționezi să-l omori. Și să nu ții degetul pe trăgaci decât dacă ești pregătit să tragi, ai înțeles?

Rapp încuviință din cap.

— În regulă, arată-mi poziția. Picioarele depărtate la lățimea umerilor. Ești stângaci, așa că pune piciorul drept în față, la câțiva centimetri de stângul. Trebuie să creezi un triunghi de forță cu brațele și să plasezi punctul roșu în centrul frunții. Unii instructori se concentrează pe respirație, dar eu nu vreau să te gândești la tot rahatul ăsta. Trebuie să înveți să tragi din mișcare, așa că respirația nu contează. Concentrează-te la felul în care apeși pe trăgaci. Nu smuci, ușor, lin, apasă și bagă-i un glonț în țeastă.

Rapp urmă întocmai instrucțiunile și glonțul țâșni de pe țeavă. În fruntea țintei se afla acum o gaură netedă și frumoasă, perfect plasată.

— Încă o dată, ordonă Sergentul Smith.

Rapp apăsă pe trăgaci și glonțul lovi ținta la un centimetru de primul.

— Din nou.

Cel de-al treilea glonț făcu o punte între primele două. Rapp intră într-un ritm al morții. Nu se grăbea, dar nici nu stătea prea mult pe gânduri. După

douăzeci de secunde, încărcătorul era gol și toate găurile aliniate într-un cerc cu diametrul de doisprezece centimetri. Rapp expiră ușurat.

Sergentul Smith îl bătu pe spate și spuse:

— S-ar putea să fie ceva de capul tău, puștiule. Hai să o luăm de la capăt.

Rapp tocmai încărca arma din nou când întoarse capul din întâmplare și se uită peste umăr. La douăzeci de metri în spatele lui, protejată de umbra unui copac, o siluetă se uita la ei. Nu se vedea foarte bine, dar Rapp avu senzația că e tipul de pe verandă. Mitch se întoarse înapoi spre Sergentul Smith și era cât pe ce să-l întrebe cine e tipul dar se răzgândi. Ar fi fost o greșeală să confunde antrenamentul cu prietenia.

Capitolul 14

Dr. Lewis intră în birou, zâmbi ușor către vizitatorul său și închise ușa. Timp de trei zile îl monitorizase atent pe noul recrut. La 23 de ani, tipul era cel mai tânăr proiect pe care îndrăzniseră să-l introducă în program, dar din câte văzuse, puștiul promitea enorm. Înainte de a se așeza, Lewis aruncă o privire spre caietul de notițe și pixul de pe birou. Lângă ele era un dosar cu numele lui Rapp scris mare pe copertă. Era imposibil de ratat și probabil intenționat. Nu știau mai nimic despre tip dar, pe de altă parte, ce mare lucru ar trebui să știi despre un puști de vârsta asta, netestat? Hurley ar fi spus că lipsa de experiență e un blestem, dar Kennedy, mult mai practică, ar fi argumentat că e o binecuvântare. Lewis nu se hotărâse cine are dreptate, dar se săturase să le asculte ciondănelile.

Trecând în spatele biroului, Lewis se așeză pe scaunul său uzat și se lăsă pe spate. Scaunul scârțâi amenințător. Lewis ignoră zgomotul și își mută privirea de la subiect la dosar. Avea destule instrumente cu care să demareze o evaluare – teste, întrebări și trucuri pe care le folosea tot timpul pentru a testa oamenii pe care trebuia să-i evalueze. Unele erau subtile, altele mai puțin, dar toate erau concepute pentru a-l ajuta să intre mai ușor în capul subiectului său. Dosarul de pe birou fusese un test. Lewis petrecuse ultimele cinci minute în subsol, privindu-și recrutul pe monitorul unei camere ascunse. Rapp rămăsese pe scaun, ca un sfinx. Se uitase o singură dată la dosar, după care adoptase o poziție relaxată, aproape plictisită. Lewis nu-l cunoștea suficient ca să înțeleagă dacă era doar o poză sau nu, dar ceva îi spunea că tipul ăsta are un potențial enorm. Toată indiferența afișată părea să mascheze ceva mult mai complex.

Lewis se gândi să ia caietul și pixul. Era o modalitate de a-și stabili poziția de autoritate și de a-și stresa subiectul. De a-l face să simtă presiunea momentului și, eventual, de a-l împinge să dea răspunsuri pompoase sau să mintă. Lewis hotărî însă să nu o facă. Din ce văzuse în ultimele trei zile, puștiul nu era prea ușor de impresionat. Până acum, nimic nu reușise să-l scoată din calmul lui flegmatic.

Mergând pe inspirația de moment, Lewis își încrucișă mâinile la ceafă și întrebă:

— Ai idee în ce vrei să te bagi?

Rapp îl privi cu ochii lui aproape negri și dădu indiferent din umeri, ca și cum nu ar merita să verbalizeze evidentul.

— Nu citesc gânduri, spuse Lewis, pe jumătate serios. Trebuie să deschizi gura și să-mi spui la ce te gândești.

— Cu puțin noroc, sper că mă veți transforma într-o armă… un asasin.

Lewis se gândi o clipă la răspunsul direct al puștiului, după care spuse:

— Nu eu personal, dar în principiu da, asta e ideea.

Rapp încuviință ușor din cap și continuă să privească drept în ochii albaștri ai omului din față.

— Ai rezerve?

— Nu prea.

Lewis își puse palmele pe birou și continuă:

— Pentru că ar fi normal să ai, să știi.

— Presupun că da, zâmbi Rapp.

— Deci, ai rezerve?

Era o întrebare destul de vagă, iar lui Rapp nu-i plăcea nimic din ce era vag.

— Referitoare la ce?

— E un angajament serios. Probabil că prietenii tăi se angajează acum la Kodak, sau la Xerox.

Ce-i drept, cei mai mulți chiar o făcuseră, dar Rapp nu spuse nimic.

Lewis notă mental că Rapp nu se străduia deloc să-l mulțumească cu răspunsuri considerate corecte. Dar nici nu demonstra aroganță sau agresivitate, folosite de mulți candidați ca mecanism de apărare. Era calm și echilibrat. Lewis decise să sară peste primele 20 de minute de preambul și să intre în subiect:

— Te-ai întrebat vreodată cum e să omori un om?

Rapp încuviință. Petrecuse nenumărate ore întrebându-se asta, mai multe decât era dispus să recunoască în fața acestui tip, sau în fața oricui altcineva.

— Crezi că e normal să faci asta?

De data aceasta Rapp izbucni într-un mic hohot de râs. Lewis văzu imediat clasica tehnică de abatere de la subiect, dar decise să o ignore și să-i facă jocul, așa că zâmbi:

— Ce e atât de amuzant?

— Aș putea să-ți dau șase răspunsuri diferite și, în funcție de starea ta, le vei considera acceptabile sau nu.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că depinde de context.

— Corect, contextul e important, spuse Lewis. Dă-mi un exemplu.

Rapp se gândi o clipă, apoi începu:

— Dacă nu dorm noaptea gândindu-mă la cum aș putea să-l omor pe tipul care mi-a spart mașina în parcare, nu! Nu ar fi normal. Te-ai putea gândi, pe bună dreptate, că am probleme majore de judecată și de înțelegere a conceptului de pedeapsă corectă.

Mitch se dădu ușor pe spate, își puse un braț pe marginea scaunului și își lăsă privirea să se piardă în zare, întrebându-se cât de departe să meargă cu mărturisirile.

— Dar dacă nu dorm noaptea gândindu-mă la cum aș putea să-i înfig un cuțit în inimă teroristului care a ucis două sute de oameni nevinovați, probabil că nu m-ai condamna.

Lewis încuviință, apreciind răspunsul onest și brutal.

— Îți este dor de iubita ta? întrebă el, încercând să aprofundeze discuția.

Rapp îi aruncă o privire dezamăgită și clătină din cap.

— Ce e? Te-am supărat? Am spus ceva greșit?

— Nu…

— Așa s-ar părea după expresia de pe chipul tău.

— M-am oferit voluntar, dar urăsc jocurile astea.

— Ce jocuri? continuă Lewis ridicând o sprânceană.

— Ești psiholog, nu-i așa? Mă urmărești de trei zile. Am observat că ai fost foarte atent la mine. Mai mult decât la ceilalți. Îți alegi cuvintele cu atenție și nu am nicio îndoială că ai citit dosarul ăla din scoarță în scoarță. Știi de ce sunt aici.

Lewis își ascunse surpriza că Rapp îi ghicise profesia.

— E treaba mea să pun întrebări.

— Dar de ce vrei să știi dacă mi-e dor de ea? Nu crezi că e evident?

— Deci acesta e motivul pentru care te afli aici?

— Nu pentru că mi-e dor de ea. Mi-e dor și de tata, care a murit când aveam 13 ani. Mi-e dor și de bunicii mei, și într-o bună zi îmi va fi dor și de mama, după ce va muri. Și dacă voi ajunge să te cunosc, poate că într-o zi îmi

va fi dor și de tine. E parte din viață. Sunt aici dintr-un motiv foarte clar, unul pe care probabil îl știi deja.

Lewis observă că Rapp conducea discuția, dar în acest moment voia să afle cât mai multe.

— Răzbunare?

— Prefer cuvântul pedeapsă, dar cred că depinde de cum vrei să-l definești.

Lewis fu încântat de distincție. Era familiarizat cu diferența dintre cele două cuvinte.

— Aș vrea să aud definiția ta.

— Răzbunarea este sălbatică, mai puțin calculată… și profund personală.

— Și pedeapsa?

Rapp se gândi un moment, după care răspunse cu voce clară:

— Pedeapsa e corectă din punct de vedere moral și pe deplin meritată.

— Și cei care au aruncat în aer avionul Pan Am 103?

Rapp se aplecă spre el și își puse coatele pe genunchi:

— Din punctul meu de vedere, fiecare dintre ei merită să moară.

Lewis se uită către dosarul de pe birou și întrebă:

— Ești catolic?

— Da.

— Și cum împaci religia cu crima? Pedeapsa despre care vorbești nu prea se potrivește cu ideea creștină de a întoarce și celălalt obraz.

— Ha, ha! rânji Rapp.

— Ce vrei să spui?

— Hai să-ți spun un secret despre mine. Sunt cel mai răbdător tip pe care l-ai întâlnit vreodată. Am multe de învățat și îmi doresc să învăț, dar dacă începi să mă lovești cu teologie selectivă…

— Selectivă? întrebă Lewis.

— Da. Niciodată nu am înțeles ipocrizia intelectuală a oamenilor care afirmă că Biblia e cuvântul lui Dumnezeu, dar aleg să-l exemplifice doar cu versete din Noul Testament. Întorsul celuilalt obraz este una dintre pildele lor preferate, dar aleg să ignore total Vechiul Testament care spune că cei care au aruncat avionul în aer merită să moară.

— În regulă, încuviință Lewis, dacă vrei să fiu mai concret… Crezi că vei avea o problemă să ucizi un om?

— Depinde.

— De ce?

— De cine este și mai ales de ce a făcut.

Capitolul 15

În cea de-a cincea zi se treziră cu un om mai puțin: Dick. Rapp nu știa cum îl cheamă sau de unde e, așa că nu regretă prea mult când tipul ieși din formație în timpul unei sesiuni intense de tracțiuni. Omul se îndreptă pur și simplu spre unul dintre instructori, își anunță intenția de a părăsi grupul și cei doi își strânseră mâinile. Gata cu durerea, mizeria, febra musculară, ochii obosiți și orgoliul călcat în picioare. Părea foarte ușor și asta îl sperie îngrozitor pe Rapp.

Se întrebă pentru o clipă dacă ar fi capabil să renunțe. Să spună stop și să iasă din formație. Probabil că da. Nu era nevoie decât de un moment de slăbiciune. O căzătură, o răceală, o febră sau o noapte nedormită. Un pas greșit și ar putea fi el cel care strânge mâna instructorului și pleacă să-și facă bagajele, în seara aceea, pe când încerca să adoarmă, Rapp se concentră pe elementele pozitive. Un adversar mai puțin. Toți spuneau că nu e o competiție, dar Rapp nu era prea sigur. Dacă nu era o competiție de ce îi cronometrau tot timpul? Imaginea camaradului care abandonase îl puse pe Rapp în gardă față de propriile momente de slăbiciune. Îl ajută să vadă cât de repede s-ar putea încheia călătoria asta.

Rapp se trezi obosit, dar gata să o ia de la capăt. Din nou se alinie primul și, în timp ce se încălzea așteptându-și colegii, observă că cei doi instructori păreau să poarte o conversație încinsă. Când toată lumea se prezentă la apel, Sergentul Jones făcu un pas în față:

— Unul dintre voi a făcut-o lată aseară.

Rapp începu să se gândească la ce-ar fi putut face.

— Avem niște reguli clare. La acest moment nu e nevoie să le înțelegeți, trebuie doar să le urmați, spuse el privindu-i în ochi. Vi s-a spus, în mod repetat, că nu aveți voie să divulgați nicio informație personală. Acum… suntem suficient de realiști pentru a înțelege că, inevitabil, veți descoperi anumite lucruri. Unii au accent, așa că e ușor de ghicit de unde vin. În ceea ce privește cariera militară, nu v-am interzis să dezbateți care ramură a armatei e mai bună. Dar ceea ce s-a întâmplat aseară a întrecut măsura. Singurul lucru pe care nu ar fi trebuit să-l spuneți sub nicio formă era numele vostru adevărat.

Rapp auzi pe cineva la capătul liniei mormăind ceva în barbă dar, având în vedere starea de spirit a instructorilor, nu îndrăzni să întoarcă capul.

— Sunteți suficient de deștepți să știți asta. În plus ați fost avertizați de nenumărate ori ce se va întâmpla dacă nu respectați această regulă simplă. Nu sunteți în tabără, sunteți la o treabă serioasă, continuă Sergentul Jones cu

voce dezamăgită. Bill, spuse el uitându-se spre capătul liniei, fă-ți bagajele. Ai terminat.

Tipul căruia i se spunea Bill, pe care Rapp îl identificase drept trăgător de elită SEAL din Texas, făcu un pas în față și clătină din cap. Arăta de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar se opri. Sergentul Jones îi făcu semn să-l urmeze spre hambar, în timp ce Sergentul Smith făcu un pas înainte pentru a începe încălzirea. Dar înainte de a deschide gura, Bill se întoarse și strigă:

— Victor, ești un nenorocit! Ți-am spus că nu vreau să vorbesc, dar tu ai insistat. El de ce nu primește un șut în fund? întrebă Bill furios, întorcându-se spre Sergentul Jones.

— Mișcă, mișcă! vorbim în hambar.

— Rahat! Și el mi-a spus cine e și de unde vine. Ca și mine, continuă Bill.

Victor începu să râdă:

— Ți-am dat un nume fals, cretinule!

— De ce dracu' ai face asta? întrebă un alt recrut.

— Boule, mormăi un altul.

— Ar trebui să-mi mulțumiți, idioților, spuse Victor zâmbind. Un adversar mai puțin.

Sergentul Smith făcu liniște și începu să urle ordine pentru a-i pune la punct.

— Următorul care deschide gura pleacă acasă. La pământ, flotări!

Rapp se lăsă la pământ și începu exercițiile, numărând în gând. Făcuse atât de multe în ultimele zile că deveniseră o a doua natură, ca și respirația. Dar undeva între numărul cinci și numărul șase începu să aibă resentimente puternice față de Victor. Măcar de și-ar scrânti glezna. Tipul era un pericol pentru toți. Restul dimineții recruții alergară de la un exercițiu la altul, dar Rapp nu putea scăpa de senzația că va trebui să rezolve problema cu Victor. Cu Dick și Bill ieșiți din schemă, era clar că ticălosul va avea timp să se concentreze și pe el.

Alergarea fu cel mai plăcut moment al zilei, mai ales că Victor era cel mai încet din grup. La micul dejun, toți ceilalți îi aruncară priviri ucigașe. Dar pentru Victor nu conta. Continuă să bodogănească și să glumească de unul singur, aruncând insulte în stânga și în dreapta, pe care instructorii ar fi trebuit să le remarce. Dar nimeni nu o făcu. După încă două ore la poligon și la traseul cu obstacole, recruții se îndreptară spre hambar pentru prânz. Atmosfera era glacială, ca și cum ar fi avut un trădător între ei. După prânz începură să asambleze și să dezasambleze diferite arme, după care veni anunțul că se vor întoarce în hambar pentru o serie de lupte unu la unu.

Rapp urma să intre din nou pe saltea, pentru prima oară după meciul din prima zi. Se întrebase de câteva ori unde dispăruse nenorocitul acela bătrân

și odată fu cât pe ce să-l întrebe pe Smith, dar sergentul nu era prea vorbăreț așa că se răzgândi. Jones și Smith făcură perechile dar, din moment ce nu mai erau decât cinci, unul avea să fie rezervă. Sorții căzură pe Rapp. Regulile erau simple: fără lovituri la cap și la organele genitale. Sugrumările erau încurajate, dar recruții fură avertizați să aibă grijă de laringele adversarului. Dacă nu mai puteai continua, tot ce trebuia să faci era să lovești cu palma în saltea. Chiar înainte de începerea luptelor, psihologul blond se strecură în hambar.

Primii doi erau Roy și Glenn. Rapp nu reușise să ghicească de unde provin, dar nici nu voia să întrebe. La fel ca toți ceilalți, și aceștia erau bruneți, cu tenul măsliniu și ochii închiși la culoare. Roy avea 1,78 metri, iar Glenn era cu 2-3 centimetri mai înalt. După estimarea lui Rapp, ambii aveau în jur de 27 de ani. Rapp nu fu prea impresionat de abilitățile lor de luptă, foloseau tehnici standard de judo, o mulțime de secerări, imobilizări și proiectări ale adversarului, dar nimic care ar fi putut să pună inamicul la pământ printr-o mișcare rapidă și fluidă. Meciul se dovedi lung și plictisitor, amândoi aveau o tehnică bună și erau într-o condiție fizică excelentă, dar nimic special.

După patru minute, cei doi sfârșiră într-o încleștare transpirată pe saltea, moment în care Sergentul Smith declară finalul meciului. Urmau Victor și Fred. Fred avea peste 1,80 și, până acum, făcuse treabă bună ținându-și gura și ascultând ordinele instructorilor. Termina fiecare alergare în primii trei, trecea peste traseul cu obstacole destul de ușor și era un trăgător foarte bun, imediat după Bill. Victor, la aproape 1,90 și 100 kg, era de departe cel mai masiv din grup. Avea gâtul aproape la fel de gros ca și coapsele, ceea ce însemna, așa cum observase Rapp încă de la început, că va fi greu de trântit la pământ cu o lovitură în cap. Și după cât se lăudase, Rapp se aștepta să fie cel puțin la fel de bun ca Muhammad Ali.

Victor începu să danseze pe saltea, boxând în aer:

— Ești gata să primești o papară, Fred?

Acesta nu spuse nimic. Se îndreptă spre centrul saltelei în picioarele goale și se așeză în poziția de start. Mișcările îi trădau trecutul de lupte greco-romane. Victor era atât de mare că era greu de spus din ce ramură provine și de ce ar fi capabil. Tipii de talia lui nu prea veneau din box, dar Victor se mișca binișor și era rapid. Sergentul Smith lăsă brațul în jos și cei doi se aruncară unul asupra altuia. Fred se îndreptă spre picioarele adversarului, ceea ce era de așteptat. Victor încercă să-l evite, dar Fred reuși să-i apuce genunchiul drept și să-l tragă spre el, încercând să-l trântească la pământ. Victor începu să țopăie pe piciorul stâng și să-i arunce pumni în spate. Primii doi nu avură rezultatul scontat, așa că Victor își pierdu echilibrul. Era cât pe

ce să cadă pe spate, când se regrupă, schimbă tactica și îl lovi pe Fred cu un pumn în ceafă. Acesta păru să scape genunchiul pentru o clipă, dar își reveni rapid.

Victor se aruncă la pământ și imediat se rostogoli pe burtă, depărtându-și brațele și picioarele. Fred se foi puțin deasupra lui, după care reuși să își strecoare un braț sub gâtul lui Victor. Îl trase în sus cu putere și încercă o strangulare, dar Victor reuși să îi prindă două degete și le trase pe spate cât putea de tare, în timp ce se rostogolea deasupra adversarului. Părea că Fred e prins în capcană, dar, la o privire mai atentă, Rapp înțelese ce voia să facă. Fusese ideea lui Fred să-l păcălească pe Victor, să-l facă să creadă că are asul în mânecă. Căzut pe spate, Fred își încolăci picioarele în jurul taliei lui Victor și strânse cu putere.

Rapp știa prea bine că singura modalitate de a scăpa din acea strânsoare era cu un cot bine plasat în interiorul coapsei. Instructorul său îl prinsese, cu câteva săptămâni în urmă, în aceeași foarfecă și învățase că nu există altă cale de ieșire.

Victor făcu greșeala de a încerca să inspire adânc, moment în care Fred își amplifică strânsoarea. După expresia de îngrijorare de pe chipul său, era evident că uriașul are probleme. Încercă să-l lovească pe Fred în plexul solar, dar acesta pară cu ușurință. Apoi încercă să se tragă afară din strânsoare, ceea ce îi permise lui Fred să intensifice strânsoarea. Fața lui Victor devenea din ce în ce mai roșie. Rapp era conștient că nu va mai rezista decât câteva secunde și spera, în sinea lui, să audă pârâit de coaste rupte. Părea că Victor e pe cale să abandoneze. Ridică mâna stângă ca pentru a atinge salteaua, moment în care Fred relaxă puțin strânsoarea. Dar Victor strânse pumnul și îl lovi cu violență în față. Sângele țâșni instantaneu din nasul rupt.

Rapp făcu un pas în față, gata să-i dea un șut lui Victor în cap. Era pe punctul de a întinde piciorul, când Sergentul Smith păși pe saltea și începu să latre ordine. Rapp se dădu un pas în spate și privi cum Victor se rostogolește de pe Fred, se întinde pe spate și începe să râdă.

Capitolul 16

Sergentul Jones îngrijea acum nasul rupt al lui Fred. Roy și Glenn vorbeau în șoaptă, în timp ce îi aruncau priviri ucigașe lui Victor. Rapp privi spre ușă și observă că psihologul îl studia. Regulile fuseseră încălcate acum de două ori și nimeni nu făcuse nimic. Nu se aștepta ca afurisitul de moș să fie

pedepsit, dar Victor era unul dintre ei. Faptul că scăpase nepedepsit îl făcu pe Rapp să se gândească că poate venise momentul să încalce și el puțin regulile. În timp ce se gândea la ce ar trebui să facă, Sergentul Smith îi ordonă să treacă pe saltea și îi făcu semn lui Glenn să i se alăture.

— Aș prefera să lupt cu Victor, spuse Rapp.

— Ei bine, nu ești tu șeful aici, se răsti Sergentul Smith.

— Îți face o favoare, spuse Victor, care încă își trăgea respirația. O păsărică ca tine nu ar rezista nici cinci secunde în fața mea.

Rapp rămase calm, dar era evident că se pregătește o furtună.

— Hai să vedem, răspunse el relaxat.

— E sinucidere curată, lătră Victor.

— Eu cred că ți-e frică.

— Gura! urlă Sergentul Smith. Glenn, mișcă-ți fundul pe saltea.

Rapp făcu un pas în stânga, tăindu-i drumul lui Glenn. Cu ochii țintă la instructor, Rapp replică:

— Sunt confuz. Regulile contează sau Victor face ce-i place aici?

— Avem reguli, fir-ar să fie! Treci în mijlocul saltelei și tacă-ți gura!

— Fără supărare, domnule, dar ăsta e un mare rahat. Cum să avem încredere unii în alții… cum să avem încredere în voi, când el face ce vrea și scapă nepedepsit?

— Crezi că în viața reală există reguli, boule? hohoti Victor. Nu există!

— Dar aici… trebuie să te lăsăm pur și simplu să faci ce vrei?

— Sergent Smith, spuse Victor ridicându-se în picioare, mă ocup eu de ăsta. Fără grijă. Am eu ac de cojocul studențelului nostru, pot să îl bat și cu o mână legată la spate.

Sergentul Smith arăta de parcă mai avea puțin și exploda de furie, dar psihologul făcu un pas înainte și spuse:

— Smith, cred că ar trebui să-i lăsăm să ne arate ce pot.

Capul sergentul se întoarse brusc și Rapp avu impresia că cei doi își spun ceva pe tăcute.

— Bine, mormăi acesta. Voi doi, la centru, începeți la semnalul meu.

— Ne mai obosim cu regulile, sau presupunem din start că Victor le va încălca? întrebă Rapp cu chipul impasibil.

— Capul și gâtul nu se ating, ați înțeles?

— Apreciez efortul, domnule, dar aș prefera fără restricții, spuse Rapp.

— Nu-mi pasă ce preferi tu, eu fac regulile aici!

Rapp ezită o clipă:

— Și dacă Victor mă pocnește „accidental” în față?

— Unde mama naibii vă credeți aici? La dezbatere? Vreți să ieșiți la o alergare lungă prin pădure?

Rapp se îndreptă tăcut spre centrul saltelei, satisfăcut că își spusese punctul de vedere. Dar știa că Victor va face ce vrea, așa că își puse la punct o strategie. Victor demonstrase clar că e un luptător unidimensional. Probabil că împotriva unui novice s-ar descurca de minune, dar pentru Rapp era evident că preferă boxul și nu prea știe nimic altceva.

Victor zâmbi și își ciocni pumnii.

— Te fac una cu pământul, rahat cu ochi!

Rapp își aduse pumnii sus, în gardă, ca un boxer, și spuse:

— Și dacă nu poți?

— Oh, n-am niciun dubiu. Ești mâncat!

Rapp îl atrase spre el, făcându-l să creadă că-și pierde poziția, și îi permise lui Victor să inițieze prima salvă de lovituri. Primele două se îndreptară direct spre fața lui Rapp. Acesta pară cu dreapta, după care făcu o eschivă pentru a evita un upercut care l-ar fi pus la podea dacă l-ar fi atins. Rapp observă că toate cele trei lovituri fuseseră direcționate spre zona aparent interzisă, capul său, și cel mai important, că Sergentul Smith nu părea să vadă că Victor încalcă regulile din nou. Cu atât mai bine. Rapp schimbă direcția și se apleacă spre stânga, în timp ce Victor aruncă două ciocane masive cu dreapta. Primul dintre ele rată la mustață, al doilea îl lovi în umărul stâng. Lovitura era solidă, așa că Rapp se prefăcu amețit și se împiedică puțin ca și cum ar fi avut probleme. Victor prinse momeala și atacă în forță, încercând să-i prindă urechea dreaptă. Dar Rapp izbucni în față atât de rapid, că îl prinse pe Victor cu garda jos. Îi apucă încheietura stângă cu mâna dreaptă și ridică stânga pentru a bloca pumnul care venea. După care se lansă spre Victor cu capul pe spate, pentru a-și lua avânt, și își izbi fruntea cu forță de nasul adversarului. Sunetul fu copleșitor. Înainte ca Victor să poată contracara, Rapp își încleștă brațele în jurul acestuia, trăgându-l în jos într-o îmbrățișare mortală. Rapp îi trase doi genunchi osoși în stern, după care îi dădu drumul.

— Oh, îmi pare rău, Victor, spuse Rapp, încercând să-l înfurie. Nu am vrut să-ți sparg nasul.

— Te omor, nenorocitule, urlă Victor.

Rapp îi făcu semn să vină spre el.

Cum era de așteptat, uriașul atacă furibund. Rapp făcu un pas la dreapta și apoi unul în spate, spre stânga. Pe când Victor încerca să-l urmeze, Rapp îi aplică un pumn solid în rinichi. Namila se clătină, dar în loc să se retragă, Rapp atacă în forță, venind în spatele adversarului și apucându-l de gât. Victor tocmai se pregătea să livreze și el un cap pe spate, în nasul lui Rapp, când acesta făcu o mișcare surprinzătoare. Sări în aer, își plasă piciorul stâng sub brațul drept al lui Victor și piciorul drept în jurul gâtului acestuia

și se prăbuși pe saltea. Gravitația nu-i dădu nicio șansă lui Victor. Acesta era acum blocat pe saltea, într-o strânsoare din care nu putea ieși.

Rapp îi apucă încheietura cu ambele mâini și roti până când Victor începu să urle. Dar Rapp nu se opri. În două secunde se auzi un trosnet înfiorător și, în clipa în care Rapp dădu drumul brațului, acesta era îndoit într-un unghi nefiresc.

Rapp se ridică în picioare și se uită în jos, la Victor. Omul gemea, corpul îi era rigid de durere. Rapp nu zâmbi. Îl încerca un ușor sentiment de vinovăție, dar Victor o meritase. Era un nenorocit. Fred stătea la marginea saltelei, cu vată în nări și o pungă cu gheață la nas. Încuviință din cap către Rapp și își ridică degetul mare. Roy și Glenn se apropiară și ei, bătându-l prietenește pe spate. Sergentul Smith era ocupat să-l oblojească pe Victor, care urla de durere. Rapp nu avea nicio idee dacă va fi dat afară sau nu. Îi aruncă o privire psihologului, care îl privea cu ochii mijiți. Omul avea o expresie încordată, ca și cum ar fi tras o concluzie la adresa lui. Singura problemă era că Rapp nu își dădea seama dacă concluzia era pozitivă sau nu.

Capitolul 17

Lewis începu să dea telefoane târziu, spre seară, după ce-și adunase gândurile și își listase atent observațiile pe hârtie. Pe măsură ce se întuneca, unul câte unul, toți cei chemați la întâlnire începură să apară la casa de lângă lac. Kennedy își făcu apariția prima, urmată de Directorul Adjunct de Operațiuni Stansfield și, în cele din urmă, de Hurley. Gărzile de corp ale lui Stansfield rămaseră pe verandă. Erau doi dintre oamenii lui de încredere și știau foarte bine să fie selectivi în privința a ceea ce văd, ce aud și, mai ales, ce aleg să își amintească. Stansfield propuse, în maniera lui tăcută, ca întâlnirea să se desfășoare în subsol. Nu era o sugestie. Era un ordin.

Cei patru coborâră scările și se îndreptară spre unica încăpere existentă, amplasată în mijlocul spațiului. Aceasta servea drept unitate centrală de filaj și supraveghere operativă a proprietății. Pereții interiori și tavanul erau acoperite cu spumă poliuretanică fonoizolantă. Un perete de monitoare și două stații de ascultare ocupau peretele din dreapta. În mijlocul camerei trona o masă ovală de ședințe pentru șase persoane. În timp ce ceilalți se așezau, Stansfield închise ușa izolată fonic, blocând-o din interior.

Omul numărul trei din Langley luă scaunul din capul mesei și își lărgi cravata. Aruncă o privire asupra colegilor să-i și spuse:

— Doctore?

Lewis se lăsă în scaun și își împreună mâinile în față:

— Avem o situație interesantă.

— Cred și eu, îl întrerupse Hurley, incapabil să se mai abțină. Am auzit că unul dintre instructorii mei e tras pe dreapta pentru vreo șase luni. Trei tije de titan în braț. Hurley ridică trei degete pentru a puncta afirmația. Trei tije!

Ochii albaștri ai doctorului se fixară asupra lui Hurley cu o privire de tip „știu totul", pe care doar psihologul și partenerul de viață o pot avea. Mesajul era clar. Te cunosc mai bine decât te cunoști tu însuți. Taci și lasă-mă să vorbesc.

— Scuze, se retrase Hurley cu jumătate de gură.

— Recrutul lui Irene s-a dovedit destul de capabil, continuă Lewis cu ochii la Stansfield. Ai auzit ce i-a făcut lui Stan acum câteva zile?

— Nu. Stansfield aruncă o privire interogativă spre Hurley. Vânătăile de pe fața ta... au fost cauzate de băiatul ăsta, Rapp?

Umflătura se mai retrăsese, dar vânătăile erau vizibile, purpuriu aprins cu margini gălbui. Hurley ridică din umeri:

— Am făcut o greșeală. Nu se va mai întâmpla.

— Ai fost bătut măr de un puști de facultate, fără nicio pregătire militară, spuse Kennedy. Nici acum nu-mi vine să cred.

Lewis interveni înainte ca Hurley să explodeze.

— Să-ți povestesc, începu el cu ochii la Stansfield.

Psihologul explică în detaliu ce se întâmplase la câteva minute după sosirea lui Rapp în tabăra de antrenament. Hurley încercă să întrerupă de două ori, dar Lewis îi închise gura cu un gest. Stansfield ascultă în tăcere. Kennedy nu avea nimic nou de adăugat și știa prea bine că lui Stansfield nu-i plăcea să vorbească toată lumea odată, așa că își păstră opiniile pentru ea. În astfel de situații, Hurley era mai mult decât capabil să își sape singur groapa.

— Acum, să ajungem și la Victor, spuse Lewis întorcându-se spre Hurley. Încă de la început am spus clar că nu sunt de acord cu minciunile și înșelătoriile.

— Știu, spuse Hurley, și în lumea ta teoretică probabil că nu e nevoie de ele. Dar eu nu am timp să o lungesc prea mult cu puștii ăștia. Am nevoie să știu clar cine poate și cine nu. Și cu cât aflu mai repede cu atât mai bine.

— Și cu metodele tale, câți oameni ai găsit până acum? interveni Kennedy, neputând să se mai abțină.

— Îngrijorarea mea, reluă Lewis pe un ton hotărât, este că acest lucru va împiedica dezvoltarea unor relații de încredere. Dacă trișăm în procesul de antrenament...

— Nu e antrenament, se încruntă Hurley. Asta e o selecție! Și, în plus, cu asta ne ocupăm, asta e slujba noastră. Înșelăciunea, minciuna! Eu zic că dacă

puștii nu înțeleg asta de la bun început, nu au ce să caute în serviciile secrete.

— E o diferență majoră între a ne minți unii pe alții și a minți inamicul. Repet, relațiile puternice se construiesc pe încredere.

— Ăsta e un mare rahat, se răsti Hurley defensiv. Voi doi veniți și plecați când aveți chef, dar eu trebuie să stau aici 24 de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, făcând pe dădaca. Așa cum eu nu mă bag să vă spun cum să vă faceți treaba, aș aprecia dacă nici voi nu v-ați mai băga peste mine.

— Ești atât de sensibil, spuse Kennedy pe un ton voit disprețuitor.

— Ei bine, păpușă, asta e o treabă serioasă. Nu e pentru spioni amatori. Noi îi recrutăm pe cei mai buni dintre cei mai buni, și când spun asta mă refer la băieții din Forțele Speciale. Nu ne legăm la cap cu amatori care nu știu de unde să apuce o pușcă, cum să se orienteze noaptea prin pădure și o mie de alte lucruri specifice.

— Teroriștii trăiesc în păduri acum? întrebă Kennedy batjocoritor. Pentru că ultima dată când am verificat erau șobolani de oraș. Nu cred că marea competență de a aprinde focul cu un cuțit și o curea te califică pentru a vâna teroriști.

— Nu-mi spune mie ce te califică și ce nu. Nu ai nici cea mai mică idee despre cum transformi un om normal într-un asasin.

— Nici tu, din câte se pare.

— Măcar eu știu cum să recrutez, ceea ce e mai mult decât pot spune despre tine.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu ți-ai făcut treaba. Am întrebat și eu puțin în stânga și-n dreapta în ultimele zile. Știi unde și-a petrecut băiatul tău ultimele luni?

— La mama lui, în McLean.

— Mda, și în timpul zilei o ardea la o sală de arte marțiale în Arlington.

— Și ce e rău în asta? I-am spus că va trebui să fie în formă și că ar fi o idee bună să înceapă un program de judo ceva.

— Ei bine, eu am vorbit cu senseiul lui.

— Ce-ai făcut?… întrebă Kennedy, iritată că Hurley lucrase pe la spatele ei.

— M-am dus și am discutat cu omul. După ce ne-am tăvălit o rundă pe saltea, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă.

Kennedy se uită la Stansfield, cerându-i ajutor din priviri.

— Nu aveai niciun drept să faci asta! E recrutul meu! Am muncit aproape doi ani să-l aduc în acest punct și nu am lăsat nicio urmă. Nimeni din viața lui nu știe că suntem interesați de el.

— Păi nici acum nu știe, spuse Hurley ridicând din umeri.

— Serios… și cum mama mă-sii te-ai prezentat?

— I-am spus că sunt un antrenor din Richmond. Că am făcut puțin sparring cu un puști pe nume Rapp și am fost foarte impresionat. Și că vreau să-l întreb pe fostul lui sensei ce părere are.

— Și? întrebă Lewis dintr-odată interesat.

— Puștiul e dubios, ceva nu-mi miroase a bine. Senseiul mi-a spus că a intrat în sală acum trei luni și le-a spus că nu are niciun fel de experiență anterioară. Într-o lună și jumătate îi punea pe toți la saltea în afară de sensei.

— Jiu-jitsu brazilian? întrebă Lewis.

— Da… de unde știi?

— L-am văzut azi, când l-a pus la pământ pe Victor. Stilul e imposibil de ratat.

— Deci omul vine, mă pune jos și după aceea îi trosnește brațul lui Victor… Ascultați la mine, puștiul nu e cine spune el că e.

Stansfield se săturase deja de discuție.

— Fii mai clar, ce vrei să spui?

— Nu știu, nu sunt sigur… dar ceva nu-mi miroase a bine.

— Ce… crezi că e un spion… un agent sub acoperire? întrebă Kennedy pe un ton batjocoritor.

— Nu sunt sigur. Spun doar că e dubios. Nimeni nu devine atât de bun într-un timp atât de scurt.

Kennedy se uită spre Stansfield.

— Hai să nu o mai lungim. Nu-i place pentru că e recrutul meu, spuse ea lăsându-se pe spate și încrucișându-și brațele. E un misogin.

— Nu-mi place pentru că nu știu cine dracu’ este. Trebuie să știm totul, absolut totul despre tipii ăștia înainte de a-i aduce aici. De-asta experiența militară e obligatorie! Pentru că în felul ăsta știm măcar ce au făcut în ultimii patru ani.

— Și cu ce ne ajută asta, Stan? se răsti Kennedy. Nu avem nici măcar un singur ofițer operativ pe țeavă, niciun om. Și am demarat proiectul ăsta de doi ani.

— Sunt perfect conștient că nu am reușit să livrez nimic. Nu dorm noaptea din cauza asta, crede-mă! Dar asta nu înseamnă că trebuie să mă reped cu capul înainte și să risc tot ce am făcut până acum.

— Stan, interveni Lewis pe un ton neutru, care e de fapt problema ta cu Rapp?

Hurley făcu o pauză lungă înainte de a răspunde.

— Nu pot să pun degetul… E mai mult o senzație, o premoniție.

— Știi ce cred eu că e? întrebă Kennedy. Două lucruri. Primul… cred că ai probleme mari de control. Nu suporți ideea că nu ai fost implicat în procesul de recrutare. Al doilea… te simți amenințat.

— Ce? întrebă Hurley cu ochii mari și confuzi.

— Omul e imaginea ta! Ești tu acum 40 de ani și asta te sperie îngrozitor.

— Asta-i o tâmpenie! scutură din cap Hurley.

— Pe bune? Păi același lucru îl pot spune și eu despre senzația ta, e o tâmpenie! Ce crezi, că l-a plantat Organizația pentru Eliberarea Palestinei la 10 ani în DC, l-a crescut în religia catolică și apoi l-a trimis la facultate, la Syracuse, pe bursă de sport? Sau că ni l-a trimis KGB-ul înainte de căderea comunismului și a crescut sub acoperire? E ridicol! Kennedy dădu din mână iritată. Ce naiba, nu ai nimic de care să te legi!

Timp de câteva secunde, nimeni nu se mișcă și nu spuse nimic, lăsând ultimele cuvinte ale lui Kennedy să plutească în atmosfera încărcată.

— Irene are dreptate, spuse în cele din urmă Lewis, ridicându-se de pe scaun. Aș vrea să vă arăt ceva. Am vorbit cu el înainte de întâlnirea noastră și cred că veți descoperi ceva interesant.

Lewis se apropie de consolă și apăsă câteva butoane. Pe ecran apăru o imagine alb-negru a lui Rapp. Stătea pe scaun, în biroul de la etaj. În boxe se auzea vocea lui Lewis, dar acesta nu se vedea, era undeva în dreapta ecranului.

— E păcat… ce s-a întâmplat după-amiază.

Rapp rămase nemișcat câteva secunde, după care încuviință din cap.

— Te simți vinovat pentru ce i-ai făcut lui Victor?

— Suntem toți băieți mari aici, răspunse Rapp după o lungă tăcere.

— Deci nu te simți vinovat?

— Îmi doresc să nu se fi întâmplat, dar Victor nu e chiar cel mai simpatic tip.

— Înțeleg. Deci i-ai rupt mâna intenționat?

— Intenționat e un cuvânt prea puternic. A fost o luptă și lucrurile au degenerat.

— Da, au degenerat când tu i-ai rupt brațul înainte ca el să poată pune palma pe saltea ca să cedeze meciul.

— Nu sunt sigur că ar fi cedat meciul.

— Ai putea fi exclus din program pentru ceea ce ai făcut.

— De ce?

— Sergentul Smith crede că i-ai rupt mâna lui Victor intenționat.

— Nu cred că ar fi corect să mă trimită acasă. Nimeni nu a spus nimic despre ce prize sunt regulamentare, ce avem voie să folosim și ce nu. Trebuia să stăm departe de cap și organele genitale. Asta-i tot.

— Dar dacă i-ai rupt mâna intenționat unui alt recrut, ăsta e motiv de excludere din program.

Rapp se uită o vreme în jos, după care spuse:

— Nu-mi place să joc jocurile astea.

— Jocuri?

— Mda… jocuri.

— Ce vrei să spui?

— Știi foarte bine ce vreau să spun.

— Nu cred că știu.

— Dosarul ăla de pe biroul tău, de acum câteva zile, spuse Rapp arătând cu mâna spre birou. Dosarul cu numele meu pe el.

— Ce-i cu el?

— Mă testai.

— Serios?

— Da, spuse Rapp dând din umeri. Am văzut cum monitorizați totul pe aici, mai ales tu. Nu pari genul de tip care lasă dosare secrete pe unde se nimerește. Decât dacă ai un motiv. Sunt convins că locul ăsta e plin de cabluri, camere și microfoane. Când m-ai lăsat să aștept timp de 15 minute erai, probabil, pe undeva prin pod sau beci, privindu-mă pe un monitor. Testându-mă să vezi dacă deschid dosarul și-l citesc.

Pe înregistrare se auzi cum Lewis își drege vocea.

— Chiar dacă ar fi adevărat, nu văd cum ar scuza asta faptul că i-ai rupt mâna lui Victor.

— Nu am spus că scuză nimic. Ce am spus este că jucați jocuri cu noi. Lăsați dosare pe birouri, ne dați un set de reguli și Victor le încalcă pe toate fără să pățească nimic. Ai fost în hambar, ai văzut ce-a făcut, a fost în regulă să-i spargă nasul lui Fred?…

— O să vorbim despre asta separat. Acum vorbim despre tine și ce ai făcut tu.

— Am văzut cum ai reacționat atunci când Victor l-a pocnit pe Fred în nas. Rapp făcu o pauză și își studie mâinile. Știi ce cred eu? Cred că Victor nu se potrivește.

— Cum așa?

— Pe baza a tot ce am văzut aici de când am ajuns, nu există decât două posibilități în ceea ce-l privește pe Victor: fie e recrut, la fel ca noi, fie e parte din procesul de selecție.

— Parte din proces?

— Adică lucrează pentru voi, oameni buni. E unul dintre instructori.

— Și de ce am face asta?

— Ca să ne studiați mai bine. L-ați pus pe Victor în hambar, împreună cu noi, să ne tenteze să facem greșeli. Să ne întrebe cine suntem și de unde venim. Să vă ajute să scăpați de tipii care nu au disciplina necesară.

— Interesant.

— Oricare dintre scenarii ar fi, nu e bine! Dacă programul ăsta e ceea ce cred eu că e, Victor nu e genul de om de care aveți nevoie. Și dacă voi nu vedeți că nu are ce căuta aici, atunci… nu cred că vreau să lucrez pentru niște oameni care nu înțeleg ceea ce e evident.

— Și dacă e unul dintre instructori?

— Înseamnă că ați ales o modalitate tâmpită de a antrena viitori agenți.

— Să presupunem, pentru o clipă, că ai dreptate. Știind toate astea… tot ai decis să-i rupi mâna.

Rapp clătină din cap.

— Până acum aveam suspiciuni, dar nu eram sigur. Dar după ce i-am rupt mâna și am văzut felul în care ați reacționat, mi-am dat seama că e unul dintre voi.

Tăcere. După câteva secunde de liniște, Lewis întrebă:

— Cum crezi că stai cu simțul moral?

Rapp zâmbi.

— Iar o luăm de la capăt cu întrebările vagi.

— Ai dreptate, dar aș vrea să-mi răspunzi totuși la întrebare.

— Vrei să știi dacă înțeleg diferența dintre bine și rău?

— Da.

Rapp ezită.

— Aș spune că da, în principiu da.

— Dar?

— Aici… în locul ăsta… mi se pare că regulile se tot schimbă.

— Dă-mi un exemplu.

— Moșul ăla încruntat… despre care am fost avertizat de cea care m-a recrutat… ei bine, n-am ajuns nici de cinci minute și mă ia la trei păzește… Îmi spune să plec, să renunț, să nu-i pierd vremea. Îi spun că nu și sugerez să vedem dacă am ce-mi trebuie. Îmi spune clar că organele genitale și capul sunt de neatins în timpul luptei. Ne luăm la bătaie și în 20 de secunde îl fac knockout. Și cu două secunde înainte de a leșina, ce face? Mă apucă de testicule și mă transformă, practic, în eunuc. Fără să-mi spună nimic după aceea. De fapt, nici nu l-am mai văzut de atunci. După care îl puneți pe Victor să ne fută la cap și să încalce toate regulile posibile, în timp ce instructorii nu spun nimic. Azi intrăm în ring din nou și ni se spune clar regulamentul… și ce face Victor?… Fred e cât pe ce să-l învingă și Victor îi bagă una-n față de toată frumusețea. Am văzut reacția ta, ai fost surprins, dar am văzut-o și pe-

a celorlalți doi, au tăcut mâlc. E greșit! Nu înțeleg cum de vă așteptați ca noi să respectăm regulile. Iar acum sunt aici… teoretic nu am făcut nimic greșit… dar sunt amenințat cu excluderea.

— Nu te-am amenințat.

— Ai spus că Sergentul Smith crede că ar trebui să fiu exclus din program. În capul meu, asta e o amenințare.

Lewis apăsă butonul de stop și se întoarse către Hurley. Cu brațele încrucișate la piept spuse:

— A fost una dintre cele mai dificile sesiuni pe care le-am condus vreodată. Știi de ce?

Hurley scutură din cap.

— Pentru că, practic, am fost de acord cu tot ce-a spus el.

Capitolul 18

Stansfield se retrase la capătul pontonului, își ridică privirea spre bolta înstelată și începu să-și facă inventarul eșecurilor. Deși nu o arăta – niciodată nu o făcea – era livid de furie în privința a ceea ce se întâmpla aici. Îi oferise prea multă libertate de mișcare lui Hurley, asta era clar. Dar în ciuda faptului că mare parte din furia sa se îndrepta asupra fostei Berete Verzi, o parte și mai mare era direcționată asupra lui însuși. Cum de nu văzuse semnele până acum? Locul ăsta, operațiunea asta, toate erau responsabilitatea lui. Kennedy încercase să-i atragă atenția de câteva ori, într-o manieră cât se poate de respectuoasă, dar zilele lui erau pline de chestiuni presante legate de siguranța națională. Și, ce-i drept, avea o slăbiciune în ceea ce-l privea pe Hurley. În special când venea vorba de partea operațională a lucrurilor. Îl cunoștea de foarte mult timp, între ei exista o prietenie veche. Știa prea bine nenumăratele talente ale lui Stan, dar îi știa și slăbiciunile, puține dar bune.

Relația lor avusese câteva urcușuri și coborâșuri de-a lungul anilor, existaseră câteva ocazii în care Hurley îl dezamăgise, dar până și marele Ted William[5] mai trimitea mingea în bălării din când în când. Se cunoscuseră la Budapesta, în vara anului 1956, pe când lucrurile începuseră să se încingă în țara devenită satelit sovietic fără voie. Stansfield avea în jur de 30 de ani și era pe o traiectorie ascendentă în structurile CIA, ea însăși o agenție aflată la început de drum. Hurley nu avea nici 25 de ani, abia ieșise din perioada de

[5] Legendar jucător de baseball și deținător a numeroase recorduri. (n.t.).

antrenament și era nerăbdător să pună de-o bătaie cu oricine se nimerea. Stansfield fusese martorul direct, în perioada premergătoare Revoluției maghiare, al aptitudinilor incredibile ale lui Hurley la creat haos, debandadă, tulburări violente. Era talentat și sălbatic și o mulțime de alte lucruri, unele bune altele rele. Dar un lucru era de necontestat. Știa cum să creeze panică în rândurile inamicului. Cum să se ia de gât cu el, să-l înfurie, să-l umple de sânge și, cumva, să se întoarcă la bază cu două vânătăi și nimic mai mult. În businessul de spionaj e foarte simplu să cazi într-o rutină zilnică sigură. Îți începi ziua în apartamentul în care locuiești, pleci la serviciu la ambasadă, o cafenea din cartier la prânz, înapoi la ambasadă, poate un cocktail la o altă ambasadă seara, o oprire la bar pentru a pune capac zilei și înapoi acasă. E ușor să te integrezi într-o capitală străină fără a-ți risca vreodată slujba sau viața. Nu și pentru Hurley. La fiecare nou post, primul lucru pe care-l făcea era să intre în cartierele rău-famate. Să se împrietenească cu prostituatele, barmanii și, mai ales, traficanții și bișnițarii care disprețuiau puterea comunistă. Hurley dădea agenției rapoarte zilnice referitoare la nemulțumirile crescânde ale populației și se dovedea un ofițer operativ de primă mână. Astfel că, peste noapte, a devenit un om indispensabil pentru Stansfield.

Dar, în seara asta, Stansfield avea dubii. Budapesta era departe, într-o altă viață. Mai devreme sau mai târziu, toate abilitățile și aptitudinile o iau la vale. Tranziția firească ar fi fost să-l mute undeva, în spatele unui birou, dar asta ar fi fost ca și cum ai pune un cal de curse să tragă plugul. L-ar ucide, fără doar și poate. Stansfield se uită spre casă. Ieșise tăcut din întâlnire și o luase încet spre lac. Un simplu gest cu mâna fusese suficient pentru a le transmite gărzilor de corp să-l aștepte pe deal. Hurley va ști să vină după el. Nu trebuia să-i spună nimeni.

Hurley era conștient că dezamăgise, Stansfield nu avea nicio îndoială. Era supărat, furios și jenat dintr-o grămadă de motive, primul pe listă fiind probabil ochiul vânăt și umflat. Stansfield fusese nevoit să-și muște limba ca nu cumva să spună ceva sau să râdă atunci când aflase că recrutul lui Kennedy fusese autorul. Hurley nu fusese niciodată învins în luptă, până atunci nu-și găsise nașul. Toleranța la durere, rapiditatea, încrâncenarea, abilitatea sa homerică de a găsi imediat punctul slab al adversarului, indiferent cât de mare sau puternic ar fi fost acesta, erau legendare în Langley.

Retrospectiv, Stansfield vedea clar unde greșise. Îi permisese lui Hurley să dezvolte un cult al personalității aici, la fermă. Micul lui regat de trăgători de elită. Toți extrem de talentați și utili, dar cu o mentalitate de grup toxică, care îi făcea să se uite de sus la oricine nu făcuse ce făcuseră ei, care nu

venea din aceeași zonă. Chiar și doctorul Lewis, el însuși trecut prin Forțele Speciale, își exprimase de câteva ori îngrijorarea. Kennedy încercase în mod repetat să-l împingă în direcția potrivită, să vadă ce era de văzut. Avea acest dar, de a simți înaintea tuturor încotro se îndreaptă lucrurile. Știa că agenția trebuie să se adapteze, să-și schimbe strategia și tactica, și încercase să-i atragă atenția lui Stansfield. Problema era că, în funcția lui, Stansfield era responsabil de tot și toate. De fiecare ofițer operativ valoros pe care-l aveau în fiecare oraș cât de cât important al lumii, de tot suportul și resursele umane de care acesta avea nevoie. Activitatea agenției era atât de secretizată, că mare parte nici măcar nu era pusă pe hârtie; și atât de compartimentalizată, că nimeni altcineva în afară de el nu știa totul. Era maestrul unui perpetuu joc de șah care se desfășura în capul lui.

Stansfield auzi pași ușori coborând treptele spre lac. Se întoarse și întrezări silueta lui Hurley în lumina lunii. Scândurile pontonului se mișcară puțin în clipa în care acesta puse piciorul pe platformă. Hurley se apropie de șeful său fără o vorbă și scoase un pachet de țigări Camel. Îi oferi una vechiului său prieten, știind că acestuia îi plăcea, din când în când, să-și aducă aminte de tinerețe atunci când soția lui nu era în preajmă. Cei doi se întoarseră spre lac, pufăind și privind cerul înstelat timp de câteva minute. În cele din urmă, Hurley vorbi:

— Am făcut-o de oaie.

Stansfield nu spuse nimic. Doar o simplă încuviințare din cap.

— Poate că a venit momentul să mă retrag.

Stansfield își întoarse ușor capul și îi aruncă o privire:

— Pot să-ți înghit multe, dar nu și plânsul de milă. Văicăreala nu te prinde. Nu ai fost niciodată genul care abandonează nava și nu cred că vrei să începi acum.

— Am fost bătut măr de un rahat cu ochi.

— Orgoliul tău a fost bătut măr, asta e ce s-a întâmplat.

— Nu înțelegi. Așa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple. Nici acum nu pot să-mi explic cum de s-a întâmplat. E adevărat că nu întineresc, dar chiar și cu ochii închiși sunt mai bun decât 99,99% dintre tipii ăștia.

— Știu că matematica nu e punctul tău forte, dar răspunsul ar trebui să fie evident.

— Ce mama naibii ar trebui să însemne asta?

— Dacă poți bate 99,99% și el te-a învins, înseamnă că e unul dintre cei 0,01%.

— Nu văd cum ar fi posibil, scutură Hurley din cap. Nu are suficient antrenament.

— Nu crezi tu că are, pentru că nu vrei să privești adevărul în față. Am făcut și eu puțină cercetare, să știi. Irene a găsit un sportiv excepțional, talentat și antrenat. Omul e considerat un fel de ciudățenie a naturii în lumea lacrosse-ului. Știai că este văzut drept unul dintre cei mai mari jucători din campionatul universitar ai tuturor timpurilor?

— Și ce dracu' are asta de-a face cu lupta?

— Un sportiv excepțional poate învăța aproape orice, și o poate face mult mai repede decât un sportiv mediocru, spuse Stansfield pe un ton ferm. Marea ta problemă este că ai permis disprețului tău înnăscut pentru oricine care nu a purtat uniformă să-ți întunece judecata.

— Totuși…

— Totuși nimic, îi tăie vorba Stansfield. Puștiul e multiplu campion național și selecționat în echipa All-Star. Ai fost bătut de un sportiv de nivel mondial.

— Fără niciun antrenament.

— Tu singur ai spus că a făcut ceva jiu-jitsu.

— Tăvăleala pe salteaua de la mall nu e antrenament.

Stansfield oftă adânc. Era modul lui de a se elibera de presiune, astfel încât să nu explodeze. Pentru unii e suficient un brânci ușor ca să-i îndrepți în direcția potrivită. Nu și pentru Hurley. Pe el trebuia să-l lovești cu ciocanul în moalele capului, repetat, că să-l faci să înțeleagă încotro bați.

— Îmi pare rău, mormăi Hurley. Încă mi-e greu să cred povestea puștiului ăsta.

— Ești probabil cel mai încăpățânat om pe care l-am cunoscut vreodată. Și asta spune multe despre tine. Ai folosit de multe ori încăpățânarea asta în avantajul tău, dar tot de multe ori te-a băgat în bucluc. Și înainte de a începe să te smiorcăi, amintește-ți că asta vine de la un tip care te-a scos din tot felul de belele de-a lungul anilor. Gata, discuția e închisă. Puștiul te-a bătut și, ca să ți-o spun pe cea dreaptă, nici nu-mi pasă cum a făcut-o sau unde a învățat să o facă. Contează că te-a bătut și asta îl face un recrut extrem de dezirabil.

Hurley păru să înțeleagă.

— Ce aștepți să fac eu?

— Să o rezolvi.

— Cum s-o rezolv când nici măcar nu știu unde am dat cu bâta-n baltă?

— Oprește-te! Gata! Încetează să mai fii atât de… convenabil modest. Doar când îți convine ție. Știi foarte bine unde ai greșit… Știu că nu-ți stă în fire să-ți confrunți greșelile, așa că pune mâna și sapă mai adânc… le vei găsi tu pe acolo pe undeva. Și, apropo, am și eu partea mea de vină. La urma urmelor, tu ești responsabilitatea mea, spuse Stansfield aruncând o privire

înapoi spre casă. Ultima oră a fost una dintre cele mai jenante din toată cariera mea.

Hurley era prea rușinat ca să mai vorbească.

— Ar trebui să știm mai bine, continuă Stansfield. Suntem veterani, ce mama naibii! Și tocmai am fost puși la colț de doi puști care ne-au arătat ceea ce ar fi trebuit să vedem singuri. Altă dată am fi știut, ne-am fi prins singuri. Ca să fiu delicat, suntem ceea ce se numește un coșmar organizațional. Tu ești om de teren. Cred că toate astea, Stansfield își întinse brațele în lateral, încercând să cuprindă tot peisajul, m-au făcut să cred că ești încă pe teren. Dar nu ești. Ești prizonier aici.

— Atunci reactivează-mă, spuse Hurley pe un ton aproape rugător.

Stansfield rumegă puțin gândul în timp ce trase ultimul fum din țigară. În lumea spionajului existau câteva proverbe, dar niciunul nu era mai potrivit acum decât „Cine nu riscă, nu câștigă". La un moment dat trebuia să intri în joc, meciurile nu se câștigă de pe margine. Iar Stansfield se săturase să tot primească mesaje securizate anunțându-l că încă un agent sau informator CIA fusese ridicat de fundamentaliștii islamici. Venise momentul să riposteze.

— Stan, islamiștii ăștia nu vor dispărea.

— De zece ani îți spun asta.

— În marea ecuație a lumii, până acum nu au fost decât o urticarie minoră. Dar simt că se pregătește ceva. Se organizează, se transformă și se împrăștie ca un virus.

— Poți să le mulțumești nenorociților de saudiți și iranieni pentru asta.

E adevărat, se gândi Stansfield. Foarte puțini oameni înțelegeau sângeroasa rivalitate dintre suniți și șiiți. Fiecare sectă devenea din ce în ce mai radicală, mai violentă. Nu se mai putea. Stansfield își coborî vocea:

— Stan, în șase luni vreau să fii operațional, gata de acțiune. Încetează cu prostiile, nu mai încerca să-i transformi pe puștii ăștia în Forțele Speciale. Irene are dreptate! Nu-mi pasă dacă pot supraviețui o săptămână în pădure cu o unghieră și nimic mai mult. Vreau să fie pregătiți pentru operațiuni urbane. Îl detașez pe doctor aici permanent. Ascultă-l! Știe ce vorbește.

— În regulă… și după șase luni? întrebă Hurley cu voce optimistă.

— Îți dau drumul din lesă. Trebuie să-i lovim pe nemernicii ăștia înapoi! Să-i distrugem sau, în cel mai rău caz, să-i băgăm în sperieți, să nu doarmă noaptea gândindu-se că venim peste ei.

Hurley zâmbi anticipativ.

— Știu exact ce avem de făcut.

— Perfect… și încă ceva. Ai aproape 60 de ani. Jocul ăsta e pentru tineri, în special partea operațională. Zilele noastre de glorie au trecut. Trebuie să

începem să avem încredere în puștii ăștia. În zece ani ei vor prelua puterea și noi vom fi probabil morți și îngropați.

Hurley zâmbi.

— Eu, unul, nu mă predau fără luptă.

Capitolul 19

BEIRUT, LIBAN

Sayyed își șterse fruntea cu o cârpă. Partea din față a tricoului său alb era stropită cu sângele omului care tocmai mărturisise un milion de păcate. Subsolul era umed și încins, iar Sayyed stătuse aici cea mai mare parte a zilei. Nici nu-și amintea ultima dată când fusese nevoit să muncească atât de mult pentru a face un om să vorbească. Era însetat și înfometat, dar nu era momentul să se gândească la asta. Camarazii săi se adunaseră sus, așteptând nervoși să audă ce descoperise.

Sayyed aruncă cleștele pe măsuța de metal. Instrumentul ricoșă de suprafața dură și se deschise, fălcile sale zimțate lăsând să cadă o unghie însângerată. În total erau opt, împrăștiate pe suprafața de oțel inoxidabil, lipicioase și acoperite cu sânge și țesut. Sayyed își admiră opera pentru o clipă. Fiecare om era diferit. Pentru unii, doar amenințarea cu tortura era suficientă pentru a-i face să cedeze. Alții însă, la fel ca porcul ăsta de evreu, necesitau ceva mai mult efort. Sayyed încercase, de-a lungul timpului, nenumărate metode de a ajunge la adevăr, dar prefera unghiile de la mâini și de la picioare pentru simplul motiv că erau douăzeci la număr. Și creșteau înapoi.

Sayyed văzuse tortura practicată într-o varietate de forme. Cele mai multe sesiuni erau brutale și conduse fără pic de viziune sau planificare. Plesnitul și lovitul erau cea mai uzuală metodă, dar folosită împotriva celor care fuseseră insensibilizați la ea prin antrenament, nu avea nicio valoare. Apoi veneau înjunghierea, tăierea și împușcarea care, deși funcționau, necesitau îngrijire medicală dacă voiai să continui interogatoriul. Mai era și degradarea, ca de pildă forțarea capului într-o găleată cu excremente, înfigerea diverselor obiecte în orificii corporale în care nu aveau ce să caute și multe alte lucruri pe care Sayyed le găsea lipsite de eleganță. Singura metodă pe care o mai folosea din când în când era electrocutarea. Extrem de eficientă și curată. Dezavantajul era că putea conduce la un atac de cord sau un accident vascular cerebral, ceea ce-ți făcea prizonierul inutilizabil. Lui

Sayyed îi plăcea să petreacă mult timp cu subiecții săi. Știa foarte bine că e nevoie de luni de zile pentru a scoate totul de la un prizonier.

Sayyed nu putea înțelege cum de unii oameni erau în stare să arunce, pur și simplu, la gunoi o asemenea comoară. Să ucizi un subiect imediat după mărturisire era stupid. Abia dacă zgâriai epiderma. Admiterea vinovăției era doar atât și, de multe ori, nimic mai mult. Cea mai valoroasă informație era încrustată adânc în mintea subiectului, așa că trebuia adusă încet la suprafață și extrasă cu multă grijă. Dar ca să faci asta necesita timp.

Sayyed își șterse mâinile cu prosopul pătat deja de sânge și îi spuse uneia dintre gărzi:

— Curăță-i rănile și bandajează-i degetele. Nu vreau să facă vreo infecție.

Își puse cămașa neagră și părăsi camera de interogare. Continuă pe coridor, trecând pe lângă gărzile postate în fața diverselor uși, și urcă pe scări către parterul clădirii. Vreo zece oameni se fâțâiau pe acolo, aparent fără nicio treabă. Cei mai mulți erau în haine civile, câțiva în uniforme de camuflaj, dar toți erau înarmați cu puști semiautomate și pistoale. Sayyed continuă pentru a ajunge la etajul unu, unde găsi și mai mulți bărbați foindu-se pe hol.

Sirianul se încruntă. Era imposibil ca prezența atâtor oameni să nu atragă atenția. Colegii lui erau mult prea unidimensionali. Încă gândeau conflictul ca fiind unul terestru, ca pe vremea războiului civil. Mașinile capcană, lunetiștii și trupele de asalt erau încă amenințări valide, dar cel mai mare pericol în acest moment erau atacurile aeriene ale aviației israeliene și americane. Oamenii ăștia nu veniseră pe jos aici, ceea ce însemna că erau probabil o mulțime de mașini parcate în fața clădirii. Sayyed călătorea întotdeauna cu un contingent minim de gărzi de corp, exact din acest motiv. Trei sau patru erau, de obicei, mai mult decât suficient. Ceilalți însă erau fie prea paranoici, fie prea orgolioși sau prea proști pentru a vedea pericolul reprezentat de coloanele de mașini.

Opt gărzi erau postate pe hol, în fața ultimului birou de pe etaj. Sayyed se apropie de una dintre fețele cunoscute și spuse:

— Pentru binele cauzei noastre comune, mă rog ca în fața clădirii să nu fie mai mult de șase mașini.

Omul întoarse capul în direcția străzii și, fără să răspundă, o luă la goană pe scări.

Sayyed oftă mulțumit. Cel puțin unul dintre cretinii ăștia știa să recunoască un ordin când îl auzea. Deschise ușa biroului și imediat văzu patru chipuri întoarse spre el în loc de trei, așa cum se aștepta. Mustapha Badredeen, liderul Jihadului Islamic, stătea în capul mesei. La dreapta sa era conducătorul aripii militare a organizației, Imad Mughniyah, apoi Colonelul

Amir Jalil de la Quds, unitatea paramilitară de elită a Gărzilor Revoluționare iraniene. Jalil era omul de legătură al Iranului cu Jihadul Islamic și Hezbollah. Ultimul, Abu Radih, nu era deloc binevenit, cel puțin nu în ceea ce-l privea pe Sayyed. Era reprezentantul Fatah, adunătura de neisprăviți care aveau pretenția că vorbesc în numele celor cinci sute de mii de palestinieni din Liban. În opinia conservatoare a lui Sayyed, aceștia nu erau decât o mână de mafioți care treceau din confruntare în confruntare lăsând în urma lor haos și degringoladă. Erau buni la două lucruri: să fie folosiți ca tampon împotriva evreilor din sud sau carne de tun în luptele cu milițiile creștine din est.

— Ei bine? întrebă Colonelul Jalil.

Sayyed ignoră iranianul și se întoarse spre Mustapha Badredeen.

— CIA.

— Știam eu! sări Radih entuziasmat.

Sayyed îi aruncă o privire imbecilului care crease această problemă și spuse:

— Nu știai nimic.

— Ba da, se răsti Radih.

— Cum ai fi putut să știi? Ce probe aveai în posesia ta care să te facă să crezi că omul e CIA?

— Am sursele mele.

Sayyed râse disprețuitor. Era o minciună și toți cei din încăpere știau asta.

— Și afaceristul pe care l-ai răpit săptămâna trecută? Ăla ce ți-a spus?

— A recunoscut că e agent american.

Sayyed avea mari dubii, dar prostovanul tocmai căzuse în capcană.

— În cazul acesta trebuie să mi-l predai mie.

Radih realiză imediat greșeala.

— Păi… a recunoscut o grămadă de lucruri. Oamenii mei încă nu au terminat interogatoriul.

Sayyed îl fixă cu o privire care spunea tuturor celor prezenți că nu crede o iotă din spusele palestinianului.

— O să vă dau un raport în câteva zile, continuă acesta.

Sayyed îl expedie cu o privire plină de dispreț și se adresă celorlalți.

— Omul de jos este un angajat CIA care a petrecut ultimii patru ani în Damasc. Guvernul sirian va dori să evalueze pagubele cauzate de prezența lui. Pentru a face asta, voi avea nevoie de ostaticul lui Radih. Mă tem că această chestiune nu este negociabilă.

— Dar e ostaticul meu, strigă Radih. A fost operațiunea mea!

— O operațiune care nu a fost aprobată.

Radih ignoră comentariul și continuă:

— E extrem de valoros. Ne-a spus că firma pe care o reprezintă va plăti o sumă imensă pentru răscumpărarea lui.

— Nu și dacă e agent american, preciză Sayyed clătinând trist din cap și scărpinându-se în barba neagră și deasă. Așa cum știm cu toții, americanii nu negociază pentru ostatici. În special CIA-ul. E mult mai probabil să-l urmărească prin satelit și să ne arunce tuturor o bombă în cap, continuă el arătând cu degetul spre tavan.

Ceilalți schimbară priviri îngrijorate.

— Celălalt american, cel pe care l-ai săltat din fața hotelului săptămâna trecută, îi spuse Badredeen liderului Fatah, ți-a spus el clar că e agent CIA?

— Asta e bănuiala mea, răspunse Radih, recunoscător pentru schimbarea de subiect.

— Și ce face în Beirut?

— Lucrează pentru una dintre marile lor companii de telecomunicații.

Radih începu să bată câmpii despre prizonierul său, dar Sayyed renunță să mai asculte. Agentul CIA din subsol îi confirmase deja că celălalt e doar un om de afaceri, dar sirianul nu avea chef să împărtășească această informație și, astfel, să-i vină în ajutor imbecilului de la Fatah. Unde mai pui că nu va putea fi sigur decât după luni întregi de interogatoriu. Sayyed îi aruncă o privire lui Mughniyah și spuse:

— Unii oameni mint foarte convingător. E nevoie de o mână abilă pentru a scoate adevărul de la americanii ăștia.

Mughniyah încuviință din cap și vorbi pentru prima dată:

— Nu-mi place coincidența asta. Ar trebui să-l dăm pe mâna lui Sayyed. El va extrage adevărul.

Sayyed tăcu mulțumit. Toată lumea știa că Mughniyah nu stă la discuții și îi ucide fără milă pe cei care-l contrazic. Radih nu va îndrăzni să-l înfrunte.

— Toată treaba asta mă cam îngrijorează, interveni și iranianul.

Sayyed nu putea să-l sufere pe acest autoproclamat intelectual, parte din gloata care-l detronase pe șah și adusese Revoluția Islamică la putere.

— Nu poate fi un semn bun faptul că americanii se întorc, spuse Jalil, mângâindu-și buza de jos cu arătătorul drept. Dacă încep să-și bage nasul în treburile noastre nu-i de bine.

— Aflu eu ce planuri au, spuse Sayyed încrezător.

Cei trei schimbară o privire, ignorându-l pe Radih, care devenea din ce în ce mai agitat. Badredeen se întoarse spre palestinian și vorbi în numele grupului:

— Te rog să-i transferi ostaticul lui Sayyed cât mai curând posibil.

— Asta înseamnă în seara asta, preciză Sayyed nedorind să-i ofere nicio portiță de ieșire idiotului.

— E imposibil, se lamentă Radih, de parcă i s-ar fi cerut să zboare pe Lună. Omul este mult prea valoros. Iar eu sunt mai mult decât capabil să-i descopăr adevărata identitate. Vă dau eu un raport în câteva zile, adăugă el cu o mișcare neglijentă a mâinii.

— Nu, spuse Sayyed neînduplecat. Îl vreau în seara asta.

— Nu ți-l dau. E prizonierul meu.

Mughniyah se aplecă în scaun și se încruntă la reprezentantul Fatah. Temperatura din cameră scăzu brusc cu câteva grade.

— Nu-mi amintesc să ne fi cerut permisiunea de a demara această operațiune de la bun început.

— Dar voi când ați venit la mine să-mi cereți permisiunea de a lansa vreo operațiune?

Cu o voce de gheață, Mughniyah spuse:

— Nu am nevoie de permisiunea ta.

— Nu prea e corect.

— Ești invitat la întâlnirile astea din politețe… nimic mai mult.

— Voi toți ați luat ostatici, ani de zile ați făcut asta. Ați profitat enorm de pe urma lor, în timp ce rachetele de răzbunare au plouat pe capul poporului meu. Dar nu m-am plâns niciodată. Acum tot ce vă cer e să am și eu partea mea de pradă. Nu m-ați primit ca partener în nicio altă afacere, așa că trebuie să-mi iau singur ceea ce mi se cuvine. V-am dat loialitate și iată cum mă răsplătiți, continuă el cu o privire tristă.

Frustrat, Mughniyah își aruncă brațele în sus.

— Băgați-i voi mințile în cap până nu-l împușc, spuse el uitându-se spre Badredeen și Jalil.

Deși se bucura de fiecare moment, Sayyed nu lăsă să se întrevadă nimic. Badredeen oftă adânc și spuse:

— E doar temporar. Dă-i prizonierul lui Sayyed. Este, fără îndoială, cel mai bun om pentru sarcina asta. După ce termină cu el, dacă omul e într-adevăr afacerist, ți-l dă înapoi și vei putea negocia o sumă frumoasă. Așa e corect.

Radih se foi nervos pe scaun. Nu voia să dea prizonierul din mână, dar nici nu se putea pune cu toți patru. Oricare dintre ei l-ar fi putut ucide înainte de răsăritul soarelui. Dar era clar ce plănuia Sayyed. Ostaticul ar fi putut valora milioane de dolari, dar odată pierdut, va fi norocos dacă va primi jumătate din suma de răscumpărare. Totuși, jumătate era mai bine decât nimic sau moartea.

— Bine, spuse el ezitant. Poți să-l interoghezi în tabăra mea, continuă Radih aruncându-i o privire piezișă lui Sayyed.

— Ce glumă bună, râse acesta.

— De ce nu?

— Pentru că așa spun eu. Nu trebuie să-ți dau ție explicații.

— Vedeți? E nerezonabil, se întoarse Radih către ceilalți trei.

Înainte ca cineva să poată răspunde, Sayyed continuă:

— Trebuie să informez Damascul cu privire la această situație și trebuie să-mi continui interogatoriul cu agentul american. Mă aștept ca prizonierul lui Radih să fie aici la ora 22:00 ca să-mi pot face treaba. Vă sugerez să părăsiți clădirea cât mai repede, spuse el aruncând o privire spre tavan. Noi patru, spuse el lăsându-l intenționat în afara discuției pe Radih, suntem o țintă mult prea tentantă. Iar cu americanul din subsol… cine știe ce idei le mai vin. S-ar putea să aibă și alți oameni în zonă. Voi avea mai multe răspunsuri pentru voi mâine, încheie el hotărât, îndreptându-se spre ușă.

PARTEA II

Capitolul 20

ISTANBUL, TURCIA

Dintre toate schimbările pe care Mitch fusese nevoit să le facă în timpul celor șase luni de antrenament, adaptarea la solitudine se dovedise cea mai dificilă. Pe măsură ce se cufunda, din ce în ce mai mult, în noua sa profesie, se îndepărta de toți vechii prieteni. Problema nu era că nu se mai vedeau la fel de mult, ci detașarea mentală. Pe măsură ce antrenamentul se intensifica și trecea la alte și alte niveluri, aveau din ce în ce mai puține lucruri în comun. Noua sa viață era departe de a se supune normelor sociale acceptate.

Rapp avusese o copilărie relativ normală. Crescuse într-o suburbie frumoasă și relativ bogată a Washington-ului. Fusese un băiat cuminte, cu note bune la toate materiile, chiar dacă unele, ca de pildă franceza, i se păreau mult mai ușoare decât matematica sau fizica. Excelase la toate sporturile, ceea ce-i garantase o oarecare popularitate printre colegi. Nu avusese decât o singură mare problemă.

Pe când avea 13 ani, tatăl său se prăbușise și decedase pe loc în urma unui masiv atac de cord. O lovitură dură, dar Rapp nu o luase razna, nici nu se retrăsese într-o carapace dură. Adevărul era că tatăl său fusese destul de absent. Un dependent de muncă care își petrecea weekendurile pe terenul de golf. Nu fusese nicidecum un tată rău, ci unul corect și cinstit cu cei doi băieți ai săi. Și, din câte știa Rapp, îi fusese fidel mamei sale, tratând-o cu respectul cuvenit. Nu fusese nici bun, nici rău. Pur și simplu fusese.

Rapp avea un grup de prieteni destul de compact, în general băieți din cartier pe care se putea baza. Iar tatăl său fusese suficient de înțelept să-și asigure familia în caz de vreo nenorocire, așa că pe frontul de acasă lucrurile nu se schimbaseră fundamental. Momentele mai ciudate apăruseră la competițiile sportive, la banchetele unde era singurul copil fără tată, și de sărbători, când amintirile ieșeau, inevitabil, la suprafață. Dar, una peste alta, Rapp era mai îngrijorat pentru fratele său mai mic și pentru mama sa decât pentru propria persoană.

Dintr-un singur punct de vedere se schimbase: acum știa clar că își dorește stabilitate în relațiile personale. Astfel, prietenii au devenit mai importanți ca niciodată. Nu că înainte nu fuseseră, doar că nu se gândise niciodată la asta: tot ce trebuia să facă era să iasă pe ușă, să se urce pe bicicletă și, după câteva sute de metri, era imposibil să nu dea peste vreo miuță sau un meci de baschet. Acum se gândea. Dacă moartea tatălui său îi deschisese ochii asupra unui aspect, acesta era faptul că timpul trece. Toți murim. Unii mai devreme, alții mai târziu, dar în ultimă instanță era ceva inevitabil. Și din moment ce nu era hindus și nu credea în reîncarnare, se gândea că ar face bine să stoarcă tot ce se poate din această unică șansă. Mentalitate care îl împinsese, cu o intensitate incredibilă, din ce în ce mai sus și mai departe, pe terenurile de sport ale tinereții sale.

După care apăruse Mary. Rapp o întâlnise pe când avea 16 ani. El juca baseball, ea era în echipa de atletism. Nu ar fi putut spune dacă fusese dragoste la prima vedere, pentru că habar nu avea ce e dragostea, dar cu siguranță fusese ceva diferit, ceva ce nu mai simțise niciodată. Ca și cum toate emoțiile pe care le experimentase vreodată se combinaseră pentru a forma un val imens de euforie. Îl speriase ca naiba pentru că, pentru prima oară în viață, simțise că nu poate controla ce i se întâmplă. Din fericire, ea nu își pierduse controlul și, în plus, avea bunul simț și maturitatea de a nu-l duce cu vorba. Tatăl ei era căpitan de marină și un mare fan lacrosse, așa că venea, entuziasmat, împreună cu cele trei fiice ale sale, la toate meciurile lui Mitch. Cei doi au fost împreună pe toată perioada liceului, după care au ales Universitatea Syracuse. Mary a intrat imediat în echipa de atletism și la Facultatea de comunicare publică. Ambiția sa era să devină comentator sportiv. Dar într-o seară friguroasă de decembrie 1988, pe când Mary se întorcea acasă după un semestru petrecut în străinătate, avionul ei a explodat în aer, ucigând 259 de pasageri și membri ai echipajului și încă 11 suflete nevinovate la sol, în Lockerbie, Scoția. Atacul terorist, cunoscut ulterior drept Pan Am Lockerbie, l-a lovit pe Mitch ca un ciocan în moalele capului.

Își planificaseră toată viața împreună. Discutaseră despre copii, ambiții, temeri, despre orice în afară de posibilitatea ca unul dintre ei să dispară din ecuație. Dacă Rapp trecuse relativ intact peste moartea tatălui său, de data aceasta s-a întâmplat opusul. S-a prăbușit. Era deja acasă pentru vacanța de Crăciun și plănuia să o aștepte pe Mary la aeroportul Dulles din Washington. Ciudat, dar în clipa în care a primit vestea nu a pus-o sub semnul întrebării, nu s-a îndoit, nu a cerut probe. Prăbușirea avionului era pe toate posturile de știri și nu exista niciun dubiu că Mary se afla la bord. Doar îl sunase din Heathrow cu câteva minute înainte de îmbarcare.

În prima săptămână a fost distrus. A refuzat să vadă pe toată lumea, inclusiv părinții lui Mary. În ziua înmormântării a ieșit din subsolul casei bărbierit, la costum și cravată. Mama și fratele lui, Steven, l-au însoțit la cimitir, unde a stat ca o stană de piatră, într-o stare profundă de șoc. Dar undeva pe la mijlocul slujbei ceva s-a întâmplat. Șocul, durerea, agonia ideii că nu o va mai vedea niciodată, că nu o va mai îmbrățișa sau mirosi niciodată, toate aceste sentimente s-au adunat într-un tsunami care amenința să-l tragă la fund.

Stând acolo în mijlocul oamenilor îndurerați, ascultându-le plânsetele și fiind martorul acelei dureri sfâșietoare, Mitch a început să-și dorească să plece, să dispară. Nu voia să-și plângă și el pierderea în fața acestor oameni. Nimeni nu o cunoscuse pe Mary așa cum o cunoscuse el. Visurile lui fuseseră cele distruse, nu ale lor. Viața lui fusese întoarsă cu fundul în sus, nu a lor.

Dar cum văicăreala și plânsul de milă nu-i stăteau în fire, Mitch a fost îngrețoșat de propria reacție. Așa că a luat tot patetismul, l-a îndesat cât a putut de adânc, în cel mai ascuns colțișor al sufletului, și a plonjat în primul și singurul lucru care-i mai rămăsese: furia. Furie care s-a transformat, încet-încet, într-o armură. Pentru prima dată de la primirea veștii vedea o ieșire, o cale de urmat. O luminiță slabă la capătul tunelului. Nu știa cu certitudine ce e, dar știa că într-acolo trebuie să se îndrepte. Pentru că era unicul lucru care-i mai oferea o umbră de speranță. Ceilalți erau liberi să plângă și să se văicărească, nu și el. El voia să rănească pe cineva, să-l facă să plătească. Nu avea idee cum să-și atingă acest obiectiv, dar știa cu o siguranță absolută că vrea să ucidă vinovații, oamenii responsabili pentru prăbușirea avionului. Habar nu avea dacă e bine sau rău, dar nici nu-i păsa. Tot ce știa era că furia și ura țineau durerea la distanță. Așa că s-a refugiat în ele.

Rapp și Hurley au început să dezvolte o relație bolnavă, de ură pe toate planurile. Psihologul îi spusese, la un moment dat, că acest lucru nu contează, câtă vreme se simțeau uniți de ura față de inamicul comun. Fuseseră cele mai grele șase luni din viața lui și, retrospectiv, Rapp se mira că reușise să supraviețuiască fără accidente majore. Fusese prea tânăr ca să înțeleagă în ce se aruncă, dar acum, uitându-se în spate la toate încercările prin care trecuse, vedea limpede toată povestea. Ca atunci când mergi pe sârmă și nu te uiți în jos. Pui un picior în fața celuilalt și, în clipa în care ajungi pe partea cealaltă și realitatea se decantează, îți dai seama că trebuie să fi fost nebun să te bagi în așa ceva.

Rapp nu își amintea data și ora exactă când abuzurile fizice și mentale au început să dispară, înlocuite cu zile de câte 18 ore de studiu, programat la minut. Sigur, încă aveau alergări și o mulțime de flotări și tracțiuni, dar acum

erau în mod clar gândite pentru a-i menține în formă, nu pentru a-i face să cedeze. Fundul prăpastiei fusese atins în ziua în care luptase cu Victor.

În prima săptămână trezirea s-a dat la ora 5:00. Mitch nu mai avea nevoie de alarmă, era deja în picioare din momentul în care ușa se deschidea. Dar în dimineața de după incidentul cu Victor, Mitch s-a trezit aruncat din pat, rostogolindu-se pe podeaua murdară. Buimac, a încercat să se ridice aruncând un pumn către agresorul nevăzut. Era încă întuneric și nu a văzut brațul care a venit către el din beznă, lovindu-l cu forță în plexul solar. Rapp s-a aplecat, încercând să-și revină, dar imediat a primit un al doilea pumn în ochiul stâng. A aterizat fără nicio șansă pe podea și, pentru o clipă, a rămas acolo, zbătându-se să respire ca un pește pe uscat.

Lumina s-a aprins brusc și, odată cu ea, peste el a început să se reverse un val de înjurături și insulte, care ieșeau cu o rapiditate incredibilă din gura nenorocitului de moș cu care luptase în prima zi. Acesta stătea deasupra lui Rapp cu pumnii încleștați și o expresie de profundă satisfacție întipărită pe față. Probabil că dacă ar fi avut o armă, Mitch l-ar fi împușcat pe loc. Celorlalți patru recruți li s-a ordonat să iasă afară și în următoarele patru ore au fost supuși unor chinuri inimaginabile. Unul s-a prăbușit de extenuare, iar altul a renunțat pur și simplu. La finalul celor patru ore mai rămăseseră doar doi: Fred și Rapp. Acela a fost momentul în care ticălosul bătrân și-a concentrat întreaga atenție asupra lui Mitch. La prânz nu mai rămăsese decât el în picioare. În cele din urmă, o palmă după ceafă a fost cea care l-a scos din minți. Extrem de calm, Rapp s-a întors către nemernic și i-a spus:

— Dacă mă mai lovești o dată te bag în spital.

Bătrânul i-a ordonat să intre în hambar și au luat-o de la capăt. De data aceasta, Rapp a pierdut curat și corect. Sau cel puțin așa a crezut la început. Dar în timp ce zăcea pe saltea, extenuat și însângerat, și-a dat seama ce se întâmplase de fapt. Conștient că nu-l poate învinge în luptă dreaptă, nenorocitul îl trezise în pumni la ora 4:00 și petrecuse următoarele opt ore extenuându-l până la leșin. Mitch nu avusese nicio șansă. Treaba începea să pută și, în opinia lui Rapp, acest lucru nu spunea nimic bun despre organizația în care se pregătea să intre. Așa că s-a ridicat în picioare, i-a spus moșului tot ce credea despre el, și a abandonat.

Și-a împachetat lucrurile și era aproape să iasă pe poartă când psihologul l-a ajuns din urmă. A încercat să-l facă să se răzgândească și, când și-a dat seama că pledoaria sa nu are efectul scontat, l-a rugat pur și simplu să rămână. Mitch a fost de neclintit, așa că Lewis a pus toate cărțile pe masă. S-a prezentat oficial și a recunoscut că Victor era, într-adevăr, unul dintre instructori. I-a explicat că el protestase vehement împotriva utilizării acestei

tactici de infiltrare. Rapp l-a întrebat cum îl cheamă pe mizerabilul bătrân care conducea tabăra, dar Lewis a refuzat să-i ofere informația:

— Tot ce pot să-ți spun este că, dacă rămâi și treci de toate probele, vei afla cine e. Dar dacă nu, nu.

A continuat spunându-i că tipul, în ciuda personalității sale, era extrem de priceput la ceea ce făcea. L-a asigurat că perioada de probă se terminase și că, din acel moment, toată lumea va renunța la prostii și se va concentra pe studiu. Dar Mitch încă se îndoia. Simțindu-i indecizia, Lewis a spus:

— Ești unul dintre cei mai buni recruți pe care i-am văzut vreodată. Ești exact ceea ce ne dorim. Și, oricât de ciudat ar părea, acesta este și motivul pentru care omul e atât de dur cu tine.

În cele din urmă, Rapp a cedat. Rămăsese doar el cu Fred. Încă își începeau zilele cu un antrenament intens, dar restul timpului era petrecut fie în sala de clasă, fie la poligon, fie pe teren, mai întâi în Richmond și apoi în Atlanta. Își testau abilitățile pe tot felul de ținte alese la întâmplare, în general oameni de afaceri care nu aveau nicio idee că sunt implicați. Îi filau, le urmăreau fiecare mișcare și căutau cea mai bună ocazie pentru a-i ucide. Totul era analizat apoi în detaliu de Lewis și de bătrân.

La casa de lângă lac nu aveau voie să vorbească decât în arabă. Luptau în fiecare zi, folosind toate armele posibile. Cea mai mare parte a timpului era dedicată cuțitelor și armelor de foc, dar erau de asemenea învățați cum să inventarieze fiecare încăpere în care intrau și să găsească orice obiect care ar fi putut fi folosit pentru a se apăra sau pentru a ucide. În fiecare zi, bătrânul le reamintea scopul final al antrenamentului: transformarea lor în asasini perfecți. Studiau anatomie la nesfârșit, pentru a înțelege care sunt cele mai bune metode de a ucide sau a scoate din joc un adversar. Au devenit trăgători de excepție pe o gamă largă de arme de foc, atât cu stânga cât și cu dreapta. Au învățat tehnici de evadare și evaziune, explozibili, contraspionaj și trucuri de filaj.

La final au fost înștiințați că, dacă li se întâmplă ceva, sunt pe cont propriu. Ambasadele și consulatele erau locații tabu. Guvernul și corpul diplomatic american nu aveau habar de existența lor și, chiar dacă ar fi avut, nu ar fi putut să miște un deget dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură neplăcută. Erau în stare să accepte asta? Dacă nu, i-a asigurat bătrânul, vor putea ieși pe poartă fără ca nimeni să-i împiedice. După câteva momente de gândire, cei doi au spus că înțeleg perfect nevoia de negare plauzibilă. Și o acceptă.

Hurley s-a prezentat oficial și le-a spus că acum sunt liberi să-și dezvăluie identitatea reală. Mitch și Fred făcuseră deja asta cu câteva luni în urmă, dar s-au conformat ca și cum ar fi fost pentru prima dată. Apoi li s-a dat o lungă

listă de adrese și telefoane din Europa și Orientul Mijlociu, pe care au fost puși să o memoreze cap coadă. Hurley le-a reamintit că Washingtonul nu știe nimic despre existența lor. Dacă erau prinși făcând ceva ilegal într-o țară străină, erau de capul lor. Nu va veni nimeni să-i salveze, nu va exista nici cel mai mic efort diplomatic în vederea eliberării lor. Rapp a luat ideea ca atare. Nu avea de gând să insiste prea mult asupra ei, pentru simplul motiv că nu avea nicio intenție să se lase capturat.

Capitolul 21

Conform planului, Rapp ajunse primul în fosta capitală a Imperiului Bizantin. Primise o lungă listă de ordine, unul dintre ele fiind acela de a sta departe de casa conspirativă până la căderea întunericului. Era februarie și temperatura nu urca mai sus de 15 grade. Rapp luă tramvaiul până în cartierul Beyoglu, găsi o toaletă publică, extrase câteva obiecte din bagaj, după care își depozită geanta într-un vestiar și porni să exploreze zona pe care o memorase deja de pe hartă. Imediat fu atras de dimensiunea orașului și istoria sa complexă. Vizitase deja Londra și Parisul, iar Istanbulul putea rivaliza cu acestea fără probleme. Imaginile reprezentative ale celor două capitale erau binecunoscute în lumea occidentală, dar fostul Constantinopol, mult mai bogat din punct de vedere istoric, fusese cumva uitat de europeni și americani.

După o scurtă oprire la o cafenea, Rapp se îndreptă către cartierul Galata, acolo unde locuia ținta operațiunii lor. Hurley îi dăduse ordine specifice să evite apartamentul sau biroul acesteia. Rapp nu intenționa să ignore interdicția, dar o făcu oarecum involuntar. Intrând pe Bankalar Daddesi, sau Strada Băncilor, Mitch nu se putu abține și trecu pe lângă locul de muncă al țintei, alături de alte câteva sute de oameni care aglomerau trotuarul. Traversă strada și observă că în fața băncii era postată o gardă de corp. Bifând această primă locație, Mitch se gândi că nu ar strica să arunce o privire și apartamentului în care locuia tipul, aflat la aproximativ un kilometru de birou. Era o stradă frumoasă, străjuită de copaci, care îl făcu să se gândească la o versiune mai mică a Bulevardului Montmartre din Paris. O enclavă bogată în care, ca în toate celelalte zone similare din capitalele lumii, locuitorii erau protejați de intruși prin garduri înalte și bogat ornamentate, agenți de securitate și gratii de fier forjat la ferestrele de la primul nivel. La prima vedere, nici biroul nici apartamentul nu păreau locul ideal pentru a-și pune planul în aplicare.

La apusul soarelui, Mitch se îndreptă către casa conspirativă, un apartament cu trei camere. Mai întâi trecu pe lângă el fără să se oprească, pentru a verifica zona și a descoperi eventualele surprize. Apoi făcu un ocol și se întoarse printr-o străduță lăturalnică. În lumina slabă a apusului, Rapp scoase o cheie ruginită și o introduse în broască ținându-și respirația. Prima încercare nu dădu niciun rezultat. Mitch zgâlțâi puțin cheia și încercă din nou. De data aceasta broasca cedă și cheia se întoarse. Păși în încăpere abia respirând și închise ușa după el, după care rămase nemișcat ca o statuie, cu toate simțurile în alertă. Într-un oraș cu douăsprezece milioane de suflete, apartamentul era singura lui legătură concretă cu operațiunea în desfășurare. Hurley îl avertizase că acesta este al doilea cel mai periculos moment al operațiunii. Rapp îl întrebase care e primul, la care bătrânul îi replicase cu un zâmbet diavolesc:

— Acela în care iei contact cu ținta.

Își lăsă geanta jos, încuie ușa și aprinse lumina. Două aplice micuțe de perete își revărsară lumina gălbuie peste încăpere. Mitch scoase o piedică mare de cauciuc din bagaj și o împinse sub ușă. Neputându-se abține, zâmbi cu gândul la regulile lui Hurley. Omul avea reguli inclusiv despre cum să mergi la toaletă. Unele dintre ele, ca de pildă piedica de cauciuc, aveau logică; altele, cum ar fi aceea referitoare la ce cabină să alegi, păreau o exagerare. După ce asigură ușa, Mitch verifică ferestrele. Aveau gratii încuiate cu lacătul. Nu exista decât o singură ieșire, ușa prin care tocmai intrase. Nu era cea mai fericită situație, în cazul în care ar fi venit poliția să-i ia la întrebări. Rapp trase până jos storurile celor două ferestre de la nivelul grădinii, apoi se îndreptă spre unul dintre dormitoare.

Găsi ceea ce căuta pe raftul de jos al dulapului, sub o pătură și o pernă. Mitch luă diplomatul uzat și îl așeză pe pat, introduse combinația cifrului și îl deschise. În interior era un dosar sigilat, un mic arsenal de pistoale, amortizoare, muniție, cuțite și un kit de filaj. Rapp își puse o pereche de mănuși de latex și scoase o Beretta 92F. Îi verifică lisa, camera, încărcătorul și apoi trăgaciul. În mod evident, arma fusese curățată de un profesionist. După ce înșurubă amortizorul, luă unul dintre încărcătoarele de cincisprezece gloanțe și îl înseră, introduse un glonț pe țeavă după care verifică siguranța.

Abia apoi începu examinarea completă a apartamentului. Își scoase aparatul electric de bărbierit din bagaj, apăsă două butoane și așteptă să apară luminița verde. Aparatul era de fapt un scaner pentru detectarea echipamentului de ascultare. Hurley îi explicase că apartamentul fusese închiriat de un freelancer, ceea ce, în limbajul Agenției, însemna un angajat pensionat al serviciului. Omul igienizase și aprovizionase apartamentul, dar

ordinele lui Rapp erau clare: trebuia să verifice toată casa, de sus până jos, pentru a se asigura că locul e curat. Treaba îi luă mai bine de o oră.

Oboseala drumului începea să-și facă simțită prezența, așa că renunță să-și mai facă ceva de mâncare și, după un duș rapid, rupse sigiliul dosarului. Acasă primise o informare completă referitoare la Hamdi Sharif, dar i se spusese că dosarul va fi mult mai specific. Ținta avea 58 de ani. Era cetățean turc și, potrivit presei, făcuse avere din imobiliare. Ceea ce presa nu spunea era că cea mai mare parte a acestei averi provenea din furnizarea de armament către diverse regimuri din Orientul Mijlociu și Asia de Sud-Vest. Era supravegheat îndeaproape de serviciile secrete britanice, franceze și americane, dar din moment ce era protejat de ruși, tipul se bucura de oarecare imunitate. Niciunul dintre aliați nu voia să riște un incident diplomatic cu rușii, așa că îl tolerau.

Rapp se încruntă; Sharif avea legături strânse cu o rețea încâlcită de foști generali sovietici și proaspeți miliardari. Mai toți erau capi ai diverselor grupări mafiote, iar cei câțiva care nu se încadrau în această categorie erau strânși cu ușa și șantajați în fiecare săptămână. Rusia devenise un fel de Vest Sălbatic în care șeriful însuși era capul corupției. Brutele KGB-ului aveau cărți de vizită noi-nouțe, dar altfel nimic nu se schimbase. Dintr-un motiv sau altul, aliații refuzau să accepte realitatea: că ignorarea nemernicilor nu funcționa, aceștia devenind din ce în ce mai obraznici și mai îndrăzneți. Rapp nu dădea doi bani pe ruși și pe ticăloșii pe care-i foloseau ca să-și asigure necesarul de armament, câtă vreme acesta nu ajungea în mâinile teroriștilor. Din nefericire pentru Sharif, asta era exact ceea ce făcea el, în transporturi din ce în ce mai numeroase.

Cea mai mare parte a dosarului era un rezumat a ceea ce Mitch știa deja, ca de pildă legăturile turcului cu Hezbollah, dar existau și câteva informații noi despre o organizație marxistă numită Dev Sol. În ultimul an, grupul atacase birourile din Istanbul ale unor corporații americane. Bombe de fabricație militară furnizate, conform britanicilor, de către Sharif. Acesta era un musulman radicalizat, susținător fanatic al grupărilor Hezbollah, Hamas și Fatah. Dumnezeu știe cum de sfârșise în afaceri cu o gașcă de comuniști atei. Dosarul nu trăgea concluzii, ci doar furniza o serie de informații. Rapp era lăsat să se aventureze singur în zona interpretării acestora. Probabil că banii erau principalul motiv – și vechea zicală „dușmanul dușmanilor mei e prietenul meu".

Comentariul legat de gruparea Dev Sol îi dădu de gândit. Rapp avea senzația că ar putea fi ceva mai mult decât Pan Am Lockerbie. Că anumiți oameni importanți din State nu prea puneau la suflet moartea unor civili inocenți, în schimb dacă, Doamne ferește, teroriștii ar fi interferat cu

operațiunile unor companii din topul Forbes, era momentul să li se transmită un mesaj. Aceste corporații finanțau cuferele câtorva politicieni de marcă din Washington și acesta era motivul pentru care activitățile lui Sharif deveniseră brusc inacceptabile. Dar cu cât se gândea mai mult, cu atât realiza că nu are nicio importanță. Câtă vreme el și corporațiile aveau același inamic, motivul nici nu mai conta.

Mitch termină de citit dosarul și îl îndesă sub saltea. Se întinse pe pat și rămase cu ochii deschiși, gândindu-se la raport. Era redactat în engleză, dar nu de un american. Limbajul era diferit și structura frazelor mai formală. Rapp concluzionă că raportul fusese scris de către britanici, că ei fuseseră cei care studiaseră îndelung problema Sharif și eventualele moduri de soluționare. Probabil conduseseră o operațiune extinsă de filaj, pentru că rutina zilnică a turcului era detaliată la minut. Raportul nu specifica exact cât durase toată supravegherea, dar Mitch bănuia că fuseseră cel puțin câteva săptămâni. Își aminti că, la un moment dat, psihologul îi explicase că poți identifica tipare de comportament în viața oricărei persoane. Citind dosarul, lui Rapp îi săriseră în ochi o serie de astfel de șabloane. Unul dintre ele era imposibil de ignorat. Mintea lui Mitch începu să se joace cu o idee de care ar fi trebuit să se ferească, dar pe care o găsea irezistibilă.

După câteva minute își puse alarma, stinse lampa de pe noptieră, aruncă o privire pistolului și închise ochii. Ordinele lui Hurley erau cât se poate de clare, dar acesta urma să sosească în oraș abia peste două zile. Rapp începu să-și imagineze cum ar putea să o facă. Actul primului său asasinat începu să i se deruleze în minte ca un film. Înainte să se lase furat de somn, decise că dimineață va ieși la o alergare lungă. Și va încălca încă una dintre regulile lui Hurley.

Capitolul 22

Rapp se trezi odihnit și își începu ritualul de dimineață, fără să se gândească prea mult la ceea ce în mare parte hotărâse deja. Se bărbieri, bău un suc de portocale și își pregăti un amestec de granola și iaurt într-un bol. În timp ce mânca, citi dosarul încă o dată. Începu cu rezumatul de la sfârșit și apoi o luă de la început, pentru a vedea dacă nu ratase ceva. La a doua lectură deveni și mai convins că acesta fusese pregătit de britanici. Ceea ce impunea o întrebare firească: de ce aceștia hotărâseră să nu acționeze? Poate că pur și simplu Hurley sau cineva de la Langley se oferise să rezolve problema în locul lor.

Rapp se străduia deja de ceva vreme să descifreze structura organizațională a echipei de la Lacul Anna. Cu siguranță erau și alții implicați, era imposibil să fie doar mâna de agenți pe care îi cunoscuse deja. După ce Mitch se dovedise demn de a intra în echipă, vălul de secretomanie fusese puțin ridicat. Dar nu mult. Irene se prezentase și ea, deși Rapp nu avea nicio idee dacă acela era, într-adevăr, numele ei adevărat. Irene Kennedy era singura persoană din grup care chiar lucra la CIA. Din câte îi spusese, toți ceilalți erau contractori externi.

— Eu ce sunt? pusese Mitch întrebarea firească.

Kennedy se gândise o clipă și apoi întrebase:

— Contează?

— Poate.

— Oficial nu lucrezi pentru CIA.

— Dar lucrez pentru tine.

— Corect. Dar e important să nu existe nicio înregistrare a ta în sistem, niciun dosar cu numele tău ca angajat al guvernului federal. Am prefera să rămână așa.

Rapp se gândi o vreme, după care spuse:

— Deci sunt un mercenar.

Kennedy își miji ochii, evident nemulțumită de etichetare. Rapp o surprinse și mai mult cu următoarele lui cuvinte:

— Ce zici de asasin?

— Nu, se încruntă ea.

— După estimările mele, am tras cam douăzeci de mii de gloanțe de când am venit aici.

— Și ai devenit foarte bun la asta.

— Dar de ce? Care e motivul acestui antrenament? Să împușc ținte de hârtie… sau să bag un glonț în capul cuiva?

— Cunoști răspunsul la întrebarea asta.

Adevărat.

— Îți amintești ce mi-ai spus prima dată când ne-am întâlnit?

Kennedy încuviință din cap.

— Mi-ai spus că există oameni în Washington care consideră că avem nevoie de o abordare mai agresivă în privința teroriștilor.

— Așa e.

— Dar nu au curajul să o spună public.

— Ar fi stupid din partea lor să o facă. Trăim într-o societate civilizată.

— Iar o societate civilizată nu ar putea niciodată să încurajeze asasinatul, chiar și atunci când acesta ar servi interesului național.

— Doar în caz de război, dar chiar și atunci e discutabil.

Rapp digeră un minut informația, apoi spuse:

— Nu mă interesează semantica. Contractor extern, mercenar, agent, ofițer operativ… asasin… Ideea e să merg, să găsesc inamicul și să-i trag un glonț în cap, nu-i așa?

— Cred că e o definiție corectă. Presupun că răspunsul e da.

— Deci sunt un asasin.

— Nu încă, zâmbi ea. Până acum nu ai omorât pe nimeni.

Mitch se uită în oglindă și se întrebă dacă se cunoaște cu adevărat. Sportivul din facultate se uita la el cu inocența tinereții. Dar aceasta ascundea gândurile de răzbunare care îi umpleau mintea. În interiorul lui era un om mult mai bătrân. Mai dur, mai cinic, mai letal. Se gândi din nou la conversația pe care o purtase cu Kennedy și la noua sa profesie. Era pregătit. Nerăbdător chiar, dar nu într-o manieră nesăbuită. Ci mai calculat decât fusese vreodată în viața lui. Se întrebă din nou dacă ar trebui să-și urmeze planul. Răspunsul? Un „da” sonor.

Rapp își puse Beretta cu amortizor în tocul de umăr și o acoperi cu o geacă ușoară de alergare, albastră cu argintiu. Îndesă unul dintre kiturile de filaj într-o borsetă sport, pe care o prinse în jurul taliei. Își puse o șapcă albastră Nike și se privi în oglinda de pe ușa dulapului. Avea o ușoară umflătură sub brațul drept, acolo unde era tocul pistolului. Ca ultimă precauție luă un prosop alb din baie și îl puse după gât. Îndesă capetele în interiorul jachetei și trase fermoarul. Umflătura nu mai era vizibilă. Mitch desfăcu puțin fermoarul, se întoarse cu profilul la oglindă și își băgă mâna stângă în interiorul jachetei. Prinse Beretta și încercă să o tragă afară, dar amortizorul se prinse în jachetă. Încercă din nou, de data aceasta cu fermoarul desfăcut puțin mai mult. Se prinse din nou. Descoperi că cel mai ușor era atunci când ridica puțin mâna dreaptă, ca și cum s-ar fi uitat la ceas. Repetă mișcarea de 50 de ori, până când deveni confortabil cu ea. În cele din urmă verifică aleea din fața blocului și ieși din apartament. Decise să sară peste partea de stretching, nu avea niciun rost să ofere vecinilor ocazia de a-l observa și a-i memora trăsăturile.

Ori de câte ori e posibil, recunoașterea unei zone se face cu piciorul, la fața locului. Este una dintre regulile de aur ale spionajului. Un satelit nu-ți oferă niciodată mirosurile și sunetele unui cartier, nici nu-ți permite să vezi fantomele din spatele unei perdele sau din intrândul unei clădiri. Mașina e ceva mai bună, dar având în vedere că circulă cu viteză, aceasta nu îți poate oferi decât cel mult câteva secunde într-o anumită locație. Uneori mașina e singura soluție, dar în acest caz, plimbarea prin cartier era cea mai bună opțiune. Sau alergarea, preferata lui Rapp.

Acesta porni la trap. Studiind dosarul, Mitch remarcase că în apropierea apartamentului lui Sharif era un părculeț. Seara trecută observase chiar un mic zid care oferea un adăpost perfect pentru a face câteva întinderi și a supraveghea, în același timp, clădirea în care locuia Sharif, fără a atrage prea mult atenția asupra lui. Până la parc erau cam doi kilometri și jumătate. După ce parcurse două treimi din distanță, Rapp se opri la un telefon public și formă un număr internațional, utilizându-și încheietura degetului arătător. Cinci secunde mai târziu auzi un mesaj înregistrat. La încheierea acestuia lăsă un mesaj codificat în limba arabă, în care îi spunea lui Hurley că totul decurge conform planului. Ceea ce, teoretic, era adevărat. Cel puțin deocamdată.

Rapp plasă receptorul înapoi în furcă, atent să nu-l atingă cu buricele degetelor, după care își reluă alergarea. Când ajunse la parc înconjură zona de două ori, dar nu văzu nimic care să-l facă să creadă că exista vreo operațiune de supraveghere. Câțiva portari măturau trotuarul, un cuplu își făcea antrenamentul de dimineață, câțiva oameni își plimbau câinii, dar nu se vedea picior de polițist. Mitch intră în parc la 7:41 și se duse întins spre zid. Începu prin a-și întinde gambele: mai întâi cea dreaptă, 30 de secunde, apoi cea stângă. Se poziționase astfel încât să aibă o privire neobstrucționată asupra intrării blocului lui Sharif. Nu era nici urmă de vânt, iar temperatura era undeva în jur de 18 grade. Conform raportului britanicilor, apartamentul lui Sharif era unul dintre cele două de la etajul cinci. O locuință spațioasă, de 450 mp. Turcul locuia cu mama, soția și una dintre fiicele sale.

Mitch începu câteva exerciții ușoare, atent să observe oamenii care intrau și ieșeau din parc. Din când în când, câte un pieton trecea pe trotuar, de partea cealaltă a zidului. Nimeni nu-i dădu vreo atenție. Era la fel peste tot în lume. Oamenii abia se treziseră și erau încă amețiți de somn, probabil abia la birou, cu o cafea în față, se vor trezi cu adevărat.

Rapp făcu 50 de flotări urmate de 50 de abdomene, după care se puse din nou pe stretching. La 8:00 aruncă o privire spre ușa clădirii și pulsul îi crescu puțin. La 8:05 se încruntă și începu să pună sub semnul întrebării acuratețea raportului de filaj. Dar la 8:08 portarul clădirii păși afară și ținu ușa deschisă pentru un tip durduliu și un șoricar micuț și maro. Omul purta ochelari de soare și un pardesiu lung și negru, cu gulerul ridicat pentru a se proteja de frig. Ochelarii, haina și cățelul se potriveau descrierii din raport. Era Sharif.

Rapp aruncă o privire băncuței aflate la 20 de metri în stânga sa și începu o serie de abdomene. De câte ori se ridica putea să-l vadă pe Sharif apropiindu-se. De câte ori cobora se gândea la ordinele primite. Planul fusese ca Rapp să sosească cu două zile înaintea echipei, pentru a

supraveghea zona și a se asigura că nu sunt urmăriți. Dacă totul era în regulă, ar fi trebuit să sune la un anumit număr pentru a da undă verde operațiunii. Hurley și Richards erau programați să ajungă în cea de-a treia zi și să demareze o operațiune extinsă de supraveghere, care să dureze cel puțin cinci zile. Abia apoi ar fi trebuit să ia o decizie cu privire la mișcarea finală.

Sharif era aproape de bancă. Mitch gemu ușor, deși abdomenele erau ușoare, și se întinse pe spate, odihnindu-se o clipă. Din punctul lui de vedere, toată operațiunea părea mult prea complicată. Prea multe elemente, prea multe rotițe, cum îi plăcea fostului său antrenor să spună. Prea multe locuri în care ceva să nu meargă bine. Rapp începu o nouă serie de 25 de abdomene. Sharif tocmai ajungea la băncuță. Omul se aplecă, desfăcu lesa câinelui și aruncă o minge albastră spre o porțiune cu gazon. Cârnăciorul maro o luă la goană după minge. Când Rapp se ridică, Sharif avea un telefon mobil în mână și tocmai forma un număr. Cu două săptămâni mai devreme, Kennedy le pusese o înregistrare în care Sharif vorbea despre transporturi ilegale de armament cu o serie de organizații teroriste cunoscute. Rapp o întrebase de unde are înregistrarea, dar Kennedy răspunsese că informația e strict secretă. Probabil că de la aceste convorbiri matinale, se gândi el acum.

Mitch făcu un nou exercițiu și se gândi la dr. Lewis. Omul îl întrebase de o mie de ori cum crede el că va gestiona povara de a lua viața cuiva. Rapp răspunsese în toate felurile posibile până când, sătul de aceeași întrebare, recunoscuse:

— Ei bine… nu am de unde să știu până când nu voi ucide pe cineva.

— Corect, mormăi el acum în barbă.

Ideea din spatele Echipei Orion era aceea de a nu lăsa nicio urmă. De a ocoli tot rahatul birocratic și de a face lucrurile într-o manieră cât mai expeditivă. Și, bine-nțeles, cât mai secretă. Era vital ca politicienii să nu știe nimic, pentru a nega apoi convingător orice implicare în proiect. Rapp termină setul de 25 și rămase jos, derulându-și filmul operațiunii în minte. Cu cât rămâneau mai mult în Istanbul, învârtindu-se pe lângă apartamentul lui Sharif, cu atât creșteau șansele de a fi descoperiți. Ceea ce nu-i plăcea deloc. Ca și ideea de a lungi toată treaba nepermis de mult. Mai ales când soluția era atât de evidentă. Se gândi la criza de nervi pe care o va face probabil Hurley, dar ignoră imediat gândul. Omul era întotdeauna furios pe ceva sau cineva.

Mitch se gândi la ultimii trei ani. La toate nopțile nedormite în care își dorise cu ardoare să fie față în față cu măcar unul dintre nenorociții responsabili de prăbușirea avionului Pan Am 103. La clipele în care își imaginase, până la ultimul detaliu, ce le-ar face. Iar acum, omul care le

furnizase explozibilul și detonatorul stătea la câțiva metri de el. Așteptase suficient. Când cea mai bună ocazie e în fața ta, trebuie să fii prost să nu pui mâna pe ea. Mitch sări în picioare și aruncă o privire spre Sharif. Acesta era mult prea ocupat cu telefonul pentru a-l remarca.

Rapp făcu un inventar rapid al zonei. Patru persoane pe o rază de o sută de metri. Cea mai apropiată tocmai trecuse pe trotuar. Mitch așteptă puțin pentru a-i da femeii șansa să se îndepărteze, apoi păși în față. Pantofii săi de alergare atinseră tăcuți pământul bătătorit al aleii care trecea prin fața băncii lui Sharif. Își desfăcu jacheta și își strecură mâna stângă în interior. Degetul mare găsi siguranța și o mută în poziția de tragere. Își scoase mâna din jachetă și continuă să se apropie de țintă, care încă nu-l observase. La zece metri distanță, Rapp realiză că pulsul nu-i crescuse deloc. Era mai calm decât fusese vreodată. Își miji ochii și respiră adânc. Acum auzea clar conversația omului. Era aceeași voce pe care o auzise și pe înregistrarea lui Kennedy. Vorbea despre un transport extrem de valoros.

Mitch nu ezită nicio secundă. La trei metri de el, Sharif își ridică, în sfârșit, privirea. Rapp îl salută prietenos din cap, după care ridică mâna dreaptă pentru a se uita la ceas. O fracțiune de secundă mai târziu, stânga i se strecură sub jachetă și găsi patul Berettei. Trase arma ușor, aproape fără să miște materialul albastru al jachetei.

Era cât pe ce să apese pe trăgaci când, deodată, se răzgândi. Voia să-l privească pe Sharif în ochi. Voia să-l confrunte. Pentru o clipă, privirile celor doi se încrucișară. Rapp zâmbi, făcu doi pași, după care schimbă direcția și, cât se poate de natural, se așeză pe bancă lângă Sharif. Se aplecă în față și îndesă țeava pistolului în coasta acestuia.

O expresie de panică se instală pe chipul turcului. Deschise gura și depărtă telefonul de ureche. La capătul firului se auzea o voce spunând ceva. Rapp ridică amortizorul câțiva centimetri și apăsă pe trăgaci. Glonțul trecu prin materialul jachetei sale, lăsând o mică gaură, și făcu zob telefonul mobil. Sharif scoase un sunet de groază, lăsă să cadă ceea ce mai rămăsese din telefon și își prinse mâna însângerată cu cealaltă.

Rapp înfipse ferm amortizorul în coasta acestuia și, cu o voce amenințătoare, întrebă:

— Cum reușești să dormi noaptea?

— Ce? întrebă Sharif confuz.

— Ai auzit foarte bine, nenorocitule! Cum reușești să dormi noaptea? Te gândești vreodată la toți oamenii ăia nevinovați? La fețele lor? Mitch îl împunse dur cu amortizorul. La ultimele lor secunde… la ce le trece prin minte atunci când bomba explodează într-un 747 la 11 000 de metri?

Pe fața omului se întipări o expresie de groază.

— Nu știu despre ce…

— Gura! ordonă Rapp. Știu cine ești și nu am nici cea mai mică dorință să-ți ascult minciunile.

— Dar…

De data aceasta Rapp înfipse țeava atât de adânc în coasta turcului că acesta lăsă să-i scape un țipăt slab.

— Vreau să știu un singur lucru, spuse Mitch. Te gândești vreodată la ei? Te încearcă vreodată chiar și cel mai mic sentiment de vinovăție?

Sharif scutură din cap și deschise gura să spună ceva.

Dar Rapp nu voia să-i asculte minciunile. Apăsă pe trăgaci și îi trimise un glonț în piept. Turcul gemu și își prinse pieptul cu ambele mâini. Rapp se ridică în picioare, ridică mâna dreaptă ca și cum ar fi verificat din nou ceasul și apăsă pe trăgaci de trei ori într-o succesiune rapidă. Gloanțele îl loviră pe traficant în plină față. O ceață roz explodă. Creierul omului era acum împrăștiat în tufișurile din spatele băncii pe care stătea. Rapp puse siguranța pistolului și plecă mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu simțea cea mai mică urmă de remușcare.

Capitolul 23

LANGLEY, VIRGINIA

Centrul de Combatere a Terorismului era ascuns în subsolul vechiului sediu central al CIA. Era subfinanțat, subdimensionat din punct de vedere al personalului, mobilat ca vai de lume și, una peste alta, izolat de toți marii jucători din clădire, atât geografic cât și operațional. Opt suflete dedicate lucrau aici: șase analiști, o asistentă administrativă îngropată în dosare și Irene Kennedy, care era semi-atașată grupului ca expert în tot ce însemna chestiuni arabe și islamice.

Kennedy își petrecuse copilăria mutându-se de la un post diplomatic la altul, toate în Orientul Mijlociu, toate în țări vorbitoare de limba arabă. Tatăl ei fusese, oficial, diplomat, dar în realitate lucrase pentru CIA. Kennedy tocmai revizuia o traducere execrabilă, trimisă jos de unul dintre mahării departamentului de informații. Traducerea era atât de proastă, că Irene se îndreptă de spate și îi aruncă o privire colegului ei, Andrew Swanson. Înalt, blond și aparent extenuat, absolventul Universității Dartmouth stătea în picioare sprijinit de peretele biroului ei minuscul, trecându-și mâna prin

părul cârlionțat. Nu dormise toată noaptea, încercând să dea un sens interceptării.

— Încetează să-ți tot treci mâna prin păr sau vei cheli, spuse Kennedy coborând din nou privirea.

Swanson lăsă mâna jos și încercă să nu se mai foiască. După 30 de secunde renunță și, nemaiputându-se abține, izbucni:

— Chestia asta n-are niciun sens.

— Asta pentru că traducerea e greșită, spuse Kennedy mâzgălind ceva pe marginea paginii.

— Știam eu.

Kennedy închise dosarul și îl lovi gânditoare cu pixul.

— Am nevoie de înregistrarea originală.

— Rahat! gemu Swanson frustrat.

— Care-i problema? întrebă ea, uitându-se la ștampila de pe coperta dosarului.

— Vine de la NSA.

— Am văzut asta.

— Înseamnă că, dacă o primim până pe 4 iulie, avem noroc.

Kennedy puse mâna pe un post-it și mâzgăli un nume și un număr de telefon. Lipi notița pe coperta dosarului și i-l întinse lui Swanson.

— Sun-o pe Kathy. Spune-i că-mi e datoare și întreab-o dacă ne poate trimite înregistrarea în după-amiaza asta.

— Și dacă-mi spune să stau la rând, ca toți ceilalți?

Telefonul de pe birou sună scurt. Irene se uită în jos la ecranul mic și dreptunghiular și văzu extensia lui Stansfield.

— Nu va spune asta. Promit. Acum fugi și bâzâie pe altcineva. Trebuie să răspund, spuse ea punând mâna pe receptor. Bună dimineața, domnule.

— Bună dimineața. Poți să vii sus, te rog? Avem ceva de discutat.

Kennedy recunoscu imediat intensitatea din vocea șefului ei. Nimeni altcineva nu ar fi recunoscut-o, dar ea îl cunoștea atât de bine că intră instant în alertă.

— Vin imediat.

Puse receptorul în furcă, își încuie sertarele și porni spre ușă. În lift făcu o recapitulare rapidă a tuturor operațiunilor pe care le conducea sau în care era implicată. Erau paisprezece operațiuni active cu care era, mai mult sau mai puțin, asociată. Ar fi putut să fie oricare dintre ele. Sau una nouă. Spera însă să nu fie ceva nou. Căsnicia ei abia se târâia, soțul ei o vedea și așa destul de puțin.

Irene trecu de anticamera lui Stansfield. Meg, asistenta lui, vorbea la telefon și îi făcu semn să intre. Kennedy intră și închise ușa după ea.

Stansfield stătea lângă harta din spatele biroului său, revizuind un document. Încăperea nu avea nicio notă personală, cu excepția unui portret de familie cu soția și cei doi copii ai săi, dar chiar și acela era amplasat pe birou, cu spatele la vizitatori. În calitate de șef al spionajului de la Langley, Stansfield era selectiv cu vizitatorii săi, știind foarte bine cum se colectau informațiile și cât de ușor se dezvăluiau secretele. Cu trei ani în urmă, Kennedy făcuse puțină cercetare pe cont propriu și descoperise o lungă listă de medalii, premii și decorații primite de Stansfield de-a lungul timpului, încă de pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial. Nici măcar una nu era la vedere, nici aici, nici acasă. Thomas Stansfield era un tip extrem de discret.

— Ia loc, spuse acesta întorcându-se spre ea. Vezi că ai ceai pe masă.

Kennedy se îndreptă spre canapeaua de piele, deschise cutia de bambus și alese un pliculeț de ceai verde. Desfăcu ambalajul, lăsă punguța de ceai să cadă într-o cană și adăugă apă fierbinte. Stansfield traversă biroul cu o foaie de hârtie în mână. Se așeză în scaunul din dreapta lui Kennedy, puse hârtia pe măsuța de cireș și o împinse spre ea, după care își încrucișă degetele în față.

Irene aruncă o privire către colțul din dreapta sus a paginii. Familiarizată cu zona operațională a spionajului, știa exact ce are în față. O transmisiune strict secretă. Astfel de hârtii veneau zilnic de la ambasadele și consulatele americane de pretutindeni din lume. Erau trimise cu ajutorul celor mai sofisticate și mai sigure tehnologii de criptografiere dezvoltate de matematicienii și informaticienii serviciului. Aceasta venea de la Consulatul SUA din Istanbul. Kennedy înghiți în sec, în timp ce ochii îi fugeau de-a lungul textului. Hamdi Sharif era mort. Împușcat într-un parc din apropierea casei sale.

— Mă lasă memoria, întrebă Stansfield, sau am fost dezinformat în privința calendarului operațiunii?

Kennedy citi încă o dată mesajul și rememoră datele. În cele din urmă ridică ochii spre șeful ei și spuse:

— Din câte știu eu, Stan și Richards nici măcar nu au ajuns în Turcia.

— Unde sunt?

— În Grecia.

Stansfield se lăsă pe spate și își lăsă mâna să alunece de-a lungul cravatei în dungi negre și albastre.

— Unde e Rapp?

— La fața locului.

— Când a ajuns? întrebă el după o secundă de gândire.

— Ieri după-amiază.

— Ești sigură?

Irene încuviință.

— Ieri a raportat conform calendarului, la fel și azi-dimineață.

— Ora lui sau ora noastră?

— În jur de 12:00 noaptea ora noastră.

Stansfield întoarse capul spre fereastră și își scoase ochelarii negri. Îi puse în poală și începu să se frece la ochi. Nu l-ar fi ajutat cu nimic să tragă concluzii pripite. Când venea vorba de un personaj precum Sharif, orice s-ar fi putut întâmpla. Își făcuse nenumărați inamici de-a lungul timpului, dar ideea ca două tabere diferite să fi decis să acționeze în exact același timp era destul de greu de digerat.

Înainte să apuce să spună ceva, ușa biroului se deschise brusc. Max Powers, șeful biroului pentru Orientul Mijlociu, năvăli înăuntru fără să ofere vreo explicație.

— Vești mari!

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Stansfield.

— Traficantul nostru preferat nu mai e printre noi.

Cu coada ochiului, Stansfield o văzu pe Irene trăgând ușor hârtia de pe masă și împăturind-o.

— La ce traficant te referi?

— Sharif, grăsanul de turc, spuse Powers cu un rânjet satisfăcut pe față. Cineva i-a zburat capul azi-dimineață în Istanbul.

— Tot capul? întrebă Kennedy, luând comentariul literal.

— Cel puțin spatele capului, rânji Powers, lovindu-și chelia cu palma. Am o sursă bună care lucrează pentru MIT. Zice că cineva i-a tras-o de aproape. Un glonț în inimă și nu se știe câte în față, dar mai multe. Chiar aici, spuse el punând degetul pe frunte. Grupate frumos. Profesionist. I-a zburat capul.

MIT era Milli Istihbarat Teskilati, Organizația Națională de Informații din Turcia.

— Au idee cine a făcut-o? întrebă Kennedy.

— Nici măcar una, dar zvonistica a intrat deja în acțiune.

— Candidați? interveni Stansfield.

— Suspecții de serviciu… evreii, francezii, iranienii, irakienii, sirienii… și noi, bine-nțeles.

— Rușii?

— Omul meu zice că nu, că erau apropiați. Zice, de asemenea, că a primit un telefon de la un vechi prieten din KGB.

— Vrei să spui SVR, îi reaminti Kennedy noul nume al serviciilor de informații rusești.

— Mda, dar el a spus KGB. Aceiași căcănari ca înainte. Doar numele e nou.

— Ce zicea Mikhail? întrebă Stansfield, referindu-se la Mikhail Ivanov, director adjunct al Directoratului S, probabil cel mai nemilos serviciu din spionajul mondial.

— Nu era deloc încântat, spuse Powers clătinând emfatic din cap. A făcut câteva solicitări destul de dure.

— Ca de pildă?

— Vrea să știe cine e responsabil și așteaptă cooperare deplină de la toată lumea. Zice că ne va face viața grea tuturor dacă nu cooperăm. Recuperator nenorocit!

— Martori? interveni Kennedy.

— Niciunul, rânji Powers uitându-se la ceas. Turcul e mort de 5 ore. Pare o treabă de profesioniști. Cinci ore înseamnă că tipul care a apăsat pe trăgaci a dispărut de mult. Au încurcat-o.

— Tipul?... întrebă Kennedy.

Powers dădu nonșalant din umeri.

— Am zis și eu... Fără supărare, Irene, dar ăsta e un club aproape exclusiv masculin.

Kennedy zâmbi.

— Sursa asta a ta... e credibilă? întrebă Stansfield.

— E perfectă. Foarte conectată.

— Loialități?

— Doar față de bătrânul dolar, dar preferă să lucreze cu oameni care-i plac. Putem avea încredere în el.

— Ține-mă la curent. Vrea să știu ce are de gând Mikhail. Dacă începe să ridice buzduganul, s-ar putea să câștigăm câteva inimi în plus în Ankara.

— Bună idee.

— Altceva?

— Băieții mei o să pregătească un raport complet.

— Mulțumesc, spuse Stansfield aruncând o privire spre ușă, pentru a-i da de înțeles lui Powers că întrevederea se terminase.

De îndată ce șeful pe Orientul Mijlociu dispăru, Kennedy se ridică în picioare surescitată. Puse mâna pe telefonul securizat de pe biroul lui Stansfield și începu să formeze un număr. Ascultă o secundă, după care formă alte numere. După 20 de secunde interminabile reuși să își acceseze căsuța vocală. Ascultă cu atenție mesajul scurt și codificat al lui Rapp, după care puse încet receptorul în furcă.

— Ei bine? întrebă Stansfield.

Kennedy încuviință, își drese vocea și spuse pe un ton uimit, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

— El a fost.

Capitolul 24

Tânărul atrăgător își slăbi puțin cravata și își împinse geanta cu piciorul, înaintând către zona de control pașapoarte de la sosirile Aeroportului John F. Kennedy din New York. Discret, dar foarte atent, studie chipul fiecărui ofițer de la cele câteva ghișee deschise. Avea pașaport american, așa că era scutit de cozile și îngrămădeala la care erau supuși turiștii străini. Alese unul dintre ghișee nu pentru că ofițerul ar fi fost cel mai rapid, ci pentru că părea cel mai bătrân și mai dezinteresat dintre toți. Când îi veni rândul păși în față și își împinse pașaportul pe suprafața laminată și ieftină a ghișeului.

Ofițerul, un tip grizonant de peste 50 de ani, îi aruncă o privire serioasă și îi luă pașaportul, întrebându-l pe un ton plat:

— Ai avut o călătorie plăcută, Mike?

Tânărul dădu relaxat din umeri și spuse:

— Afaceri.

— Cu ce te ocupi?

— Software. Chestii legate de managementul personalului.

Omul mai puse câteva întrebări standard, după care se întoarse la prima:

— Managementul personalului… ce înseamnă asta?

— Scuze… programare, salarizare. Mi-au zis că managementul personalului sună mai bine… știți cum e, inovație, tehnologie.

Ofițerul zâmbi amuzat în timp ce punea ștampilele potrivite. Închise pașaportul, îl împinse înapoi și spuse:

— O zi bună.

— Mulțumesc la fel.

Vânzătorul de software se îndreptă către ieșirea principală, apoi viră spre zona de tranzit, zboruri interne. Era unul dintre nenumărații bărbați în costum bleumarin, cămașă albă și cravată roșie, care încercau să câștige un salariu cinstit. Cu excepția faptului că era bronzat și într-o formă fizică aparent bună, nimic nu-l diferenția de ceilalți. Aproape de biroul Delta Airlines găsi o toaletă și intră într-una dintre cabine. Atent, desfăcu dublura magnetică din interiorul trolerului, pentru a dezvălui un compartiment secret. Depozită acolo pașaportul pe numele de Mike Kruse, cardurile de credit, permisul de conducere de Maryland, o legitimație de student îndoită și uzată și un card de membru Blockbuster nou-nouț.

Extrase un clip de bani cu un singur card de credit, un permis de conducere de Virginia și 800 de dolari în numerar. Închise geanta, părăsi toaleta și se îndreptă direct către ghișeul Delta, unde o tânără zâmbitoare și

plină de entuziasm îl întrebă, cu un pronunțat accent sudist, cu ce l-ar putea ajuta.

— Aș vrea să cumpăr un bilet la următorul zbor spre Dulles, Washington, spuse el punându-și permisul de conducere pe tejghea.

Fata butona deja tastatura. Dădu din cap spre ecran, după care aruncă o privire permisului de conducere.

— Domnule Rapp, următorul zbor decolează într-o oră și patruzeci de minute.

Își continuă discursul exersat, spunându-i ora de sosire și costul biletului. Mitch zâmbi fără să spună nimic și împinse către ea patru bancnote de câte 100 de dolari. Trei minute mai târziu se îndepărta, cu restul și biletul de avion în buzunar. Își petrecuse ultimele trei zile traversând Europa cu un pașaport fals. Era ușurat să se afle pe teritoriu american, dar nu atât de naiv încât să-și închipuie că problemele lui se terminaseră.

După ce-l executase pe Sharif făcuse un ocol larg, pentru a ajunge înapoi la apartament. Se forțase să alerge mult mai încet decât de regulă, pentru a nu atrage atenția asupra sa. Înapoi în casa conspirativă își pusese din nou mănușile de latex și dezasamblase Beretta, ștergând fiecare piesă cu atenție. Pusese încărcătorul, lisa și corpul pistolului înapoi în valiza diplomat, împreună cu kitul de filaj. Încuiase geanta și o băgase înapoi în dulap, sub pătură și pernă. Țeava și percutorul erau înfășurate strâns în jacheta de alergare, îndesată într-o pungă maro de supermarket. Restul hainelor purtate în parc, inclusiv pantofii de alergare, erau într-o a doua pungă.

Mitch făcu un duș rapid și își puse costumul. Timp de câteva minute se plimbă prin apartament, verificând atent să nu fi uitat ceva, apoi îndesă cele două pungi de hârtie în geanta de cală, pe care o puse deasupra trolerului. La 41 de minute după asasinat încuie ușa apartamentului și se îndreptă spre cea mai apropiată stație de tramvai, aflată la câteva sute de metri distanță. Avea două decizii majore de luat.

Prima era să găsească locul potrivit pentru a scăpa rapid de cele două pungi. A doua implica ieșirea din țară. Înainte de demararea operațiunii, el, Hurley și Richards studiaseră trei planuri diferite de extracție: cu avionul, cu trenul și cu ajutorul unei mașini închiriate. Lui Mitch nu-i plăcea deloc această ultimă variantă. Utilizarea mașinii pentru a trece granița avea potențialul de a crea o serie de probleme pe care voia să le evite. Însemna introducerea unui nume în sistem care ar fi putut fi ulterior urmărit de poliție. Nume fals, desigur, dar chiar și identitățile false trebuiau protejate cu orice preț. Aeroportul din Istanbul ar fi fost cea mai rapidă cale de ieșire, dar și acesta însemna o apropiere nedorită de forțele de ordine. Probabil nu aveau încă o descriere a lui, dar nu putea fi sigur, așa că aeroportul era tabu.

La câțiva metri de stația de tramvai intră într-o patiserie și cumpără o cafea, un ziar și un croissant. Plăti în lire turcești și ceru cafeaua la pachet. Afară scoase capacul, suflă în cafeaua fierbinte și căută din ochi un coș de gunoi. Avea suficiente credite pe cartela de tramvai pentru a nu fi nevoit să cumpere bilet. Ecranul din stație spunea că următorul tramvai va veni în două minute. Rapp puse capacul la loc și deschise fermoarul genții de cală. Extrase punga de hârtie care conținea percutorul și o îndesă sub brațul stâng.

Zgomotul tramvaiului care se apropia îi determină pe cei aflați în stație să-și îndrepte privirea spre acesta, moment în care Mitch își puse planul în aplicare. Se îndreptă spre mulțimea de pasageri de pe refugiu, dar făcu o pauză de o fracțiune de secundă lângă coșul de gunoi și îndesă punga adânc în receptaculul cilindric. Tramvaiul se opri, oamenii se mișcară la unison, iar zece secunde mai târziu toți erau pe drum spre stația Sirkeci.

Când ajunse în vechea casă a Orient Expressului, Rapp cercetă din priviri mulțimea pentru a descoperi eventualii polițiști în stare de alertă. Nu se vedea nimic, ceea ce era un semn bun. Coborî din tramvai și se îndreptă spre primul chioșc de ziare. Memorase deja orele de plecare spre Grecia și Bulgaria și știa că toate trenurile internaționale pleacă seara. Părea periculos să se foiască toată ziua prin gară, mai bine să-și croiască drum, încet dar sigur, spre graniță. Un tren pleca spre Alpullu în 15 minute. Mitch își cumpără bilet și făcu o oprire scurtă la peretele pe care erau înșirate o serie de telefoane publice. Formă numărul dorit, ascultă cu atenție, după care lăsă un mesaj codificat în arabă, prin care îi anunța pe Hurley și Richards să nu se mai obosească să vină la Istanbul. Apoi, strecurându-se prin mulțimea de pe peron, trecu pe lângă un nou coș de gunoi unde aruncă cea de-a doua pungă, care conținea echipamentul de alergare.

Găsi trenul, se urcă și își ocupă locul de pe bilet. În timp ce se prefăcea că citește ziarul, cercetă cu atenție peronul. Nu se vedea nimic neobișnuit. Trenul porni cu o smucitură și Rapp se relaxă puțin, știind că se îndepărtează de locul crimei. Distanța, îl învățase Hurley, este cel mai mare aliat al tău și obiectivul numărul unu după eliminarea țintei. Pe când trenul hurducăia prin cartierele mai puțin dezirabile ale Istanbulului, Rapp se gândi la Hurley. Era convins că bătrânul va face atac de cord când va asculta mesajul.

Mitch își petrecu restul zilei sărind din tren în tren până când, la ora 14:00, trecu granița în Grecia. Grecii și turcii nu aveau cine știe ce relații, diplomatice sau de altă natură, așa că până una alta se putea considera în siguranță. Îi era deja silă de trenuri și de ascultat bârfele altor oameni, așa că decise să închirieze o mașină. Urma să fie returnată la Aeroportul

Internațional Macedonia din Salonic, așa că dacă nu ucidea pe cineva în Grecia, nimănui nu-i va păsa că un american pe nume Mike Kruse închiriase un Fiat roșu vechi și prăpădit.

Rapp întoarse cutia de tinichea spre sud și demară spre coastă. Când ajunse la mare deschise geamul mașinii și inspiră adânc aerul sărat. Peisajul nu arăta deloc precum cel din broșurile agențiilor de turism. Orașul Alexandroupolis se întindea în fața lui, un orășel de pescari cu două-trei situri arheologice mai acătării. Nu era nici pe departe la fel de frumos ca Istanbulul. Era gri și maro, murdar și aproape mort, dar Mitch nu fu afectat. Nu era genul de persoană care să permită peisajului sau climei să-i afecteze starea de spirit – câtă vreme nu rămânea prea mult în același loc. Traversă Alexandroupolis chiar înainte de apus și continuă pe coastă încă 15 kilometri, până când găsi un hotel micuț și albastru pe malul mării. Era extrasezon, așa că locul era aproape gol, iar prețurile minime. Rapp își trase trolerul după el până la recepție, care servea în același timp ca bar și sală de mese.

Un bătrân masiv, aflat în spatele barului, îi făcu semn să se apropie. Mitch se îndreptă spre el și cei doi bătură palma cu privire la detaliile șederii într-o engleză stricată. Proprietarul ridică apoi o sticlă cu tărie și îl întrebă dacă vrea un pahar. Rapp se întrebă pentru o clipă ce fac Hurley și Richards în Atena, după care decise că alcoolul ar fi o idee excelentă. Comandă o bere și proprietarul îi trânti în față o sticlă de Mythos, împreună cu o sticlă plină ochi cu uzo și două păhărele. Umplu ambele pahare și împinse unul către Rapp.

Târziu în noapte, după trei beri și la fel de multe shot-uri, Mitch aruncă o privire telefonului de la recepție, întrebându-se dacă să-l sune pe Hurley sau nu. Dar alungă imediat gândul și comandă ceva de mâncare. Din fericire, doi studenți englezi își făcuseră apariția ceva mai devreme, așa că acum proprietarul trebuia să-și distribuie atenția între cei trei. După alte câteva shot-uri, Rapp ridică privirea și se văzu în oglinda de deasupra barului. Și în acel moment realiză că privea un asasin. Își studie reflexia câteva minute bune, după care ridică paharul cu uzo. Închină în fața omului din oglindă, după care plecă la culcare. Dormi buștean și nu se mai trezi decât a doua zi la prânz.

Capitolul 25

VIENNA, VIRGINIA

Sediul central al companiei International Software Logistics, Inc., sau ÎSL, era localizat într-un parc industrial de ultimă generație aflat pe Kingsley Road. Campusul, așa cum îl numea dezvoltatorul imobiliar, avea cinci clădiri placate cu cărămidă aparentă și ferestre fumurii. Trei dintre acestea erau clădiri de birouri, celelalte două aveau destinație mixtă: birouri și producție. Dezvoltatorul era o companie foarte discretă înregistrată în Bahamas, care rezervase clădirea din extrema sudică pentru Software Logistics. Se afla în zona cea mai îndepărtată de intrare, iar în spate era străjuită de albia secată a unui râu. Frumos și retras. Clădirea avea puțin peste 2 000 mp. Partea din față conținea o zonă de recepție, șase birouri, o sală de conferințe, un open-space, o cameră de relaxare și o toaletă. Restul spațiului era ocupat de un depozit, în cea mai mare parte gol. Planurile de pe peretele sălii de conferințe ilustrau, desigur, o mare extindere ulterioară.

Stansfield aruncă o privire clădirii prin parbrizul Dodge-ului Caravan, încercând să-și ascundă îngrijorarea. Aceste companii fantomă erau destul de dificil de înregistrat și finanțat. O parte din fonduri provenea, pe filieră perfect legală, din alte dezvoltări imobiliare și vânzări de terenuri. Cealaltă parte provenea de la cinci persoane private, extrem de influente și discrete, care făcuseră milioane și acum, la apusul carierei și vieții, deveniseră brusc interesate de direcția în care mergea țara. Aceste persoane luptaseră în cel de-al Doilea Război Mondial sub comanda lui Wild Bill Donovan, care condusese Biroul de Servicii Strategice, OSS. După război, toți cei cinci făcuseră cariere strălucitoare în apărare, politică, finanțe și, în cazul lui Stansfield, spionaj. Acesta făcuse tot posibilul să le asigure camarazilor să-i protecția necesară, în cazul în care Echipa Orion ar fi fost vreodată expusă. Dar toată lumea înțelegea perfect riscurile inerente ale unei operațiuni clandestine și faptul că uneori, atunci când te afli față în față cu inamicul, te mai și murdărești pe mâini.

Kennedy îl asigurase că se poate descurca și singură la această întâlnire, dar el avea unele dubii. Nu că ar fi considerat-o incapabilă. Doar că uneori, atunci când trimiți pe altcineva să-ți transmită mesajele, acestea au obiceiul de a fi distorsionate și interpretate diferit de oameni, de regulă într-o manieră care să le confirme rezultatul dorit. Plus că exista posibilitatea reală ca vechiul său prieten să o calce în picioare. Chiar și așa, biroul său era plin de hârtii, drept urmare Stansfield hotărâse că o va lăsa să se descurce singură.

Kennedy plecase ceva mai devreme și Stansfield începuse să treacă metodic prin teancul aflat în fața sa studiind, din când în când, harta din spatele biroului. Doar că, pe măsură ce timpul trecea, bătrânul se trezea uitându-se în gol din ce în ce mai des, gândindu-se la noul recrut. Era ceva

care-l neliniștea în privința puștiului ăstuia, Rapp. De mult nu mai avusese un recrut care să aprindă atâtea pasiuni. Omul ori era un diamant brut, ori un dezastru major, depinde pe cine ascultai. Kennedy era probabil subiectivă, în definitiv ea fusese cea care-l găsise pe puști. Pe de altă parte, Hurley era ursuz chiar și în zilele lui bune, în cele rele era de-a dreptul intolerabil, așa că era greu de decis cine are dreptate. Lewis era echilibrat și analitic, dar din păcate nu avea nicio dorință de a conduce operațiunea. Stansfield nu avea nicio îndoială că Irene e omul cel mai potrivit, dar din păcate mai avea nevoie de câțiva ani înainte de a fi cu adevărat pregătită.

Stansfield rumegă problema timp de câteva minute, după care decise să meargă și el la întâlnire. Rezultatul era previzibil. Hurley nu-l înghițise niciodată pe puști și, în ciuda faptului că Lewis și Kennedy făceau o echipă formidabilă, Stansfield era conștient că Hurley îi va epuiza cu stilul lui bombastic și încăpățânat. Și adevărul era că, în ultima instanță, era decizia și responsabilitatea lui. Ca șef al operațiunilor clandestine, Stansfield avea nevoie să știe clar pe cine se poate baza și pe cine nu. Timp de o clipă, mintea lui rămase blocată asupra conceptului de echipă și obiective. În tot scandalul și desfășurarea de orgolii, pierduseră din vedere cel mai important aspect – acela că puștiul nu doar reușise să ducă misiunea la capăt într-o manieră strălucită, dar o și făcuse de unul singur. Sosise la Istanbul și, în mai puțin de 24 de ore, reușise să scoată un ghimpe imens din coasta Americii. Probabil că acum o serie de aliați sărbătoreau deja moartea lui Sharif. Stansfield spera ca măcar unul dintre ei să poată fi învinovățit de crimă. Oricât de mult i-ar fi plăcut să-și asume meritele eliminării traficantului, știa bine că e imposibil să o facă. Echipa Orion avea nevoie de anonimitate totală. Altfel risca o ditamai investigația și o expunere care ar fi făcut-o inutilă. Acesta era motivul pentru care noii recruți nu aveau nicio legătură oficială cu Langley.

Dar, pe de altă parte, care mai era rostul serviciului său dacă nu să atace inamicul și să-l elimine? Însă trebuia să fie prudent, în definitiv nici nu-l întâlnise pe puști. Dacă în realitate era un sociopat incontrolabil, pe cale să-i distrugă munca de-o viață? Lewis nu credea asta, și opinia lui era valoroasă, dar Stansfield știa că trebuie să-l întâlnească personal pe Rapp și să-l evalueze cu ochii lui. Dacă puștiul era pe cât de bun credeau unii că e, ar fi fost un dezastru să-l trimită la plimbare.

Stansfield ordonă unui agent de securitate să-i pregătească mașina, un soi de tanc cu patru uși. Langley avea câteva dubițe și mașini de teren aparent obișnuite, special concepute pentru astfel de situații. În calitate de șef al Serviciului de Operațiuni, Stansfield nu era obligat să ceară aprobări pentru folosirea acestora. Agenții săi luau, pur și simplu, ce voiau. În plus, aveau

acces la o varietate de plăcuțe de înmatriculare, pe care le puteau schimba în funcție de nevoi.

La 19:04 ieșiră pe poarta din spate a sediului CIA, într-o dubiță albă cu logo-ul Red Carpet Linen Service inscripționat pe portiere. Se îndreptară spre Tyson Corner și, odată ajunși în parcarea aglomerată, schimbară mașina cu un Ford Taurus. Cincisprezece minute mai târziu, Stansfield se trezi singur, sub un copac din apropierea intrării principale a Universității George Mason. Dodge-ul era parcat peste stradă. Stansfield așteptă 5 minute, până când i se făcu semn cu farurile. După ce se urcă în spate îi dădu lui Joe, șeful securității sale, o hârtiuță cu o adresă. Șoferul memoră adresa și îi întinse hârtia înapoi. Se uită o clipă pe hartă, după care băgă mașina în viteză. Peste câteva minute intrau pe poarta campusului.

— Joe, spuse Stansfield aplecându-se în față, mergem la poarta din spate, cea cu sistem de control acces.

Când ajunseră acolo, Stansfield coborî și apăsă câteva taste pe carcasa de aluminiu. Avea deplină încredere în Joe, dar cu cât știau mai puțini codul, cu atât mai bine. Intră, îi făcu semn lui Joe să parcheze mașina, după care apăsă butonul mare și roșu care închidea poarta. În curtea micuță se aflau patru mașini și o motocicletă BMW. În interiorul depozitului, pe peretele din dreapta, o serie de rafturi ca de bibliotecă erau pline de cutii de software, gata să fie ambalate și livrate. În stânga erau cutii și paleți, iar în spatele lor o mare de întuneric.

Stansfield se îndreptă într-acolo și găsi o ușă cu cifru. Introduse codul de patru cifre, împinse ușa și imediat auzi voci zgomotoase din față. Strigătele erau imposibil de ignorat.

Stansfield se încruntă, întrebându-se de ce naiba nu fusese sala de conferințe izolată fonic. Și de ce acești așa-ziși profesioniști nu erau în stare să-și țină temperamentul în frâu. Apropiindu-se, aproape că nu observă tânărul care stătea liniștit pe un scaun, în anticamera sălii de conferințe, citind o revistă.

— O țin așa de peste o oră, spuse acesta nonșalant, ridicând privirea.

Stansfield recunoscu fața instantaneu.

— Domnul Rapp, presupun.

Capitolul 26

Rapp nu știa cine e omul din fața sa, dar avea un aer care impunea imediat respect. Părul grizonant, costumul gri, pantofii lustruiți, ochii

atotcunoscători și faptul că intrase neanunțat într-o clădire securizată îi spuneau că se află în fața cuiva care ocupa probabil unul dintre birourile de la ultimul etaj din Langley. După ce-i aruncă o privire scrutătoare, Mitch se gândi că-i reamintește de o versiune mai subțire a lui Spencer Tracy. Hotărând că e mai bine să se ridice în picioare, întinse mâna și spuse:

— Da. Și dumneavoastră sunteți…?

Stansfield îi zâmbi părintește.

— George.

Rapp îl studie suspicios.

— Nu e numele dumneavoastră real, nu-i așa?

— Nu.

Mitch se gândi un moment.

— Sunteți cumva cel care trage sforile pe aici?

Stansfield zâmbi relaxat.

— La vârsta mea ai face bine să tragi niște sfori, altfel poți să te pensionezi. Ia loc, te rog, continuă el, făcând semn cu mâna către scaunul de pe care Rapp tocmai se ridicase.

Acesta se așeză, în timp ce Stansfield se îndreptă spre măsuța de unde venea mirosul de cafea și își turnă lichidul fierbinte într-o cană.

— Vrei?

— Nu, mulțumesc.

Întorcându-se la masă, Stansfield suflă în cafea și spuse:

— Aud că iar ai făcut valuri.

Mitch nu știa ce și cât să spună, așa că dădu din umeri fără o vorbă.

— Ești amabil să-mi explici și mie cum ai ajuns la decizia aceea?

— La ce decizie vă referiți?

— La aceea de acționa de capul tău în Istanbul.

Rapp își miji ochii și îl studie pe bătrân un moment. Avea deja o grămadă de probleme pentru că încălcase afurisitele de reguli. Nu avea de gând să încalce încă una.

— Mă tem că nu știu despre ce vorbiți.

— Mă tem că știi, rânji Stansfield.

— Domnule, cred că sunt în dezavantaj aici. Dacă sunteți cine cred eu că sunteți, știți foarte bine că nu pot discuta lucrurile astea fără ca ei să-mi dea undă verde, spuse el arătând cu capul către sala de conferințe.

— Ai dreptate. Nu mă cunoști, și există un motiv pentru asta. Dar eu te cunosc.

Rapp îi aruncă o privire plină de dubii, care se transformă într-una plină de respect în momentul în care bătrânul începu să-i recite povestea vieții, inclusiv data nașterii, CNP-ul, numele părinților, o lungă listă de realizări

sportive, punctele tari și slăbiciunile. Dar ultima parte fu cea care-i întipări pe față o expresie de vulnerabilitate.

— Cu trei zile în urmă ai folosit o Beretta de 9 mm pentru a executa un om. Gloanțele au intrat aici și aici, spuse Stansfield atingându-și inima și fruntea. Ai acolo un susținător puternic, continuă el aruncând o privire spre sala de conferințe, un altul care consideră că ai ceva potențial și un detractor feroce. Cei trei se ceartă acum, hotărându-ți soarta. Dacă intenționezi să-ți continui cariera în domeniu, probabil că sunt singura ta speranță. Așa că, dacă ai ceva de zis, acum e momentul.

Faptul că omul știa atât de multe detalii despre viața lui și era capabil să le recite fără să clipească, îi spuse lui Rapp tot ce avea nevoie să știe.

— Se pare că știți totul, mormăi el, după care îi întoarse întrebarea. Sunt sigur că v-ați format deja o opinie.

Stansfield se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele.

— Aud tot felul de opinii contradictorii. De aceea am decis să te cunosc în persoană.

— Ce opinii contradictorii?

— Pari să fii un bărbat cu abilități speciale, foarte potrivit pentru această profesie. Dar de asemenea, tinere, pari să fii un tip căruia îi este greu să respecte regulile. Ceea ce poate fi extrem de periculos în branșa asta.

Rapp încuviință din cap. Devenea din ce în ce mai clar că fratele lui Spencer Tracy, aici de față, era într-adevăr marele boss, ceea ce însemna că trebuia să-l atragă rapid în colțul său, înainte ca Hurley să-l înfunde odată pentru totdeauna.

— Domnule, îmi permiteți să presupun că, la un moment dat, ați petrecut ceva vreme pe teren?

Stansfield rânji dar nu răspunse la întrebare.

— Și când erați pe teren, lucrurile au mers întotdeauna conform planului?

— E o mare diferență între a adapta ordinele și a le ignora total, spuse Stansfield, înțelegând încotro bate.

Rapp încuviință din cap, dezamăgit. Era exact ceea ce-i urlase Hurley mai devreme în ureche, într-un limbaj ceva mai colorat. Dacă doctorul n-ar fi fost de față, Mitch era sigur că s-ar fi ajuns la bătaie.

— Ca să fiu corect, continuă Stansfield, trebuie să menționez că sunt foarte precaut atunci când evaluez deciziile cuiva care operează într-un mediu stresant.

Cuvintele alese de bătrân îi dădură de gândit.

— Stresant?

— Da.

— Nu cred că l-aș numi stresant.

Stansfield zâmbi amuzat.

— Te strecori într-o țară străină cu pașaport fals, împuști un om de la doi pași și ieși din țara aceea pe cont propriu, fără niciun ajutor. Nu e stresant?

— Poate partea cu ieșitul… puțin, dar numai ieșitul din Istanbul. După aceea șansele de a fi prins au scăzut destul de mult.

— De ce ai decis să acționezi pe cont propriu?

— Nu m-am dus la Istanbul hotărât să gestionez singur problema. Pur și simplu s-a întâmplat. Situația a evoluat în direcția aceea. Am văzut o oportunitate și am pus mâna pe ea.

— La ce te referi când spui oportunitate?

Stansfield se apleacă în față, extrem de interesat de ceea ce urma să spună Rapp.

— Am citit raportul britanicilor și…

Stansfield ridică o mână pentru a-l opri:

— Cine ți-a spus că e raportul britanicilor?

— Nimeni.

— Și atunci de ce spui că e al lor?

Rapp dădu din umeri ca și cum ar fi fost evident.

— Din felul în care era redactat.

Stansfield încuviință, făcându-i semn să continue, dar se gândi că va trebui să abordeze subiectul mai târziu.

— Am citit raportul și… mi-a sărit în ochi.

— Ce?

— Oportunitatea. Raportul spunea că ținta își scoate câinele la plimbare în fiecare dimineață, în parcul din apropierea casei. Că stă pe o bancă și vorbește la telefon în timp ce-i aruncă o minge șoricarului, spuse Rapp ridicându-și brațele nedumerit. Foarte simplu. Fără gărzi de corp, fără șoferi și mașini blindate, fără camere de luat vederi… foarte puțini martori și aceia ocupați să-și vadă de treburile lor.

— Și nu ți-a trecut prin cap să-i pasezi informația asta lui Stan?

— Ba da, dar ocazia părea prea bună ca s-o ratez.

— Dacă i-ai fi dat-o lui Stan, îți garantez că n-ar fi ratat-o.

— Glumiți.

— Nici vorbă.

— Dacă i-aș fi dat-o lui Stan, m-ar fi făcut tâmpit și mi-ar fi spus să țin ciocul mic.

Puștiul avea probabil dreptate.

— Stan e foarte bun la genul ăsta de lucruri. Nu e primul lui dans.

— Mi s-a mai spus asta, mormăi Rapp în barbă.

— Aud că ai ceva probleme cu Hurley.

— Cine nu are?

Corect.

— Totuși… are un CV impresionant, să știi.

— Sunt sigur că are, dar planul era mult prea complicat. Ideea e să intri, să-ți faci treaba și să ieși fără ca cineva să te remarce. Dacă am fi urmat planul lui Stan ar fi trebuit să-l urmărim pe Sharif timp de cinci zile ca să ajungem la aceeași concluzie… Caz în care șansele ca cineva… undeva… să ne remarce… să crească exponențial.

Avea dreptate, dar Stansfield nu i-o spuse. Va discuta asta mai târziu cu Hurley.

— Când ai citit raportul?

— Când am ajuns la casa conspirativă.

— În prima seară?

— Da.

— Și ai decis din prima zi că vei opera pe cont propriu?

— Nu… am văzut oportunitatea, asta-i tot.

— Și a doua zi de ce ai plecat în parc înarmat?

— M-am gândit că ar fi o șansă. Am vrut să evaluez situația cu ochii mei și apoi să decid.

— Dar când ai plecat din apartament erai pregătit să-l ucizi?

Rapp ezită o clipă, după care recunoscu.

— Da.

Stansfield sorbi din cafea și puse ceașca jos.

— Nu există niciun alt motiv pentru care ai hotărât să acționezi singur?

— La ce vă referiți?

Stansfield zâmbi cunoscător.

— Am fost și eu odată de vârsta ta… cu mult timp în urmă. Mi s-a cerut să fac anumite lucruri pentru țară… și până când nu le-am făcut nu am știut dacă sunt capabil sau nu să le fac.

Mitch se uită în jos, studiind atent modelul mochetei gri. Nu-i stătea în fire să fie atât de deschis cu cineva pe care tocmai îl cunoscuse, mai ales pe un asemenea subiect. Dar cu tipul ăsta era greu să fii altfel decât direct și onest.

— Mi-am dorit să-l ucid, recunoscu el în cele din urmă.

— Răzbunare?

Rapp dădu din umeri fără o vorbă.

— Nu uita… noi te-am recrutat. Știu prin ce ai trecut. Știu cum te-a afectat prăbușirea avionului.

— Răzbunare, justiție… nu știu. Știu doar că atunci când am plecat spre parc nu eram sigur. Dar de cum am dat cu ochii de nenorocit, mi-am dorit

să-l ucid. Mi-era greață de toată planificarea și vorbăria… Nu avea niciun rost să fie atât de complicat.

Stansfield își scoase ochelarii și îl fixă pe Rapp cu ochii săi gri.

— Vreun alt motiv care să te fi împins?

Rapp își aplecă din nou privirea spre machetă. Nu verbalizase ultima parte nici măcar în capul lui. Cel puțin nu pe deplin. Fără să-și ridice ochii spuse încet:

— Mi-era teamă că nu voi avea curajul să o fac.

Cu înțelegerea cuiva care trecuse prin aceeași situație, Stansfield încuviință tăcut din cap. Trecuse mult timp de când asasinase pe cineva, dar își amintea perfect dubiile care îl încercaseră înainte de a apăsa pe trăgaci pentru prima oară.

— Și acum cum te simți?

— La ce vă referiți?

— Acum, că ai luat o viață de om?…

Mitch hohoti scurt și se uită la ceas.

— Aveți câteva ore la dispoziție?

— Știi, râsul este de multe ori un mecanism de apărare folosit pentru a trage de timp.

Rapp se gândi la doctor.

— Mi-a mai spus cineva asta de curând.

— Nu e un moment bun să tragi de timp.

Mitch observă îngrijorarea de pe chipul ridat al bătrânului.

— Nu e un subiect cu care să fiu obișnuit, spuse el intimidat.

— Nu… aici ai dreptate.

Stansfield însuși nu discutase niciodată despre oamenii pe care îi asasinase. Nu era stilul lui. Alții însă, tipi cu care lucrase de-a lungul anilor, erau altfel. Unii vorbeau cu o intensitate aproape academică, ca și cum ar fi încercat să-și perfecționeze arta de dragul perfecționării. Alții aveau o abordare mai indiferentă, mai distorsionată, analizând detaliat, scenă cu scenă, felul în care omorâseră un om. Stansfield fusese întotdeauna de părere că cei mai buni erau cei tăcuți, care păstrau totul pentru ei.

— Cel mai important este cum te simți aici, spuse Stansfield punându-și degetul pe tâmplă.

— Cred că bine.

— Nu ai probleme cu somnul?

— Nu, ca să fiu sincer am dormit mai bine decât am făcut-o de mult timp.

— Asta e bine. Vreau să înțelegi ceva important. Hamdi Sharif a ales să facă trafic de armament, a vândut intenționat arme grupărilor teroriste care urmau să le folosească pentru a ucide civili nevinovați.

— Știu.

— Iar eu sunt cel puțin la fel de vinovat ca și tine de moartea lui.

Rapp se încruntă și îi aruncă o privire care spunea că are mari dubii. Stansfield se aștepta la asta.

— Cine crezi că te-a trimis în operațiunea asta?

— Nu știu.

— Eu știu. Am fost și jurat și judecător. Tu nu ai fost decât un executant. Să nu uiți asta niciodată.

Vorbea cu o intensitate care îl uimi pe Mitch, aproape pledând pentru înțelegerea acestuia. În cele din urmă, tânărul încuviință din cap. Stansfield se ridică și spuse:

— Acum poți să pleci acasă.

— Și cum rămâne cu decizia lor?

— Nu te îngrijora, liniștesc eu spiritele. Dar încearcă să nu mai creezi și alte probleme în următoarele câteva luni.

Capitolul 27

— Slavă Domnului, spuse Lewis emfatic de cum îl văzu pe Stansfield intrând în sala de ședințe. Nu mai puteam să rezist nicio clipă cu ăștia doi!

Cu o expresie de profundă dezamăgire întipărită pe față, Stansfield se încruntă mai întâi în direcția lui Hurley, care se afla în stânga lui, și apoi în cea a lui Kennedy, care se afla în față. Ambii stăteau în picioare.

— Stați jos, ordonă el.

Kennedy se conformă imediat, Hurley rămase în picioare.

— Primul care ridică vocea e trimis în Yemen până la pensie.

— Nu poți să mă trimiți nicăieri, mârâi Hurley.

Stansfield își îndreptă întreaga atenție asupra lui, aruncându-i o privire glacială care spunea că ar putea face lucruri mult mai grave decât să-i trimită fundul nerecunoscător în Yemen. Dintre cei trei, Hurley era singurul care mai văzuse această privire. Se întâmplase cu aproape trei decenii în urmă, dar Hurley încă își amintea prostia care aproape că-l costase viața. Fără Stansfield, probabil că ar fi murit în ziua aceea. Încet, se lăsă să cadă în scaun.

— Să fi eșuat eu oare atât de rău, de s-a ajuns aici? întrebă Stansfield cu voce calmă dar dezamăgită. Urlați unul la celălalt ca niște copii! Mă așteptam la mai mult de la tine, își întoarse el capul spre Kennedy. Ce ți-am spus eu despre temperament?

— Că e o slăbiciune.

— Corect. Și ce ai demonstrat tu astăzi… țipând la unul dintre cei mai încăpățânați oameni din Washington? Te-a ajutat cu ceva? Ai câștigat? Ți-ai impus punctul de vedere? L-ai convins că a greșit?

Kennedy negă din cap jenată. Stansfield își întoarse privirea spre Hurley.

— Și tu… ești mulțumit că ai făcut-o pe Irene să se coboare la nivelul tău?

— Ce să-ți spun… E ditamai femeia, să-și poarte singură războaiele. Urăsc faptul că, ori de câte ori nu suntem de acord, dă fuga la tine, spuse Hurley arătând cu degetul spre Stansfield. Știe foarte bine care sunt regulile. Eu conduc operațiunea. Toată lumea trebuie să facă ce spun eu. Puștiul se crede Dumnezeu însuși și de data asta a zbârcit-o rău de tot. Are noroc că nu i-am băgat un glonț în țeastă.

— Asta am ajuns să facem? Dacă un agent nu respectă ordinele îi băgăm un glonț în țeastă?

— Știi la ce mă refer. A depășit cu mult parametrii operaționali. I-a aruncat pe fereastră și a preluat frâiele.

— Și a dus treaba la bun sfârșit. Să nu uităm de asta.

— Rahat, se strâmbă Hurley. Chiar și o veveriță chioară mai găsește, din când în când, o alună.

— Foarte inteligent… acum argumentăm cu veverițe?

— Știi că am dreptate.

— Ai parțial dreptate. Dar ai ajuns un huligan intolerabil pe care nu știu dacă-l mai vreau în preajmă.

— Cere-mi demisia și ți-o pun imediat pe masă. M-am săturat de tot rahatul ăsta.

— Și ce-o să faci, Stan? spuse Stansfield aplecându-se peste masă. O să devii un alcoolic, asta o să faci. Încă un fost spion acrit, aruncat la gunoi de agenție, care alege să se închidă în casă, frustrat că lumea nu-i recunoaște meritele. Ești deja pe drumul ăsta. Bei prea mult. Fumezi prea mult. Te vaiți și comentezi ca o babă mizerabilă, furioasă pe bărbați că nu mai e ea tânără și frumoasă. Pentru că, de fapt, asta e problema, nu-i așa Stan?

— Nu știu la ce te referi.

— Știi foarte bine, ți-au mai spus-o și alții. Îți amintește de tine.

— Cine? Rahatul cu ochi?

Stansfield încuviință încet.

— Și s-ar putea să fie chiar mai bun decât tine. Asta e ceea ce te sperie cel mai tare.

— Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o!

— Bun, spuse Stansfield sătul, ridicându-se în picioare. Deci recomandarea ta este să-l trimitem la plimbare.

— Absolut! Reprezintă un risc prea mare. Mai devreme sau mai târziu ne va cauza o grămadă de probleme.

— Și cu cine îl înlocuiești?

— Am vreo doi candidați rezonabili, pufni Hurley.

Stansfield se uită spre Lewis, care stătea în capul mesei.

— Doctore?

Acesta scutură din cap.

— Niciunul dintre ei nu are aptitudinile lui. Nici dacă lucrăm un an de zile cu ei, nu știu dacă vor putea ajunge la același nivel.

— Nu-i adevărat, spuse Hurley, arătând de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie.

— Irene? întrebă Stansfield.

Aceasta nu spuse nimic. Doar negă din cap.

Stansfield cântări situația pentru o clipă, apoi spuse:

— Uite cum stă treaba. În Liban și Siria suntem praf. Directorul agenției și președintele au trecut peste capul meu și l-au trimis pe Cummins să negocieze eliberarea texanului.

Se opri o clipă, dezamăgit. Încă nu trecuse peste stupizenia deciziei și dezastrul care urmase, când Cummins însuși fusese luat ostatic.

— Băieții noștri sunt ridicați de pe stradă, unul câte unul, de șase luni de zile. Rețeaua noastră, la reconstrucția căreia am muncit atât de mult, e la pământ. Ceva trebuie să se schimbe, iar eu am nevoie de oameni pe teren care să o facă. Am nevoie de cel puțin un cowboy la sol. Am petrecut suficient timp în zonă ca să știu că slăbiciunea naște dispreţ. Trebui să oprim hemoragia astăzi. Acum! Vreau să-i facem pe nenorociții ăștia să se uite în spate întrebându-se când le va veni rândul. Vreau ca Jihadul Islamic și Hezbollah să nu mai aibă curajul de a scoate capul din vizuină, de frică să nu fie aruncat în aer. Vreau să înțeleagă că, dacă pun mâna pe unul dintre băieții noștri care negociază cu bună credință și-l torturează luni de zile… îi ia mama dracului! Că venim după ei ca demenții! strigă el întorcându-se spre Hurley. Nu vreau să te pierd, Stan, dar am nevoie de puștiul ăsta. E prea bun ca să-l aruncăm la gunoi. Știe cum să preia inițiativa și să se descurce.

— Inițiativa? Așa îi spunem acum?

— Las-o baltă, Stan! Ține-ți orgoliul și ipocrizia în frâu și ascultă-mă: aici nu e vorba de tine. Avem o gaură cât casa în zona operațională. Și un cartier de nemernici în Orientul Mijlociu, care produce teroriști pe bandă rulantă. Iar noi stăm cu mâinile în sân. Trebuie să revenim în forță acolo.

— Mă faci ipocrit?

— Îți convine să ai memorie scurtă, nu-i așa? Spune-mi, Stan, în primii tăi ani, de câte ori ai intrat în rahat ignorând ordinele și lansându-ți propriile operațiuni?

— Era altceva pe vremea aceea. Ni se dădea mai multă libertate.

— Și tot intrai în rahat! punctă Stansfield clătinând din cap, ca și cum ar fi încercat să se împace cu un gând ireconciliabil. Realitatea contează vreun pic pentru tine sau vrei să o ții langa toată noaptea până ne cedează tuturor nervii? De câte ori mi-am pus fundul la bătaie pentru tine? Nu te da acum sfânt, nu te lua de puști ca și cum tu nu ai fi făcut niciodată la fel.

Hurley încercă să spună ceva, dar Stansfield îi tăie vorba.

— Am terminat! Dacă Rapp ar fi eșuat, n-am fi avut acum această conversație. Ar fi fost inutilă, pentru că puștiul n-ar mai fi fost printre noi. Dar nu a eșuat, nu-i așa? A luat decizia corectă. A rezolvat problema fără să lase o urmă și s-a întors acasă pe cont propriu. E talentat și tu vrei să-l dai afară.

Hurley clătină încăpățânat din cap, dar Stansfield terminase cu el.

— Irene, spuse el întorcându-se spre Kennedy, ce-ar fi dacă l-am lăsa să opereze singur? Hai să-l scoatem din echipă. Lasă-i pe Stan și Richards să lucreze împreună.

Hurley nu auzi răspunsul ei pentru că era prea ocupat să retrăiască toate momentele în care intrase în clenciuri cu șefii birourilor externe ale agenției sau cu birocrații din Langley. Prea mulți ca să mai țină socoteala. Era motivul pentru care Stansfield și Charlie White îi aranjaseră apele ca freelancer, cu aproape 20 de ani în urmă. Devenise persona non-grata în toate ambasadele americane din lume, de la Helsinki la Pretoria. Fusese atât de indisciplinat, că White și Stansfield fuseseră forțați să-l scoată din sistem. Se luptaseră la baionetă cu Leslie Peterson, cocoșul de Ivy League care intenționase să distrugă Serviciul Clandestin și să-l înlocuiască cu sateliți. Îi plăcea să spună: Sateliții nu sunt prinși intrând prin efracție în ambasade. Mda, corect, sateliții nu o pot seduce pe secretara ambasadorului pentru a o face să lucreze pentru CIA sau să ucidă pe cineva. Cel puțin nu încă. Încruntat, Hurley deveni conștient de un lucru – că era un nemernic nerecunoscător.

— În regulă, o să lucrez cu el, anunță el îmbufnat. Și dacă nu pot, i-l dau lui Irene. Îl preia ea și rezolvăm problema.

Stansfield rămase o clipă mut de uimire. Kennedy și Lewis erau și ei cu gura căscată.

— Nu mai fiți așa surprinși, mormăi Hurley. Nimeni nu urăște brutele astea mai mult decât mine.

Capitolul 28

MOSCOVA, RUSIA

Sayyed stătea în interior, în fața ușilor de sticlă înghețate, privind cum viscolul învolburează un nor de zăpadă murdară. Se mișca precum o fantomă în noaptea întunecoasă, dându-i fiori pe spatele deja înghețat. Ura Moscova din tot sufletul, nu-i plăcuse niciodată. Nici vara și cu atât mai puțin iarna. Sângele lui cald, mediteranean, nu se potrivea cu Moscova. Era cel mai aspru și neprimitor loc pe care-l vizitase vreodată. Aproape că-și simțea pielea crăpându-se.

Pe trotuar, văzu o femeie anormal de rotundă clătinându-se în bătaia vântului. Era înfășurată din cap până-n picioare în blana neagră a unui animal pe care nu-l putea identifica. De ce trăiau oamenii ăștia aici? Ar fi fost în stare să îndure o sută de războaie civile doar pentru a nu mai călca niciodată aici. Un vehicul îi intră în câmpul vizual, venind din stânga. Matahala de lângă el întinse mâna și îi atinse cotul. Gesticulă spre SUV și mormăi ceva în stilul caracteristic al rușilor.

Sayyed era convins că simțise miros de vodcă în respirația omului atunci când, ceva mai devreme, îl întâmpinase la poartă.

Asta era o altă caracteristică oribilă a rușilor: toți beau prea mult. Sayyed nu era tipul de musulman care să se dea mare, să le spună oamenilor ce să facă și să nu facă. Și el se bucura de câte un pahar de vin, din când în când, dar niciodată în exces. În seara asta îl vor pune să bea. Știa asta. Nu voia să bea, așa cum nu voia nici să iasă afară, dar nu avea încotro. Fusese convocat, iar șefii lui de pe Damasc îl oferiseră imediat pe tavă. Scârbit, își ridică gulerul paltonului negru și păși în noaptea moscovită.

Crivățul îi mușcă imediat urechile și obrajii. Ochii i se umplură de lacrimi, iar părul din nas i se transformă în țurțuri în mai puțin de o secundă. Deschise puțin gura pentru a inspira, dar dinții îl dureau de la temperaturile sub zero grade, așa că își băgă capul în piept și își târâi picioarele până la mașină. Învățase asta la vizita precedentă. Nu alergi niciodată în Moscova, cu atât mai puțin iarna. Indiferent cât de frig e. Îți târâi picioarele într-o mișcare hibridă, jumătate mers, jumătate patinat.

Abia când ajunse pe bancheta din spate a mașinii își dădu seama că se află într-un Range Rover nou-nouț. Aparent, capitalismul fusese foarte generos cu SVR-ul, progenitura monstruoasă a KGB-ului. Omul care îl așteptase la poartă îi aruncă servieta în spate și se așeză grăbit pe scaunul pasagerului.

— Să înțeleg că nu vă place frigul? întrebă o voce într-o engleză cu accent, dar decentă.

Sayyed avea capul atât de îngropat în guler că nici nu-l remarcase pe bărbatul care stătea lângă el.

— Cum puteți să trăiți aici, oameni buni?

Omul zâmbi, scoase un portțigaret lucios și îi oferi o țigară oaspetelui său. Sayyed întinse imediat mâna. Orice i-ar fi dat o urmă de căldură era binevenit. După ce trase câteva fumuri lungi și se opri din tremurat, sirianul se lăsă pe spate și spuse:

— Nu cred că ne-am mai întâlnit până acum.

— Așa e. Sunt Nikolai Shvets.

Sayyed întinse mâna.

— Eu sunt Assef.

— Știu, zâmbi omul, care arăta ca un băiețandru.

— Să înțeleg că lucrezi pentru Mikhail?

— Da. Domnul director adjunct e o persoană foarte ocupată. Ni se va alătura și el mai târziu.

Sayyed încuviință. Mikhail Ivanov, directorul adjunct al Directoratului S, nu era un om pe care să-și dorească să-l vadă prea des. Sayyed făcuse tot posibilul să evite călătoria, iar când acest lucru devenise imposibil, să o amâne cât mai mult. Dar cu două zile în urmă, Ivanov îi sunase șeful la Directoratul General de Securitate din Damasc, și îi spusese Generalului Hammoud că o va lua ca pe o insultă personală dacă Assef Sayyed nu se va prezenta la Moscova până la finalul săptămânii. Generalul nu fu deloc încântat de telefon și se asigură că Sayyed înțelege exact miza.

— Domnul director este nerăbdător să vă vadă. Numai despre asta vorbește.

Sayyed nu era deloc fericit să-l revadă pe bătrânul păianjen, așa că spuse:

— Păcat că nu ați venit la Damasc. E foarte frumos acolo în perioada asta a anului.

— Îmi imaginez, spuse omul întorcând capul pentru a se uita în spate. Sângele mediteranean e prea subțire pentru iernile noastre moscovite.

Tipul continuă conversația, pe măsură ce mașina înainta pe centura metropolei. Sayyed nu se obosi să privească pe geam, chiar dacă, de regulă, era întotdeauna în alertă. Dar în icebergul ăsta de oraș nici nu mai conta. Luminile străzii și farurile mașinilor erau amplificate de zăpada imaculată, orbindu-l ori de câte ori încerca să se orienteze. Orașul ăsta era de-a dreptul mizerabil. Nu-i de mirare că până și comunismul se prăbușise. Cum ar fi putut orice formă de guvernare să reușească, în condițiile în care toată lumea era în depresie?

În cele din urmă, mașina opri în fața unui hotel din inima orașului vechi. Un portar masiv deschise ușa cu forță, pentru a face față viscolului. Avea o căciulă de blană imensă, care-i acoperea tot capul, și un palton roșu de lână cu două rânduri de nasturi strălucitori. Sayyed simți un val de aer înghețat luându-l cu asalt. Cu portarul alături, își târâi picioarele până la intrarea în hotel fără să se oprească. Aerul rece vâjâia prin ușa rotativă și Sayyed voia să se îndepărteze de ea cât mai repede. Intrând în foaier, se trezi atras de căldura unui șemineu aflat în partea opusă. Zâmbi și se grăbi într-acolo, fără să-și dea seama că interiorul era, de fapt, călduros.

— Ce părere aveți?

Sayyed se așeză în fața flăcărilor, încercând să se încălzească. Aruncă o privire spațiului opulent și dădu din cap. Era mult mai elegant decât mizeria în care fusese cazat ultima oară.

— Foarte frumos.

— Tocmai s-a redeschis. E Hotelul Baltschug. Foarte vechi. Istoric. Foarte scump.

Shvets nu menționă faptul că șeful lui era unul dintre acționari. Și nu doar aici, ci la o mulțime de proprietăți din Moscova. Cele frumoase. Un grup de oameni de afaceri ruși, austrieci și elvețieni cumpăraseră hotelul imediat după căderea comunismului și încercaseră să-l renoveze. După un an de chin și nenumărate încercări de a obține autorizațiile necesare, de a ține în frâu hoția autorităților și muncitorii care nu se prezentau la lucru, unul dintre ruși se dusese în audiență la Ivanov pentru a-i cere ajutorul. Problemele dispăruseră peste noapte, în schimbul unui procent de 10% din acțiuni.

Sayyed nu voia să plece de lângă foc, dar trebuia să se pregătească pentru cină. În final fu convins să se mute, atunci când îl informară că în camera lui sunt două șeminee aprinse care îl așteaptă. Apartamentul era la fel de frumos ca și foaierul, cu stucatură și picturi pe tavan, tapiserii bogate pe pereți și o vedere superbă asupra Kremlinului și Pieței Roșii. Era un apartament potrivit pentru un pașă.

Și în acel moment îl lovi o revelație. Ivanov era un nenorocit care nu dădea nimic fără să aștepte ceva la schimb. Și având în vedere camera, probabil că așteptările erau mari. Sayyed făcu un duș fierbinte, întrebându-se ce voia oare rusul de la el. În ultima vreme auzise o grămadă de zvonuri cum că SVR-ul ar fi și mai rău decât KGB-ul. Că odată ce-și înfigeau colții în tine, deveneai sclavul lor pentru tot restul vieții. Dintr-odată i se făcu dor de ruinele bombardate ale Beirutului. Acolo era un leu. Aici ar fi putut sfârși pe masa de prânz a cuiva.

Capitolul 29

Sayyed nu avea decât un singur costum. Era negru, de lână, păstrat doar pentru ocaziile speciale. În seara aceasta se îmbrăcase cu el nu doar pentru că era cel mai călduros lucru pe care îl avea, ci și pentru că Ivanov era un tip pentru care aparențele contau foarte mult. Le ținea predici oamenilor săi despre cum să se îngrijească și era cunoscut pentru faptul că își dădea afară angajații care se îngrășau și femeile care purtau prea mult sau prea puțin machiaj. Sayyed își tunsese cu atenție barba și își pieptănase părul negru pe spate. Costumul, cămașa și cravata îl ajutau să mascheze cele câteva kilograme în plus, adăugate în jurul taliei în ultimii doi ani.

Coborî în foaier și se îndreptă spre restaurant, remarcându-i imediat pe agenții de securitate din anturajul lui Ivanov. Patru erau în hol, unul în fața intrării, unul la lifturi, iar doi se învârteau prin fața ușii de intrare în restaurant. Un Shvets zâmbitor îi apăru brusc în față din spatele unei plante ornamentale. În colțul gurii îi atârna o țigară aprinsă. Sayyed fusese atât de orbit de frig mai devreme, că nu apucase să remarce cât de bine arăta Nikolai. Era un bărbat extrem de frumos, ca un star de cinema. Nu avea nimic din asprimea obișnuită a lacheilor ruși care lucrau, de regulă, pentru serviciile de securitate. Avea pielea albă, ochii verzi-albaștri și părul castaniu deschis, care probabil s-ar fi transformat în blond dacă ar fi locuit într-un climat mai blând.

— Camera e frumoasă?… Vă place? întrebă Shvets.

— Foarte mult.

Rusul își scoase portțigaretul și îl deschise, oferindu-i o țigară. Sayyed o luă, împreună cu bricheta.

— Directorul Ivanov vă așteaptă la masă. Sper că vă e foame.

— Da, foarte tare.

— De la vreme, frigul crește pofta de mâncare. Urmați-mă.

Restaurantul era decorat în nuanțe bogate de roșu catifelat și sclipiri aurii. Tipic rusesc. Opulent, greoi și disperat să impresioneze. Monstrul ăsta nu înțelegea ideea de clasă și rafinament. Sayyed nu era vreun snob, dar era mândru de originile sale. Imperiul Otoman condusese lumea timp de șase sute de ani. Iar brutele astea reușiseră să transforme, în câțiva ani, o mare putere mondială într-un stat mafiot.

Un nor de fum gri-albăstrui învăluia restaurantul. Toate mesele erau ocupate. Cele câteva sute de persoane care populau încăperea se aflau, în mod evident, în diferite stadii de ebrietate. Pentru prima dată, Sayyed realiză că rușii sunt oamenii zgomotoși. În special atunci când râd. Nu

recunoștea nicio față, dar bănuia că toți sunt persoane importante. Acesta era stilul rusesc. Chiar și pe vremea așa-zisei domnii a clasei muncitoare, elita avusese o viață opulentă, separată de cea a oamenilor de rând, bucurându-se de privilegii la care nu aveau acces decât cei aleși.

Două matahale încadrau intrarea unui separeu din colțul îndepărtat. Draperiile de catifea roșie erau deschise și fixate în lateral cu ciucuri aurii. Sayyed îl văzu pe Ivanov așezat între două frumuseți adolescentine. Omul avea aproape 60 de ani, dar nu dădea niciun semn de maturizare. Era un consumator înnăscut, tot ce-l interesa îi era furnizat, într-un fel sau altul, pe tavă. Dintr-un anumit punct de vedere era omul perfect pentru a conduce serviciile secrete… câtă vreme interesele statului se aliniau intereselor sale.

Sayyed fusese informat că puterea și influența lui Ivanov crescuseră semnificativ în ultimii ani. Pe vremea Politburo, Biroul Politic al Partidului Comunist, piața neagră fusese tolerată dar niciodată recunoscută oficial. În clipa în care economia centralizată dispăruse și guvernul începuse implementarea pseudocapitalismului rusesc, cei mai bine plasați pentru a pune mâna pe fosta avere a statului erau oamenii KGB-ului. Aveau arme, aveau putere și știau exact cum să distrugă, să șantajeze sau să însceneze orice oricui nu-i primea la chiolhan. Iar Ivanov avea un apetit insațiabil.

Rusul îl văzu pe Sayyed apropiindu-se și îl strigă. Încercă să se ridice dar era blocat între cele două fete, așa că renunță și se trânti la loc.

— Assef, mă bucur să te văd.

Ivanov întinse o mână imensă, cu inele masive pe degetul arătător și degetul mic.

— Și eu, Mikhail, minți Sayyed întinzându-se peste masă pentru a-i da mâna.

— Dacă m-ai fi refuzat încă o dată mi-aș fi trimis oamenii după tine, spuse Ivanov zâmbind larg.

Sayyed zâmbi și el și încercă să intre în atmosferă. Comentariul era, fără îndoială, menit a-i reaminti care e miza. Și a-l face să răspundă prezent la viitoarele apeluri ale lui Ivanov. Sayyed oftă. Își dorea atât de mult ca seara asta să se termine. Dar era abia la început.

Ivanov comandă o sticlă scumpă de Bordeaux și îl prezentă pe Sayyed fetelor. Blonda se numea Alisa, iar roșcata Svetlana. Roșcata deveni imediat interesată de spionul din Siria. Așa îl prezentase Ivanov, drept spion. Poate că pentru ruși suna interesant, dar pentru Sayyed era o insultă, una dintre numeroasele pe care va fi probabil nevoit să le îndure de-a lungul serii.

Ivanov comandă și mai mult vin, împreună cu o sumedenie de platouri cu mâncare. Până să ajungă la felul principal, Sayyed era deja sătul. Ivanov păstră conversația frugală, departe de orice subiect serios, în timp ce

Svetlana își tot apropia mâinile de prohabul lui Sayyed. Sirianul nu-și făcea iluzii în privința interesului ei. Știa că e un bărbat destul de arătos, dar nu suficient de arătos pentru a seduce un model de 20 de ani. Sayyed se întrebă dacă fata va fi bătută după ce o va refuza.

La finalul mesei, după ce ospătarii strânseră toate platourile goale, Ivanov îi făcu semn Alisei să iasă din separeu și îi ordonă Svetlanei să o urmeze. Le spuse celor două fete să meargă la bar și să comande desert. Când fetele se ridicară, acesta le plesni peste fund. Fetele întoarseră capul, una cu o privire seducătoare, cealaltă cu o îmbufnare teatrală. Ivanov râse și le privi cum înaintează, de mână, spre bar, după care se întoarse spre Sayyed cu o privire serioasă. Șopti ceva la urechea gărzii de corp din apropiere, apoi se trânti pe scaun și se trase aproape de Sayyed. Draperiile fură închise și cei doi se treziră singuri în intimitatea separeului.

— M-ai cam evitat, începu Ivanov cu un zâmbet viclean și o sclipire malefică în ochi.

— Nu-mi place să călătoresc, iar frigul e ceva cu care organismul meu nu e obișnuit. Nu am vrut să te supăr, răspunse Sayyed încercând să-l calmeze.

— Ah… știu la ce te referi. Și mie Damascul vara mi se pare de nesuportat. Dar nu-i nimic, nu m-am supărat, continuă Ivanov apropiindu-se și mai mult de Sayyed. Doar că mi-aș fi dorit să ne vedem mai devreme. Avem multe lucruri importante de discutat.

— Da, știu, spuse Sayyed încercând să fie agreabil.

Ivanov luă o gură de vin și întrebă:

— De cât timp ne cunoaștem noi?

— De mult, răspunse sirianul, uitându-se în propriul pahar. De 12 ani, cred.

— Treisprezece, mai exact. Și i-am desființat pe americani ca nimeni alții, spuse Ivanov ridicându-și pumnul strâns. De câte ori au încercat să-și bage nasul în treburile noastre i-am alungat ca pe niște câini speriați.

— E adevărat, încuviință Sayyed fără să menționeze numeroasele ocazii în care și rușii își băgaseră botul în treburile lui.

— Iar acum au revenit.

Sayyed încă privea vinul scump franțuzesc din pahar, evitând privirea intensă a lui Ivanov, ațintită asupra sa.

— Nu chiar, ridică el din umeri.

— Eu am auzit altceva.

— Ce ai auzit?

— Am auzit că ați capturat unul dintre agenții sub acoperire ai americanilor.

În capul lui Sayyed, gândurile năvăliră furioase. Fără îndoială, idioții din Damasc fuseseră cei care-i dăduseră informația rusului. Dumnezeule, era oare cineva, în guvernul său, capabil să păstreze un secret? Înțelegând că e prins în capcană, sirianul încuviință:

— Am prins unul care încerca să miroase ceva pe acolo. Nu știm încă dacă e vreun tip important sau nu.

Ivanov zâmbi:

— Eu cred că ești prea modest.

Sayyed nu știa ce să spună, așa că luă o înghițitură de vin.

— Mi s-a spus că omul lucrează pentru Directoratul de Operațiuni. Că înainte a fost staționat în Berlin și Moscova.

Cineva din Damasc chiar că avea o gură mare.

— După cum știi din experiență, oamenii ăștia sunt antrenați să mintă. Nu pot spune cu certitudine dacă afirmațiile sale sunt adevărate sau nu.

— Da, dar de obicei încearcă să-și subestimeze importanța, nu să o supraestimeze.

Era adevărat.

— Important e că i-am îngenuncheat din nou și, după cum știi, americanii nu au stomac pentru așa ceva.

Ivanov îi aruncă o privire suspicioasă.

— Nu sunt chiar așa sigur, mai ales zilele astea.

Sayyed era.

— Nu are rost să te îngrijorezi, e un pește prea mic pentru tine.

— S-ar putea să fie un pește mai mare decât crezi, spuse Ivanov gânditor.

— De ce? Ai auzit ceva?

— Tot felul de lucruri… zvonuri, nimic concret. Dar fac meseria asta de suficient timp ca să-mi dau seama când se împute treaba.

— Ce zvonuri?

— Hamdi Sharif.

Sayyed se gândi o clipă la traficantul mort.

— Da. Îl cunoșteam bine.

— Cine crezi că l-a ucis?

Sayyed auzise două variante.

— Cel mai probabil Mossadul, dar am auzit și altceva.

— Ce?

Sayyed știa că Ivanov o va lua ca pe un compliment, așa că repetă zvonul fără teamă:

— Că fura de la tine și tu ai dat ordin să fie ucis.

Ivanov îl fixă cu privirea fără să clipească, dar nu răspunse.

— Dacă e adevărat, continuă Sayyed precipitat, ai avut tot dreptul să o faci.

Ivanov scutură din cap gânditor.

— Dacă m-ar fi furat aş fi aflat şi l-aş fi ucis. Dar nu mă fura.

— Înseamnă că au fost evreii.

— Nu… nu cred.

— Atunci cine?

Ivanov rămase tăcut pentru un moment. În cele din urmă spuse:

— Aş vrea să vorbesc şi eu cu şobolanul de american pe care-l ţii în beciul din Beirut.

Sayyed nu spusese nimănui din Damasc unde îl ţine pe agentul CIA, ceea ce însemna că Ivanov îşi obţinuse informaţia de la unul dintre aşa-zişii săi aliaţi. Sau pur şi simplu ghicise adevărul. Oricare ar fi fost scenariul corect, concluzia era că trebuia să-l mute de urgenţă pe american.

— Eşti mai mult decât binevenit să vorbeşti cu el. Ştii bine că eşti întotdeauna binevenit la Beirut.

Ivanov începu să nege din cap de cum auzi numele Beirut.

— Nu pot. Se întâmplă prea multe lucruri acum în Moscova. Lucruri care necesită atenţia şi prezenţa mea.

— Deci crezi că americanii vor să intre din nou în joc? întrebă Sayyed, încercând să schimbe subiectul.

— Nu cred, ştiu!

— Cum aşa? îl privi Sayyed sceptic.

— Pentru că Thomas Stansfield a ajuns, în sfârşit, să conducă activităţile clandestine ale agenţiei.

— Şi crezi că un om e capabil să întoarcă situaţia în favoarea lor? Nu, americanii n-au sânge în ei să intre din nou în Beirut. Omul pe care l-am capturat…

Ivanov lovi brusc cu pumnul în masă, întrerupându-l.

— Să-ţi spun ceva despre Thomas Stansfield. A trebuit să mă răfuiesc cu el în tinereţe, la începutul carierei mele. Omul gândeşte pe mai multe planuri decât suntem noi doi în stare să înţelegem. E un maestru al înşelăciunii. Te face să alergi în jurul cozii ca un câine turbat, spuse Ivanov rotindu-şi degetul în jurul paharului cu vin, din ce în ce mai repede. Te face să devii obsedat de trădătorii din tabăra ta, până uiţi să-ţi faci treaba. Vezi umbre peste tot şi devii complet defensiv. Şi asta e doar o faţetă a tipului. Mai e şi alta, în care e mai mult rus decât american.

Sayyed nu avea nicio idee la ce se referă.

— Mai mult rus decât american?…

— E ultimul dintr-o specie rară de americani care știau cum să fie la fel de murdari ca cel mai murdar inamic. Nu te lăsa păcălit de aerul lui de bunic. Omul e bătăuș de stradă, cu o pereche mare de boașe rusești.

Sayyed nu înțelegea de ce boașele moșului erau rusești, dar dincolo de asta, era convins că Ivanov exagerează.

— Americanii nu au mai mișcat în front de ani de zile, pufni el.

— Știu, pentru că Agenția era blocată și Stansfield nu avea puterea. Dar acum e șeful serviciului clandestin și îți spun că-și va băga nasul în treburile noastre. Nu putem lăsa să se întâmple asta. Crede-mă, dacă prinde un deget, s-a terminat. O să ne trezim într-o luptă pe viață și pe moarte.

Sayyed tot nu era convins.

Ivanov se aplecă în față și îi luă mâna.

— Te mai întreb o dată. O singură dată. Mi-l dai pe american să aflu ce știe? Sunt conștient că și prietenii tăi iranieni îl vor, dar mă voi asigura că vei fi răsplătit cum se cuvine.

De asta nu voia Sayyed să vină în orașul ăsta înghețat și fără niciun Dumnezeu. Nu-i ieșea nimic la afacerea asta, unde mai pui că încă nu terminase cu agentul John Cummins. Din păcate, nu avea cale de ieșire. Dacă nu se conforma dorințelor lui Ivanov nu ar fi ieșit din țară întreg. Oftând cu inima grea, îi spuse rusului că americanul îi aparține.

Capitolul 30

HAMBURG, GERMANIA

Operațiunea Hamburg era importantă din mai multe motive, unul dintre ele fiind acela că anumite persoane ciuliseră urechile interesate. Un singur asasinat putea fi considerat un accident sau un impuls de moment. Dar două asasinate în tot atâtea săptămâni, ambele cu victime în profesii similare, erau greu de digerat de către oamenii a căror meserie era aceea de a fi paranoici. Al doilea motiv pentru care operațiunea era importantă? Acela că îi demonstră lui Rapp că Stan Hurley era într-adevăr foarte priceput la ceea ce făcea.

Hurley le dăduse cinci zile să-și pună treburile în ordine. Urmau să plece la drum și să stea departe de State timp de câteva luni. Bătrânul ofițer operativ îi anunțase cu o sclipire jucăușă în ochi:

— Am fost daţi afară din birou de către management. Şefii nu vor să ne mai vadă în Washington, până când nu vom avea ceva rezultate palpabile de arătat, în compensaţie pentru toţi banii investiţi în fundul vostru prăpădit.

Mitch nu primise toate detaliile, dar avea impresia că cineva din Langley era supărat de ceva. Atitudinea lui Hurley se schimbase semnificativ încă dinainte de a pleca din State. Ideea de a se întoarce pe teren, în mijlocul acţiunii, îl transformase pe Hurley. De data aceasta, Rapp şi Richards urmau să facă echipă. Ambii ajunseră la Hamburg în aceeaşi după-amiază, dar cu zboruri diferite. Rapp sosi al doilea şi îl văzu pe Richards aşteptându-l la sosiri. Mitch avea un paşaport american pe care îl înmână unui ofiţer distins, în vârstă, care începu să-l răsfoiască cu eficienţă germană. Rucsacul, blugii şi haina veche trebuie să-i fi spus omului că Rapp nu venise în scop de afaceri, pentru că nici nu se mai obosi să-l întrebe. Aplică ştampilele potrivite şi împinse paşaportul înapoi. Fără să-l privească şi fără să-l întrebe ceva. Rapp zâmbi în sinea lui. Ce bine ar fi dacă toată operaţiunea s-ar desfăşura la fel de simplu.

Cei doi tineri îşi strânseră mâna şi se îndreptară spre staţia de taxiuri, de unde luară o maşină spre faleză sau Landungsbrücken, cum îi spuneau localnicii. Un imens vas de croazieră tocmai intra în port. Turiştii se adunaseră pe faleză, holbându-se la nava masivă care părea total nelalocul ei printre clădirile vechi de cărămidă. Dar Rapp şi Richards nu-şi pierdură timpul holbându-se. Ei erau deja pe drum spre cartierul de depozite, acolo unde Hurley îi aştepta.

La un moment dat trecură pe lângă o prostituată care făcea trotuarul. Richards se întoarse spre Mitch şi spuse:

— Nu ăsta e locul unde s-au lansat băieţii de la Beatles?

Rapp zâmbi uşor. Îi plăcea Richards. Avea un umor de om normal. Se aflau în Hamburg să omoare pe cineva şi Richards voia să vorbească despre Beatles.

— N-am auzit niciodată de asta, spuse Rapp.

— Mda, sunt sigur că aici au început. Au cântat două luni într-un club de striptease sau ceva de genul ăsta.

Rapp nu spuse nimic.

— Mi-ar plăcea să-l văd, dacă tot suntem aici, continuă Richards.

Rapp îi aruncă o privire lungă, după care nu se putu abţine şi începu să râdă.

— Ce e? întrebă Richards.

Mitch îşi coborî vocea şi spuse:

— Suntem aici să asasinăm pe cineva şi tu vrei să dăm o raită prin clubul în care a cântat Beatles acum 30 de ani?

— Ce e rău în asta? Dacă facem ce facem ca să câștigăm un ban cinstit nu înseamnă că nu ne putem purta ca niște oameni normali…

— Ai și tu dreptate, încuviință Rapp, care nu avea nicio problemă în a face tranziția între cele două lumi. De-abia aștept să-i văd fața lui Stan când o să-i propui să mergem în club.

— Ha… ai să vezi! Dacă implică alcool și fete dezbrăcate pariez că va fi de acord.

— Sunt sigur că ai dreptate.

Apartamentul era amplasat într-unul dintre depozitele vechi de o sută de ani aflate pe faleză, transformate acum în ansambluri rezidențiale. Era umed și rece. Cam ca la Londra. Hurley îi informă că cele mai multe apartamente erau încă goale, așteptându-și cumpărătorii. Cel pe care-l foloseau ei aparținea unei companii americane care-l achiziționase ca apartament executiv. Lui Rapp nu prea îi păsa de altceva în afară de țintă, dar Richards era mai curios din fire. Încercă să afle cărei companii americane îi aparținea și dacă aceasta era condusă de un fost angajat al Agenției. Hurley îi răspunse că, dacă informațiile îi erau necesare în desfășurarea operațiunii, i le va da.

— Altfel… nu te mai gândi la asta.

Rapp și Hurley nu făcuseră încă pace, mai degrabă un fel de armistițiu. După întâlnirea cu George, sau cum l-o fi chemând pe bătrân, Rapp, Richards și Hurley plecaseră înapoi la Lacul Anna pentru a începe pregătirea operațiunii Hamburg. Hurley încă se mai uita la Rapp ca și cum ar fi fost retardat, dar măcar o lăsase mai moale cu țipetele și înjurăturile. Rapp o luase ca pe un semn de retragere.

După cinci zile, Hurley îl băgase într-o discuție privată.

— Te-ai mai gândit la ultima operațiune?

— Vrei să spui Istanbul?

— La câte operațiuni ai mai participat? îl întrebase Hurley sarcastic.

— Scuze… Mda… m-am gândit.

— Și ai face ceva diferit?

Rapp se uită în pământ.

— Nu înțeleg la ce te referi.

— La faptul că ai acționat de capul tău, fără să ne spui. Știi asta. O parte din treaba mea este să mă asigur că devii din ce în ce mai bun. Când te uiți în spate, la ceea ce s-a întâmplat în dimineața aceea în parc… odată ce ai decis să-l omori, e ceva ce ai face diferit?

— Nu știu, răspunse Rapp cu sinceritate. Totul s-a întâmplat foarte repede.

Hurley încuviință, fusese și el în situația asta.

— Puștiule, asta e și bine și rău. Poate să însemne că ești foarte talentat, că ai gheață în vene sau un rahat de genul ăsta. Sau… poate să însemne că ai avut noroc. Doar timpul va decide. Dar e ceva ce sare în ochi ca fiind destul de stupid.

— Ce? întrebă Rapp, brusc atent.

— Am citit raportul poliției.

Rapp fu surprins, deși își dădu seama că n-ar fi trebuit.

— Glonțul din inimă… a fost tras de aproape. Foarte aproape. Raportul spunea clar: țeava armei a fost în contact direct cu haina lui Sharif.

Rapp încuviință. Fusese acolo, își amintea foarte bine.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că am vrut să-l omor.

— Puștiule, te-am văzut la poligon. Nu ești la fel de bun ca mine, dar ești bunicel. Și devii din ce în ce mai bun. Nu crezi că ai fi putut să-i faci felul de la să zicem, trei metri depărtare?

Rapp nu răspunse.

— De ce te-ai așezat pe bancă alături de el?

— Nu știu.

— Prostii, zâmbi Hurley. Ai permis situației să devină personală, nu-i așa?

Rapp se gândi o clipă la dimineața aceea. Nu trecuse nicio săptămână, așa că sentimentul îi reveni cu intensitate. Hotărâse să se așeze lângă Sharif pentru a-l putea privi în ochi.

— Mda… cred că ai dreptate, încuviință el încet.

Hurley își încleștă maxilarul în timp ce procesa mărturisirea.

— N-o să te mint, n-o să pretind că n-au fost momente… momente în care nu m-am bucurat să trimit nenorociți din ăștia în ceruri… dar trebuie să ai grijă. Să alegi contextul cu atenție. Niciodată în public, așa cum ai făcut-o tu. Ar fi putut să aibă o armă, cineva ar fi putut să te vadă alături de el… o mulțime de lucruri ar fi putut să meargă prost.

— Știu.

— Nu uita, în public, secretul e să te porți natural. De aceea ți-am arătat tehnica aceea cu tocul de umăr. De aceea am exersat-o. Ridici mâna, te uiți la ceas și nimeni nu observă. Ești doar un tip care se uită la ceas. Te așezi pe bancă atât de aproape de el și cineva s-ar putea să observe. Să se uite de două ori. Și, cât ai clipi, te trezești cu poliția pe cap. Crede-mă, am trecut prin asta, continuă Hurley fixându-l cu privirea.

— Ce vrei să spui?

— Ai fost vreodată la Veneția?

— Îhm.

— Canalele, spuse Hurley făcând o mișcare cu mâinile ca și cum ar fi plonjat în apă.

— Te-ai aruncat într-un canal? se strâmbă Rapp, amintindu-și de mirosul putred al acestora.

— Cu 30 de ani în urmă. Acum sunt mult mai curate, zâmbi Hurley.

Fostul depozit era placat cu cărămidă aparentă și avea grinzi de rezistență din lemn, prinse una de cealaltă cu console metalice și nituri supradimensionate. Podeaua era de dușumea, probabil din lemn de brad, vopsită într-o culoare deschisă pentru a adăuga puțină lumină cărămizilor vișinii. Mobilierul era minimalist. Nuanțe de gri și albastru. Lemn și schelet de metal. Linii lungi și subțiri, tapițerii ușor de curățat. Totul mirosea a eficiență de burlac. Apartamentul era pe colț și avea două balcoane: unul la dormitorul principal, celălalt la sufragerie. Exista și un al doilea dormitor și un spațiu deschis cu un birou și o canapea extensibilă. Când cei doi au ajuns, Hurley avea totul pregătit.

Masa din sufragerie era acoperită cu un cearșaf. Hurley îl dădu deoparte cu atenție, pentru a dezvălui informațiile adunate în cele trei zile. Ținta era un bancher pe nume Hans Dorfman. Arăta destul de inocent, dar pentru Rapp toți bancherii arătau la fel. Problema lui Dorfman, după cum le spusese Hurley, era că hotărâse să intre în pat cu cine nu trebuia.

— Vă întrebați probabil de ce un tip educat, creștin, ar decide să ajute o gașcă de demenți islamiști să împrăștie teroare?

— Cam așa ceva, spuse Rapp, uitându-se în jos la fotografia alb-negru a bancherului de 63 de ani.

— Ei bine, oficial nu e treaba voastră. Când primim un ordin nu e treaba noastră să-l punem sub semnul întrebării… corect?

Rapp și Richards încuviințară lipsiți de convingere.

— Greșit! spuse Hurley. Indiferent de ce vi se spune, trebuie să știți că Agenția poate să dea cu mucii-n fasole rău de tot. Dincolo de asta, veți da inevitabil de câte un deștept care habar nu are cum merg lucrurile în lumea reală. Când primiți un ordin de asasinat, ar fi bine să-l puneți întotdeauna sub semnul întrebării și să fiți foarte atenți. În meseria noastră nu există victime colaterale. Femeile și copiii sunt de neatins.

Rapp auzise asta de nenumărate ori, din gura lui Hurley și a celorlalți instructori.

— Dar oamenii greșesc.

— Așa e, și cu cât e mai dificilă misiunea, cu atât mai mari sunt șansele de a o da în bară. Dar dacă vreți să treceți de prima zi cu sufletul intact, sfatul meu este următorul: puneți ordinele sub semnul întrebării. Nu sunteți soldați, nu sunteți orbi, nu sunteți roboți.

Richards se uita încă la fotografia bancherului.

— Stan, vrei să spui că tipul ăsta e nevinovat?

— Ăsta? flutură Hurley din mână. Nici vorbă! Rahatul ăsta de nazist e vinovat ca dracu'. Ca s-o spun pe cea dreaptă, nenorociții de genul ăsta mă calcă pe nervi mai mult decât ăia care trag în mine. Puță bleagă ăsta trăiește într-o casă de vis, are două luni de vacanță pe an și doarme ca un prunc în fiecare noapte. În capul lui nu e mare scofală că-i ajută pe teroriști să-și plimbe banii de colo-colo. Nu, scutură el din cap, ăsta e unul dintre cazurile când mă voi bucura să apăs pe trăgaci.

Capitolul 31

Hurley le explică procesul: acesta implica nu neapărat găsirea celei mai bune soluții, ci mai degrabă eliminarea celor mai riscante. Asta dacă aveai timpul necesar pentru a trece în revistă alternativele. După două zile de lucru, Hurley luă o decizie: duminică seara era momentul perfect pentru desfășurarea operațiunii și aceasta va avea loc în casa bancherului. Proprietatea era localizată la 35 de minute de Hamburg, pe un teren împădurit de aproximativ 4 000 mp. Rapp era convins că Hurley hotărâse de la bun început ziua și ora, dar își dorise opoziție. Voia ca Rapp și Richards să-i distrugă planul, să vină cu contraargumente, pentru a se asigura că e într-adevăr cea mai bună opțiune. Și timp de două zile, cei doi făcură exact asta.

Pentru Mitch, una dintre cele mai revelatoare discuții avusese loc în clipa în care îl întrebase pe Hurley „Și care-i treaba cu câinii?”

— Câinii, răspunsese Hurley cu un zâmbet drăcesc, sunt o sabie cu două tăișuri. Uite, să luăm de pildă nenorocitul ăsta, arătă el spre poza lui Dorfman, pe care desenase cu markerul o mustață hitleristă. E un nemernic nazist, am văzut mulți din ăștia la viața mea. Vrea ordine deplină în viață, așa că își ia doi pudeli… de ce? continuă el uitându-se la Rapp și Richards.

— Pentru că nu năpârlesc, răspunse Richards.

— Exact. Hans e obsedat de curățenie. Vrea să fie totul perfect… se trezește la aceeași oră de luni până vineri, iar sâmbătă și duminică își permite o oră în plus sub plapumă. Se crede prea deștept pentru religia în care l-au crescut părinții, așa că duminică, în loc să meargă la biserică, citește două sau trei ziare, se uită peste bilanțurile contabile sau ce-o face un bancher neamț, își scoate câinii la plimbare pe malul apei și se întoarce

pentru somnicul de prânz. Mănâncă o friptură cu piure și fasole verde, scoate din nou câinii la plimbare la ora 10:00 seara și apoi stingerea.

Richards aruncă o privire raportului de filaj.

— De unde știi toate lucrurile astea? Nu văd nimic pe raport.

Hurley zâmbi.

— Nu e primul meu bancher.

Rapp puse această informație deoparte și îl întrebă:

— Și care-i treaba cu câinii?

— Ah, da. Câinii. Câinii sunt cheia. Trebuie scoși afară de patru ori pe zi. În fiecare dimineață la 7:00 fix, de două ori în timpul zilei, apoi încă o dată seara, înainte de culcare. Ce trebuie să facă de fiecare dată când îi scoate afară?

— Să închidă alarma, răspunse Rapp.

— Corect. Ați văzut voi vreo alarmă la Lacul Anna?

— Nu.

— Asta pentru că alarmele te lenevesc. M-ați văzut voi vreodată închizându-mi câinii?

— Nu.

— Cu ce te ajută un câine închis în cușcă?

— Dacă e câine de pază… cu nimic.

— Exact, spuse Hurley uitându-se la Mitch. Pun pariu că pot să-ți ghicesc următoarea întrebare. Crezi că ar trebui să-i facem felul în timp ce-și plimbă câinii?

— Mi-a trecut prin minte.

— Eu unul prefer să evit asta. Din trei motive. Primul: e greu să controlezi lucrurile în public. Nu zic că nu se poate. S-ar putea să avem noroc și să nu dăm peste martori, așa cum ți s-a întâmplat ție în Istanbul, dar nu există garanții. Însă motivele doi și trei sunt cele care contează cel mai mult. Trebuie să vorbesc cu el și un loc public nu e cel mai bun spațiu pentru conversația pe care intenționez să o am.

— De ce? întrebară cei doi la unison.

— Vă spun mai târziu.

— Și cel de-al treilea motiv? întrebă Rapp.

— Nimeni nu trebuie să știe de moartea lui până luni dimineață la ora 9:00.

— De ce? interveni Richards.

Rapp răspunse în locul lui Hurley:

— Ne spune el mai târziu.

Sâmbătă seara, dosarul lui Dorfman fu băgat în tocătorul de hârtie și rămășițele arse. Duminică dimineața cenușa rece fu strânsă cu grijă și

băgată într-un sac de plastic pe care îl aruncară la ghena de gunoi. După care cei trei petrecură următoarele două ore igienizând cu atenție apartamentul, pentru a șterge toate urmele. Dacă vor fi nevoiți să se întoarcă o vor face, dar Hurley voia să evite asta pe cât posibil. La ora 20:00 își strânseră lucrurile într-o geantă, o aruncară în portbagajul Mercedesului închiriat și plecară.

Rapp era șoferul, Hurley și Richards urmau să intre în casă. Mitch se gândi că asta era pedeapsa pentru Istanbul, dar ce putea să facă? Cineva trebuia să rămână la mașină. În timpul drumului, Hurley mai trecu o dată planul în revistă. La fiecare minut venea cu o nouă întrebare pentru cei doi, în general referitoare la ce-ar face dacă lucrurile nu vor merge conform planului. Traficul era aproape inexistent, așa că ajunseră la locație în doar 30 de minute.

Era o noapte întunecoasă și rece. Vântul bătea cu putere și temperatura se apropia de pragul de îngheț. Cei trei erau îmbrăcați în blugi și paltoane închise la culoare. Hurley și Richards aveau și șepci negre îndesate pe cap. În spatele casei lui Dorfman locuia o văduvă cu pisici, fără câini. La ora 21:00 verificară încă o dată stațiile de emisie-recepție și, la 21:15, Rapp luă curba intrând pe drumul șerpuit de țară. Farurile erau stinse. Mitch încetini și opri mașina la câteva sute de metri de casa văduvei. Richards și Hurley coborâră închizând cu grijă portierele și dispărură printre copaci. Rapp plecă mai departe. Un minut mai târziu intră pe strada lui Dorfman și trecu încet prin fața casei. Aceasta era amplasată în spatele copacilor, la aproximativ 20 de metri de stradă. Partea din față era întunecată, dar în spate se întrezărea o lumină difuză.

Rapp apăsă butonul de transmisie al dispozitivului Motorola securizat:

— În față totul e liber.

Hurley și Richards se strecurară cu ușurință prin grădina neîngrijită a văduvei. Nu era prima excursie a lui Hurley prin curtea femeii, dar bătrânul nu simți nevoia să le spună asta celor doi recruți. Hurley se ocupase personal de raportul de filaj al lui Dorfman, cu opt luni mai devreme. Chestia cu câinii o știa din experiență, iar treaba cu obsesia pentru ordine și curățenie a bancherului fusese o estimare probabil corectă. Afirmația cu privire la nazismul lui Dorfman și faptul că nu mai practica religia părinților să-i provenea din informațiile colectate, în definitiv Agenția îl urmărea pe bancher de doi ani.

Pentru a conduce o organizație eficientă aveai nevoie de bani. Hurley și Kennedy petrecuseră multe ore după program încercând să deseneze harta relațională a diferitelor grupări și modul în care reușeau să mute banii dintr-o parte în alta. Concluzia fusese clară: Dorfman era cheia operațiunilor financiare. În acest război dezechilibrat, în care nu puteau folosi nici măcar o

fracțiune din forța armatei americane, secretul era creativitatea. Dacă nu puteau bombarda pur și simplu taberele de antrenament ale teroriștilor din Valea Bekka, poate că exista o altă modalitate de a-i scoate din joc.

Hurley și Richards își ocupară pozițiile la 21:30, de-o parte și de alta a ușii din spate. În cazul puțin probabil în care îl rataseră pe bancher, Hurley era pregătit să taie liniile telefonice și să intre prin efracție. Aceasta nu era însă o opțiune dezirabilă, deoarece prezenta două probleme. Dacă ar fi spart ușa, sistemul de alarmă s-ar fi declanșat și asta ar fi atras, fără îndoială, atenția unuia dintre vecini. Unde mai pui că Dorfman avea un pistol, o carabină și pușcă de vânătoare. Era puțin probabil ca Dorfman să reacționeze suficient de rapid pentru a-i opri, dar lui Hurley nu-i plăcea „puțin probabilul”, prefera certitudinile.

Becul din spatele casei, amplasat deasupra ușii de la bucătărie, se aprinse la 22:01. Hurley era cel mai aproape de ușă, ghemuit într-un genunchi, iar Richards se afla imediat în spatele lui. Auzi bipăitul tastelor în clipa în care bancherul începu să dezactiveze alarma, după care ușa se deschise și cei doi câini izbucniră afară. Hurley nu se mai gândi la Richards, concentrându-se pe treaba lui. Se ridică brusc și împinse ușa cu umărul, pentru a o împiedica să se închidă, lovindu-l cu forță pe Dorfman în față.

Câinii începură să mârâie. Hurley prinse ușa cu mâna și, prin geam, îl văzu pe Dorfman paralizat de surpriză. Mârâitul se transformă în lătrat și Hurley se forță să nu se întoarcă pentru a vedea cât de aproape erau colții pudelilor de turul pantalonilor săi. Trase ușa spre el și imediat după aceea îl pocni pe Dorfman cu ea. Auzi în spate o serie de zgârieturi pe dalele verandei și apoi zgomotul armei cu aer comprimat. O împușcătură și încă una, urmate de un schelălăit și apoi tăcere. Hurley fixă cu privirea întrerupătoarele din stânga sa. Erau trei. Lovi cu amortizorul armei în perete, stingându-le pe toate trei, și alunecă rapid în interior, îndesând amortizorul în gura lui Dorfman.

Capitolul 32

Mercedesul era același model și aceeași culoare ca al lui Dorfman. Rapp scană cartierul din mers, ascultând cu o ureche vocile lui Hurley și Richards, iar cu cealaltă frecvența poliției. Germana lui era ca și inexistentă dar, așa cum subliniase Hurley, singurul lucru pe care trebuia să-l înțeleagă era adresa lui Dorfman, pentru cazul în care o mașină ar fi fost trimisă în direcția aceea. Lucru care nu se întâmplă, așa că Mitch trase Mercedesul

închiriat pe alee și îl parcă cu spatele. Raționamentul lui Hurley fusese că, dacă vreun vecin vede mașina, presupunerea automată va fi că e a lui Dorfman.

Rapp ocoli casa îndreptându-se spre curtea din spate, unde îl ajută pe Richards să care cel de-al doilea pudel în beci. O săgeată micuță ca de darts era încă înfiptă în corpul animalului care respira greu. Rapp fusese tentat să-i zică ceva lui Hurley cu două zile în urmă, atunci când acesta îi informase că vor utiliza tranchilizante pentru a elimina câinii, dar renunțase. Știa că Hurley își iubește câinii ca pe ochii din cap dar, totuși, în seara asta urmau să omoare un om. Din punct de vedere strategic, tranchilizarea nu avea niciun sens. Dura mai mult și necesita mai mult efort. Hurley înțelesese imediat la ce se gândea Rapp, dar îl informase că raportul de supraveghere spunea că cei doi pudeli latră în momentul în care sunt scoși afară. Mai ales seara. Dacă vecinii nu ar fi auzit lătratul ar fi putut intra la idei. În plus, întârzierea era minoră. Și nu era ca și cum ar fi năvălit într-un adăpost de teroriști. Era doar casa unui cuplu în vârstă, așa că Rapp își păstră opiniile pentru el însuși.

Mitch se uita acum la cei doi bătrâni. Frau Dorfman avea o legătură la ochi și un căluș în gură, era legată la mâini și la picioare și tremura de frică. Nodurile făcute de Richards la încheieturile și gleznele femeii erau sănătoase. Rapp știa câte ceva despre asta, pentru că fratele său mai mic fusese pasionat de noduri marinărești și magie. După moartea tatălui lor, Mitch considerase de datoria lui să se implice în hobby-urile lui Steven, chiar dacă nu le împărtășea.

Subsolul casei fusese transformat în cameră de recreere, cu un bar și o masă micuță de biliard. Richards se dovedise bine-crescut și o depozitase pe nemțoaica corpolentă pe covor. Mitch ochi o pătură aruncată pe spătarul unei canapele. Puse mâna pe ea și se opri. Pe peretele din spatele canapelei era o fotografie de mărimea unui poster, cu Dorfman și cei doi câini ai săi. Bancherul avea un trofeu în mână, iar câinii îl lingeau pe față. Rapp acoperi femeia cu pătura. Urma să fie o noapte lungă pentru ea și o dimineață și mai lungă, dar spre deosebire de soțul ei, femeia urma să supraviețuiască. Rapp apucă telefonul de lângă canapea și smulse cu forță firul din priză. Îl înfășură rapid în jurul receptorului și îl puse deoparte exact când Richards apăru în ușă, făcându-i semn că garajul și camera centralei sunt libere. Fuseseră instruiți să nu scoată o vorbă în prezența femeii. Rapp urcă scările până la parter, stinse lumina din subsol și închise ușa.

Conform planului, toate luminile fuseseră stinse cu excepția spotului de deasupra chiuvetei din bucătărie, așa cum era obiceiul lui Dorfman. Rapp traversă sufrageria trecând pe lângă Richards, care urma să supravegheze partea din față a casei. Ușile mari franțuzești care făceau trecerea spre birou

erau puțin crăpate. Rapp își trase masca neagră pe față și intră, închizând ușa după el. Dorfman era pe podea, în pijamalele sale albastru deschis. Șuvița care îi masca de regulă chelia era ciufulită și nasul îi sângera. Un fotoliu masiv de piele fusese mutat într-o parte și covorul rulat, pentru a dezvălui un seif mascat în podea.

Dorfman se uită la Rapp cu lacrimi în ochi. Deși nu înțelegea mai nimic, acesta realiză că idiotul care suspina la picioarele lui întreba de câini, nu de nevastă. Rapp se uită în jur și numără nu mai puțin de zece fotografii cu pudelii. Într-un colț era și o poză micuță cu nevasta și doi copii de aproximativ 15 ani. Rapp numără șapte trofee și o mulțime de diplome de la expoziții canine.

Dorfman încă bâlbâia disperat ceva despre „hunde". Mitch își ridică Beretta cu amortizor și mârâi:

— Gura!

Hurley se ghemui și începu să lovească tastele seifului din podea cu amortizorul. Din moment ce germana sa era perfectă, îi ordonă bancherului să deschidă seiful. Acesta închise ochii și scutură din cap. Cei doi schimbară câteva replici timp de 20 de secunde, dar bancherul nu cedă. Hurley își ridică privirea spre Rapp și spuse:

— Adu femeia.

Acesta scutură din cap.

Hurley se încruntă.

— Lasă-mă să încerc ceva. Ce-ai spune dacă aș lua unul dintre câini și i-aș băga un glonț în cap? spuse el întorcându-se spre Dorfman.

Privirea acestuia se încețoșă.

— Asta voi face, idiotule! Mă duc să iau un câine, continuă el scoțând din buzunar un cuțit mare de vânătoare, pe care începu să-l fluture în fața bancherului. Sau și mai bine. Îți întind pudelul la picioare, îi scot un ochi și ți-l dau să-l mănânci. Ce zici de asta?

— *Nein… nein,* spuse Dorfman înfricoșat.

— Dacă nu deschizi seiful o să încep cu un ochi, apoi limba, apoi nasul și la sfârșit urechile. Și dacă tot nu cedezi ți le bag pe toate pe gât. După care voi trece la cel de-al doilea pudel. Și dacă nici asta nu funcționează, încep să mă ocup de tine.

Dorfman închise ochii și îi strânse cât de tare putea, scuturând din cap încăpățânat.

Era clar. Să aștepte răbdători până se hotăra Dorfman să deschidă seiful nu era o opțiune viabilă. Mitch aruncă în aer cuțitul, îl prinse de mâner cu lama în jos și îl înfipse adânc în coapsa lui Dorfman. Corpul bancherului se

rigidiză brusc de durere și omul deschise gura să urle. Hurley îi înfipse imediat latul palmei în gât, sufocându-i urletul de agonie.

După zece secunde Dorfman se calmă suficient pentru a putea vorbi.

— Ultima șansă. Deschide seiful, mârâi Rapp.

Dorfman suspina acum incontrolabil, mormăind ceva și scuturând din cap.

— Bine, spuse Rapp îndreptându-se spre ușă. Facem cum vrei tu.

Se duse în subsol, aprinse lumina și se uită la cei doi câini și la femeie. Puse mâna pe cel mai apropiat pudel, îl luă ușor în brațe și se întoarse în birou. Richards îi deschise ușa. Rapp așeză câinele la picioarele stăpânului său. Vederea prețiosului său cățel în brațele maniacului care-i intrase cu forța în casă îl aduse pe Dorfman în pragul apoplexiei. Hurley îl plesni puternic peste față și gesticulă spre seif. De data aceasta bancherul nu mai scutură din cap.

Rapp își scoase cuțitul și îl aduse aproape de fața câinelui.

— Ochiul stâng sau ochiul drept? Tu alegi!

Dorfman scâncea acum ca un copil, încercând să ajungă la câine. Mitch nu era sigur că va putea face asta, dar ce altă opțiune avea? Îi aruncă o privire lui Hurley ai cărui ochi căprui, încadrați de mască, păreau să îl implore să nu facă asta. Rapp avea impresia că Hurley ar fi preferat să tortureze bancherul în locul câinelui. Mitch luă capul câinelui în brațele sale și începu să apropie încet lama cuțitului de ochiul stâng. La un centimetru de pupilă, Dorfman păru, în sfârșit, să cedeze. Se aruncă pur și simplu asupra seifului și începu să tasteze codul. Rapp așteptă până când ușa se deschise și abia apoi eliberă câinele. Dorfman îl luă imediat în brațe, sărutându-l pe nas și pe frunte.

— Ce mama naibii?… mormăi Mitch mai mult pentru sine, după care i se adresă lui Dorfman. Îți pasă mai mult de nenorocitul de câine decât de nevasta ta… nu-i așa?

Dorfman nu auzi sau alese să ignore întrebarea. Rapp îi aruncă o privire lui Hurley, care golea conținutul seifului.

— Ce ți-am spus eu? zise Hurley scoțând trei obiecte și ridicându-le. Un pumnal cu însemnele SS și o insignă. Nazist nenorocit!

— Nazist iubitor de pudeli și teroriști. Excelent.

Rapp începu să-și ridice arma dar se opri.

— E acolo?

Hurley scoase câteva dosare, niște CD-uri pentru calculator și un hard disk extern.

— Cred că da, răspunse el frunzărind cu viteză dosarele. Da… e totul aici. Bingo!

— Dorfman, spuse Rapp îndreptând amortizorul spre capul bancherului. Pun pariu că dacă nenorociții de teroriști ar fi ucis câini te-ai fi gândit de două ori înainte să-i ajuți.

— Te rog, spuse bancherul. Sunt doar un om de afaceri.

— Care ajută teroriștii să-și mute banii de colo-colo, nu? Ca să poată ucide civili nevinovați.

— Nu știu nimic despre asta.

— Ești un mincinos!

— Asta e clar, interveni Hurley, ridicându-se în picioare cu o geantă plină de dosare și CD-uri.

Închise seiful, îl acoperi cu covorul, trase fotoliul deasupra și continuă:

— Ai aici nume, conturi, firme. Știai exact cu cine lucrezi.

— Mi-am făcut doar treaba… pentru bancă.

— Ca un nazist de nădejde ce ești, spuse Hurley zâmbind și îndreptă Beretta spre capul lui Dorfman. Iar eu îmi fac treaba mea.

Stan apăsă pe trăgaci și trimise un singur glonț în capul lui Dorfman. Omul căzu pe spate cu o bufnitură mai zgomotoasă decât împușcătura. O baltă de sânge începu să se formeze sub capul său, împrăștiindu-se în toate direcțiile. Hurley se uită la Rapp și spuse:

— Hai să ieșim naibii de aici. Trebuie să ajungem la Zürich până la răsărit.

— Ce căutăm la Zürich?

— Ce se găsește întotdeauna la Zürich… bani și nenorociți.

Capitolul 33

MOSCOVA, RUSIA

Ivanov oftă și se lăsă să cadă încet în scaunul său de la sediul central al SVR din cartierul Yasenevo al Moscovei. Seara trecută fusese una extrem de obositoare. Dar reușise să închidă o afacere foarte profitabilă. Un grup de investitori străini în căutarea unor contracte de gaze naturale se dovediseră mai mult decât dispuși să-i ofere un comision de șapte cifre și o parte din profit dacă le-ar fi putut garanta achiziția. Acum tot ce trebuia să facă Mikhail era să-i bage mințile în cap unui compatriot care făcuse deja un profit frumușel din extracție. Și dacă nu se putea, să-l trimită pe Shvets cu o echipă de ofițeri operativi loiali să-i facă omului o ofertă de nerefuzat. Ivanov zâmbi, gândindu-se la filmul lui preferat, *Nașul.* I-ar plăcea tare mult

să-l întâlnească pe Francis Ford Coppola într-o bună zi. Omul capturase perfect esența puterii.

Era portretul Rusiei de după căderea Uniunii Sovietice. Cele două sisteme de guvernare nu erau atât de diferite precum credeau unii. Ambele corupte până în măduva oaselor, ambele gândite a umple buzunarele aleșilor. Doar că, sub vechiul sistem sovietic, ineficiența era de-a dreptul ridicolă. Oameni fără niciun fel de talent erau deseori puși în poziții de autoritate, iar incapacitatea lor de a lua decizii inteligente condamnase experimentul comunist încă de la început. Nu existase nicio strategie de motivare a celor talentați să-și ridice capul și să promoveze. Dimpotrivă. Dacă îndrăzneai să critici politicile prostești puse la punct de vreun imbecil ajuns într-o funcție înaltă doar pentru că fratele sau cumnatul lui era activist de marcă, aveai toate șansele să pierzi și amărâtul de salariu pe care-l aveai. Toată lumea încerca să se descurce cum putea cu un nivel de trai sub pragul sărăciei crunte. Cu excepția câtorva norocoși.

Astăzi lucrurile erau mult mai dinamice. Puteai să faci bani din orice. Chiar o mulțime de bani. Firmele apăreau peste noapte cu o viteză incredibilă, iar investitorii străini stăteau la coadă să intre în joc. Dar jocul era unul periculos. Rămășițele Uniunii Sovietice erau peste tot, sugând sistemul și generând o hemoragie care nu ajuta deloc noua economie de piață. La asta se adăuga corupția magistraților, a poliției, a serviciilor secrete. Erau *Nașul,* Vestul Sălbatic și America gangsterilor anilor 1920, toate adunate la un loc.

Bancherii și oamenii de afaceri nu aveau ce face. Puteau fie să se văicărească la nesfârșit, aruncând timp și bani pe fereastră, fie să vină la Ivanov și să-și rezolve problemele rapid și curat. Spre deosebire de armata de avocați evrei care descinsese asupra orașului pretinzând că știe ce face, Ivanov chiar știa. Și putea livra rezultate rapide noilor să-i parteneri. Pentru că erau întotdeauna parteneri. În funcție de afacere, Ivanov cobora câteodată comisionul de intrare, dar niciodată procentul. Cele zece procente nu erau negociabile.

Sigur, Ivanov nu era singurul care făcea asta, o altă paralelă între Rusia și filmul lui preferat. Erau și alții în Moscova și în provincie care făceau același lucru deși, spunea Ivanov, nu la fel de bine. Mikhail nu era deloc timid în privința rolului său în această lume nouă și plină de oportunități, și nu avea nicio problemă în a-l apăra cu ajutorul serviciului de securitate pe care-l conducea. Era îmbinarea perfectă. Cineva oricum trebuia să țină socoteala acestor investitori străini, să se asigure că nu fură resursele naturale ale patriei mamă. La urma urmei, el își merita profitul mult mai mult decât cine

știe ce amărât de absolvent de MBA de douăzeci și ceva de ani. Cel puțin asta își spunea Mikhail în clipele de reflecție.

Shvets intră în birou arătând odihnit și chipeș, ceea ce avu darul de a-l îmbufna și mai mult pe Ivanov.

— Bună dimineața, domnule.

Shvets rămase în picioare. Știa foarte bine că nu trebuie să se așeze decât dacă era invitat.

— Adu-mi niște apă, mormăi Ivanov.

În timp ce îi turna apă într-un pahar, Shvets întrebă:

— Arătați de parcă nu ați dormit deloc. Vreți și o aspirină?

— Da, răspunse Mikhail pocnind din degete pentru a-și face asistentul să se miște mai repede.

Simțea durerea de cap plimbându-se de la o tâmplă la alta, ca și cum ar fi fost scanat de un aparat nenorocit. Dădu pe gât cele trei pastile și apa. Pentru o clipă se gândi să adauge și niște vodcă. Ar fi ajutat cu siguranță, dar era încă prea devreme să se predea băuturii. Shvets și puștii ăștia noi ar putea lua gestul ca pe un semn de slăbiciune.

— Am auzit că i-ați convins să aprobe parteneriatul.

— Da, gemu Ivanov.

— Vreți să-l pun pe Maxim să se uite peste contracte?

— Da… și vreau să-mi spui când pleci la Beirut și pe cine iei cu tine.

— Mâine. Plec cu Alexei și Ivan.

Ivanov se gândi la informație. Alexei și Ivan erau doi dintre cei mai buni oameni ai săi. Foști Spetsnaz, cei doi luptaseră cu onoare și distincție în Afganistan, dar intraseră în belea atunci când ofițerul politic al regimentului lor fusese găsit, într-o dimineață, cu gâtul tăiat. Mai mult ca sigur ei o făcuseră. Ofițerii politici erau bine-cunoscuți pentru ticăloșenia lor și în ultimele zile ale URSS-ului câțiva dispăruseră pur și simplu. Destul de mulți. Ivanov, care era întotdeauna în căutare de tinere talente care se pricepeau la lucru manual, pusese imediat ochii pe cei doi.

— De ce Alexei și Ivan?

— Pentru că ambii sunt din Georgia și arată ca niște libanezi.

Era adevărat, dar lui Ivanov nu-i plăcea să se despartă de cei mai buni trăgători ai lui. În Moscova, singurul lucru pe care puteai conta zilele astea era faptul că, mai devreme sau mai târziu, cineva va încerca să te elimine. Ca în filmele americane cu mafioți. Imaginea lui Sonny Corleone împușcat mortal, trădat de propriul său cumnat, un șarpe nenorocit, îi trecu prin cap lui Ivanov, făcându-l să se înfioare. Așa că decise să-i țină aproape pe Alexei și Ivan. Cei doi erau ca propriul său Luca Brasi înmulțit cu doi.

— Ia-i pe Oleg și Yakov.

Shvets se încruntă.

— De ce nu poți pur și simplu să-mi urmezi ordinele? se răsti Ivanov.

Cu voce calmă, Shvets răspunse:

— Când am eșuat eu vreodată în a vă îndeplini ordinele?

— Știi ce vreau să spun. Fața ta. Nu am chef de ea în dimineața asta, spuse Ivanov prinzându-și capul în mâini.

— Păi atunci plec singur.

— O idee strălucită. Du-te singur în capitala mondială a răpirilor, astfel încât să te ridice și pe tine de pe stradă și să-mi ceară răscumpărare. Foarte inteligent!

— E vina mea că ați stat aseară până târziu, la băut și la futut?

— Nu începe.

— Am jumătate din vârsta dumneavoastră și tot nu pot să țin pasul.

— Ai și jumătate din greutatea mea, așa că suntem chit.

— Trebuie să o luați mai ușor sau veți avea probleme.

Capul lui Ivanov se ridică brusc:

— Asta e cumva o amenințare?

— Nu, spuse Shvets clătinând emfatic din cap, dezamăgit de bănuiala șefului său. *De ce naiba trebuie să-mi pună tot timpul loialitatea sub semnul întrebării*? Mă gândesc la sănătatea dumneavoastră. Trebuie să vă luați câteva zile libere. Plecați într-o vacanță, undeva la căldură. Veniți cu mine la Beirut.

— Beirut e o mizerie. Odată, demult, a fost un loc minunat… dar nu mai e. Vei vedea.

— Am auzit că își revine.

— Ha! hohoti Ivanov. Nu și partea unde te vei duce tu. Faimoasa Linie Verde arată ca Leningradul în 1941. Plină de ruinele bombardamentelor. Iar prietenii noștri încearcă să se regrupeze înainte ca maroniții să vină peste ei. Nu e deloc un loc plăcut.

Înainte ca Shvets să apuce să răspundă se auzi un ciocănit ușor în ușă. Era Pavel Sokoll, unul dintre adjuncții lui Ivanov, care se ocupa exclusiv de chestiunile financiare. După paloarea chipului său, nu venea cu vești bune.

— Domnule, spuse Sokoll cu voce tremurândă. Întotdeauna pățea asta când era înspăimântat că urma să-l supere pe Ivanov. Avem o problemă.

— Ce fel de problemă, în Paștele mă-sii?

Sokoll începu să spună ceva, se opri, o luă de la capăt, până când își dădu seama că nu are cum să evite adevărul.

— Avem anumite conturi pe care le folosim pentru a muta banii în străinătate. Pentru diverse acțiuni, vreau să spun.

— Sokoll, nu sunt idiot. Avem conturi peste tot. Despre care dintre ele vorbești?

— Despre cele din Zürich. Mai exact, preciză el uitându-se pe notițele din mână, despre cele de la SBC.

Închise dosarul și își ridică privirea spre șeful său.

— Avem peste 138 de conturi la Swiss Bank Corporation. Care morții mă-sii conturi? se răsti Ivanov, încruntându-se la omul palid din fața sa.

Sokoll deschise din nou dosarul. În loc să înceapă să citească numerele, pe care nici el nu le înțelegea, se aplecă peste birou și puse foaia în fața lui Ivanov. Acesta se uită pe listă. Erau șase conturi și știa foarte bine cui îi aparțineau.

— Ce ar trebui să înțeleg din asta? Nu e nimic aici. Doar niște numere.

Sokoll arătă înspăimântat spre hârtie.

— În partea dreaptă, domnule, sunt soldurile fiecărui cont.

Lui Ivanov îi săriră ochii din cap.

— Păi văd aici că toate conturile sunt goale!

— Corect, domnule.

— Cum mama naibii? strigă Ivanov sărind în picioare.

— Swiss Interbank Clearing a înregistrat ordinele de transfer la ora 9:01 în această dimineață. Banii au fost transferați electronic.

— Știu cum funcționează sistemul bancar, cretinule! Dar unde s-au dus?

— Nu avem nicio idee, domnule.

Ivanov își strânse pumnul, ca și cum ar fi vrut să-l arunce în capul adjunctului său.

— Află!

— Nu se poate, domnule, spuse Sokoll de-a dreptul înfricoșat. Odată ce banii au plecat din cont, au dispărut. Nu avem nicio modalitate de a vedea unde s-au dus. Legile bancare elvețiene…

— Gura, idiotule! urlă Ivanov. Cunosc foarte bine legile bancare elvețiene și mă doare în cur de ele. Găsește o modalitate să treci peste ele, că te omor.

Sokoll făcu o plecăciune și ieși fără o vorbă.

Vodca era pe măsuța de lângă perete. Întotdeauna era acolo. Cinci mărci diferite, cinci sticle pline. Ivanov abia vedea din cauza durerii de cap, așa că apucă o sticlă, oricare, în clipa asta nu mai conta. Vodca e vodcă. Își turnă patru degete într-un pahar înalt, vărsând puțin pe măsuță. Luă o dușcă imensă, închise ochii, își încleștă dinții și lăsă lichidul curat și transparent să-i alunece pe gât. Nimeni nu ar fi trebuit să știe de conturile astea, nimeni. Cu atât mai puțin să aibă posibilitatea de a le goli într-o noapte. Asta ar putea să-i pună scaunul în pericol, nu doar în cadrul Serviciilor Secrete, ci în întreg aparatul guvernamental. Ar putea să-i distrugă toate investițiile. Fără

puterea care venea la pachet cu poziția sa, Ivanov ar putea deveni inutil pentru partenerii săi. Moment în care numeroșii inamici pe care și-i făcuse de-a lungul anilor vor veni după el. Mâna începu să-i tremure.

— Câți bani? întrebă în cele din urmă Shvets.

Ivanov luă încă o gură de vodcă pentru a-și face curaj să spună cifra.

— Douăzeci și șase de milioane de dolari… mai mult sau mai puțin.

— Pentru cine…?

— Prietenii noștri din Beirut, răspunse Ivanov după o pauză lungă.

Shvets se gândi o clipă la diferitele grupări teroriste din zonă.

— Banii lor sau banii noștri?

— Și… și.

— Cum adică și?

— Adică e un cont comun, un parteneriat.

— Noi am investit bani în demenții ăia? întrebă Shvets fără să se obosească să-și ascundă surprinderea.

— Se cheamă control, idiotule! Uneori nici nu știu de ce mă mai obosesc să explic. Am pus bani acolo ca să avem un cuvânt de spus în modul lor de utilizare. Un fel de ajutor internațional.

Era mult mai complicat decât atât, dar Ivanov nu avea chef să explice aranjamentele sale complexe. Sau faptul că trei milioane din sumă erau banii KGB-ului, pe care-i sifonase de-a lungul anilor.

— Ajutor internațional pentru teroriști? Minunat!

— Încetează cu critica. Nu știi nimic. Și ei au pus bani în conturile astea. De fapt cei mai mulți erau ai lor.

Ivanov îi ajutase să găsească noi surse de venit, introducându-i pe piața neagră a drogurilor, armelor și pornografiei. Drogurile și armele erau livrate în Orientul Mijlociu și Nordul Africii, iar pornografia era pentru Arabia Saudită.

— Dacă cei mai mulți erau ai lor, de ce aveam noi control asupra conturilor?

Ivanov oftă exasperat în clipa în care realiză că va trebui să se prezinte sus, să-i spună directorului mare. Acesta tolera astfel de afaceri colaterale, dar până la un punct. Era clar că reacția lui nu va fi una plăcută. Va suspecta probabil că Ivanov furase banii, în definitiv setea lui de avere era binecunoscută. Shvets repetă întrebarea și Ivanov răspunse:

— Erau parte dintr-un acord. Ei voiau ajutorul nostru, noi voiam să știm destinația banilor. Și să ne asigurăm că și ei contribuie.

Era parțial adevărat, dar Ivanov nu simțea nevoia să intre în detalii cu un subordonat.

— Presupun că cele douăzeci și șase de milioane reprezintă cea mai mare parte a resurselor lor.

— Corect, spuse Ivanov luând o nouă înghițitură de vodcă.

Alcoolul începea deja să-și facă efectul și să-i lubrifieze rotițele creierului. Începu să facă o listă mentală cu toate persoanele cu care va trebui să vorbească.

— Cine avea acces la parole?

— Ei și eu. Orice extragere mai mare de 25 000 trebuia aprobată de ambele părți.

— Deci tu aveai o parolă și ei alta?

— Da.

Shvets începea să pună prea multe întrebări.

— Și cine avea acces la ambele parole?

— Nimeni.

Durerea de cap începea să-i revină și cobora spre zona cervicală. Începu să-și maseze gâtul cu mâna stângă, în timp ce dădu pe gât ce mai rămăsese în pahar.

— Așa a fost gândit sistemul de la bun început, ca nicio parte să nu dețină ambele parole.

— Cineva trebuie să le fi avut pe amândouă. Cineva de la bancă. Cum altfel să le verifice autenticitatea și să mute banii?

Mâna lui Ivanov se opri în aer. De ce mama mă-sii nu se gândise și el la asta?

— Dorfman.

— Cine?

— Bancherul.

Ivanov căută numărul de telefon al lui Dorfman și îl formă rapid. După două minute, trei persoane și o serie de amenințări, Ivanov află că Dorfman nu se prezentase dimineață la birou și nici nu răspundea la telefon. Mikhail închise telefonul și își puse capul pe birou. Shvets deschise ușa și îi ceru secretarei o cafea tare. Apoi ocoli biroul și îi luă paharul cu vodcă din mână. Ivanov încercă să se împotrivească.

— Nu vă ajută, spuse Shvets cu voce părintească. Sunt legat de dumneavoastră și, indiferent dacă îmi place sau nu, dacă vrem să evităm un interogatoriu din partea colegilor de la Serviciul Federal de Securitate, trebuie să ne gândim la o soluție, împreună. Și aveți nevoie de un cap limpede.

Ivanov se înfioră vizibil. Se și vedea târât de nemernicii de la SFS în beciul din Lubyanka, înspăimântătorul sediu central al KGB-ului. Știa prea bine ce se petrece în celulele de acolo și știa că moartea era de preferat.

Capitolul 34

SUDUL GERMANIEI

Călătoria decurse fără evenimente, în sensul că îndreptară capota Mercedesului spre sud și nu se mai opriră până la granița elvețiano-germană. Timp de opt ore conduseră cu o viteză medie de 120 km/oră pe autostrada impecabilă. În apropierea orașelor mai mari fuseseră nevoiți să încetinească puțin, la fel și atunci când ajunseră la munte și autostrada începu să se curbeze pe serpentine. Bine măcar că nu era zăpadă.

Trecură de Hanovra, Kassel, Frankfurt, Strasbourg și o serie de alte orașe, în timp ce Hurley răsfoia întruna teancul de documente extrase din seiful bancherului. Richards deschisese laptopul și folosise un program securizat pentru a încărca informațiile și a le transmite la sediu. Kennedy avea deja o echipă în așteptare în D.C., care traducea și filtra informația în timp real. Richards terminase de transmis informația undeva în dreptul orașului Kassel și următoarele două ore dormise adânc. Rapp asculta frânturile de conversație care veneau de pe bancheta din spate, întrebându-se care va fi următoarea mișcare. În general, Hurley prefera să lucreze în liniște, dezvăluind coechipierilor săi doar informațiile necesare pentru desfășurarea operațiunii. Iar în ceea ce îi privea pe cei doi, Hurley considera că rareori au nevoie de vreo informație.

Pe la mijlocul drumului, Hurley îi ordonase lui Rapp să tragă pe dreapta și să-l lase pe Richards la volan. Opriseră la o stație de alimentare, făcuseră plinul și Hurley cumpărase cafea și ceva de mâncare pentru el și Richards. Pe Mitch nu-l deranja să conducă în continuare, dar Hurley insistase. O oră sau două de odihnă erau cruciale. Niciodată nu știai când și dacă lucrurile vor lua o întorsătură neplăcută. Dar, ca de obicei, Hurley nu-și respectă propriul sfat și continuă să lucreze în ritm alert. Rapp se mută pe bancheta din spate și, după câteva minute de liniște, întrebă:

— Ce facem acum?

Surprinzător, Hurley lăsă să-i scape un hohot de râs:

— Vă explic totul când ajungem la graniță. Acum trebuie să mă prind care-i treaba cu rahatul ăsta.

Rapp se întrebă dacă nu cumva omul era beat mort, dar nu insistă asupra subiectului. Mișcarea lină a mașinii pe asfaltul autostrăzii îi induse imediat o stare de transă. Își rulă haina, îndesă perna astfel creată între cap și portieră și căzu într-un somn adânc. Timp de câteva ore dormi cu pauze, trezit din

când în când de sunetul ascuțit al telefonului, care îi întrerupea visele despre pudeli, șuvițe ridicole pieptănate peste chelie și nemțoaice grase. La un moment dat, în timp ce încerca să adoarmă la loc, se întrebă ce va face Frau Dorfman cu pudelii, acum că soțul ei dispăruse. Dintr-un motiv sau altul, întrebarea îl trimise cu gândul la balta de sânge de sub capul lui Dorfman. Cât de mare se făcuse? Oare sângele se uscase în aerul rece de iarnă? Cât sânge era în capul unui om? Jumătate de litru? Mai mult? Înainte să decidă adormi la loc.

Hurley nu se opri din lucru. Verifică fiecare document, fiecare pagină, fiecare post-it și chitanță. Aproape că umplu un caiet întreg cu informațiile pertinente extrase din documente. La ora 5:00 dimineața cei trei opriră la un motel de pe marginea drumului, în apropiere de Freiburg. Luară două camere cu conexiune între ele, făcură un duș și se schimbară în costum și cravată pentru trecerea frontierei. Hurley le ordonă să-și ascundă armele în compartimentele secrete din interiorul trolerelor. La ora 6:00 erau din nou pe șosea, cu plinul de cafea proaspătă și croissante în mână. Hurley era, în sfârșit, gata să le dezvăluie următorii pași. Din nefericire, alese campania militară greșită pentru a-și ilustra argumentul.

— Ați auzit de marșul lui Sherman spre mare[6]?

Rapp era la volan. Crescut în nordul Virginiei, Mitch nu se considera sudist get-beget, dar era mândru de originile sale și de statul natal, ceea ce însemna că știa bine istoria Războiului Civil. Dar pentru un sudist adevărat precum Richards, crescut în Covington, Georgia, doar menționarea numelui lui Sherman era îndeajuns pentru a începe o ceartă.

— Război total, spuse Hurley. Ca Sherman. Dacă inamicul nu-și scoate capul din vizuină și nu iese bărbătește la luptă, e de datoria noastră să ducem războiul în curtea lui. Pe treptele casei. Să-i distrugem capacitatea de luptă. Să-l atragem, într-un fel sau altul, pe câmpul de bătălie ca să-l putem hăcui.

Rapp putea vedea chipurile celor doi în oglinda retrovizoare. Hurley părea să nu fi remarcat oroarea și dezgustul de pe fața lui Richards.

— Ce încerci să spui? întrebă Richards. Că noi suntem Sherman?

— Așa sper, răspunse Hurley exaltat. Doar a câștigat, ce mama naibii?

Rapp nu se mai putu abține și izbucni în râs.

---

[6] Numele dat Campaniei Savannah din 1864 condusă de generalul unionist William Tecumseh Sherman în timpul războiului civil american. Campania a început cu plecarea trupelor lui Sherman din orașul ocupat Atlanta, Georgia, la 15 noiembrie și s-a încheiat cu capturarea portului Savannah la 22 decembrie. (n.t.).

— Ce dracu' e așa amuzant? întrebă Hurley nedumerit.

— Stai alături de un georgian sadea. E ca și cum i-ai cânta ode lui Andrew Jackson în fața unor indieni din rezervație.

— Ah, spuse Hurley înțelegându-și greșeala. Nu m-am gândit. Va trebui să dezbatem subiectul odată la o bere. Sherman a fost tare. Dar și Lee și Jackson au fost genii militare, nu pot să neg asta, adăugă el repede, după care schimbă tactica. Ați vânat vreodată păsări?

— Da, normal.

— Și de ce folosim câinii la o astfel de vânătoare?

— Ca să speriem păsările, să le facem să zboare.

— Exact, punctă Hurley. Tipii ăștia au făcut o treabă excelentă în ultimii zece ani. Și-au ținut capul jos, în timp ce Langley era ocupat cu America Centrală și evitarea cretinilor de pe deal, din Capitol Hill. V-am povestit despre ofițerul nostru răpit, cu câteva luni în urmă, de pe străzile Beirutului… ei bine, nu e prima oară când ni se întâmplă asta. Ne-am cam înmuiat în anii '80 și am fost mult prea blânzi cu nenorociții ăștia, continuă el aruncându-i o privire lui Rapp prin oglinda retrovizoare. Aprilie 1983… ambasada noastră e atacată… 63 de oameni uciși. Langley a pierdut opt dintre cei mai valoroși oameni ai săi în ziua aceea, inclusiv Directorul pe Orientul Mijlociu și șeful stației din Liban.

Hurley nu menționă faptul că și el fusese în Beirut în ziua aceea. Că s-ar fi putut număra printre victime. Că una dintre pierderile majore ale Agenției fusese însuși tatăl lui Kennedy. Nu era treaba lui să le destăinuie ceva atât de personal, ci a lui Irene. Dacă va dori vreodată să o facă.

— Replica noastră… pușcașii marini. În octombrie 1983, forțele noastre și cele franceze sunt lovite de două mașini capcană. Pierderi… 299 de oameni, pentru că o gașcă de diplomați retardați convinseseră structurile de comandă că prea multă securitate ar transmite un mesaj greșit. Sigur, niciunul dintre diletanții ăia de tot căcatul nu pusese vreodată piciorul în Beirut. Răspunsul nostru? Spunem că nu plecăm, aruncăm câteva bombe și apoi plecăm acasă, clătină Hurley din cap, înjurând cu foc. Astfel că nemernicilor le intră în cap că pot să ne fută pe toate părțile, oricum nu pățesc nimic. Martie 1984… ticăloșii pun mâna pe vechiul meu prieten Bill Buckley, noul șef de stație al CIA, veteran al războaielor din Coreea și Vietnam. Un tip incredibil.

Hurley aruncă o privire pe fereastră, pierdut în amintiri. Tristețea i se citea pe chip.

— L-au torturat aproape un an și jumătate. L-au dus la Teheran și au înregistrat totul. Am văzut niște fragmente, continuă el scuturând din cap, ca și cum ar fi vrut să înlăture un gând prea dureros. Au supt și ultima picătură

de informație din el, după care au vândut totul rușilor și celorlalți nenorociți, cui a vrut și cui n-a vrut. Bill știa o grămadă de căcaturi. Ce-au scos de la el… a produs mult rău. Nici nu pot să vă spun câte nopți am stat treaz încercând să-mi imaginez cum aș fi gestionat eu situația dacă aș fi fost în locul lui. Au adus un așa-zis expert. Un psiholog Hezbollah pe nume Aziz al-Abub. Educat de ruși la Universitatea Prieteniei. Îți stă mintea în loc… ce nume inventează nenorociții ăștia. Al-Abub a pompat o grămadă de droguri în el, l-a înțepat de i-a luat mințile. Se aude că ar fi lucrat împreună cu doi asistenți. L-au transformat în experimentul lor personal. În cele din urmă lui Bill i-a cedat inima, dar nu înainte ca ticăloșii să extragă de la el cele mai valoroase și mai bine păstrate secrete ale noastre.

Hurley oftă din rărunchi.

— Oamenii noștri au început să dispară unul câte unul. Surse plasate frumos, la nivel înalt, în toate aparatele guvernamentale din regiune… Și noi ce-am făcut? Un rahat pe băț, asta am făcut. Rezultatul a fost că nemernicii au devenit din ce în mai îndrăzneți. După care Gaddafi, dementul ăla, decide să pună o bombă într-o discotecă din Berlin. În sfârșit, ne hotărâm și noi să mișcăm ceva și îi aruncăm câteva bombe în cap. Din păcate îl ratăm și în iulie ’88, cowboy-ul de căpitan de pe Vincennes, crucișătorul nostru Aegis de o jumătate de miliard de dolari, decide să se ia la trântă în Strâmtoarea Ormuz cu niște canoniere de zece mii de dolari.

Hurley se opri și închise ochii, ca și cum încă nu putea crede că acel eveniment chiar se întâmplase. Rapp termină fraza în locul lui:

— Zborul Iran Air 655… 290 de civili.

— Corect, spuse Hurley, realizând abia acum că, datorită istoriei sale cu Pan Am, Rapp știa probabil povestea. Unul dintre cele mai jenante momente din istoria noastră. Țineți minte, indiferent ce încearcă să spună unii sau alții, aia a fost numai vina noastră. În loc să ne punem cenușă în cap și să-i convingem pe iranieni că nu avem nimic cu ei, noi ce-am făcut? Am negat totul. Am mers până acolo încât am încercat chiar să dăm vina pe ei. Ca s-o spunem pe cea dreaptă, nici ei nu erau ghiocei, dar căpitanul ăla avea două elicoptere la bord pe care le-ar fi putut folosi pentru a rezolva situația cu canonierele. Forța unui crucișător Aegis e distanța. Nu te duci peste inamic să-i dai în cap ca în cel de-al Doilea Război Mondial. Dacă vezi că treaba se impute și amenințarea e iminentă, dai în spate și tragi o rachetă.

— Și asta ne-a condus către Pan Am Lockerbie, concluzionă Rapp.

Hurley încuviință din cap.

— E puțin mai complicat decât atât dar, în esență… da.

— Și noi unde intrăm în schemă? întrebă Richards.

— Să spunem doar că niște oameni din Washington au înțeles că au greșit. Terorismul ăsta, în special rahatul islamic radicalizat, a speriat oamenii. Și pe bună dreptate. Au văzut ce s-a întâmplat ultima oară când cineva precum Buckley a fost ridicat de pe stradă. Și se pare că o luăm de la capăt. Nu ar trebui să vă spun asta, dar, ce mama dracului… cinci dintre sursele noastre au fost ucise în ultimele câteva luni. A trebuit să chemăm de la post încă vreo douăzeci. Zburăm în orb, legați la ochi. Și, încă o dată, faptul că nu mișcăm un deget le confirmă teroriștilor ideea că pot face orice. Că oricum scapă basma curată.

— Și treaba asta cu bancherul… ce-ai făcut tu toată noaptea… Asta unde intră în ecuație? întrebă Rapp.

— Să presupunem pentru o clipă că ai cinci milioane de dolari într-o bancă elvețiană. Banii sunt rezultatul unor ani de șantaj, droguri, trafic de arme, contrabandă și o mulțime de alte chestii necurate. Ai muncit de te-a luat dracu' ca să sifonezi banii ăștia. Ce-ai face dacă te-ai trezi într-o dimineață că banii au dispărut și contul e gol goluț?

— Aș lua-o razna, spuse Rapp uitându-se pe fereastră, la drumul care șerpuia prin munți.

— Crezi că ai ridica telefonul să ceri niște explicații?

— Îhm.

— Normal că ai face-o! Nemernicii dorm acum frumușel în paturile lor, crezând că banii lor sunt în siguranță. Dar, la un moment dat, în următoarele 24 de ore, vor afla inevitabil că fondurile lor ilegale au dispărut fără urmă. Și atunci vor pune mâna pe telefon și vor urla la cineva. Și când o vor face, spuse Hurley arătând cu degetul spre cer, noi vom fi la butoane, ascultând.

Capitolul 35

ZÜRICH, ELVEȚIA

Așa cum prevăzuse Hurley, trecerea frontierei se desfășură normal: niște anglo-saxoni în costume frumoase, cu o mașină frumoasă, care trec dintr-o țară europeană eficientă într-o alta și mai eficientă. Își continuară drumul spre capitala bancară a lumii, în timp ce soarele se ridica pe cer și Hurley le explica în detaliu ceea ce urmau să facă. După 40 de minute ajunseră la periferia Zürich-ului. Hurley îi spuse lui Rapp unde să vireze și, câteva minute mai târziu, opreau la poarta unei proprietăți impunătoare.

— Ce e asta, o ambasadă? întrebă Rapp.

— Nu, zâmbi Hurley. E casa unui vechi prieten.

Mașina abia oprise când poarta grea, vopsită negru cu auriu, începu să se deschidă încet. Rapp intră și opri pe aleea pietruită. Straturile de flori erau goale și copacii înfășurați atent în pânză groasă de sac, pentru a-i proteja de zăpada grea care cădea, de regulă, în această perioadă a anului. Probabil că vara locul era magnific. Casa îi amintea lui Mitch de reședințele opulente ale ambasadorilor străini, care populau zona rurală a Virginiei, la vest de Washington. Hurley îi spuse să parcheze în spatele casei, unde una dintre ușile celor șase garaje era deja deschisă.

Carl Ohlmeyer îi aștepta în bibliotecă. Omul era înalt, subțire și regal. La prima vedere părea mai mult englez decât german, dar accentul său puternic alungă imediat acest gând din capul lui Mitch. Era îmbrăcat impecabil, într-un costum cu trei piese. Hurley le povestise câte ceva despre tip. Cei doi se cunoscuseră în Berlin, pe când aveau douăzeci și ceva de ani. Ohlmeyer fusese norocos să supraviețuiască celui de-al Doilea Război Mondial, dar nu la fel de norocos să constate că proprietatea familiei sale se afla la 30 km în estul Berlinului, nu vestul său. Făcuse școala primară într-o instituție iezuită, care-i băgase în cap faptul că Dumnezeu așteaptă de la tine să devii în fiecare zi mai bun. Versetul Luca 12:28 era perfect: „Celor care li se dă mult li se și cere mult". Din moment ce Ohlmeyer era un matematician strălucit, așteptările erau mari de la el. Pe când avea 16 ani văzuse tancurile rusești venind pe același drum de țară pe care plecaseră cele germane, cu câțiva ani în urmă. Mergând în direcție opusă, desigur. Și odată cu ele, acestea aduseseră moarte și distrugere.

Doi ani mai târziu, Ohlmeyer se înscrisese la prestigioasă Universitate Humboldt, din sectorul berlinez controlat de ruși. În următorii trei ani privise în tăcere cum colegii și profesorii săi sunt arestați de poliția secretă și trimiși pachet în Siberia, pentru vina de a fi deschis gura împotriva comunismului. Universitatea odată măreață, care educase oameni de stat precum Bismarck, filosofi precum Hegel și fizicieni ca Einstein, devenise o cochilie goală.

Clădirile care fuseseră parțial distruse în timpul războiului rămăseseră neatinse pe toată perioada studenției sale. Perioadă în care, în vest, americanii, englezii și francezii reconstruiau de zor. Ohlmeyer văzu clar care era treaba cu minciuna comunistă – o gașcă de brute care puseseră mâna pe putere în numele poporului, doar pentru a-l oprima pretinzând că-l salvează. Hurley le citase chiar expresia preferată a lui Ohlmeyer: Orice formă de guvernare care implică represiunea, arestarea și execuția celor care nu sunt de acord cu ea, nu e a poporului.

Dar în perioada imediat următoare războiului în care pieriseră atâția, oamenii nu mai aveau chef să lupte pentru principii. Așa că Ohlmeyer își păstrase opiniile pentru el și, de îndată ce-și primise diploma în economie, fugise în sectorul american. Câțiva ani mai târziu, pe când lucra la o bancă, se ciocnise de un american tânăr și tupeist care ura comuniștii și mai mult decât el. Numele lui era Stanley Albertus Hurley. Cei doi se împrieteniseră imediat și își descoperiseră o sumedenie de trăsături comune.

Când îl văzu pe Hurley, Ohlmeyer lăsă deoparte orice urmă de formalism și se repezi la el. Îi luă ambele mâini în ale sale și începu să-l certe în germană. Hurley îi răspunse cu forță. După un scurt schimb de replici, Ohlmeyer se uită la cei doi bărbați străini și spuse:

— Ăștia sunt cei doi de care mi-ai povestit?

Hurley încuviință.

— Da, ei sunt Mike și Pat.

— Da, sunt sigur, zâmbi Ohlmeyer întinzând mâna, fără să creadă o clipă că numele lor chiar erau Mike și Pat. Sunt foarte entuziasmat să vă cunosc, Stan mi-a spus că sunteți doi dintre cei mai buni recruți pe care i-a avut vreodată.

Ohlmeyer citi instant surpriza pe fețele celor doi tineri. Cu o privire ghidușă se întoarse spre Hurley:

— Hopa! Nu trebuia să le spun asta?…

Hurley îi aruncă o privire acră dar nu răspunse.

— Va trebui să-mi scuzați prietenul, continuă Ohlmeyer punându-și brațul după umerii lui Hurley. Îi este extrem de dificil să-și exprime sentimentele de admirație și prietenie. În felul acesta nu se simte prost ori de câte ori trebuie să vă dea una după ceafă.

Rapp și Richards izbucniră în râs. Nu și Hurley.

— Vă rog, faceți-vă comozi. Aveți cafea și ceai aici pe măsuță. Și niște cornuri proaspete. Dacă aveți nevoie de ceva nu trebuie decât să cereți. Eu și Stan avem puțină treabă, dar nu va dura mult. Apoi vă sugerez să trageți un pui de somn. Rămâneți diseară la cină… nu-i așa? întrebă Ohlmeyer întorcându-se spre Hurley.

— Sper, răspunse acesta.

— Ah, prostii. Sigur că rămâneți.

Hurley ura să facă promisiuni.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar cine știe ce se va întâmpla după evenimentele de dimineață?

— Adevărat. Avionul meu e pregătit, gata să vă ducă oriunde trebuie să fiți mâine dimineață. Dar rămâneți la cină, e stabilit. Avem multe de discutat și, în plus, trebuie să le povestesc acestor tineri aventurile noastre.

— Nu e o idee prea bună.

— Prostii, flutură Ohlmeyer din mână, ca și cum îngrijorarea lui Hurley ar fi fost irelevantă.

Uitându-se în jos spre servieta din mâna prietenului său, bancherul întrebă cu o luminiță ghidușă în ochi:

— Ai adus codurile?

— Nu… am condus de la Hamburg până aici ca să-ți văd mutra. Sigur că le-am adus.

Ohlmeyer începu să râdă cu poftă, după care se întoarse spre Rapp și Richards.

— Ați întâlnit vreodată un tip mai ursuz?

— Niciodată, răspunse Rapp, în timp ce Richards clătină din cap.

Cei doi se retraseră în celălalt capăt al biroului pentru a mânca ceva, în timp ce Ohlmeyer și Hurley se așezară. În birou intrară încă doi tipi de peste 40 de ani, îmbrăcați la costum. Păreau oameni de afaceri. Probabil bancheri. Cei patru se adunară în jurul biroului masiv al lui Ohlmeyer, iar acesta începu să dea instrucțiuni în germană. Patruzeci de minute mai târziu, cei doi ieșiră din birou cu câteva pagini imprimate în mână.

La ora 9:05 primiră telefonul așteptat. Toate cele șaptesprezece conturi fuseseră golite. Dar nu era decât începutul. În următoarele trei ore computerele continuară să execute transferuri. Fiecare cont era divizat în trei noi conturi, apoi divizate din nou în câte trei și tot așa, până ajunseră la un total de 153 de conturi. Banii erau transferați dintr-un capăt în altul al lumii, în tot felul de paradisuri fiscale, din Cipru în Malaezia, din Hong Kong în Caraibe. Fiecare transfer mânca ceva din sold, în funcție de comisioanele băncilor emitente. Dar lui Hurley nu-i păsa. Nu erau banii lui. Ceea ce conta era să nu lase nicio urmă. Cu toate jurisdicțiile și legile diferite ale atâtor țări, teroriștii vor avea nevoie de o armată de avocați și o viață de om să descurce încrengătura. La prânz numărul de conturi fusese restrâns la cinci, iar soldul total la 38 de milioane.

Capitolul 36

BEIRUT, LIBAN

Sayyed urca în viteză scările de ciment aproape prăbușite, simțind că plămânii și coapsele îi iau foc. Săptămâna lui tocmai se transformase dintr-una mizerabilă într-una de-a dreptul intolerabilă. Începuse cu acea călătorie

nenorocită la Moscova și se terminase cu unul dintre cele mai idioate ordine primite vreodată de la șefii lui din Damasc. Acordul de încetare a focului părea că, în sfârșit, va dura, așa că blestemații de maroniți hotărâseră să accelereze procesul de reinstaurare. Prioritatea lor părea acum Piața Martirilor, o zonă de importanță istorică amplasată în Centre Ville, centrul vechi al Beirutului. Damascul îi ordonase lui Sayyed să meargă în piață și să-și planteze steagul în mijlocul ei cât mai repede. Ca un general aflat pe câmpul de bătălie, căruia i se ordonă să apere o bucată de pământ cu orice preț. Fără niciun fel de suport armat din partea Damascului, Sayyed rămăsese cu buza umflată, să rezolve singur problema.

După 15 ani în Beirut, Sayyed învățase cât de important e să păstrezi o distanță sănătoasă față de celelalte facțiuni. Pistoalele și mitralierele erau oricum periculoase, dar puse în mâna unor adolescenți, ele deveneau periculoase și impredictibile. Ideea de a ocupa o latură a pieței în timp ce maroniții o ocupau pe cealaltă îi provoca mâncărimi lui Sayyed. Un foc tras la întâmplare, un puști creștin exaltat, dornic să răzbune moartea vreunui frate sau violarea vreunei surori, ar fi putut arunca în aer tot orașul. Din păcate, ordinele erau ordine și oricât de mult i-ar fi plăcut să le ignore, Sayyed știa prea bine că nu se poate. Așa că-i trimisese pe Samir și Ali să aleagă clădirea adecvată. Și în timp ce se întreba de unde va scoate suficienți oameni pentru a securiza clădirea și a-i respinge pe maroniți, Sayyed fu lovit de o revelație subită. Soluția era la îndemână, chiar în fața ochilor săi.

Shvets urma să vină peste câteva zile de la Moscova, pentru a-și lua agentul CIA promis. Ceea ce însemna că lui îi va rămâne celălalt american, Zachary Austin, omul de afaceri. Acesta nu era nici pe departe spion, Sayyed era sigur de asta. Așa că singura întrebare validă era acum cât ar putea să scoată pe el și cum să împartă banii cu idiotul de Abu Radih. Gorila Fatah se văicărise ca o fetiță că trebuie să renunțe la directorul firmei de telecom. Dacă Sayyed îl băga în afacere, probabil că gestul va fi privit de ceilalți ca unul de maturitate și mărinimie. Poate că va putea negocia în așa fel încât șobolanii Fatah să-i asigure suportul necesar pentru a păstra capătul vestic al pieței.

Cei doi se întâlniseră cu o zi în urmă să discute acordul. Radih venise însoțit de doisprezece oameni, un număr ridicol de mare în condițiile în care urma să se vadă cu un aliat. Sayyed îi explicase situația cu maroniții care voiau să se mute în Piața Martirilor. Spera că-l va emoționa pe palestinian și acesta va sări să-l ajute. Zis și făcut. Omul se comportă întocmai, dornic să-și demonstreze angajamentul față de cauză. Fără să ceară nimic la schimb, Radih promise imediat 50 de oameni în slujba operațiunii.

Numărul îl surprinse pe Sayyed, așa că sirianul fu tentat să mai aștepte puțin cu oferta de a-l împărți pe american. Radih era de-a dreptul imbecil dacă dădea atât de mult fără să câștige nimic. Dar Sayyed avea o problemă. Nu-și putea angaja toate forțele în Piața Martirilor și să-i lase pe cei doi americani nepăziți, în subsolul din Strada Hamra. Înainte de a se alătura Directoratului General de Securitate, Sayyed petrecuse trei ani în armată și își amintea foarte bine ceva ce învățase la școala de infanterie: ceva referitor la consolidarea forțelor. Avea nevoie de toți oamenii disponibili, măcar câteva zile până vor veni rușii să ridice spionul CIA. După aceea, Sayyed nu dădea doi bani pe ce s-ar fi întâmplat cu afaceristul american, câtă vreme își primea partea cuvenită din răscumpărare.

— Am terminat de interogat afaceristul din Texas, spuse el aruncând o privire pe stradă.

— Și? E spion? întrebă Radih.

— Nu. Sunt convins că e doar un om de afaceri.

— Bun. Înseamnă că putem începe negocierile pentru eliberarea lui.

Sayyed nu răspunse, așteptând ca Radih să-i facă o ofertă.

— Pot să-ți garantez 20% din sumă.

Sayyed fu tentat să ceară 50%, știind că se poate baza pe sprijinul celorlalți. Dar avea nevoie de ajutorul lui Radih în problema maronită.

— Cred că 30% ar fi corect… având în vedere circumstanțele, spuse Sayyed adăugând repede, înainte ca Radih să poată contracara. Pot să ți-l aduc diseară, împreună cu celălalt american. La noua clădire. Ar putea fi centrul tău de comandă pentru câteva săptămâni.

Era o onoare pe care Radih nu o putea refuza. Ar fi fost o confirmare a valorii sale, a statutului de vârf de lance al luptei pentru eliberarea orașului de creștini. Sigur, clădirea va trebui distrusă la un moment dat. Oricum se aplecase într-o parte și părea gata să se prăbușească la un vânt mai puternic. Dar fusese construită din ciment sănătos și probabil va avea nevoie de explozibil pentru a cădea. Dintre toate clădirile din piață, era a doua cea mai bine poziționată. Din păcate, maroniții o ocupaseră pe cea mai bună, amplasată la nicio sută de metri de ei.

Radih făcuse deja o greșeală și Sayyed se învinovățea pentru ea. Palestinianul părăsise mahalaua de lângă aeroport într-un convoi de zece mașini și aranjase cu țăranii de acolo să-i petreacă în surle și trâmbițe, ca și cum ar fi plecat într-o misiune islamică sfântă să-i învingă pe cruciați. În loc să apară în tăcere, palestinienii veniseră în piață fluturând steagurile galbene Fatah. Șansele ca situația să escaladeze crescuseră acum exponențial.

Nu era deloc ceea ce ar fi preferat Sayyed. Ultimul lucru de care avea nevoie era un conflict deschis, mai ales având în vedere sosirea iminentă a lui Shvets. Prizonierii americani fuseseră transportați cu o seară înainte, în două mașini. Profesionist și tăcut, cum se face. În câteva ore, oamenii și proviziile fuseseră aduse din Strada Hamra pe rând, în mare secret. Reușiseră să mute cea mai mare parte a lucrurilor fără tam-tam și acum, dintr-un foc, cu un singur gest de megalomanie cretină, Radih anunțase tot orașul că palestinienii au descins în piață. Ceea ce probabil îi va rezolva problema cu Damascul, dar putea să arunce tot orașul în haos.

În timp ce urca grăbit spre acoperiș, Sayyed realiză că, dacă se expune, ar putea fi ucis. Se ghemui după colț și aruncă o privire peste stradă. Clădirea maroniților era cu un etaj mai înaltă. Sirianul numără imediat cinci capete și trei țevi de pușcă pe linia acoperișului. I se raportase mai devreme că maroniții baricadează ușile și ferestrele clădirii cu saci de nisip. Normal. Și el ar face același lucru, de altfel chiar făcea. Sayyed oftă. Ar fi extraordinar dacă ar putea trece peste încercarea asta fără niciun foc, pentru că de un lucru era convins: dacă cineva, oricine, va trage un foc, toată piața va exploda într-o ceață de proiectile ucigașe. Văzuse de multe ori asta. Va trebui să-și amintească să le spună oamenilor săi să asigure armele.

Sayyed îl găsi pe Samir în partea opusă a acoperișului, protejat de parapet. Acesta îi întinse telefonul prin satelit primit de la asistentul efeminat al lui Ivanov.

— Alo, spuse sirianul punând telefonul la ureche.

— Prietene, cum merge treaba?

Sayyed se încruntă. Era Ivanov și după voce părea beat. Ce mama naibii, era abia după-amiază.

— Bine, răspunse sirianul aruncând o privire rapidă clădirii din față. Lumina soarelui se reflecta în ceva și Sayyed se înfioră gândindu-se că se uită în luneta unui lunetist.

— Cum stau lucrurile în frumosul tău oraș?

Sayyed îndepărtă telefonul de ureche și îl privi sceptic. Ceva nu era în regulă cu Ivanov. Omul ura Beirutul. Oftă și puse telefonul la loc la ureche.

— Puțin tensionat pentru moment, dar nu e nicio problemă. Mă descurc.

— Ce s-a întâmplat?

— O mică problemă cu celelalte miliții.

— Frați musulmani?

— Nu, răspunse Sayyed iritat de aluzie. Maroniți.

Lui Ivanov îi plăcea să se îmbete și să-i dea lecții de istorie, să-i spună că musulmanilor le place să se omoare între ei.

— Aha… căpușele Orientului Mijlociu. Nu ați reușit să-i exterminați de o mie de ani de când tot încercați?

— Mikhail, ce vrei?

— Pachetul meu, spuse Ivanov. E gata? Nu m-ai trădat, nu? Nu ai început să negociezi cu persanii…

— Eu îmi respect cuvântul. Când să-ți aștept oamenii? Presupun că vei trimite pe cineva.

— Da… deși mă gândesc să vin chiar eu, răspunse rusul. Doar te-ai oferit să mă găzduiești, nu-i așa?

— Ah, spuse Sayyed surprins că Ivanov îi ia în considerare oferta. Absolut.

— În regulă. Voi fi acolo în trei zile. Poate chiar mai devreme.

— Fantastic, minți Sayyed. Voi pregăti totul cum se cuvine. Trebuie să plec acum, am o urgență. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

Sayyed apăsă butonul roșu și întrerupse convorbirea. Se uită în jur la peisajul bombardat și dezolant și se întrebă cum mama naibii va face pe gazda pentru Ivanov, în mijlocul mormanului ăsta de ruine.

Se întoarse să coboare de pe acoperiș, dar dădu nas în nas cu Imad Mughniyah, liderul Jihadului Islamic.

— Imad, ce s-a întâmplat? întrebă Sayyed.

Mughniyah întoarse capul spre scări și le făcu semn gărzilor sale de corp să se îndepărteze.

— Cine era? întrebă el uitându-se la telefon. Te-am auzit vorbind.

— Ivanov.

— Ce voia?

— Să mă insulte, nu știu… Dar nu am mușcat din momeală.

— Altceva?

— Trebuia să-și trimită oamenii să ridice spionul. Acum s-a răzgândit, zice că vine el însuși.

— S-a răzgândit pur și simplu… acum?

— Așa se pare, mormăi Sayyed întrebându-se care-i treaba cu tot interogatoriul ăsta. S-a întâmplat ceva?

Mughniyah se uită din nou în spate, pentru a se asigura că nu-i aude nimeni.

— Conturile mele… în Elveția… sunt goale, spuse el cu voce răgușită.

— Cum adică goale?

— Goale… zero… nimic.

— Imposibil, spuse Sayyed convins că e o greșeală.

— Am verificat de trei ori. Și nu doar cele două conturi ale Jihadului, chiar și contul meu personal pe care tu m-ai ajutat să-l deschid.

În vocea lui se citea o urmă de acuzație.

— Nu se poate. Trebuie să fie o greșeală. Ai sunat la Hamburg?

Mughniyah încuviință.

— Vărul meu a sunat de șase ori azi.

— Și ai vorbit cu Dorfman?

— Dorfman e mort, clătină acesta din cap.

— Mort!

— Ucis în casa lui azi-noapte.

Sayyed simți că i se înmoaie genunchii. El era cel care-l recomandase pe Dorfman lui Mughniyah și celorlalți.

— Tu ești singurul care-l cunoștea pe bancherul ăsta. Ne-ai asigurat că nu vom regreta dacă ne dăm banii pe mâna lui.

Sayyed vedea clar încotro se îndreaptă discuția. Fanaticii trebuiau să dea vina pe cineva și el era cel mai la îndemână.

— Ești sigur că Dorfman e mort?

— Cât de sigur pot fi de aici, de la distanță.

Lui Sayyed nu-i plăcea felul în care liderul Jihadului se uita la el.

— Descoperim noi ce s-a întâmplat, îți promit. Eu n-am avut nimic de-a face cu asta, jur. Vino cu mine, spuse Sayyed dornic să coboare de pe acoperiș înainte ca Mughniyah să decidă să-l arunce în gol. Mergem la banca mea de aici, din oraș. Sunt sigur că e o greșeală. Și banii mei erau tot la Dorfman.

— Mai spune-mi o dată… care e legătura ta cu Dorfman?

Sayyed ajunsese deja la etajul de jos. Se opri brusc pe ultima treaptă și se întoarse spre Mughniyah:

— Ivanov mi l-a prezentat acum șase ani.

— Și acum te-a sunat fără să menționeze nimic?

— Nicio vorbă.

— Ai dracului ruși… întotdeauna pun ceva la cale.

Capitolul 37

ZÜRICH, ELVEȚIA

Rapp și Richards rataseră toată zarva. Cu schimbarea de fus orar și lipsa acută de somn din ultimele două zile, cei doi hotărâseră să accepte oferta de cazare a lui Ohlmeyer și să pună capul pe pernă măcar câteva ore. Rapp mai avusese energie doar pentru a-și da costumul jos și a trage pătura pe el, nici

vorbă de spălat pe dinți sau altceva. Nici măcar nu se obosise să tragă draperiile. Se aruncase pe patul uriaș cu fața în jos și adormise instantaneu. Nu era prima dată când făcea asta. Se întindea cu fața în jos, închidea ochii și… noapte bună, Irene. Problema era atunci când se trezea. Dormitul cu nasul în saltea îi provoca congestie nazală și inflamația țesuturilor din jurul ochilor.

Și acum se trezi în aceeași poziție, cu brațele prinse sub el. Deschise cu grijă un ochi și se gândi la yin și yang, suprema dihotomie existențială – viața și moartea. Se întrebă dacă o fi normal să se gândească atât de mult la cele două noțiuni și dacă nu cumva ar trebui să discute cu Lewis la întoarcerea acasă. Dacă se va întoarce acasă. Gândul îi aduse un zâmbet pe buze. Habar nu avea de ce, dar gândul că cineva ar putea să-l ucidă i se părea amuzant. Probabil pentru că, indiferent cine ar fi fost, tipul nu avea idee ce luptă cruntă îl așteaptă. Rapp nu discutase cu nimeni despre asta, nici măcar cu Lewis sau Kennedy, dar era clar că se pricepea la ceea ce alesese să facă. Și devenea din ce în ce mai bun.

La 23 de ani era deja familiarizat cu moartea. Mai întâi tatăl său, apoi Mary, iar săptămâna trecută se uitase în ochii unui om în timp ce apăsa pe trăgaci. Și în timp ce viața se stingea în ochii acestuia, Mitch nu simțise nimic. Nici vină, nici durere, niciun fel de emoție. Doar o senzație de calm care trecuse peste el ca un val, spălându-l de orice alt sentiment. Iar noaptea trecută, bizara invazie a casei lui Herr Dorfman. Când agreasе să lucreze pentru Kennedy, nu se gândise nicio clipă la genul ăsta de operațiuni. Să omoare un om în maniera în care îl omorâse pe Sharif, da, visase asta de o mie de ori. Dar ca Dorfman, niciodată. Imaginația sa bogată nu inventase niciodată acest tablou: un om împușcat în cap, în timp ce își strânge la piept prețiosul pudel.

Fără niciun avertisment sau decizie conștientă, Rapp sări din pat, se așeză în poziție și începu să facă flotări. Prin cap îi trecu vechea zicală: dacă nu ești ocupat să trăiești, ești deja pe moarte. Se simțea bine să fie în viață. Trecu rapid prin 50 de flotări, se întoarse pe spate și făcu 50 de abdomene, după care hotărî că are nevoie de o alergare. Era ora 4:37 după-amiază. Pantofii săi de alergare erau nou-nouți, vechea pereche zăcea aruncată undeva, pe fundul unui coș de gunoi din Istanbul. Într-o casă atât de mare, Mitch se gândi că sigur trebuie să existe o sală de sport pe undeva. Avea dreptate. Un membru al personalului îl auzise probabil coborând scările, așa că îl aștepta în foaier. Acesta îl conduse înapoi sus, pe lângă camera lui, spre aripa îndepărtată a casei. Sala de sport avea ferestre pe trei laturi, o bandă de alergare, o bicicletă staționară, un aparat de vâslit, un multifuncțional și câteva seturi de gantere.

Rapp se urcă pe bandă, alese un traseu montan și apăsă butonul de start. Timp de 30 de minute, banda se ridică și coborî constant, în timp ce el se strădui să mențină un ritm de 3:45 pe kilometru. Când ajunse la 8 km apăsă butonul roșu de stop și sări jos respirând greu, cu transpirația curgându-i pe față. Era stors de energie. Rămase câteva minute aplecat, cu mâinile pe genunchi, încercând să-și revină și să reprime senzația de greață care-l invadase. Dintr-odată, ușa se deschise și în sală intră o fată. Rapp se îndreptă de spate, cu o expresie chinuită întipărită pe față, și încercă să se calmeze.

— Aici erai, spuse ea într-o engleză aproape perfectă. Te-am căutat peste tot.

Mitch nu își putu ascunde uimirea. În fața lui stătea probabil cea mai atrăgătoare femeie pe care o văzuse vreodată. Și se uita fix la el. Respirând greu, Rapp deschise gura să spună ceva dar se opri. Senzația de greață revenise, așa că decise să deschidă rapid fereastra pentru a lua o gură de aer proaspăt. Nu se făcea să vomite în fața acestei splendori.

— Scuză-mă o clipă, spuse el ridicând un deget.

Rapp deschise una dintre ferestre și trase în piept aerul proaspăt și rece. După câteva secunde, senzația de vomă începu să treacă.

— Îmi pare rău, spuse el întorcându-se spre fată. Nu prea sunt în formă.

Frumusețea blondă puse o mână în șold și îi aruncă o privire scrutătoare.

— Nu văd nimic în neregulă cu forma ta.

Mitch chicoti jenat și, neștiind ce să răspundă, spuse:

— Și tu arăți foarte bine… vreau să spun, nu cred că ai nevoie de antrenament.

Ești un cretin, Mitch!

— Mulțumesc, răspunse ea zâmbind, arătându-i un set perfect de dinți albi.

Rapp îi observă imediat gropița din bărbie. Felul în care arăta îl lovise în moalele capului, astfel că abia acum începu să-i remarce trăsăturile individuale: ochi albaștri, păr blond platinat prins într-o coadă, pomeți proeminenți, nas mic și ușor ridicat. Fata arăta ca o zeiță nordică. Dar gropița era cea care îi atrăsese atenția.

— Bunicul m-a trimis să te caut.

Aha! Acolo o văzuse. Herr Ohlmeyer avea aceeași gropiță dar dintr-un motiv anume, pe fața ei arăta mult mai bine. Mitch zâmbi și întinse mâna:

— Sunt Mitch… ăăă, vreau să spun Mike.

Revino-ți dracului odată!

— Greta. Încântată să te cunosc.

Zâmbetul ei îi înmuie genunchii. *Sigur că te cheamă Greta,* gândi Rapp. Imaginea Gretei cu codițe împletite, bluză albă tradițională, cu decolteu

amplu, și două halbe de bere în mână îi trecu fulgerător prin minte. *Ce mama naibii se întâmplă cu tine*?

Fața fetei se încordă ușor și își lăsă privirea să cadă asupra mâinilor lor încleștate.

— Ah, scuze, spuse Mitch eliberându-i imediat mâna.

Se repezi la etajera cu prosoape curate și puse mâna pe unul dintre ele. Dar în loc să i-l dea începu să-i șteargă mâna.

— Îmi pare rău.

Fata râse nervos și îi luă prosopul din mână.

— Bunicul m-a rugat să-ți spun că băuturile vor fi servite în bibliotecă, la ora 6:00 fix. Sacoul și cravata sunt obligatorii. Regulile lui, nu ale mele.

— În regulă, răspunse el, după care adăugă repede, dintr-o nevoie irațională de a continua să vorbească. Tu ce vei purta?

Fata strâmbă puțin din nas și spuse:

— Ești amuzant.

După care dispăru. Într-o tăcere șocată, Mitch o privi plecând. Incredibil, dar și din spate arăta la fel de bine. Purta o pereche de blugi și cizme maro de călărie. Ușa se închise cu un clic care îl scoase din transă.

— Idiotule, ce naiba, ai 15 ani? spuse el cu voce tare, dându-și două palme peste cap.

Încercă să-și termine antrenamentul, dar mintea nu-i mai stătea la ceea ce făcea, așa că se întoarse în cameră, făcu un duș rece și se gândi la Greta. Relații, romantism, companie, oricum s-ar numi chestia asta nu prea era domeniul lui Mitch. De când o pierduse pe Mary, rareori se gândise la fete. Avusese două trei aventuri pe ici pe colo, dar fuseseră pur fizice, nimic special. Firește, toate fetele își doriseră să-l vindece. Ceea ce era o problemă. Toate îl cunoșteau, știau cine e, știau că-și pierduse iubita în atacul terorist care devastase Universitatea Syracuse. Faptul că era căpitanul unei echipe din campionatul național, la o școală înnebunită după sport, îi garantase practic un număr nelimitat de femei disponibile. Din păcate, toate voiau să vorbească despre emoții, pierdere, durere și așa mai departe. Nimic mai îngrozitor pentru el. Sentimentele lui, agonia sa personală nu erau treaba nimănui.

Dar trecuseră aproape 4 ani. Poate că asta era explicația, poate că timpul chiar vindecă rănile. Sau poate că uciderea lui Sharif și a lui Dorfman îi mai ostoise durerea. Sau poate că frumusețea Gretei îl orbise pentru o clipă, făcându-l să-și uite trecutul. Nu, explicația nu e asta. Sau cel puțin nu doar asta. Întâlnise nenumărate femei frumoase în ultimii ani, dar niciuna nu-l lovise așa, ca un fulger în moalele capului.

Mitch își făcu nodul la cravată cu atenție, se privi în oglindă și decise să lase întrebările pentru altă dată. Probabil că răspunsul era puțin din toate cele de mai sus. Nici nu conta. Simțise ceva ce nu mai simțise de ani de zile, ceva ce nu crezuse că va mai simți vreodată. Scânteia unui început, poate dragoste la prima vedere, cine știe. Dar îi venea greu să creadă în ultima. Probabil nu era decât dorință fizică. Doi oameni tineri, atrăgători, cu feromonii în flăcări. Oare și ea simțise același lucru? Mitch își aminti privirea aceea rapidă, care îl măsurase de sus până jos.

— Ce contează? întrebă el privindu-se în oglindă. Oricum dimineață plec în safari.

Rapp își mai aranjă o dată nodul de la cravată și decise să coboare și să se bucure de moment. Va uita de ziua de ieri, de ziua de mâine, de durere și obligații. Și pentru o seară, va încerca să trăiască precum un om normal.

Capitolul 38

MOSCOVA, RUSIA

Ivanov puse receptorul în furcă și întinse mâna spre sticla de vodcă, dar aceasta îi fu smulsă rapid din față cu o fracțiune de secundă înainte de a o apuca. Degetele i se închiseră în jurul aerului. Ivanov clipi de câteva ori rapid, după care ridică ochii și îl văzu pe Shvets cu sticla lui în mână.

— A mea, fu tot ce reuși să mormăie Directorul.

Shvets ar fi vrut să-i spună că, atunci când e beat, vorbește ca un copil mic, dar știa că în acest moment ar fi fost inutil.

— Ce a spus?

— Nu știe nimic.

— Sunteți sigur? întrebă Shvets, gândindu-se că ar fi trebuit să asculte pe celălalt fir. Când șeful lui era în halul ăsta, nu puteai avea încredere în el.

— Despre ce să fiu sigur? spuse Ivanov împingându-se în marginea biroului și lăsându-se pe spate în scaunul său de piele. Omul abia a coborât de pe cămilă. Nu e suficient de deștept să ne fure pe noi.

Lui Shvets i-ar fi plăcut să-i spună bețivanului că Sayyed e mult mai deștept decât el, dar îl văzuse împușcând oameni pentru o asemenea insolență.

— Vreți să plec la Hamburg?

— Nu. Am nevoie de tine aici. Trimite-l pe Pavel.

Sigur, trimite-l pe idiot, gândi Shvets. Pavel Sokoll se pricepea la cifre și bilanțuri contabile, dar era de-a dreptul retardat când venea vorba de orice altceva în viață. Nu va face nimic la Hamburg.

— Avem nevoie de răspunsuri și mă tem că, dacă stăm aici, nu le vom primi. Dacă-l trimitem pe Pavel nu obținem nimic.

— Dar am nevoie de tine aici.

— În câteva zile nu va mai exista niciun „aici”, spuse Shvets ridicând puțin tonul. Dacă începe să umble vorba că banii au dispărut, telefonul va începe să sune și, mai devreme sau mai târziu, vorba se va duce și va ajunge sus. Sau, și mai rău, în partea cealaltă a orașului, și atunci vă vor scoate din joc.

— *Ne* vor scoate din joc! țipă Ivanov. Pe amândoi! Nu uita, căruța ta e prinsă cu lanțuri de a mea.

— Credeți-mă, nu trece un minut fără să mă gândesc la asta.

— Și nu uita, am fost bun cu tine.

— Da, ați fost, spuse Shvets cu jumătate de gură.

— Și voi continua să am grijă de tine. Dar acum avem nevoie de răspunsuri.

— De bani avem nevoie, preciză Shvets, încercând să-l facă pe Ivanov să vadă esența problemei. Răspunsurile ar putea să ne conducă spre bani, dar nu vom primi niciuna, nici alta stând aici, în Moscova.

— Încetează să vorbești în parabole.

— Lăsați-mă să plec la Hamburg să văd ce pot afla acolo. Iau primul avion din seara asta și, cu puțin noroc, mâine-dimineață sunt înapoi.

— Și eu ce fac?

Dintr-odată, soluția deveni foarte clară pentru Shvets.

— Ieșiți în oraș și vă îmbătați. Comandați niște femei și mergeți la Hotel Baltschug.

Ivanov se încruntă. Nu avea niciun chef de socializare.

— Trebuie să păstrați aparențele. Știți cum merge treaba în orașul ăsta. Dacă începe să se audă că aveți probleme și oamenii nu vă văd în public, s-a terminat. Toată lumea va crede zvonurile. Dar dacă vă văd făcând ceea ce faceți de obicei, nimeni nu le va crede.

Shvets ar fi fost în stare să spună orice numai să-l convingă. Trebuia neapărat să plece la Hamburg. Îl mai văzuse și altă dată pe șeful lui în depresie. De obicei nu dura mai mult de o zi sau două. Întotdeauna părea demn de milă, dar într-un fel sau altul, ghearele disperării îl ajutau până la urmă să se concentreze. Și întotdeauna reușea să iasă din starea aceea mai puternic ca niciodată, ca un urs gata de atac. Și când se va întâmpla asta, ar fi bine ca Shvets să aibă ceva răspunsuri, altfel ar putea deveni o victimă colaterală.

— Chemați-i pe Alexei și Ivan. Vor avea ei grijă de dumneavoastră până mă întorc eu, sugeră el.

Da, se gândi Ivanov. *Cei doi Luca Brasi ai mei. Nimeni nu va îndrăzni să se ia de mine câtă vreme îmi sunt alături.* Ivanov se simțea mai bine doar gândindu-se la cei doi soldați loiali. Unde mai pui că ceva cărniță proaspătă chiar ar putea fi un remediu bun. Plus că avea nevoie de vodcă.

— Bine, cedă el, dar vreau să mă suni de cum afli ceva.

Shvets ezită. Vorbiseră la telefon destul de mult astăzi, iar în această nouă eră a supravegherii electronice, nu știai niciodată cine te ascultă.

— Promit, minți el îndreptându-se spre ușă. Și nu uitați… purtați-vă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Capitolul 39

ZÜRICH, ELVEȚIA

Rapp intră în birou cu câteva minute înainte de ora 18:00. Hurley era acolo singur, cu un telefon în mâna stângă și un pahar în dreapta, privind gânditor pe fereastră către munții acoperiți de zăpadă. Îi aruncă o privire nonșalantă peste umăr, cu telefonul lipit de ureche, după care își continuă conversația. Mitch păși în încăpere, trecând de pe parchetul de stejar masiv pe imensul covor persan care acoperea podeaua. Biblioteca era construită pe două nivele. Etajul superior avea doar o pasarelă de-a lungul rafturilor pline de cărți, care acopereau cei patru pereți. Toate cărțile erau legate frumos în piele.

O ușă masivă de lemn sculptat se deschise cu un clic în stânga lui Rapp. Herr Ohlmeyer intră cu un zâmbet cald întipărit pe față. Ridică un deget lung și elegant și îi făcu semn lui Mitch să-l urmeze. Rapp îi aruncă o privire lui Hurley, dar acesta era încă la telefon, așa că îl urmă pe Ohlmeyer într-un birou micuț fără ferestre.

Camera avea ceva diferit, neobișnuit. Când Ohlmeyer închise ușa, o tăcere deplină se lăsă în jur. Rapp își auzea propria respirație și realiză că biroul era izolat fonic de restul casei. Podeaua era ușor ridicată, iar pereții și tavanul erau acoperiți cu tapet. În spatele biroului se afla un perete de monitoare alb-negru imense, iar în fața lui o masă de conferință cu patru scaune simple de lemn. Decorul încăperii era atât de diferit de opulența restului casei, că Mitch nu se putu abține să nu remarce contrastul.

Ohlmeyer citi interesul pe chipul tânărului și spuse:

— În meseria mea trebuie să-ți iei câteva precauții.

Trase unul dintre scaune, îi făcu semn lui Mitch să se așeze și luă unul dintre dosarele de pe birou.

— Te admir pentru ceea ce faci, spuse el punând dosarul pe masa de conferință. Nu ai ales o viață ușoară.

Rapp încuviință din cap fără să spună nimic.

— Până acum ai vreun regret?

— Nu, răspunse Mitch fără să ezite.

— Nu ai probleme cu somnul… gânduri care să te tulbure?

— Nu dorm prea mult, niciodată nu am făcut-o.

Ohlmeyer zâmbi și își scărpină gropița din bărbie.

— Oamenii de genul tău nu prea dorm.

— Genul meu?

— Da. Vânătorii. E în codul vostru genetic. Toți suntem vânători într-o măsură mai mare sau mai mică, dar la unii gena a adormit de mii de ani. Nu mai e nimic de făcut. Își petrec zilele la slujbe sedentare care nu le oferă nicio provocare, nici fizică, nici mentală. Nu au aptitudinile tale, nici ambiția sau motivația ta.

Rapp presupuse că era adevărat ce spunea omul. Doar că nu se gândise niciodată la asta.

— Am aici niște documente, continuă Ohlmeyer atingând dosarul cu degetul. Stan știe despre ce vorbim acum, dar nu vrea să afle detalii.

— Detalii? repetă Mitch uimit, întrebându-se oare ce-o mai pune la cale Hurley.

— Profesia ta e una foarte periculoasă. Ești ca o bărcuță de agrement într-un port plin de vapoare gigant care, uneori, se ciocnesc unele de altele. Pentru ele nu e niciun pericol, dar pentru tine poate reprezenta sfârșitul. În meseria asta ai nevoie de o asigurare specială. Știi de ce?

Lui Mitch îi trecură prin cap câteva motive, dar avea senzația că întrebarea lui Ohlmeyer e retorică, așa că răspunse:

— Nu prea.

— Deoarece giganților nu le pasă de tine. Poate că se vor lamenta puțin dacă pățești ceva, dar nu prea mult. Motorul, destinația, orgoliul căpitanului, toate acestea vor fi întotdeauna mai importante decât tine. Dacă vrei, privește vaporul ăsta ca pe un stat. Ești tânăr și, cu puțin noroc, cariera ta ar putea dura încă patru decenii. Timp în care șefii tăi vor veni și vor pleca, curenții politici își vor schimba direcția de nenumărate ori. Și, inevitabil, va veni o clipă când cineva din propriul tău aparat de stat va începe să te privească ciudat, vei deveni o problemă. Vei ști prea multe. Vapoarelor-stat nu le place să fie vulnerabile, tendința lor naturală este să elimine

vulnerabilitățile. Și dacă asta înseamnă că trebuie să mai scufunde din când în când câte o bărcuță… ei bine, o vor face fără remușcări. E un preț pe care toate statele sunt dispuse să-l plătească.

Rapp se înfioră.

— Despre ce vorbim aici? întrebă el uitându-se la dosar.

— Despre polița ta de asigurare.

Ohlmeyer deschise dosarul. În față era un pașaport elvețian, prins cu o agrafă de un teanc de documente.

— Stan m-a asigurat că franceza ta e perfectă.

Mitch încuviință.

— Și italiana, germana, araba?

— Italiana e bunicică, germana slăbuță, araba fluentă.

Ohlmeyer încuviință, totul se potrivea cu ceea ce-i spusese Hurley.

— Ți-am pregătit aici trei identități diferite. Elvețiană, spuse el scoțând documentele din dosar, franceză și italiană. Va trebui să memorezi tot ce e în dosarul ăsta și, cel mai important, să vizitezi Parisul și Milano în săptămânile care urmează.

— De ce?

— Pentru că acum deții câte o cutie de valori în fiecare dintre aceste orașe, plus una în Zürich, dar de asta voi avea eu grijă. Vei dori probabil să pui anumite lucruri în aceste cutii de valori. Lucruri care te vor ajuta să supraviețuiești în cazul în care ar fi nevoie, la un moment dat, să dispari.

Rapp se încruntă.

— Stan știe de asta?

— A fost ideea lui. Și a mea, doar am făcut același lucru și pentru el, cu mulți ani în urmă.

Ohlmeyer împinse spre Mitch o foaie de hârtie cu trei nume pe ea. Primele două erau nume franțuzești, ultimul era unul italian.

— Te rog să încerci câteva semnături pentru fiecare dintre acestea. După aceea îți voi da cardurile de credit să le semnezi.

Rapp luă stiloul și începu să semneze cu numele Paul Girard.

— De ce nu se ocupă Stan de chestiunile astea?

— Pentru că nu vrea să știe detaliile.

— De ce?

— În meseria voastră, fiecare individ are nevoie de câteva secrete.

— Chiar și față de șeful lui și structurile de conducere?

— Mai ales față de șeful lui și structurile de conducere.

Mitch se întrebă cum va reuși să se descurce cu toate aceste identități diferite, fără să le încurce. Hurley îi dăduse deja două, iar Ohlmeyer îi mai

pasa încă trei. Se mai jucă de câteva ori cu semnăturile, după care semnă cardurile bancare.

— În fiecare cutie de valori, spuse Ohlmeyer, vei găsi 20 000 de dolari în numerar, diverse documente ca de pildă certificate de naștere, pentru cazul în care îți pierzi pașaportul și trebuie să-ți faci altul, un permis de conducere, plus o serie de carduri bancare. Așa cum am menționat, probabil că vei dori să pui anumite lucruri acolo, dar despre asta va trebui să vorbești cu Stan. Vei avea de asemenea un cont bancar aici, în Zürich, pe care-l voi administra eu pentru tine.

— Un cont bancar, repetă Rapp surprins.

— Da, Stan a insistat asupra acestui aspect și m-a făcut administrator.

Mitch fu tentat să întrebe ceva de mărimea contului, dar se abținu.

— Pot să te întreb ceva personal?

Ohlmeyer încuviință cu un zâmbet, ca și cum ar fi știut deja întrebarea.

— De ce faci asta… de ce ne ajuți?

— Vom discuta despre asta la cină dar, în esență, deoarece cred în libertate.

— Libertate, spuse Mitch întorcând cuvântul pe toate părțile în minte. E un termen destul de vag.

— Nu prea, dar dacă te ajută să-mi înțelegi mai bine motivația pot să-ți spun că am crescut în Germania de Est. Știu din proprie experiență care-i treaba cu rușii.

— Deci urăști rușii, spuse Rapp cu capul plin de imagini alb-negru ale atrocităților comise de sovietici, imagini văzute în copilărie la televizor.

Ohlmeyer scoase un hohot scurt și spuse:

— Să spunem doar că am ajuns să cred în bine și rău.

Capitolul 40

HAMBURG, GERMANIA

Vestea că Dorfman e mort veni după-amiază devreme. Ivanov făcu o criză de nervi care dură cinci minute bune, timp în care tună și fulgeră despre faptul că niciodată nu avusese încredere în nemernic, ceea ce îl făcu pe Shvets să se întrebe de ce prostovanul lăsase un tip în care nu avea încredere să-i gestioneze ditamai contul. După ce-și vărsă nervii, Ivanov, a cărui profesie era să fie paranoic, enumeră rapid vreo douăsprezece teorii ale conspirației în tot atâtea minute. Era convins că Dorfman se îmbătase și

șoptise ceva în urechile nepotrivite. Și că acea persoană hotărâse apoi să scape de Dorfman și să bage banii în buzunar. Dar Ivanov era conștient că o asemenea operațiune nu e deloc simplă, ticălosul sau ticăloșii trebuie să fi avut un oarece nivel de sofisticare și expertiză operațională.

Rusul avea o lungă listă de dușmani, așa că începu să îi ia pe rând. Ar fi putut fi generalul cubanez pe care-l șuntase acum 5 ani, în operațiunea aceea de schimb de informații. Shvets nu înțelegea deloc cum naiba se integra cubanezul în acest scenariu, dar îi ceruse lui Ivanov o listă de posibili suspecți, așa că acum trebuia să-l lase să bată câmpii până va ajunge la ceva solid. Avea nevoie de orice informație ar fi putut scoate din creierul îmbibat de vodcă al directorului. Apoi era industriașul german pe care Ivanov îl înșelase cu un an în urmă, miliardarul spaniol, plus gașca de evrei și bolșevici care îl pândeau la cotitură de ani de zile. Niciunul dintre aceste scenarii nu părea plauzibil, dar cine știe? Orice era posibil.

Shvets luă informația și se îmbarcă într-un avion Lufthansa spre Hamburg. Înainte de a pleca își sună omul de la consulat și îi ceru să-i facă rost de o copie a raportului poliției. Atunci când ateriză, la ora 17:36, Petrov Sergheievici îl aștepta cu raportul în mână. Cei doi se cunoscuseră cu câțiva ani în urmă și erau în relații amicale. După politețurile de rigoare, Shvets îi spuse lui Petrov să-l conducă la bancă, se așeză pe scaunul din dreapta și începu să citească raportul. Herr Dorfman fusese înjunghiat în coapsă și împușcat în cap. Cu un singur glonț, frumos și curat. Soția lui fusese găsită în subsol, legată și cu căluș la gură. Femeia declarase că doi bărbați mascați intraseră în casă pe la ora 22:00. Nu îi auzise vorbind, așa că nu fusese în stare să ofere poliției niciun fel de descriere, cu excepția faptului că păreau a fi de aproximativ aceeași statură.

În mod ciudat, câinii erau nevătămați. Unul fusese găsit în subsol, lângă Frau Dorfman, iar celălalt bântuind pe la parter. Probabil că la un moment dat călcase în balta de sânge din jurul capului stăpânului său, pentru că toată podeaua era acoperită de urme de lăbuțe însângerate. Lui Shvets i se păru interesant faptul că soția și câinii nu fuseseră atinși. Asta scotea din calcul celelalte facțiuni moscovite deși, dacă Shvets ar fi pus la cale operațiunea, ar fi făcut exact același lucru doar pentru a-l deruta pe Ivanov. Oricum, era clar că aveau de-a face cu profesioniști.

Shvets termină de citit raportul, închise dosarul și, încă o dată, concluzionă că orice e posibil. Dorfman ar fi putut spune oricui despre bani. Omului i-o fi intrat în cap să pună mâna pe ei, ceea ce nu era deloc de mirare. Douăzeci și șase de milioane nu erau de ici de colo. Shvets însuși se gândise la asta, cu atât mai mult cu cât avea aptitudinile necesare pentru a duce operațiunea la bun sfârșit. Ce simplu ar fi fost dacă Dorfman ar fi decis să

fure banii el însuși și să dispară. L-ar fi găsit cu ușurință, întotdeauna o făceau. Proștii încercau de regulă să se ascundă pe vreo insulă tropicală, gândindu-se probabil că li se va pierde urma printre turiști și localnici.

Cei doi ajunseră la bancă puțin după ora 18:30. Shvets se întrebă pentru o clipă dacă să-l ia pe Sergheievici cu el în clădire, dar decise să nu o facă. Nu avea nevoie de întăriri, cel puțin nu deocamdată. În plus, cu cât aflau mai puțini de poziția vulnerabilă a lui Ivanov, cu atât mai bine. Banca arăta ca o bancă. Clădire înaltă, sticlă, metal și marmură, totul gândit pentru a da impresia de stabilitate și securitate. Caracteristici pe care miza și Shvets.

Paznicii înarmați încercară să-l oprească în hol spunându-i că banca e închisă, dar Shvets îi asigură că nu dorește să facă o tranzacție. Fu tentat să adauge că, desigur, asta s-ar fi schimbat imediat dacă paznicul ar fi putut scoate din pălărie cele 26 de milioane furate, dar se abținu. Era evident că omul nu știa nimic, așa că Shvets se mulțumi să solicite o întrevedere cu Directorul departamentului de securitate. Atunci când paznicul ezită, rusul adăugă:

— E în legătură cu moartea lui Herr Dorfman.

Atitudinea paznicului se schimbă imediat și, în mai puțin de un minut, acesta îl conduse pe Shvets la ultimul etaj, în biroul unui agent de securitate mult mai în vârstă. Aceeași cămașă albă cu epoleți negri, aceiași pantaloni și aceeași privire. Shvets îi prezentă legitimația de SVR și îi spuse că dorește o întâlnire confidențială cu președintele băncii. Așa cum era de așteptat, agentul îi răspunse că președintele e o persoană extrem de ocupată.

— Nu am nicio îndoială. Probabil chiar acum e în consiliu, încercând să explice ce s-a întâmplat, spuse Shvets sarcastic.

Privirea jenată a directorului îi dădu răspunsul pe care îl căuta.

— Voi aștepta 2 minute, nicio secundă în plus. Spune-i că e în legătură cu Herr Dorfman. Și că reprezint niște oameni extrem de influenți din Rusia, care așteaptă unele răspunsuri urgente de la el, adăugă Shvets făcându-i semn cu mâna să plece în căutarea președintelui.

În câteva minute, agentul se întoarse cu un bărbat bine îmbrăcat, care arăta ca și cum ar fi avut o zi extrem de dificilă.

— Sunt Herr Koenig, spuse acesta, în timp ce paznicul stătea jenat alături. Cu ce vă pot ajuta?

— Numele meu e Nikolai Shvets. Lucrez pentru guvernul rus, spuse Shvets scoțând din nou legitimația aurie. Putem discuta un minut singuri?

— Sigur, încuviință bancherul. Vă rog să mă urmați.

Shvets fu dezamăgit să vadă că președintele intră într-o sală de conferință cu pereți de sticlă, în loc de un birou închis care ar fi oferit mai multă intimitate. Din sala asta nu putea extrage nicio informație. Nu tu fotografii

de familie, nu tu informații personale. Va trebui să-l pună pe Sergheievici să arunce o privire în viața privată a omului, pentru a avea ceva pârghii de control.

Koenig rămase în picioare, evident grăbit să se întoarcă la ședința de consiliu.

— Despre ce doriți să discutăm?

— Înțeleg că Herr Dorfman a trecut printr-un eveniment neplăcut aseară, începu Shvets.

Omul își drese vocea nervos.

— Trebuie să vă spun că poliția m-a instruit să nu discut cu nimeni uciderea lui Herr Dorfman.

— Doriți să informez poliția că 26 de milioane din banii Rusiei au dispărut? Sau ați prefera să merg cu informația direct la presă? minți Shvets fără să clipească, știind foarte bine că președintele nu are de unde să știe că banii aparțineau unor grupări teroriste sau că Directorul SVR este îngrozit ca nu cumva Directoratul S să afle de ei.

Paloarea bancherului deveni de-a dreptul bolnăvicioasă. Omul se clătină puțin și fu nevoit să se sprijine de spătarul unui scaun pentru a nu leșina.

— Eu nu vreau să merg nici la poliție, nici la presă, dar asta depinde de dumneavoastră, Herr Koenig, continuă Shvets imperturbabil.

— Ce anume doriți să știți? șopti președintele.

— Care e suma care lipsește?

— Dacă adăugăm și cele 26 de milioane despre care mi-ați spus… 47 în total. Dar niciun cent nu era, de fapt, în banca noastră, adăugă Koenig defensiv. În acest moment încercăm să înțelegem ce făcea de fapt Hans cu aceste conturi. Se pare că de ani buni avea niște activități cu care banca nu era la curent.

— La ce vă referiți când spuneți că banii nu erau în bancă?

— Toate depozitele erau fie la alte bănci din Elveția, fie în conturi offshore din Caraibe sau Orientul Îndepărtat.

— Poate, dar Herr Dorfman gestiona conturile în calitatea sa oficială de vicepreședinte al acestei bănci.

— La acest moment nu suntem siguri, preciză președintele ridicând un deget. Până acum nu am găsit nicio înregistrare oficială a acestor conturi în sistemul nostru.

Shvets nu știa dacă să-l creadă sau nu.

— Cu un minut în urmă erați convins că expunerea băncii e de aproximativ 20 de milioane. Acum s-a dublat. Ce vă face să credeți că mâine nu se va dubla din nou?

— Nu sunt de acord cu termenul „expunerea băncii”. Din câte știu, Herr Dorfman nu acționa în numele băncii când făcea operațiuni pe aceste conturi.

— Herr Koenig, spuse Shvets cu un zâmbet trist, știți la fel de bine ca mine că acest argument nu stă în picioare. Poate că depozitele despre care vorbesc nu erau efectiv în seiful dumneavoastră, dar ați avut un vicepreședinte care gestiona acești bani și poate chiar mai mulți. Banca încasa comisioane…

— Dar…

— Vă rog, permiteți-mi să termin, Herr Koenig. Nu mă aflu aici pentru a arunca vina asupra cuiva. Sunt aici pentru a prinde hoțul, astfel încât banii să revină proprietarilor de drept.

Pentru prima oară de la începutul discuției, chipul președintelui căpătă o urmă de culoare.

— Așa cum se întâmplă întotdeauna în astfel de cazuri, noi am demarat deja o investigație financiară.

— Cât va dura?

— Depinde… s-ar putea să dureze ceva.

— Am rugămintea să fiți onest cu mine. Mâine mă voi întoarce la Moscova și oamenii pentru care lucrez… nu sunt persoane agreabile. Cu ei nu ați putea avea o astfel de conversație. Ei v-ar lega de un scaun și v-ar atașa greutăți de testicule. Așa că v-aș sugera să-mi spuneți tot ce știți, continuă Shvets zâmbind și încercând să adopte un ton mai prietenesc. Astfel încât să mă pot întoarce și să le spun că sunteți o persoană rezonabilă. Cineva în care putem avea încredere.

Koenig deschise gura șocat, o închise la loc, după care izbucni:

— Mă tem că nu vom găsi niciodată banii.

— De ce?

Bancherul își desfăcu brațele într-un gest de neputință.

— Pentru că s-au împrăștiat în cele patru zări. Literalmente. Nu am văzut niciodată o asemenea activitate bancară. Prima rundă de transferuri a fost efectuată prin fax, în valuri succesive, venite din diferite părți ale lumii.

— De unde?

— Hong Kong, San Francisco, New York, Londra, Berlin, Paris, Istanbul, Moscova, New Delhi…

— Moscova?

— Corect.

— Aș vrea să văd aceste faxuri.

Bancherul scutură din cap.

— Of… de ce trebuie să alegeți calea cea grea? oftă Shvets. Herr Koenig, știu foarte bine unde erau aceste conturi. În sucursala din Geneva. Nu sunteți atât de inocent pe cât încercați să mă faceți să cred. Îmi veți arăta faxurile acum, dacă nu, vă asigur că veți fi vizitat în toiul nopții de niște oameni care vă vor face exact ceea ce i-au făcut și lui Herr Dorfman.

Koenig înghiți în sec, vizibil speriat.

— Presupun că aș putea să vă fac această concesie.

— Perfect. Acum, de ce spuneți că banii nu vor fi niciodată găsiți?

— Avocații noștri m-au informat că nici măcar una dintre băncile care au primit acești bani nu a fost de acord să dezvăluie identitatea beneficiarilor.

— Trebuie să existe o cale.

— Ar însemna ani de zile de procese și, chiar și așa, nu am putea găsi decât o fracțiune din fonduri.

— Ei bine, în cazul acesta poate că puțină presiune nu ar strica.

Spre surprinderea lui Shvets, cuvintele sale părură să aibă efectul opus celui scontat. Koenig se îndreptă de spate și ridică bărbia.

— Vă avertizez că o parte din consiliul nostru de administrație are suspiciuni ferme că banii aceștia erau murdari.

— Murdari? întrebă Shvets surprins, ca și cum acuzația ar fi fost o insultă.

— Există zvonuri că Herr Dorfman ar fi fost agent Stasi[7] înainte de căderea Cortinei de Fier.

— Nu ar trebui să credeți în zvonuri.

— Și mai există un zvon: că Dorfman lucra chiar și pentru Rusia, mai exact pentru GRU[8].

Shvets rânji ghiduș. Dorfman fusese, într-adevăr, spion, dar nu pentru GRU ci pentru KGB.

— De unde ați auzit asemenea lucruri?

— De la oameni conectați cu această lume, răspunse Koenig suspicios. Ați dori să discutați cu ei?

Shvets avu brusc senzația că nu mai controlează discuția. Trebuia să spună rapid ceva care să-l pună pe Koenig în defensivă.

— Să ne întoarcem la legile bancare pentru o clipă. Presupun că ele pot fi utilizate și pentru a acoperi incompetența crasă a unor sucursale, ca de pildă cea din Geneva… sau faptul că unul dintre colegii lui Herr Dorfman și-a

---

[7] Prescurtarea de la Staatssicherheitsdienst, SSD (Ministerul pentru Securitatea Statului), serviciul secret și poliția politică a fostei Republici Democrate Germane. (n.t.).

[8] Prescurtarea de la Glavnoe Razvedîvatel’noe Upravlenie (Directoratul principal de spionaj), organizația de spionaj militar a Federației Ruse. (n.t.).

însușit probabil câteva milioane de dolari care nu-i aparțineau. Cunoașteți zvonurile acelea care spun că cele mai multe jafuri bancare sunt lucrături din interior, nu?

— Speculații nefondate, nimic mai mult.

— Ca și zvonul dumneavoastră referitor la Herr Dorfman spionul GRU.

Șah mat.

Koenig se foi un moment nervos, după care lansă o capcană:

— Ați fi dispus să discutați cu oamenii care au depus mărturie că Herr Dorfman era spion?

— Absolut, încuviință Shvets, deși nu avea nici cea mai mică intenție de a face asta. Dar aș vrea să văd faxurile acelea mai întâi. În special cel venit de la Moscova.

Koenig îl studie o clipă suspicios, după care spuse:

— Voi ruga pe cineva să facă niște cópii după aceste faxuri. Mă întorc imediat, continuă el îndreptându-se spre ușă și aruncând o privire încruntată peste umăr.

Shvets se plimbă nerăbdător prin încăpere în timp ce aștepta. Toată treaba asta se dovedea o mare porcărie. Hoții ăștia în costume vor dovedi cât ai clipi că Dorfman lucrase pentru KGB și nu vor da înapoi niciun dolar. Nemții îi urau pe ruși aproape la fel de mult cât îi urau rușii pe ei.

Koenig se întoarse câteva minute mai târziu. De data aceasta avea alături alți doi bărbați și Shvets înțelese că farsa s-a terminat. Koenig îi întinse teancul de faxuri din mână. Foile erau albe ca neaua, toată informația fusese ștearsă cu bandă corectoare, cu excepția numerelor expeditorului și destinatarului. Ar fi putut la fel de bine să scrie cu majuscule „Muie” pe fiecare pagină. Totuși, era mai bine decât nimic.

Capitolul 41

ZÜRICH, ELVEȚIA

Barul era amplasat în bibliotecă și toată lumea se strânse în jurul lui. Era ca în studenție, se gândi Rapp, doar că în loc de un bar împuțit din nordul statului New York, acum se afla într-o reședință impunătoare din suburbiile unuia dintre cele mai rafinate orașe din lume. Herr Ohlmeyer considera că băuturile fine trebuie savurate ca atare, așa că alcoolul fu servit cu gheață sau sec. Mitch alese un pahar de Lagavulin single malt și gheață. Ohlmeyer,

căruia îi plăcea să facă pe gazda și să prepare el însuși băuturile pentru oaspeții săi, îl felicită pentru alegere. Rapp luă paharul, zâmbi și spuse:

— Mulțumesc.

Greta nu își făcuse încă apariția, așa că Mitch prinse ocazia de a-l încolți pe Hurley, care stătea în fața șemineului masiv de granit, discutând cu unul dintre fiii lui Ohlmeyer. Se apropie de Hurley și îi puse mâna pe umăr:

— Trebuie să vorbim.

Hurley îi spuse ceva în germană interlocutorului său și apoi se îndepărtă alături de Rapp.

— Ce s-a întâmplat?

Mitch arătă din cap spre ușa biroului izolat fonic.

— Care-i treaba cu dosarul?

Hurley își încleștă maxilarul, așa cum făcea întotdeauna atunci când nu voia să deschidă un anumit subiect.

— Vine la pachet cu profesia, spuse el reticent. Nu te gândi prea mult la asta. Ascultă-l pe Carl, știe ce face.

— Irene știe despre asta? Sau Spencer Tracy, tipul pe care nu ar trebui să-l cunosc?

Era felul în care Mitch se referea la tipul pe care-l cunoscuse în birourile International Software Logistics, omul care probabil era șeful tuturor. Întrebarea sa cauză o nouă încleștare vizibilă, ceea ce-l determină pe Rapp să facă un pas înapoi.

Hurley simți privirea bătrânului Ohlmeyer fixată asupra lui, așa că inspiră adânc pe nas și expiră ușor pe gură. Era un truc de calmare învățat de la Lewis. Ohlmeyer nu aprecia deloc crizele de nervi, mai ales în public.

— Ascultă, puștiule… e o meserie dură. Sunt anumite lucruri de care nu trebuie să afle și, sincer, nici nu cred că vor să afle.

Rapp se gândi o secundă la cele auzite, după care întrebă:

— Pot să mă bage în bucluc?

— Tot ce facem noi poate să te bage în bucluc cu unul sau altul. E treaba ta să ai grijă de tine. Nimeni nu trebuie să știe de asta, doar Carl și băieții lui.

Rapp luă o nouă gură de whisky și era cât pe ce să pună o nouă întrebare, dar se opri. Calul de dar nu se caută la dinți.

Hurley ar fi vrut să-i poată spune mai multe, dar puștiul va trebui să se prindă singur de unele lucruri, așa cum făcuse și el cu mulți ani în urmă. Luă o gură de burbon și se gândi cât de ușor ar fi fost dacă cineva l-ar fi învățat și pe el una-alta.

— Puștiule… ești bun. Și asta nu e puțin lucru, mai ales când o spun eu. Treaba mea e să găsesc slăbiciuni și să încerc să le scot cu forța din tine. În meseria noastră… indiferent cât de bun ești… cât de dreapta e cauza pentru

care lupți… mai devreme sau mai târziu vei cădea cu fundul într-un mare morman de rahat. Poate din vina ta dar, cel mai probabil, din vina vreunui căcănar de acasă care vrea să se remarce, să-și facă un nume și să avanseze în carieră. O să-ți pună o țintă pe spate și atunci, crede-mă, chiar dacă vei dori să rămâi în luptă și să te aperi, cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e să dispari. În gaură de șarpe. Te ascunzi, nu te știe nimeni, și aștepți până se liniștesc apele.

— Și după aceea?

— Trăiești încă o zi, lupți încă o zi, sau dispari de tot.

Rapp se încruntă și Hurley înțelese imediat la ce se gândea.

— Nu suntem chiar atât de diferiți, puștiule. Ideea de a fugi, de a te ascunde, nu e în sângele tău. Dar e bine să ai opțiunea asta. Ai răbdare, află cine e cine, care îți sunt prietenii și dușmanii, cine îți cântă prohodul… și te duci după ei.

Mitch absorbi sfatul și aruncă o privire în biblioteca luxoasă.

— Când plecăm?

— Mâine-dimineață. Voiam să vă spun mai târziu.

— Unde mergem?

— La locul faptei.

— Beirut? șopti Rapp.

— Dap, spuse Hurley ridicându-și paharul. Deși s-ar putea să am o trebușoară pentru tine înainte.

— Ce fel de treabă?

— Cred că avem o informație prețioasă despre cineva.

— Cine?

— Nu vreau să-ți spun deocamdată.

— Haide!

— Nu… n-are rost să-ți faci speranțe. Irene vine mâine dimineață să ne spună mai multe. Dacă informația se confirmă, te trimit într-un mic ocol de o zi, după care vii după noi la Beirut.

— Și informația despre Beirut?

— E solidă… foarte solidă. Tipii ăștia au ciripit ca păsărelele toată ziua pe telefon.

Oaspeții și gazdele petrecură încă jumătate de oră în bibliotecă. Ohlmeyer își prezentă ambii fii celor doi tineri, Rapp și Richards. Cel mare era August, iar cel mic era Robert, ambii erau vicepreședinți ai băncii familiei și membrii ai consiliului de administrație. Capul familiei îi asigură pe cei doi tineri că pot avea deplină încredere în fiii săi, iar Hurley confirmă această opinie. Ohlmeyer știa că dimineață vor pleca, așa că sugeră să se întâlnească din

nou devreme pentru a pune la punct toate detaliile, protocolul, și a se asigura că fiecare dintre ei își cunoaște identitățile.

Capitolul 42

Cu puțin înainte de ora 7:00, toată lumea fu invitată într-o sufragerie decorată în stil baroc. Mobila albă sculptată, cu tot felul de flori, frunze și ornamentații superbe, care contrastau cu decorul maro închis al bibliotecii. Greta stătea pe una dintre cele patru canapele, împreună cu o doamnă în vârstă pe care Rapp o identifică drept bunica ei, respectiv soția lui Carl Ohlmeyer.

Greta îi zâmbi din partea cealaltă a încăperii. Mitch, până atunci în deplin control al facultăților sale, îi aruncă un rânjet tâmp și se îndreptă spre ele.

— Doamnelor, bună seara, spuse el întinzând mâna, de data aceasta uscată. Greta, arăți minunat.

— Mulțumesc, Mitch… adică Mike.

— Ce pot să spun, te pricepi, spuse Rapp râzând.

— Aș vrea să ți-o prezint pe bunica mea, Elsa.

Rapp întinse mâna.

— Încântat să vă cunosc, doamnă. Aveți o casă superbă.

Mitch observă ceva în neregulă cu ochii bătrânei doamne, atunci când zâmbi. O ușoară deconectare. Strângerea ei de mână era de asemenea slabă și Mitch se întrebă dacă nu cumva era bolnavă.

Herr Ohlmeyer apăru brusc în dreapta lui Rapp.

— Michael, să înțeleg că ai cunoscut-o pe Greta?

— Da, ne-am ciocnit după-amiază.

— Și pe soția mea, spuse Ohlmeyer punând o mână protectoare pe umărul ei.

— Așa este.

— Greta este mândria și bucuria noastră, spuse el întorcându-și privirea spre nepoată.

— Înțeleg de ce. Este foarte inteligentă.

— Da, și deocamdată este singura dintre nepoții mei care a arătat interes pentru afacerea familiei.

În următoarele cinci minute, Rapp fu pus la curent cu istoria familiei. Carl și Elsa aveau doi băieți și două fete. Una dintre fete era căsătorită și locuia la Londra, cealaltă era divorțată și locuia în Spania. Soțiile lui August și Robert erau momentan în vacanță în Spania, la cumnata lor. Cei doi bunici aveau

unsprezece nepoți, Greta fiind a treia ca vârstă. Elsa nu spuse nimic, dar zâmbi de câteva ori. Richards, Hurley și cei doi frați se aflau în partea opusă a încăperii, discutând probabil chestiuni importante. Dar Mitch nu se putea mișca de lângă Greta, era ca un drog. Din când în când își întorcea capul spre ea și fura o privire. Codița fusese acum înlocuită cu o agrafă elegantă, care o făcea să pară mai matură. Purta o bluză de un albastru cobalt și o fustă neagră. Herr Ohlmeyer îl prinse de câteva ori holbându-se la Greta, dar nu avea nicio idee ce părere are Elsa despre interesul său evident. Aceasta zâmbea la el cu acea privire îndepărtată și ușor nostalgică.

Cei doi Ohlmeyer se dovediră foarte politicoși și nu îi puseră nicio întrebare referitoare la familia lui, ceea ce era o binecuvântare pentru că ar fi fost nevoit să mintă. Herr Ohlmeyer decise că e timpul pentru cină, așa că îi oferi mâna soției sale. Dar înainte de a se ridica, aceasta își trase nepoata aproape și îi șopti ceva la ureche. Greta chicoti, în vreme ce bunica ei îi aruncă un zâmbet bizar lui Rapp. După care se aplecă din nou către urechea Gretei și îi mai șopti ceva înainte de a-i da mâna soțului ei și a se ridica.

Elsa făcu un pas spre Mitch și, spre surprinderea lui, întinse mâna și îl mângâie ușor pe obraz. Îi aruncă un zâmbet cald și se îndepărtă fără o vorbă.

Mitch se întoarse spre Greta.

— Ai o bunică foarte interesantă.

Greta se întinse să îl luă de braț, conducându-l fără grabă spre masă.

— Așa e, o femeie minunată. Din păcate nu se simte prea bine.

— De ce? întrebă Rapp în timp ce fluturașii din stomac zburdau din cauza atingerii Gretei.

— Are Alzheimer.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Se mai întâmplă. Așa e viața.

— Presupun că ai dreptate, spuse Mitch întorcându-se spre ea. Mirosea atât de bine că-i venea să-și îngroape capul în părul acela blond și strălucitor.

— Bunica nu are niciun regret. A avut o viață foarte activă până acum un an. De aceea m-am mutat aici și m-am angajat la bancă. Să fiu mai aproape de ea, să petrec timp cu ea… cât încă mă mai recunoaște.

— E frumos.

— Ne petrecem serile frunzărind scrisori și fotografii vechi. E o mare parte a istoriei familiei pe care doar ea o mai cunoaște. Bunicul e genial, dar abia dacă își amintește numele nepoților săi.

— Nu și al tău. Se vede cu ochiul liber, te iubește foarte mult.

— Păi… doar lucrez pentru el. Ar face bine să-și amintească cum mă cheamă.

— Te superi dacă întreb ce ți-a șoptit bunica ta la ureche?

Greta zâmbi ușor jenată și puse capul pe umărul lui, după care îi dădu drumul și se îndepărtă spunând:

— Poate după câteva pahare.

Rapp o urmă ca un cățeluș. Masa era de 20 de persoane, dar ei nu erau decât 8, așa că se grupară în capătul îndepărtat al mesei. Carl stătea în capul mesei, Elsa în stânga lui, urmată de Greta și Rapp. Hurley era în dreapta lui Carl, urmat de August, Richards și Robert.

Paharele de vin erau pline și conversația curgea cu ușurință. La un moment dat, Richards îi prinse privirea lui Mitch și îi făcu un semn care spunea „ce noroc ai, ticălosule". Rapp începu o conversație destul de plictisitoare cu unchiul Gretei, care stătea în fața lui. Atunci când Greta își termină vinul, Mitch se aplecă spre ea și întrebă:

— Acum poți să-mi spui?

Fata își coborî mâna și îi atinse coapsa.

— Cred că mai am nevoie de încă unul.

Ridică paharul și unul dintre membrii personalului îl umplu imediat.

— Deci, începu ea, cum se face că un tip simpatic, așa ca tine, ajunge într-o profesie atât de murdară?

— Suntem recrutați, ca în orice altă profesie.

— Ai fost în armată?

Rapp scutură din cap și zâmbi.

— Nu, am terminat istoria artei, specializarea poezie.

Pentru o clipă, chipul Gretei se lumină, după care își dădu seama:

— Mă tachinezi.

— Da, te tachinez.

— De ce? întrebă ea pe un ton jucăuș.

— Pentru că știi foarte bine că nu pot discuta despre trecutul meu… și pentru că îmi place să tachinez persoanele pe care le plac.

— Deci mă placi, încuviință ea din cap.

Mitch nu știa de ce spusese asta. Poate din cauza vinului, poate din cauza faptului că, în sfârșit, simțea că își aduce contribuția la ceva măreț. Se aplecă spre ea, astfel încât nimeni altcineva să nu audă, și spuse:

— Ai ceva, nu știu ce, care m-a făcut să nu mă gândesc decât la tine de când te-am cunoscut.

Greta zâmbi și se îmbujoră ușor.

— Ești diferit. Nu pari foarte secretos.

— Sunt cea mai secretoasă persoană pe care o vei întâlni vreodată. Dar nu cu tine, nu știu din ce motiv.

— Asta e bine sau e rău?

— Cred că e bine. Cel puțin așa simt.

Rapp se uită în ochii ei albaștri. Era cât pe ce să spună ceva, când Herr Ohlmeyer bătu de câteva ori în pahar cu furculița și se ridică pentru un toast. Mitch își întoarse ușor scaunul spre el, aducându-și genunchiul drept la câțiva centimetri de piciorul Gretei. Mâna acesteia alunecă ușor și îi găsi genunchiul, moment din care Rapp nu mai înregistră niciun cuvânt din ceea ce spunea Ohlmeyer. Nici din ceea ce începu să spună Hurley, care se ridică după aceea pentru a răspunde.

Felul principal fu adus pe masă. O friptură de vită, servită cu ciuperci, cartofi și sos, mâncarea preferată a lui Mitch. Abia ce băgase furculița în gură, că Greta se aplecă spre el și îi spuse ce îi șoptise bunica ei mai devreme.

— Elsa spune că ești foarte atrăgător. Mi-a spus că ar trebui să mă culc cu tine.

Rapp ar fi înghițit în liniște dacă mărturisirea s-ar fi terminat acolo. Dar Greta se aplecă din nou:

— A spus că, dacă nu o fac, o va face ea.

Mitch înghe ță, ochii i se bulbucară și o bucată de carne îi rămase blocată în gât. Creierul său intră pe pilot automat și bucata îi zbură din gură fără să o poată opri. Singurul lucru care o împiedică să se oprească direct în fața lui Richards fu reacția rapidă a lui Mitch, care întinse mâna. Tusea se transformă într-un hohot de râs de neoprit. Greta îl lovi de câteva ori cu palma pe spate și își ridică șervetul la gură pentru a-și ascunde propriile hohote. Conversația încetă brusc și toată lumea își îndreptă privirea spre tânărul cuplu.

— Îmi pare rău, spuse Greta, încercând să salveze situația. I-am spus o glumă proastă.

Rapp se calmă și mesenii se întoarseră la conversațiile lor. Hurley îi aruncă o privire de avertisment, dar ceilalți nu părură să observe flirtul. Imediat după desert, Elsa o atinse pe Greta pe umăr și îi spuse că se simte obosită. Cele două femei se îndreptară spre ușă, în timp ce bărbații se ridicau în picioare. Ohlmeyer îi invită în bibliotecă pentru o nouă rundă de discuții. Hurley dispăru imediat în biroul izolat fonic, iar Rapp fu preluat de cei doi frați care îi dădură un număr de telefon, o căsuță vocală la care să sune pentru a lua legătura cu ei. Regula era să nu sune niciodată la bancă, mai ales dacă era în pericol. Mitch se tot uită peste umăr, sperând să o vadă pe Greta, dar aceasta nu se mai întoarse. După o oră de discuții, cei trei deciseră să se întâlnească în săptămânile următoare, atunci când Mitch va reveni în Elveția.

Cu puțin înainte de ora 22:00, cei doi frați se retraseră. Rapp îi mulțumi lui Herr Ohlmeyer pentru o seară interesantă și se îndreptă spre scări cu un singur lucru în minte – Greta. Așteptă un moment în hol, sperând ca fata să apară. Nu avea nicio idee unde e camera ei, dar presupunea că această aripă e destinată oaspeților și familia locuia într-o altă parte a casei. După încă 15 secunde de stat în hol ca un prost, renunță și deschise ușa camerei sale.

Își scoase costumul și cravata, așezându-le pe spătarul unui scaun. Se duse în baie, dădu drumul la apă și începu să se spele pe dinți, în timp ce își desfăcea nasturii de la cămașă. Apoi se întoarse în cameră și lăsă cămașa să cadă pe scaun, peste sacou și cravată, când auzi un zgomot la ușă. Îngheță, sperând să fie Greta. Dar câteva secunde mai târziu auzi pașii cuiva care se îndepărta. Deschise ușa și aruncă o privire de-a lungul holului. Era pustiu. Mitch închise ușa și își sprijini capul pe ea. După un minut hotărî că se poartă ca un prost. Încuie ușa și se urcă în pat, gândindu-se la Greta.

Căscă și se frecă la ochi. Era obosit. Întorcându-se pe o parte, stinse veioza de pe noptieră și se gândi la ziua de mâine. Și la informația neverificată la care făcuse aluzie Hurley. Se întrebă care o fi ținta și dacă avea vreo implicare directă în atacul Pan Am. Gândul că ar putea să ia viața unui nenorocit implicat în atac îi aduse un zâmbet pe buze și relaxarea de care avea nevoie pentru a adormi.

Deodată, auzi o bătaie ușoară în ușă. Rapp aruncă pătura de pe el și se repezi la ușă. Ciocănitul deveni mai puternic. Mitch răsuci cheia și întredeschise ușa. Imaginea părului blond al Gretei îi aduse imediat un zâmbet pe față. Fata intră grăbită în cameră, nedorind să fie văzută pe hol, și încuie ușa după ea.

Rapp deschise gura să spună ceva, dar fata îi puse un deget pe buze și o mână pe piept. Îl împinse spre pat și, ridicându-se pe vârfuri, îl sărută pe gură. Mitch răspunse instant, îmbrățișând-o și trăgând-o spre el. Mâinile începură să se miște rapid și sărutul deveni din ce în ce mai intens, până când Rapp se desprinse și își lipi fruntea de a ei. O privi în ochi, dar înainte de a apuca să spună ceva, Greta zâmbi și îl împinse înapoi spre pat.

O privi cum își desface halatul de mătase și îl lasă să cadă pe podea. Era goală. Mitch întinse mâna, iar Greta se strecură încet în pat. O trase mai aproape, sărutând-o pe gât și mângâindu-i pielea fină. Scăpă un geamăt de încântare în timp ce buzele i se îndreptau spre urechea fetei. Strângând-o la piept, Mitch preluă controlul și se rostogoli peste ea. Îi prinse chipul perfect în mâini și o privi în ochi. În acel moment nu mai exista nimic în afară de ei. Nici ziua de ieri, nici ziua de mâine, nimic. De ani de zile nu se mai simțise atât de viu.

Capitolul 43

BEIRUT, LIBAN

Întâlnirea fusese programată la două ore după răsărit. Sayyed îl întrebase pe Mughniyah de ce două ore, iar acesta îi spusese că din motive de siguranță: lașii de americani atacau doar pe întuneric, iar câinii de evrei la răsărit, cu soarele în spate. Sayyed văzuse evreii atacând la orice oră din zi și din noapte, dar nu voia să-l contrazică pe Mughniyah, cel puțin nu în starea de spirit actuală.

Sirianul își aplecă privirea spre cobaiul său de la CIA. Omul nu era deloc în formă. Unghiile nu-i crescuseră suficient încât să folosească din nou cleștele, așa că Sayyed se văzuse nevoit să-i facă o gaură în deget cu burghiul pentru a-l determina să-i răspundă la întrebări. Dar în loc de asta, omul leșinase. Sigur, existau proceduri pentru asemenea situații, dar nu erau decât exerciții teoretice. Niciodată nu puteai ști cât va rezista un prizonier. Iar Sayyed nu știa ce să spună despre Cummins. Având în vedere condițiile de igienă din subsol, era foarte posibil ca omul să fie într-adevăr bolnav. Aziz al-Abub îl învățase la un moment dat că, în cazuri extreme, dacă sistemul nervos cedează, unii subiecți pot deveni complet insensibili la durere. Dacă se întâmplă asta, tot ce poți face este să le acorzi îngrijire medicală până își revin, ca să o poți lua de la capăt.

Din nefericire, Mughniyah și ceilalți căutau niște răspunsuri care pur și simplu nu erau acolo. Cel puțin nu în capul lui Cummins. Fanaticii nu aveau deloc încredere în Ivanov și șmecheriile lui, dar ura față de americani și evrei era mult mai profundă și mai veche. Iar acum voiau să afle cu orice preț dacă omul CIA știe ceva de banii lor. Dincolo de asta era problema fundamentală pe care o ignorau cu desăvârșire, tipic pentru gândirea de grup. Oamenii aceștia erau mult prea unidimensionali și priveau fiecare situație ca și cum ar fi fost o luptă de stradă din Beirut. Atacă, retrage-te, sapă și luptă – acesta era tot vocabularul lor militar. În spionaj, Sayyed știa bine că trebuie să analizeze lucrurile într-o manieră tridimensională și să treacă în revistă toate scenariile posibile. Acest John Cummins urma să sfârșească în mâinile lui Ivanov. Sayyed trebuia să fie foarte atent la ce fel de întrebări pune, păstrând tot timpul în minte faptul că subiectul îl va informa, în cele din urmă, pe Ivanov despre ele.

Sirianul decise că va trebui să-i administreze un ciclu de antibiotice. Ceilalți puteau să vorbească mult și bine despre faptul că nu ar fi trebuit să-l

promită pe american rușilor, dar Sayyed terminase cu el. Nu mai era nimic de aflat și nu voia să fie prins la mijloc în bătălia dintre cele două tabere. Luă o cârpă și șterse pata de sânge de pe șorțul alb de măcelar, întrebându-se dacă să informeze Damascul sau nu. Șefii lui vor dori să știe totul, dar ei nu aveau pe cap demenții ăștia de palestinieni.

Era paradoxul Libanului în general și al Beirutului în mod special. Palestinienii ar fi trebuit să fie în Palestina, nu în Liban. Ei stricaseră echilibrul fragil păstrat de turci timp de secole întregi. Dislocarea teritorială a acestora de către evrei făcuse praf zona și aruncase țara în război civil. Și acum, la peste 15 ani de la începutul războiului, acesta se terminase dar palestinienii deveniseră de nesuportat. În acest climat de relativă pace, Damascul pierdea controlul asupra felului în care toate aceste facțiuni concurente își conduceau afacerile. Pentru că Damascul se mișca încet și nu realiza ceea ce era clar ca lumina zilei: copilul crescuse și nu mai avea nevoie de consimțământul părinților. Din fericire pentru Sayyed, el era un fel de unchi – un unchi foarte relaxat și lipsit de prejudecăți. În special în dimineața asta.

Sayyed ciocăni la ușa de metal și așteptă ca paznicul să o deschidă din exterior. Păși în hol și închise ușa după el.

— Are nevoie de îngrijire medicală, spuse sirianul, uitându-se la cele două gărzi. Vorbiți și cu ceilalți. Vreau să fie tratat ca un bebeluș. Gata cu pumnii și picioarele.

Cei doi încuviințară și Sayyed se îndepărtă, gândindu-se încă la ce ar trebui să transmită Damascului. Nu putea să dea detalii despre ultimele zile. Conturile din Elveția, care fuseseră deschise cu atâtea precauții, erau acum goale. Damascul nu contribuise cu niciun sfanț, dar știa de existența lor. Ce nu știa era că Sayyed deschisese și pentru el însuși un cont, cu ajutorul lui Ivanov și Sharif. Sayyed primea comision la fiecare transport de armament care intra în țară și, la schimb, se asigura că diferitele facțiuni siriene îi lasă pe traficanți în pace. Damascul nu trebuia să afle nimic despre asta.

Sayyed se opri în foaierul de la intrare, plin cu saci de nisip. Ușa era baricadată, iar ferestrele, din podea până în tavan, lăsau acum lumina să treacă doar prin niște găuri micuțe special lăsate pentru lunetiști. Of, de-ar dispărea odată șobolanii ăștia de maroniți. Sayyed urcă la etajul superior și se îndreptă spre postul de comandă, urmărind cablurile trase provizoriu. Holul era din nou plin de oameni, dar de data aceasta sirianul nu se supără. Avea nevoie de ei pentru a-i împiedica pe creștini să facă ceva stupid.

Trăiau într-o mizerie abjectă. Fără apă curentă, electricitate sau telefoane. Oamenii își făceau nevoile pe unde apucau, cel mai adesea în diverse camere și colțuri din subsol. Nu e de mirare că americanul se îmbolnăvise. Curentul

electric și liniile telefonice urmau să fie aduse de la trei blocuri distanță, printr-o serie de cabluri înnodate racordate la rețeaua unui bloc de apartamente.

Gărzile se dădură la o parte și Sayyed păși în camera ce servea drept centru de comandă. Cei din interior erau adunați în jurul unui placaj așezat pe două butoaie metalice: Mughniyah și Badredeen de la Jihadul Islamic, Jalil, omologul iranian al lui Sayyed, și Radih de la Fatah. Fiecare dintre ei beneficiase de asocierea cu traficantul turc de arme, iar acum toți erau supărați.

— Închide ușa, ordonă Mughniyah.

Sayyed se conformă și se alătură bărbaților strânși în jurul mesei improvizate.

— Ei bine? întrebă Mughniyah.

— Nimic.

— Nimic? repetă Radih suspicios.

Sayyed îi aruncă o privire broaștei râioase de la Fatah și spuse:

— Am fost informat că oamenii tăi și-au luat anumite libertăți cu prizonierul meu în ultimele zile.

— Prizonierul tău? țipă Radih. E prizonierul meu!

— Prizonierul, continuă Sayyed, a fost brutalizat de oamenii tăi și, datorită condițiilor din subsol, unde oamenii tăi își fac nevoile peste tot ca o haită de câini sălbatici, s-a îmbolnăvit.

Badredeen se strâmbă și interveni:

— Serios… ar trebui să institui câteva reguli elementare de igienă. Cel puțin spune-le să meargă pe acoperiș. Soarele va face treaba pentru tine.

— Vrei să urce șapte etaje pentru a merge la WC? întrebă Radih.

— Ajunge! strigă un Mughniyah nerăbdător.

Se uită de la unul la altul, asigurându-se că toată lumea înțelege că nu are chef de certuri prostești.

— Cineva a furat milioane de dolari din conturile noastre și voi vă certați pentru asta?

— Nu voiam decât…

— Liniște! scrâșni Mughniyah, întorcându-se spre Radih cu pumnii încleștați. M-am săturat… toată văicăreala și certurile și comentariile, pentru ce… nu rezolvă nimic. Milioanele au dispărut, Sharif e mort, bancherul nostru e mort și vulturul de Ivanov vrea acum să vină la Beirut, pentru prima dată în nu știu câți ani. Sunt singurul care crede că toate acestea sunt îngrijorătoare?

— Ivanov mi-a spus că nu a avut nimic de-a face cu moartea lui Sharif, interveni Sayyed.

— Și de când pui tu bază pe tot ce spune un rus?

— Nu pe ce spune, dar este evident că e la fel de supărat ca noi.

— Poate că altcineva l-a ucis pe Sharif și Ivanov a prins ocazia de a pune mâna pe bani.

Sayyed se gândi o clipă la asta. Era posibil. Ivanov le dovedise de nenumărate ori că poate fi cel mai mare nenorocit.

— Și pe lângă toate acestea, creștinii ăștia decid exact acum să-și arate mușchii, spuse Mughniyah clătinând din cap. Nu-mi place. Ceva e foarte, foarte greșit, iar nu știm aproape nimic.

— De ce ar vrea Ivanov să vină acum la Beirut? interveni Badredeen.

— Pământ.

Toți ochii se îndreptară asupra Colonelului Jalil de la Quds.

— Explică, ordonă Mughniyah.

— E mult pământ valoros aici, în Beirut, și unii spun că acum, odată cu încheierea războiului, se pot face mulți bani din tranzacții imobiliare.

— De ce mama naibii nu vor oamenii ăștia să ne lase în pace? întrebă Mughniyah retoric.

— Ce ziceți de americani? interveni Radih. Ei ar putea fi făptașii. Doar avem unul dintre agenții lor în clădire.

— Trimis aici să negocieze eliberarea omului răpit de tine, spuse Sayyed pe un ton care sugera ce părere are despre idee.

— Asta e ceea ce ți-a spus el.

Sayyed întoarse capul spre Radih.

— Îmi pui la îndoială capacitatea de a extrage adevărul de la oameni?

— Nimeni nu e perfect.

— Deci tu crezi că americanul ascunde ceva? Că venirea lui e parte dintr-un plan major de preluare a Beirutului?

— Nu am spus asta.

— Ba exact asta ai spus, punctă Sayyed întorcându-se spre liderii Jihadului Islamic. Nu avem suficiente informații pentru a înțelege ce se întâmplă. Ar putea fi oricine, dar pe baza a ceea ce știm, Ivanov e cel mai probabil suspect.

— Și ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Badredeen.

Sayyed se gândi o clipă, după care spuse:

— Lasă-l să vină la Beirut. În timpul ăsta, noi căscăm bine ochii și urechile și încercăm să aflăm ce se poate.

Mughniyah își scărpina barba.

— Beirut e fortăreața noastră. Vorbiți cu toți oamenii noștri din port și de la aeroport. Vreau să știu totul, orice activitate sau persoană suspectă. Americani, ruși, evrei… nu-mi pasă.

— Și ar trebui să ne avertizăm aliații, interveni iranianul. Toată lumea să fie în alertă, până aflăm cu ce ne confruntăm aici.

— De acord, punctă Mughniyah. Vorbiți și cu oamenii noștri din Europa. Oricine a avut o conexiune cât de mică cu Sharif. Spuneți-le despre îngrijorările noastre… că este posibil ca cineva să ne fi luat în vizor.

Era o decizie corectă, dar Sayyed simți nevoia să adauge:

— Dar nu menționați nimic despre bani, nu deocamdată.

Unul câte unul, cei cinci încuviințară așa cum știa că o vor face. Erau mult prea mândri pentru a recunoaște că fuseseră escrocați la o asemenea scară.

Capitolul 44

ZÜRICH, ELVEȚIA

Avionul Gulfstream 450 ateriză pe Aeroportul Internațional Zürich și se îndreptă spre stația de alimentare, nu spre birourile vămii. Planul de zbor stipula clar o escală pentru alimentare la Zürich, înainte ca aeronava să își reia zborul spre destinația finală, Kuweit. Cisterna aștepta și, în timp ce unul dintre operatorii de la sol începu să desfacă furtunul de alimentare, un al doilea, îmbrăcat în salopetă albastră, se apropie de aeronavă, întinse palma și bătu de trei ori în fuzelaj. O secundă mai târziu, ușa se deschise și scara fu coborâtă. Omul urcă rapid treptele și apăsă butonul roșu care retrăgea scara și închidea ermetic ușa de acces. Apoi verifică dacă ușa e închisă, după care se îndreptă spre cabină.

Hurley își scoase șapca de pe cap și se așeză pe unul dintre scaunele libere aflate în fața lui Irene Kennedy. Între ei era doar o măsuță.

— Bună dimineața, spuse Hurley întinzând mâna spre dosarul gros care stătea în fața tinerei sale colege. Presupun că ăsta e pentru mine.

Kennedy trase rapid dosarul spre ea și spuse:

— Înainte de a ajunge acolo avem câteva lucruri de discutat.

— Ei bine, hai să le discutăm repede, am un program încărcat. În plus, trebuie să decolăm rapid, înainte ca vameșii să vină să-și bage nasul pe aici.

Irene încuviință din cap și întrebă:

— Care a fost suma totală?

— Ce sumă?

— Știi foarte bine ce sumă.

— Ah… chestia aia, spuse Hurley uitându-se în sus, ca și cum ar fi încercat să facă adunarea în cap. Presupun că undeva pe lângă…, continuă el ridicând

o mână cu patru degete întinse și cealaltă cu cinci. Estimativ, firește. O grămadă de bani se pierd în tranzacții. Știi tu, comisioane bancare și altele.

— Ești sigur? întrebă Kennedy convinsă că o minte.

— Irene, ca să fiu sincer, nu e treaba ta. E o chestiune confidențială, doar eu și Tom trebuie să știm suma exactă.

— Ei bine, Thomas este cel care m-a trimis să te întreb personal, din moment ce ești atât de paranoic în privința telefoanelor.

— Tom știe foarte bine de ce nu folosesc telefoane. Din același motiv pentru care nici el nu le folosește.

— Adevărat… dar tot vrea să știe.

— De ce? întrebă Hurley.

— Pentru că are impresia că păstrezi secrete față de el.

Hurley izbucni în râs. Stansfield era conștient că Hurley nu îi va oferi niciodată o sumă oficială. Pentru a gestiona toate aceste operațiuni secrete, Stan avea nevoie de acces deplin la o grămadă de numerar.

— Scumpa mea nepoată, vrei să știi ce cred eu? Cred că fie forțezi limita, fie încerci să mă păcălești pur și simplu. Care dintre ele e presupunerea corectă?

Kennedy îl studie un moment încruntată, furioasă că Hurley îi ghicise intențiile.

— Puțin din amândouă, presupun.

— Și de ce ai încerca tu să-ți bagi nasul unde nu trebuie? Hmm?

— Pentru că într-o bună zi, sper cât mai îndepărtată, tu și Thomas veți muri. Și cineva va trebui atunci să clarifice încurcătura pe care o veți lăsa în spate.

— Dacă mi se întâmplă ceva în următoarele zile, spune-i lui Thomas că am fost să vizitez un prieten vechi din Berlin, care acum trăiește la Zürich. Va ști el ce să facă.

Învinsă, Kennedy puse mâna pe un dosar care stătea pe scaunul de lângă ea. Spre deosebire de plicul maro fără niciun însemn de pe masă, acesta era gri. Kennedy îl puse în fața lui Hurley și îl deschise, pentru a dezvălui o fotografie alb-negru a unui bărbat care ieșea dintr-o mașină, pe o stradă necunoscută.

— Îți pare familiar?

Hurley aruncă o privire fotografiei și minți fără să clipească.

— Nu prea.

— E Nikolai Shvets… Numele îți spune ceva?

— Parcă. Dar în capul meu se învârt o grămadă de nume rusești. E greu să țin socoteala. Știi tu, e ca atunci când citești *Război și pace.*

— Înțeleg, spuse Kennedy fără să creadă un cuvânt. Dar ia ghici tu unde a fost făcută fotografia asta.

Hurley se uită o clipă la ceas.

— Domnișoară, nu am timp să mă joc de-a cultura generală. Așa că dă-i bătaie, spune-mi tu.

— Hamburg. O anumită bancă de acolo a avut o activitate febrilă ieri. Ai vreo idee de ce unul dintre adjuncții lui Mikhail Ivanov a apărut acolo așa, din senin?

Hurley negă din cap.

— L-a amenințat pe președintele băncii pe tema dispariției unor fonduri, continuă Kennedy privindu-l atent. Și dacă răspunsul tău e tot nu, n-o să te mai plictisesc punându-ți înregistrarea unei anumite convorbiri telefonice între vechiul tău prieten Ivanov și un anume terorist pe care-l urmărim noi.

Hurley se încruntă. Nu-i plăcea deloc să fie forțat să răspundă la genul ăsta de întrebări, de către un agent junior.

— Thomas m-a avertizat că nu vei dori să vorbești despre subiectul acesta. Totuși, mi s-a ordonat să scot un răspuns de la tine.

— Ce fel de răspuns?

— Câți oameni ai călcat pe coadă ieri, în afară de cei pe care-i cunoaștem deja?

— Dosarul e mare, spuse Hurley dând din umeri nonșalant. Unele conturi aveau nume atașate… altele nu erau decât simple numere.

— Deci am putea presupune că suma pe care mi-ai dat-o mai devreme nu e cea corectă…

— Irene, treci la subiect.

— Pare că ai enervat niște oameni în Moscova, și știi cum fac ei când se supără. Nu se mai joacă frumos. Dacă prind chiar și cea mai mică urmă de informație că noi am fi fost în spatele acestei operațiuni…, continuă Irene clătinând din cap, vom avea probleme mari.

— Deci vrei să confirm ceea ce nu-ți dorești să auzi?

— Vreau doar să știu adevărul, astfel încât să mă pot întoarce la Thomas cu un raport corect. Dacă oamenii noștri de la ambasadă sunt în pericol, Thomas trebuie să-i avertizeze.

Hurley înjură în barbă și răspunse:

— Da, am pus mâna pe o parte din banii nenorocitului. Și dacă avem noroc, acesta va fi începutul sfârșitului pentru el.

Kennedy primi veștile fără să comenteze și puse un mic reportofon pe masă.

— În cazul acesta… vei fi foarte interesat să asculți această conversație.

Irene apăsă butonul de play și vocea bâlbâită a unui Ivanov amețit de vodcă se făcu auzită:

— *Pachetul meu. E gata*? *Nu m-ai trădat, nu*? *Nu ai început să negociezi cu persanii*...

— *Eu îmi respect cuvântul.*

Kennedy apăsă butonul de stop.

— Recunoști prima voce?

— Ivanov, spuse Hurley încuviințând din cap.

— Corect. Iar cea de-a doua?

— Nu.

— Colonelul Assef Sayyed.

— Ce mama naibii i-a apucat de vorbesc pe o linie nesecurizată? întrebă Hurley impresionat.

— Era securizată. Dar nu ai auzit asta de la mine.

— Și cum ai reușit să pui mâna pe ea?

— Nu pot să spun, scutură Kennedy din cap, înainte de a apăsa din nou butonul play.

— *Când să-ți aștept oamenii*? *Presupun că vei trimite pe cineva.*

— *Da*... *deși mă gândesc să vin chiar eu. Doar te-ai oferit să mă găzduiești, nu-i așa*?

— *Ah*... *Absolut.*

— *În regulă. Voi fi acolo în trei zile. Poate chiar mai devreme.*

Kennedy opri înregistrarea.

— Mai sunt și altele. Înregistrări ale lui Ivanov vorbind cu Sayyed și alții. Ți le dau pe toate, dar Thomas nu vrea să le iei cu tine la Beirut.

— Am înțeles. I-ai înregistrat cumva și pe Badredeen și Mughniyah?

— Din nefericire, nu. Dar îi avem pe alții, care sigur te vor face fericit.

Irene scoase un alt dosar din servietă și îl puse în fața lui Hurley.

— Tarik al Ismael.

— Ce-mi place să aud numele ăsta. Spune-mi te rog că l-ați identificat pe nemernic.

— Îhm, se ascunde chiar sub nasul nostru, la câțiva kilometri de aici.

— Unde?

— La sediul ONU din Geneva. E atașat la Biroul de Coordonare a Acțiunilor Umanitare, dacă poți să crezi asta. A slăbit câteva kilograme, și-a tuns părul și barba și a schimbat lentilele de contact cu niște ochelari de toată frumusețea. Nu poți să nu-i admiri arta, omul se pricepe, spuse Kennedy luând întâi o fotografie veche, din zilele în care acesta conducea operațiunile serviciului libian de informații, apoi una nouă. Abia dacă-l mai recunoști.

— Ești sigură că e el?

— 90% pe baza fotografiei și 99% pe baza amprentei vocale. Plus că a sunat să întrebe de fondurile care-i lipsesc din cont. Dacă n-am fi avut urechea lipită de telefoanele băncii, nu cred că l-am fi prins vreodată.

Hurley se gândi o clipă la conversația de aseară cu Rapp și întrebă:

— Deci vrei să-l trimiți pe Rapp după el?

— Nu doar eu. Ismael e în fruntea listei lui Thomas.

— Nu știu ce să spun, Irene, zise Hurley reticent. Ismael ar putea mușca rău de tot. Nu e un traficant de arme grăsuț. Omul e un adevărat asasin.

— Dacă am trăi într-o lume perfectă, Thomas v-ar trimite pe toți trei după el. Dar în acest moment nu ne permitem asta.

— De ce? Hai să amânăm Beirutul pentru câteva zile.

Ca un adevărat dealer de cărți din Las Vegas, Kennedy împinse dosarul gri într-o parte și mută plicul maro în centrul mesei.

— Citește stenogramele. L-ai auzit pe Ivanov întrebând dacă pachetul lui e gata?

— Da.

— L-a întrebat pe Sayyed dacă nu cumva a început negocierea cu persanii…

— Mda.

— Îți amintești ce i-au făcut lui Buckley?

— Dacă-mi amintesc… mă gândesc la asta tot timpul, Irene. Tocmai le-am povestit lui Mitch și Bobby Richards despre asta.

— Ei bine, Thomas crede că Schnoz e pachetul la care se referă.

Timpul se opri în loc. Hurley nici nu clipi pentru câteva secunde. Îl cunoștea pe Schnoz de aproape 20 de ani și știa fiecare operațiune în care acesta fusese implicat. După o lungă tăcere, timp în care încercă să evalueze situația, Hurley se lăsă pe spate și aruncă o înjurătură:

— Futu-i mama ei de treabă!

Cummins lucrase la Moscova înainte de a fi detașat la Damasc. Dacă rușii reușeau să pună mâna pe el, Agenția ar fi putut avea probleme majore. Scutură din cap pentru a trece peste șocul veștii și spuse:

— Nu putem lăsa să se întâmple asta.

— Așa zice și Thomas. Are o sursă care i-a spus că Schnoz e încă în viață. Bătut și slăbit, dar în viață.

— Rahat.

— De aceea vrea ca tu și Richards să mergeți imediat la Beirut. Așa cum am discutat aseară, Rapp va veni după voi mâine sau poimâine. În timpul acesta, voi doi începeți să întrebați în stânga și-n dreapta. Dacă nu aflați nimic în următoarele 48 de ore, Thomas vrea să folosiți o parte din banii pe

care ai pus mâna aseară pentru a începe negocierile pentru eliberarea lui. În liniște, desigur.

— Normal, spuse Hurley, continuând să evalueze în minte posibilele probleme. Avem spatele acoperit?

— Thomas a aprobat detașarea unei echipe SOG în regiune. Dar nu vrea să trimită băieții în Liban până când nu aveți ceva informații solide.

— Înțeles.

SOG era acronimul pentru Special Operations Group (Grupul de Operațiuni Speciale)[9]. Probabil că Hurley îi cunoștea deja pe băieți.

— Acoperire aeriană?

— Dacă ai nevoie, facem rost. Dar numai dacă nu se poate altfel.

Înainte ca Hurley să poată răspunde, cineva bătu zgomotos în fuzelajul avionului. Era momentul să plece. Kennedy îi întinse două dosare.

— Astea sunt pentru tine. Iar ăsta, spuse ea întinzându-i un al treilea dosar, e pentru Mitch. Asigură-te că îl va distruge înainte de a lua contact cu Ismael.

— Așa voi face, spuse Hurley ridicându-se. Altceva?

Kennedy i se alătură pe culoar. Nu voia să-l lase să plece, dar știa că e un bun soldat și nu are nicio șansă să-l oprească. Aveau atâtea amintiri legate de orașul odinioară superb de pe malul estic al Mediteranei. Dar toate erau dureroase.

Hurley îi citi îngrijorarea pe față și îi înțelese motivele. O îmbrățișă și îi spuse:

— Stai liniștită. Totul va fi bine.

— Mda, spuse ea fără să creadă, încercând să-și ascundă lacrimile. Beirutul este încă un loc periculos, continuă Irene, conștientă că nu mai exista cale de întoarcere.

Așa că îl sărută pe obraz și îi spuse:

— Ai grijă de tine.

Capitolul 45

GENEVA, ELVEȚIA

---

[9] Departament al Armatei SUA, responsabil pentru operațiunile ultrasecrete sub acoperire. SOG recrutează pentru misiunile sale echipe din forțele speciale, precum DEVGRU (numele oficial al SEAL Team Six), Delta Force, ISA, 24th STS și altele. (n.t.).

La finalul operațiunii, Rapp ar fi putut jura că simțise glonțul vâjâindu-i pe lângă tâmpla stângă. Atât de aproape fusese. Singurul lucru care-l salvase fusese mișcarea aceea ciudată a libianului, în clipa în care scosese pistolul. Ticălosul nu mai era ce fusese odată. Întorsese capul spre stânga printr-o mișcare un pic prea dramatică, apoi se rotise spre dreapta și își scosese pistolul de sub palton, fluturându-l ca pe o capă de matador. Celălalt motiv pentru care Rapp supraviețuise era ticălosul acela bătrân de Stan Hurley. Era pentru prima dată când Rapp ar fi putut spune, cu mâna pe inimă, că e recunoscător pentru tot rahatul înghițit la antrenamentele lui Hurley. Toate lunile acelea crunte își demonstraseră valoarea în fracțiunea de secundă cât îi luase lui Ismael să-și scoată arma din toc și să o îndrepte spre el.

Faptul că Rapp nu voia să ucidă persoana greșită contribuise, de asemenea, la materializarea realității dure pe care o trăia acum, ghemuit în spatele unei cutii poștale care îl apăra de gloanțele care veneau spre el într-un ritm alarmant. Hurley avusese dreptate, firește. Le spusese clar că nu există decât două modalități de a câștiga un schimb de focuri. Fie să tragă primul, fie să găsească un adăpost și să-și conserve muniția. Hurley îi pusese în situații similare de nenumărate ori, astfel că acum era aproape calm, ascultând focurile adversarului ricoșând din metalul cutiei poștale care supraviețuise tuturor schimbărilor de sezon din ultimii cincizeci de ani.

În pădurea din Virginia, de pe malul Lacului Anna, ideea fusese să găsească acoperire cât mai repede, în timp ce Hurley trăgea gloanțe adevărate spre ei. Iar bătrânul nu trăgea niciodată la cacealma. Omul nu îndrepta arma în sus, ca să tragă spre linia orizontului, ci chiar spre ei, lovind copacii și tufișurile din apropiere. Nu pietre sau obiecte dure care să cauzeze ricoșeuri, ci lucruri moi, cum ar pământul, sacii cu nisip sau lemnul. Obiectivul lecției fusese acela de a-i obișnui cu senzația pe care o trăiești atunci când cineva trage în tine, astfel încât, atunci când se va întâmpla în realitate, să-și poată păstra capul pe umeri și mintea în joc. Și să reușească să numere nu doar gloanțele lor, ci și pe ale inamicului, ca să știe în orice moment câte mai are. La început, exercițiul fusese deconcertant dar, după o vreme, așa cum se întâmplă cu toate lucrurile în viață, te obișnuiai și începeai să prinzi ideea.

Rapp se ghemui cu spatele lipit de cutia poștală și începu să numere focurile. Până acum libianul trăsese opt, așa că Mitch aștepta cuminte inevitabila calmare a furtunii. Avea o singură problemă. În vreme ce armele lui erau echipate cu amortizoare, pistolul libianului nu avea așa ceva. Opt focuri extrem de zgomotoase tocmai se auziseră într-unul dintre cele mai sigure orașe din lumea occidentală. Era convins că forțele de ordine vor trata incidentul ca și cum ar fi fost o invazie armată.

Nu știa câte încărcătoare mai are Ismael, dar probabil nu la fel de multe ca cele 72 aflate în posesia lui. Rapp lăsă pistolul din mână și apăsă butonul mare și gri al ceasului său Timex. Așa cum îl învățase Hurley, ceasul era întotdeauna setat pe cronometru. Timpul mediu de răspuns al poliției în cazul unui incident armat era de aproximativ trei minute. Și asta presupunând că echipajul se afla în apropiere. În profesia lor, unele reguli erau flexibile, altele nu. Uciderea unui ofițer de poliție era una dintre acestea din urmă. Hurley le spusese clar:

— Dacă ucideți un polițist, vă omor cu mâna mea înainte să o facă ei.

Primele opt gloanțe veniseră într-o succesiune rapidă. După sunet erau gloanțe de calibrul 9 mm, cel mult 0.40. Rapp nu reușise să-și dea seama unde ajunsese primul, după ce vâjâise razant pe lângă capul lui, dar cel de-al doilea făcuse țăndări fereastra șoferului de la un BMW alb, parcat la câțiva metri depărtare. Alarma acestuia urla acum ca și cum ar fi avut sindromul Tourette. Următoarele șase loviseră cutia poștală. Nu era o mișcare inteligentă, decât dacă nu cumva libianul avea o a doua armă. Ceea ce era puțin probabil. Mult mai plauzibil era faptul că Ismael era speriat și disperat, ceea ce nu-l încălzea deloc pe Rapp. Oamenii disperați sunt imprevizibili. Iar acesta se apropia de el văzând cu ochii.

Drumul până la Zürich fusese lipsit de incidente. Făcuse distanța în mai puțin de trei ore, timp în care oprise o singură dată pentru a suna la numărul care îi fusese dat în vederea confirmării locației libianului. Dosarul acestuia era clar ca lumina zilei. Agenția îi monitoriza toate apelurile date și primite pe telefonul de serviciu, așa că știau exact unde locuiește și ce mașină are. Hurley îi dăduse lui Mitch instrucțiuni clare. Trebuia să-l urmărească pe Ismael la plecarea de la birou și să-l conducă acasă. Dacă ieșea pentru o scurtă plimbare sau o oprire la supermarket și contextul era favorabil, să-l elimine. Dacă nu, să aștepte până dimineață și să-l împuște în momentul în care ar fi încercat să se urce în mașină. Rapp urmase instrucțiunile întocmai și, în clipa în care Ismael ieșise din clădire la ora 22:09, tânărul îl privise până când luase curba din capătul străzii, după care pornise în urmărire.

Câteva sute de metri mai târziu, Rapp observă că Ismael avea o geantă de sală aruncată pe umărul stâng. Moment în care rotițele începuseră să se învârtească în mintea lui Mitch. De ce naiba ar ieși cineva din casă la ora aceea, într-o seară de iarnă rece și întunecoasă? Sigur, oamenii ieșeau din diverse motive, dar în Elveția, într-o noapte de marți, cei mai mulți se băgau în pat. Dacă puneai la socoteală și geanta, puteai fi sigur că ținta ta încearcă să fugă. La asta se gândea Rapp în clipa în care Ismael făcuse mișcarea aceea

patetică de matador. La asta și la faptul că, dacă l-ar elimina până la următoarea intersecție, ar putea fi în Franța înainte de miezul nopții.

Dar acum, pentru că ținta îl depistase, stătea ghemuit în spatele cutiei poștale, numărând gloanțele și întrebându-se dacă nu cumva Ismael avea o a doua armă. O nouă împușcătură se auzi, după care liniște timp de două secunde. Rapp ridică mâna încercând să tragă, dar o trase imediat înapoi când un al zecelea glonț trecu șuierând pe lângă el. Glonțul ricoșă din bordură și căzu undeva pe stradă. O fracțiune de secundă mai târziu, Mitch auzi pașii grei ai cuiva care aleargă. Asta era. Libianul fie reîncărca, fie fugea.

Rapp își scoase Beretta din tocul aflat sub brațul drept și o luă la goană spre cele două mașini parcate în stânga lui. Se ghemui după ele, încercând să privească pe deasupra, și văzu umbra libianului făcând stânga la următorul colț de stradă. Mitch zâmbi. Aleargă cât vrei, se gândi el. Cu cât se îndepărtau mai mult de cele zece cartușe goale împrăștiate pe stradă, cu atât mai bine.

Rapp luă colțul în viteză, încercând să rămână în spatele mașinilor parcate. Se aflau acum în partea sudică a orașului, iar Ismael se îndrepta spre fluvial Ron. Tocmai ieșiseră de pe o stradă cu case, pentru a intra pe una cu blocuri de apartamente și magazine. Acestea erau lipite unele de altele dar, din fericire, trotuarele erau pustii. Mitch rămase în mijlocul străzii și sprintă. Geneva, prinsă între două lanțuri muntoase pe de o parte și un lac în cealaltă parte, era și mai înghesuită decât celelalte orașe europene. Străzile abia dacă aveau două benzi libere, și acelea înguste. Un SUV american nu ar fi avut nicio șansă să treacă pe aici.

Ismael se afla la o sută de metri în fața lui. Nici dacă ar fi stat pe loc nu ar fi fost o țintă ușoară, darămite în alergare. Rapp își lăsă mâna să cadă de-a lungul piciorului. Haină lungă și neagră, pantaloni negri, pantofi negri și pistol negru. Negru pe negru. Nu se vedea nimic. Cu fiecare pas se apropia și mai mult de Ismael, stând aplecat, cu capul abia ițindu-se din spatele mașinilor. Dar acesta îl văzu trecând printre două vehicule parcate. Era la mai puțin de 30 de metri depărtare. Fie omul era extrem de încet, fie Rapp era foarte rapid, probabil ambele.

La 20 de metri de țintă, acesta îl privi în ochi și, înainte ca Rapp să apuce să ridice mâna și să tragă, Ismael își aruncă geanta de pe umăr și se dezlănțui iadul. Geanta explodă cu zgomot, luminând strada în roșu-portocaliu. Rapp se aruncă la pământ, în spatele unei mașini germane care îl proteja. Număratul gloanțelor nu mai avea niciun sens acum, nu cu geanta aceea plină de explozibil sau ce-o fi fost în ea. Gloanțele veneau acum într-un ritm alarmant, probabil că libianul scosese un pistol-mitralieră Uzi sau un MAC-10. Pentru un novice, o armă e doar o armă. Dar pentru un profesionist ca Mitch, calibrul e la fel de important ca și cadența de tragere. Din moment

ce Mercedesul nu avea nicio problemă în a opri gloanțele, Rapp concluzionă că era un Uzi de 9 mm. Dacă ar fi fost un MAC-10 ar fi simțit cartușele penetrând tabla mașinii și le-ar fi auzit zornăind în interior.

Mitch se uită la ceas, în timp ce sticla spartă de la ferestrele mașinii ploua peste el. Cu ochii minții îl și vedea pe libian retrăgându-se, în timp ce trăgea fără oprire. Mitraliera Uzi pe care o folosea utiliza încărcătoare de 20, 32 sau 40 de gloanțe. Cel de 40 era puțin probabil, deoarece nu ar fi intrat în geantă, iar dacă ar fi fost cel de 20 s-ar fi terminat deja, așa că probabil avea un încărcător de 32 care era aproape gol. Și de îndată ce Mitch va auzi clicul specific, care semnala că încărcătorul e gol, jocul se va termina. Libianul nu avea nicio șansă să scoată o altă armă din bagaj sau să reîncarce mitraliera goală, înainte ca Mitch să vină peste el.

Gloanțele se opriră, zgomotul lor fiind înlocuit de cel puțin șase alarme de mașină care urlau și bipăiau acum în tandem cu farurile care luminau intermitent într-un ritm exasperant. Rapp se ridică acum cu arma în mână și degetul pe trăgaci, gata de acțiune. Dar Ismael dispăruse. Mitch prinse cu privirea o umbră în josul străzii și o luă la goană. Cronometrul din capul său ticăia și nu voia să-și piardă avantajul. Din nou, se apropie la aproximativ 30 de metri de Ismael. Acesta întoarse capul, ridică geanta și dădu drumul unei noi serii de gloanțe. Mitch se ghemui în spatele unei mașini, dar continuă să se apropie. Nu era sigur dacă libianul trăsese patru sau cinci gloanțe, dar acestea se opriseră așa că Mitch sprintă pentru a închide distanța.

Ismael ajunse la colț și făcu stânga. Rapp îl urmă fără emoții, dar când dădu colțul se trezi față în față cu un Ismael care avea mâna stângă încleștată în jurul gâtului unei femei. Mitch nu-i aruncă acesteia nicio privire. Nu voia să o vadă. Tânără, bătrână, grasă, slabă, nimic din toate acestea nu conta. Mâna dreaptă a lui Ismael era încă în interiorul genții, ținând strâns mitraliera care ar fi putut fi goală sau nu. Libianul începu să urle la el să arunce arma, altfel femeia va muri. Rapp continua să se apropie așa cum fusese învățat. Pistolul sus, exact în față, ca o extensie a ochiului stâng și implicit a creierului, care număra acum secundele și îi șoptea să termine cât mai repede treaba asta și să o taie naibii de aici.

Femeia urla acum și ea și, pentru prima dată, Rapp observă că avea un cățeluș legat de o lesă, care schelălăia și încerca să muște pantalonii lui Ismael. Mitch nu avea nicio îndoială că Ismael va ucide femeia, deși acest lucru nu-i servea la nimic. Dacă ar mai fi avut gloanțe în mitralieră ar fi îndreptat arma spre Rapp și l-ar fi împușcat fără probleme în piept. Dacă ucidea femeia, era oricum un om mort. În ciuda faptului că, evident, nu voia să moară, așa cum dovedise cu prisosință în ultimele minute. Singura lui cale de scăpare era să îl ucidă pe omul care îl urmărise pe străzile Genevei. Dar

libianul era acum protejat de corpul femeii și tot ce trebuia să facă era să smucească geanta pentru a reîncărca arma. Rapp se opri la câțiva metri de el și decise că, din moment ce Ismael nu-i țintea pieptul, omul blufa.

În cele din urmă, cățelușul fu cel care înclină balanța în favoarea lui Rapp. Înțelept, Ismael încercă să se distanțeze făcând câțiva pași în spate. Ceea ce nu știa însă, pentru că nu se obosise să se uite în jos, era că animalul făcuse câteva ture în jurul lui, creând un lasou de toată frumusețea în jurul gleznelor libianului. Ismael se împiedică și se aplecă spre stânga pentru a nu cădea. Pentru o secundă, capul său apăru din spatele femeii, iar Rapp, care se afla acum la mai puțin de 7 metri distanță, apăsă pe trăgaci fără ezitare.

Capitolul 46

BEIRUT, LIBAN

Hurley păși pe acoperiș, cu o sticlă de Jack Daniel's în mână și gândurile înapoi în timp, într-o altă perioadă a vieții sale. Hotelul era amplasat în Bourj Hammoud, un cartier controlat de armeni, ceea ce constituise motivul pentru care Hurley hotărâse să înnopteze aici. Armenii erau una dintre puținele facțiuni care reușise să rămână neutră în timpul războiului civil. Sigur, câteva salve de armă fuseseră trase între armeni și vecinii lor maroniți, dar nicio bătălie majoră.

Fusese o zi ciudată – întâlnirea cu Kennedy, ședința cu Rapp înainte de a-l trimite în misiune și analiza interceptărilor. Care îl pusese pe jar. Voci pe care nu le mai auzise de ani de zile apăruseră acum pe înregistrări. Beirutul urma să fie un mediu colcăind de ținte mult-dorite. Totuși, înainte de a pleca, cei doi trebuiau să-și schimbe înfățișarea. Hurley îl târâse pe Richards într-unul dintre magazinele de haine second-hand din Zürich, de unde cumpăraseră câteva costume de proastă calitate, pantofi uzați și două valize peticite. Hurley își mai adăugase câteva șuvițe de păr alb și ambii își lăsaseră barba să crească. Se îmbarcaseră într-un zbor spre Paris și de acolo în altul spre Beirut, doi bărbați anonimi într-o mare de călători.

Aterizaseră la apusul soarelui, cu un sentiment amestecat de anticipație, furie și teamă nedeslușită. Pentru Hurley era senzația de a fi în Beirut. Petrecuse ceva timp aici înainte de războiul civil, pe vremurile când Beirutul era o Mecca înfloritoare, iar creștinii și musulmanii trăiau în pace, unii lângă ceilalți, socializând, crescându-și copiii împreună, bucurându-se de viață și, în general, înțelegându-se de minune. După care Organizația pentru

Eliberarea Palestinei începuse să radicalizeze mahalalele de la periferie și să aibă un cuvânt de spus în politica țării. Maroniții, pe de altă parte, nu aveau nicio intenție să împartă conducerea cu țiganii, așa că cele două tabere se plasaseră instantaneu pe poziții ireconciliabile. Nimeni, nici măcar Hurley, nu estimase că aceste neînțelegeri vor arunca orașul într-un război civil de 15 ani, dar asta se întâmplase. Peste un milion de oameni părăsiseră țara, 250 000 fuseseră uciși, sute de mii răniți și mulți alții rămași infirmi, iar economia și mare parte din centrul Beirutului fuseseră puse la pământ. Faptul că un oraș odinioară atât de frumos sfârșise într-un asemenea stadiu de distrugere servea drept lecție chiar și celor mai optimiști politicieni.

Cu toate acestea, aeroportul dădea ceva semne că lucrurile se îndreaptă în direcția cea bună. Terminalul care fusese distrus într-o proporție covârșitoare în timpul raidului israelian din 1982 era acum demolat, iar reconstrucția părea destul de avansată. Hurley și Richards tropăiră pe scările de metal alături de ceilalți pasageri. Polițiști libanezi obosiți și plictisiți erau aliniați de o parte și de alta a culoarului de trecere, direcționând călătorii spre biroul de control pașapoarte. Ultima dată când Hurley trecuse pe aici, acest birou avea un singur funcționar, care stătea în spatele unui birou de metal amplasat pe pistă. Treaba lui era mai puțin să controleze călătorii și mai mult să încaseze șpăgile de care era nevoie pentru a intra în Liban. Acum, pasagerii înaintau printr-un aeroport aerisit, decorat cu panouri uriașe care ilustrau planurile ambițioase de reconstrucție ale autorităților.

Cei doi se așezară la coadă la două dintre ghișee, încercând să arate obosiți și indiferenți. Richards trecu fără ca cineva să-i arunce o a doua privire. Întinse banii pe care autoritățile îi numeau taxă, dar care erau de fapt mită, din moment ce niciun cent nu intra vreodată în trezoreria statului, și i se făcu semn să treacă. Hurley fu nevoit să răspundă la câteva întrebări ale ofițerului de Securitate, dar nimic alarmant. La un moment dat îl surprinse pe unul dintre supervizorii care stăteau în spatele celor trei ofițeri de la ghișee uitându-se puțin cam prea concentrat la el, dar, la urma urmei, asta era treaba lui. Nimic îngrijorător. Omul nu interveni și nici nu-l urmări până la banda de bagaje.

Cei doi își recuperară valizele și se așezară din nou la coadă. De data aceasta ambii fură percheziționați. Afară, la stația de taxiuri, Hurley îi strecură angajatului o bancnotă de 20 de dolari și îi spuse în arabă că vrea să-și aleagă singur mașina. Alese cel de-al patrulea taxi de la coadă, din simplul motiv că era la întâmplare. Se îndreptară spre Hotelul Intercontinental, care era încă în renovare, și se opriră la bar, de unde cumpără și sticla de Jack Daniel's. De acolo, cei doi luară un alt taxi, ocoliră

centrul orașului și îi spuseră omului să-i lase la câteva străzi de Mar Yousif Inn.

Hurley ar fi preferat să aibă casa conspirativă gata, dar din păcate aceasta era departe de finalizare. Oamenii de încredere se găseau greu în Beirut și nu avea sens să-ți asumi riscuri grăbind lucrurile nejustificat. În plus, Stan știa bine că nu va putea controla totul. Lansarea unei noi baze de operațiuni nu era niciodată simplă, dar într-un oraș ca acesta, cu linia frontului în permanentă schimbare, era cu atât mai complicat.

Hurley privi orașul de sus. Nu ar fi putut jura, dar parcă erau mai multe lumini decât fuseseră acum câțiva ani. Poate că lucrurile chiar progresau. Auzi voci și ocoli casa liftului pentru a vedea cine e. Câțiva muncitori ai hotelului erau adunați în jurul unei mese rabatabile, așezați pe scaune de plastic. Oamenii îi făcură cu mâna iar el zâmbi, îndreptându-se spre margine. Beirutul era unul dintre cele mai dens populate orașe din lume, iar locuitorii foloseau acoperișurile pentru a scăpa de senzația de claustrofobie. În colț era un alt scaun de plastic, dar Hurley nu avea chef să stea. Privi spre nord, pe deasupra acoperișurilor, spre mare. Acolo, departe, la linia orizontului, se puteau vedea luminile vagi ale Ciprului. Înspre sud, aeroportul era aprins de ultimele raze strălucitoare ale apusului.

O amintire nu prea binevenită își făcu loc printre gândurile lui Hurley. Acesta strânse sticla cu putere, o ridică la buze și luă o gură hulpavă de Jack. Când fusese ultima dată aici? Nu punea la socoteală călătoria de acum 2 ani, când practic intrase și ieșise din oraș în mai puțin de o zi. Prea puțin timp pentru a-și căuta vechile contacte. Orașul ăsta îi trezea atâtea amintiri. Câteva frumoase, cele mai multe urâte.

Luă o nouă înghițitură de Jack, dar de data aceasta alcoolul nu-și mai făcu efectul. Privirea îi fu atrasă spre vest, acolo unde fusese vechea ambasadă. În acea zi fatidică el fusese aici – în Bourj Hammoud. Urma să-și bea cafeaua de dimineață cu unul dintre contactele sale, un tip pe nume Levon Petrosian, un mafiot armean care reușise să își țină afacerile pe linia de plutire în timpul războiului. Pe lângă jocuri de noroc, prostituție și protecție pentru micii întreprinzători din zonă, Petrosian era omul care asigura cartierului electricitate, apă și alimente. După întâlnire, Hurley hotărâse să accepte oferta generoasă a armeanului, care îi propusese să-i încerce marfa. Hurley era în pat cu două armence din estul Turciei când explozia zguduise camera.

Cele mai mari frici i se adeveriseră în clipa în care ajunsese pe acoperiș, târâindu-se înnebunit în vreme ce își trăgea încă pantalonii pe el. În 1983, bombele deveneau din ce în ce mai comune, dar aceasta era mult mai mare decât grămada obișnuită de mortar sau grenada aruncată de vreun lansator second-hand. Norul de fum și praf era mult prea aproape de ambasadă

pentru ca Hurley să aibă vreo îndoială asupra țintei. Singura întrebare validă era cea referitoare la numărul de victime. Hurley se repezi în jos pe scări, își adună lucrurile în viteză și ajunse în stradă într-un minut, acolo unde șoferul său moțăia la volanul Jeep-ului de serviciu. Hurley îl împinse de pe scaunul șoferului, pornise mașina și gonise cu sufletul la gură spre ambasadă.

Ajunsese cu inima la gât în fața clădirii de șapte etaje. Toată fațada era distrusă. Intrarea era distrusă. O gaură imensă se căsca pe toată înălțimea clădirii, de la etajul șapte până jos, ca o tăietură de cuțit care despărțea partea centrală a clădirii de una dintre aripi. Ironic, acoperișul rămăsese aproape intact. Își amintea că tocmai fusese consolidat, pentru a putea susține tot echipamentul de comunicații de care aveau nevoie. Pe măsură ce praful începea să se așeze, primii supraviețuitori începuseră să iasă, târâindu-se, afară din clădire. La acel moment, Hurley încă mai spera.

După două zile îngrozitoare, aveau amploarea dezastrului. La acel moment, speranța lui Hurley dispăruse cu totul, odată cu cel mai bun prieten al său, tatăl lui Irene Kennedy, și alți 62 de oameni. Așa cum s-a întâmplat pe toată perioada războiului civil din Liban, cele mai multe victime erau libanezi, dar în ceea ce privea personalul american, cea mai grea lovitură o primise CIA-ul. Opt dintre angajații Agenției fuseseră uciși iar departamentul Orientului Mijlociu decimat.

La acel moment Stansfield era Director Adjunct de Operațiuni, așa că venise de urgență pentru a evalua pagubele. Hurley se simțea îngrozitor de vinovat. Încercase să demisioneze, dar Stansfield nici nu voise să audă. Nu-i păsa că Hurley ratase întâlnirea de la ora 13:00, din ziua aceea. Oamenii începuseră să vorbească. Să fi fost oare Jihadul Islamic norocos cu momentul bombardamentului, sau să fi primit o informație din interior, cum că la ora aceea tot personalul de conducere se întâlnea în sala de ședințe? Și dacă primise o informație, nu cumva era prea convenabil faptul că Hurley lipsise de la întâlnire? Unii începuseră să acuze cu voce tare, iar Hurley fusese luat în vizor de mai marii Agenției.

Dar Stansfield îl acoperise. Agentul său se întâlnea, la ora aceea, cu Petrosian armeanul, iar întâlnirea durase mai mult decât fusese anticipat. Și cu asta, basta. Faptul că el fusese în pat cu două prostituate în timp ce mașina capcană se izbise de poarta ambasadei era irelevant. Pierduseră deja suficienți oameni valoroși, nu își puteau permite încă o pierdere din cauza viciilor – vicii de care Stansfield era perfect conștient.

Hurley știa că Stansfield are dreptate, dar nici nu putea să ignore ceea ce se întâmplase. Timp de câteva luni după incident, Hurley fusese un dezastru. Stansfield primise rapoarte peste rapoarte referitoare la crime în zone altă dată liniștite. Un musulman fusese ucis în timp ce își citea ziarul pe terasă,

altul fusese strangulat într-o toaletă publică, altul asasinat în timp ce părăsea un club de noapte. Toți cei trei aveau legături vagi cu Jihadul Islamic. Stansfield îl chemă pe Hurley înapoi în Washington, îl întrebă dacă are ceva de-a face cu asasinatele și, spre surprinderea sa, Hurley recunoscu pur și simplu că el fusese autorul.

Stansfield știa că nu își poate permite să își lase unul dintre cei mai vechi prieteni – și unul dintre cei mai buni agenți – să alerge de nebun omorând oameni, chiar dacă țintele erau oarecum legitime. Așa cum subliniase și Hurley, Jihadul Islamic declarase război Statelor Unite, iar el nu făcea decât să le cânte în strună participând la acest război. Era un pic de logică în gândirea lui, dar Langley nu avea nevoie de și mai multă presă negativă și presiuni din partea politicienilor. Soluția era clară. Lucrurile se încinseseră rău la granița dintre Rusia și Afganistan și Hurley îi cunoștea pe ruși mai bine decât oricine altcineva. Așa că Stansfield îl trimise pachet în Peshawar, pentru a-i antrena și echipa pe mujahedini.

Iar acum, zece ani mai târziu, Hurley se trezea din nou aici, într-un cerc perfect al sorții. Înapoi în această tocăniță de fanatici religioși convinși că ei și numai ei știu cu certitudine ce vrea Dumnezeu. Ani de-a rândul, Hurley încercase să avertizeze Langley asupra faptului că acești demenți islamiști vor reprezenta următoarea mare problemă a Americii. Văzuse ambele fronturi de aproape, Beirut și Afganistan, și din punctul lui de vedere, afganii îi făceau pe tipii ăștia să arate ca niște fricoși. Orice cultură care își înfășoară femeile de sus până jos și refuză un strop de alcool în timp ce exportă masiv opium, pretutindeni în lume, este o cultură dementă. Pentru că una dintre regulile de aur ale lui Hurley era să nu aibă încredere în oamenii care nu beau. Afganistanul era o societate întreagă care refuza alcoolul, iar asta îl speria de-a binelea pe Stan.

Hurley trase o nouă dușcă din sticla de Jack Daniel's și scoase o țigară din pachet. O aprinse, suflă fumul în sus și se gândi la ziua de mâine. Casa conspirativă urma să fie aranjată și echipată, iar întăririle urmau să apară după-amiază devreme. Va trebui să verifice informațiile tipului trimis de Agenție și, dacă se vor dovedi insuficiente, să-i facă o vizită vechiului său prieten Petrosian. Hurley auzise că acesta deține peste două mii de apartamente în cartier. Asta însemna un venit frumușel, dar Hurley știa foarte bine că oamenii ca Petrosian nu au niciodată suficient. Iar banii erau singurul lucru de care Hurley dispunea în cantități aproape nelimitate.

Ce nu avea era timp. Dacă voiau să-l salveze pe Schnoz vor trebui să lucreze rapid. Uneori viteza putea fi folosită în avantajul tău, dar trebuia să te miști cu atenție. Sharif, Dorfman și acum Ismael. Era de preferat să rămână în alertă pentru încă două-trei zile.

Hurley se uită în jos, spre sticla de whisky de Tennessee și se întrebă dacă nu cumva venise în Beirut să moară. Toate dățile când păcălise moartea, toți oamenii pe care îi ucisese de-a lungul anilor, toți zeii, reali sau imaginari, pe care îi supărase. Dacă era timpul cuiva, al lui ar fi trebuit să fie. Uitându-se spre cer, spuse:

— Nu-i supăra pe zei.

După care luă o nouă gură de whisky și zâmbi. Dacă era să-i bată ceasul, așa să fie.

Capitolul 47

PIAȚA MARTIRILOR, BEIRUT

Soarele apunea la puțin timp după ora 17:00 și răsărea la câteva minute după ora 6:00. Cu energia electrică în pioneze și fără vreo protecție vizuală la ferestre, noaptea clădirea era, inevitabil, cufundată în întuneric. Nu prea era mare lucru de făcut, așa că Sayyed plecase la culcare. Loialul Samir pusese, cum necum, mâna pe o saltea și o lampă și îi amenajase o cameră la etajul cinci, departe de ceilalți și ferită de zgomot, înainte de a se retrage, Sayyed trecuse încă o dată prin subsol, pentru a verifica prizonierii și a se asigura că ordinele sale sunt respectate. Omul de afaceri era într-o stare mult mai bună decât spionul. Sayyed adusese un medic pentru a-l examina pe acesta din urmă, dar prognosticul era rezervat. Din cauza bătăilor, regimului alimentar mizerabil și al igienei aproape inexistente, doctorul se temea că agentul CIA ar putea suferi de insuficiență hepatică, boală deseori fatală.

Vestea nu-l încântase deloc pe Sayyed. De săptămâni bune tot avertizase gărzile să-i lase în pace pe prizonieri. Dar, dintr-un motiv sau altul, idioții nu puteau pricepe că cei doi nu aveau nicio valoare morți. La toate acestea se adăuga stresul legat de conturile goale și venirea lui Ivanov în oraș, suficiente să-l facă pe Sayyed să-și iasă din minți. Acesta adunase oamenii în subsol și le spusese fără echivoc că va executa următorul cretin care va îndrăzni să pună mâna pe oricare dintre prizonieri. Observase unul dintre bărbați dându-și ochii peste cap la auzul ordinului și, înainte ca imbecilul să își dea seama ce se întâmplă, Sayyed scosese pistolul său Markov și îi lipise țeava de frunte. Ceilalți promiseră imediat că se vor conforma ordinului.

Sayyed plecă la culcare întrebându-se dacă rebelii chiar o vor face sau nu. Încă un factor de stres adăugat la starea sa generală de disconfort. Nu dormi

bine. O mulțime de vise bizare îl torturară până dimineață. Se făcea că aleargă. Pe o plajă probabil, pentru că indiferent cât de rapid încerca să alerge, picioarele i se afundau în ceva ce părea a fi un nisip fără fund. Era o ceață atât de groasă și densă, că nu își putea vedea nici mâna. Deasupra lui zburau avioane, vâjâind și aruncând bombe asurzitoare undeva în depărtare. Raze de lumină strălucitoare erupeau, din când în când, din ceață, în timp ce zgomotele din apropiere erau înăbușite de umiditatea din aer. De ce alerga spre bombe? De cine sau de ce încerca să fugă? Se trezi cu o tresărire, leoarcă de transpirație și cu inima bătându-i să-i sară din piept.

Sayyed se uită în jur, la fostul birou în care hotărâse să-și petreacă noaptea. Lumina lunii, caldă și delicată, se revărsa prin fereastra spartă. Într-un colț se afla o grămadă de gunoi, acolo unde Samir măturase cioburile de sticlă și tencuiala căzută. Hoții jefuiseră totul. Mobila, covoarele, totul. Rămăsese doar cimentul gol și urmele de mochetă. Era deprimant. Geniile din Damasc ar trebui forțate să stea aici o noapte să vadă cum e.

Sayyed hotărî că trebuie să iasă la aer. Își trase cămașa pe el, dar nu se obosi să încheie nasturii. Urcă cele două etaje până pe acoperiș și murmură un salut pentru cele două santinele care erau de gardă. Peste stradă era liniște. Își aprinse o țigară și se întrebă ce o pune la cale Ivanov. Omul plănuia întotdeauna ceva. Și dacă ar fi trebuit să aleagă între a face avere cinstit sau a o fura pe a altuia, sirianul era convins că Ivanov ar prefera să o fure. În adâncul inimii era un tâlhar. Sayyed îl și vedea plănuind uciderea lui Sharif și apoi, cu turcul scos din ecuație, asasinându-l pe Dorfman pentru a pune mâna pe toți banii.

Sayyed oftă. Și-ar fi dorit să poată sări peste următoarele două trei zile, să termine cu toată mizeria asta și să plece la Damasc pentru câteva săptămâni. Cele două fiice ale sale erau acum căsătorite și la casa lor, fără cine știe ce relație cu tatăl lor. Ceea ce era bine. Nu își plăcea deloc ginerii, dar asta e viața. Nu petrecuse prea mult timp cu ele în copilărie, așa că nu exista vreo relație de afecțiune. Cu soția lui abia dacă vorbea. Femeile nu reprezentau mare lucru pentru el. Din punctul lui de vedere, civilizația era cea care conta cu adevărat. Apa curentă, toaletele funcționale, să dormi într-un pat curat fără teama că 900 de kilograme de oțel și explozibil ar putea să-ți cadă în cap pe neașteptate. Avea nevoie să-și încarce bateriile.

Dacă ar fi putut fugi, ar fi făcut-o. Să plece din acest iad și să lase totul în spate. Se gândise de multe ori la asta, pe măsură ce pușculița lui creștea în mâinile abile ale lui Dorfman. Încă un an sau doi și ar fi reușit. S-ar fi întors la Damasc, s-ar fi retras și ar fi folosit banii puși deoparte în Elveția pentru a investi în oportunitățile unui Beirut stabilizat. Ar fi putut trăi ca un ștab, ca

un șeic bogat. Dar toți anii lui de muncă se duseseră pe apa sâmbetei. Într-o secundă. Pur și simplu. Era un gând de nesuportat.

Își termină țigara și se uită în sus la stele. Nu-i plăcea să stea prea mult într-un loc, în special într-un loc atât de primitiv ca acesta. Mâncarea era oribilă, condițiile propice pentru boală și, în plus, avea probleme cu somnul. Și acestea îl predispuneau la greșeli. Nu voia să se întoarcă în camera aceea deprimantă, pe salteaua mizerabilă, dar trebuia să o facă. Măcar de-ar putea închide ochii să se odihnească.

Sayyed coborî scările și intră în camera întunecoasă. Își scoase cămașa, o așeză pe podea și se întinse la loc pe salteaua murdară, încercând să ignore putoarea pestilențială. Problema erau banii, o problemă mai mare decât realizau ceilalți. Toți se lamentau de pierderea averii lor personale, dar cea mai mare dificultate era acum aceea de a-și plăti oamenii.

Erau foarte puțini indivizi stabili mintal printre militanți, oameni care ar fi putut eventual lucra pe gratis. Cea mai mare parte va dispărea cât ai zice pește. Oamenii erau plătiți în numerar în fiecare săptămână, iar ziua de plată era joia. Săptămâna aceasta vor reuși să adune suficient pentru a face plățile, dar după aceea ce se va întâmpla? Săptămâna viitoare venea scadența și pentru mita lunară către poliție, politicieni, birocrați și spioni din toate taberele. Vor fi sute, dacă nu mii de mâini întinse, iar în spatele lor familii întregi, așteptând să pună ceva de mâncare pe masă. Dacă nu rezolvau situația rapid, dezastrul ar putea fi major. Maroniții și celelalte facțiuni vor lua cu asalt teritoriul părăsit de militanții lor, teritoriu pe care se chinuiseră ani întregi să-l câștige.

Toată munca lor se va duce de râpă. Va trebui să le spună celor din Damasc și, firește, să nu menționeze nimic de pierderea lui personală. Probabil că-l vor pedepsi trimițându-l la dracu-n praznic, la Yamouk, sinistra tabără de refugiați palestinieni din suburbiile Damascului, care colcăia de fanatici ce-și căutau o casă permanentă. Auzi pași pe hol și apoi voci. Părea că merg din ușă în ușă, căutând ceva. Uitându-se spre ușa deschisă, Sayyed văzu raza unei lanterne. Puse mâna pe pistolul de lângă saltea și se ridică.

— E pe aici pe undeva, spuse o voce.

— Cine e? întrebă Sayyed.

— Eu sunt. Te-am căutat peste tot.

Sayyed recunoscu vocea lui Radih și lăsă pistolul jos.

— Sunt aici.

Radih apăru în cadrul ușii, cu alți trei oameni în spatele lui.

— Assef, n-o să-ți vină să crezi ce veste îți aduc, spuse Radih împreunându-și mâinile.

Sayyed se uită după ceas, dar nu îl găsi.

— Cât e ceasul?

— Aproape 2:00. Trezește-te, am o veste extraordinară.

Sayyed oftă. Se rostogoli de pe saltea, uitându-se în continuare după ceas. În cele din urmă îl găsi, și-l prinse la încheietură și puse mâna pe cămașă.

— Ar fi bine să fie extraordinară. Am nevoie de somn.

— Nu vei fi dezamăgit, o să vezi.

Sayyed se simțea rău. Avea nevoie de apă și cafea, apoi ceva de mâncare. În ordinea asta. Abia apoi va putea să gândească clar. Îi făcu semn lui Radih să vorbească.

Acesta le spuse oamenilor săi să dispară și șopti:

— Îl mai ții minte americanul ăla pe nume Bill Sherman?

Dacă-l mai ține minte? Omul îl asasinase pe predecesorul lui Sayyed în timp ce acesta își lua micul dejun, într-o frumoasă dimineață de primăvară.

— Sigur.

— Spionii mei de la aeroport… unul dintre ei zice că l-a văzut pe Sherman în seara asta.

— La aeroport?

— Da. Venit cu un zbor de la Paris, împreună cu un alt tip.

Sayyed se îndoia. Mai auzise el zvonuri pe ici pe colo că Sherman revenise în oraș. Ori de câte ori vreun asasin dibace dădea iama prin oamenii lui, numele lui Sherman apărea la orizont.

— Ești sigur? Au trecut mulți ani de când l-a văzut cineva cu certitudine.

— Omul meu spune că a îmbătrânit. Are părul alb, dar ochii, spuse Radih arătând spre propriii săi ochi, spune că are aceiași ochi. Ochii diavolului. Zice că își amintește perfect de el, un nenorocit cu multe vicii.

Lui Sayyed i se uscă gura. Găsi sticla de apă lăsată de Samir într-un colț și luă o înghițitură. De ce l-ar trimite americanii pe Sherman la Beirut, după atâția ani? Răspunsul evident se găsea în beci. Își voiau agentul înapoi. Dar de ce ar trimite un asasin ca Sherman? Omul era mesagerul morții, nu negociator. Întorcându-se spre Radih, sirianul întrebă:

— Spionul tău a văzut și încotro a luat-o?

Cu un rânjet încrezut, Radih spuse:

— Am dat de veste ieri, după întâlnirea noastră. Le-am spus tuturor să fie cu ochii-n patru, să raporteze orice li se pare suspect. Oamenii mei știu să-și facă treaba. L-au urmărit pe Sherman și pe tipul cu care era până la Intercontinental.

— Și?

— Au băut ceva la bar, Sherman a cumpărat o sticlă de Jack Daniel’s și apoi s-au urcat într-un taxi, unul de-al nostru. I-au spus taximetristului să-i

lase în fața unui hotel din Daoura. După plecarea acestuia au mers pe jos câteva străzi, până la un alt hotel.

— Care?

— Mar Yousif Inn.

— Și acum e acolo?

— Da. Au luat două camere pentru o noapte. Tocmai am vorbit cu managerul. Sunt încă acolo.

— Ești sigur? întrebă Sayyed sceptic. Bill Sherman de care îmi amintesc eu nu ar fi permis nimănui să-l urmărească.

— Oamenii mei sunt buni. I-am antrenat să folosească stații de emisie-recepție. Au un sistem. Când văd pe cineva care ar putea fi o țintă îl urmăresc și îmi trimit vorbă. Eu vin apoi cu oamenii mei și punem mâna pe el. Am o echipă care se îndreaptă într-acolo chiar acum. E o singură problemă.

— Care?

— Hotelul e în Bourj Hammoud.

Sayyed avea nevoie de un cap limpede. În mod normal, nu ar fi pus asemenea întrebări stupide. Sherman pe care-l știa el avea relații bune cu armenii. Chestiunea va trebui tratată cu delicatețe.

— Dacă punem de un schimb de focuri în Bourj Hammoud avem toate șansele să nu ieșim vii de acolo.

Radih încuviință.

— Am putea să așteptăm și să-l urmărim. Dacă iese din Bourj punem mâna pe el.

Fuseseră norocoși să dea peste Sherman. Dar norocul nu ține mult, nu cu un tip ca Sherman. Mai devreme sau mai târziu îi va observa, și atunci îi va ucide pe toți și va dispărea.

— Spune-le oamenilor tăi să aștepte.

Radih răsuflă ușurat.

— Ce ai de gând să faci?

— Șeful poliției îmi e dator. Doar ei pot să intre în Bourj Hammoud fără probleme.

De data aceasta Radih clătină din cap.

— Nu sunt chiar atât de sigur.

— În mod normal ți-aș da dreptate. Dar sunt unele lucruri pe care nu le știi. Șeful poliției are niște datorii de colectat de la câțiva armeni influenți. Câtă vreme nu ne băgăm în ciorba lor și nu punem mâna pe unul de-ai lor, nu vom avea probleme.

— Știi că dacă tragem un singur glonț…, spuse Radih înfiorându-se.

— Tot cartierul ia foc, îi termină Sayyed vorba.

Asta era realitatea cotidiană în Beirut. Un singur foc de armă și haosul și războiul civil s-ar putea instala din nou.

Capitolul 48

Când ajunse la jumătatea scărilor ce duceau spre foaierul micuț, Hurley văzu un bărbat stând pe un scaun, cu spatele spre intrare. Probabil nu era nimic, dar Hurley supraviețuise toți anii ăștia tocmai pentru că observa lucrurile mărunte. Dacă se adunau mai multe, de cele mai multe ori conduceau la probleme. În hol erau o canapea și trei scaune. Bărbatul stătea pe scaunul mai îndepărtat, cel din stânga – același scaun pe care l-ar fi ales și el dacă ar fi trebuit să stea cu ochii pe oaspeții care coborau de la etaj. Hurley îl privi cu atenție, în timp ce traversa holul placat cu piatră roșie. Omul își închise încet ochii și începu să moțăie. În loc să se îndrepte spre ieșire, Hurley se opri la recepție. Nu era nimeni acolo. Se uită prin ușa întredeschisă din spatele recepției, dar nu văzu pe nimeni. Din spate se auzea un televizor. Stan întoarse capul și verifică să vadă dacă grasul din scaun e încă acolo. Avea ochii închiși și părea să moțăie. Hurley îl tăie de pe lista suspecților și își văzu de treabă.

Telefonul public se afla în spatele bărbatului de pe scaun, într-un alcov îngust și claustrofobic. Hurley decise să iasă pentru o scurtă recunoaștere. Când ajunse la ușă se opri să vadă dacă sunt ceva derbedei care se învârt pe afară fără treabă. Dacă da, se va retrage imediat în cameră, îl va lua pe Richards și vor urca pe acoperiș. Puteau să traverseze câteva străzi fără probleme, doar sărind de pe un acoperiș pe altul, pentru ca apoi să folosească unul dintre blocurile de apartamente din apropiere pentru a evada. Trotuarul din fața hotelului era gol, așa că ieși, își scoase o țigară Camei din pachet și o aprinse. Ca din întâmplare, întoarse capul într-o parte, apoi în cealaltă. Numără opt mașini pe care le văzuse și seara trecută, plus una nouă, un coupe micuț. Nimic care să-l alarmeze.

Dreapta sau stânga? E amuzant cum, de multe ori, deciziile de viață și de moarte se rezumă la un simplu dat cu banul. Alese stânga. Drumul urca puțin, nu că ar fi contat, dar își amintea că seara trecută văzuse un supermarket micuț în direcția aceea. Probabil că avea un telefon public în față. Aruncă chiștocul pe stradă, pentru a se alătura menajeriei de mucuri de toate mărcile și o luă la deal. Nu era nici măcar ora 8:00 și strada era aproape pustie. Văzu două mașini trecând prin intersecția din față, mișcându-se de la dreapta spre stânga, și un bărbat cu o servietă traversând

în fugă. Hurley nu își amintea dacă e normal sau nu ca un oraș precum Beirutul să fie atât de liber la ora asta. Fiecare oraș e diferit. Unele au un trafic infernal încă de la ora 7:00, dar cele mai multe orașe mediteraneene se trezesc ceva mai greu. În special unul care îndurase atâtea traume ca acesta.

În fața supermarketului era un puști de aproximativ 8 ani. Când Hurley se apropie, băiatul îi întinse un ziar și începu să-i spună titlurile zilei și prețul. Hurley zâmbi. Nu puteai să nu admiri un puști care se trezește cu noaptea în cap ca să vândă ceva. Băgă mâna în buzunar ca să scoată niște bani și în acel moment clopotele de alarmă din cap începură să sune cu putere. Văzu o mișcare în stânga, dinspre magazine, două sau trei mașini porniră motoarele în același timp și din dreapta se auziră pași rapizi. Hurley se uită în stânga, apoi în dreapta și observă că puștiul simpatic pedalează în spate pentru a se retrage din drum.

Doi indivizi ieșiră din supermarket – mari, musculoși și în uniformă de poliție. Cei doi se opriră la câțiva pași de el. Mașinile se apropiau din trei direcții, motoarele urlau și cauciucurile scrâșneau pe asfalt încercând să frâneze. Hurley făcu stânga-mprejur, cu intenția de a fugi înapoi spre hotel, dar din direcția aceea veneau alți doi malaci gâfâind. Unul dintre ei avea un ciobănesc german imens în lesă. Asta-i nouă, se gândi Hurley, care nu mai văzuse niciodată un câine polițist în Beirut. În mai puțin de cinci secunde era înconjurat de zece oameni și trei mașini. Șase dintre bărbați purtau uniforme de polițiști, iar patru erau în civil. Cei din urmă aveau pistoale în mâini. Puteau fi orice: membrii ai milițiilor musulmane, detectivi sau, și mai rău, ofițeri de informații sirieni. Polițiștii în uniforme aveau bastoane de lemn în mâini.

Interesant, își spuse Hurley. Nici măcar unul nu făcu vreun gest de a încerca să pună mâna pe el. Hurley își calculă șansele în timp ce întindea încet mâna spre pachetul de țigări. Chiar și dacă ar fi fost înarmat, nu era sigur că ar fi găsit o cale de ieșire. Toți cei din jur păreau nervoși, ceea ce spunea multe. Cineva îi pregătise. Cineva îi instruise să păstreze distanța, ceea ce nu era deloc procedura standard prin părțile acestea de lume. În mod normal, aici mai întâi se dădea cu parul, apoi se puneau întrebările.

Hurley își aprinse țigara cu mâna sigură a unui chirurg. Îi salută pe bărbați în arabă și întrebă:

— Care pare să fie problema?

— Bună dimineața, spuse un bărbat într-un costum cu trei piese, care apăru din spatele grupului. Te-am așteptat ceva, domnule Sherman.

Bărbatul aruncă o privire subtilă celor doi indivizi din spatele lui Hurley și încuviință aproape imperceptibil.

Hurley se întoarse și blocă prima lovitură cu mâna stângă, încheietură pe încheietură, după care livră o lovitură puternică cu palma în nasul agresorului. Îi smulse bastonul din mână și se aplecă fulgerător pentru a evita lovitura partenerului acestuia. Omul se dezechilibră datorită inerției și pentru o clipă își lăsă coastele expuse, așa că Hurley îl trosni cu bastonul trimițându-l la pământ. În clipa în care se întoarse spre ceilalți, ceva îl lovi cu forță în ceafă și apoi în spate. Căzu într-un genunchi și apoi la pământ, în timp ce bastoanele și picioarele veneau fără oprire. În timp ce era lovit cu brutalitate, Hurley zăcea pe asfalt sângerând și sperând că Richards va avea suficient timp să dispară.

Capitolul 49

Rapp băgă în viteza întâi și închise distanța dintre micuțul său Renault Clio argintiu și mașina din față. Ambele vehicule stăteau la coadă, așteptând să treacă de punctul de control care marca intrarea în Beirut. Era al treilea punct de control de la granița siriană. Micul motor de 1,2 litri era cât mașinuța de tuns iarba a tatălui său. Dacă va trebui să fugă de autorități cu mașina asta, va fi probabil o urmărire foarte scurtă. Stătea deja la coadă de 15 minute, înaintând cu greu. Mașina nu avea aer condiționat, așa că Mitch coborâse fereastra șoferului pentru a respira cât de cât bine.

Își lovi palmele volan în ritmul unei melodii atroce de pe o casetă cumpărată din aeroport. Titlul albumului era Euro Trash, un nume perfect adecvat. Ar fi preferat puțin U2, sau poate ceva Bob Seger, dar ideea era să pară francez, nu un asasin american plecat la vânătoare. Al treilea la rând acum, Mitch se întinse afară pe fereastră pentru a se uita mai bine la adolescentul care strângea la piept o mitralieră AK-47. Nu avea idee cărei facțiuni îi aparține, dar puștiul părea destul de calm. Primele puncte de control fuseseră ale armatei siriene, dar pe măsură ce se apropia de oraș, milițiile locale luaseră locul armatei.

Rapp găsise un telefon public la o stație de benzină de pe traseu și sunase pentru a verifica cum stau lucrurile. Vocea de la celălalt capăt al firului îi spuse că totul e pregătit, camera lui e gata și îi dădu o adresă. Mitch notă adresa cu atenție, o memoră pe drum, după care mototoli hârtia și o aruncă pe fereastră. Dosarul îi spusese să se aștepte la patru puncte de control, inclusiv cel de la graniță. Fiecare ar fi trebuit să-l coste undeva între 5 și 20 de dolari. Până acum, totul mergea strună; cine pusese dosarul la punct știa ce vorbește.

Coada mai înaintă puțin iar Mitch căscă dramatic. În sfârșit, îi venea rândul.

După ce îi trăsese glonțul în cap lui Ismael, Rapp se retrăsese ușor, cu pistolul ațintit asupra femeii paralizate de șoc. Nu avea nicio intenție de a o ucide, și nici nu credea că aceasta ar putea scoate un pistol să tragă spre el. Își ținu arma în dreptul ochilor pentru a-și ascunde chipul și a o împiedica să se uite prea atent la el. În general, oamenilor nu le plăcea să privească spre țeava unui pistol încărcat. Când, în cele din urmă, femeia își aplecă privirea spre trupul celui care amenințase să o omoare cu câteva minute mai devreme, Rapp se întoarse și o luă la fugă.

Nu dădu colțul, pentru a nu intra din nou pe strada ciuruită de gloanțele lui Ismael. Probabil că toți cei care locuiau în zonă erau acum la ferestre, câțiva dintre ei cu telefonul la ureche chemând frenetic poliția. Așa că alergă drept înainte într-un sprint sălbatic, cu arma lăsată în jos, pe lângă corp. După câteva sute de metri făcu dreapta și se opri gâfâind. Își băgă pistolul în toc și căută un loc retras pentru a-și întoarce haina cu două fețe pe dos. În dreapta, la 10 metri distanță, văzu o alee care i-ar fi putut oferi o oarecare protecție. Rapp se aplecă, își smuci haina și o întoarse. Își aruncă ochelarii cu ramă neagră și își ciufuli părul dat cu gel, înainte de a ieși din aleea umbrită purtând un trenci cafeniu. Se îndreptă spre intersecția de unde tocmai venise. Sirena poliției se auzea deja în depărtare.

Mitch traversă calm strada, uitându-se în stânga. Femeia abia dacă se mai vedea. Alături de ea veniseră alte trei sau patru persoane. Rapp pretinse că nu observă grupul și mări pasul, dar nu atât de mult încât să atragă atenția. Părea un bărbat ieșit la plimbare. Fluviul Ron era acum la câteva sute de metri în față. Cu fiecare pas, sunetul sirenelor devenea din ce în ce mai puternic. Mitch însă știa că vor merge întâi la locul crimei, după care vor cerceta dezastrul cauzat de gloanțele libianului și abia apoi vor începe să caute suspecții.

Tânărul ajunse pe malul râului, care în acest punct era destul de lat. Făcu dreapta și, după ce se uită în stânga și în dreapta pentru a se asigura că nimeni nu-l observă, își băgă ușor mâna în haină și apucă Beretta pe care o utilizase pentru a-l ucide pe Ismael. Așteptă până ajunse într-un loc ferit, între două lumini stradale, și scoase arma. O aruncă cu forță în apa înghețată și continuă să meargă. Câțiva metri mai departe aruncă și cea de-a doua armă, după care veni momentul primei decizii majore. Pe partea cealaltă a fluviului, la distanță de un kilometru, se afla Aeroportul Internațional Geneva. Dacă se grăbea, ar putea prinde ultimul zbor spre Paris.

Dar aeroporturile îi dădeau emoții. Prea multe camere de filmat, prea mulți polițiști, iar dacă voiai să urci în avion trebuia să cumperi bilet, să scoți

un pașaport, și toate astea lăsau urme. Identitățile sale false trebuiau cultivate cu atenție și protejate, nu folosite ori de câte ori era convenabil. Așa că se întoarse și se îndreptă spre mașina închiriată, repetând în gând ce va spune poliției dacă va fi oprit. Din fericire nu fu nevoie. Poliția mișuna acum peste tot în zonă, dar toată lumea se concentra pe locul crimei. Nu văzu nici măcar o mașină care să patruleze zona în căutare de suspecți. Când se urcă în spatele volanului se uită la cronometrul ceasului. Trecuseră 4 minute și 37 de secunde de când își găsise adăpost în spatele cutiei poștale. Nu era rău deloc.

Acum avea o mulțime de opțiuni. Planul de bază fusese să treacă granița în Franța și apoi să conducă până la Lyon, dar era mult prea încins și, cu granița atât de aproape, poate că polițiștii căutau deja un bărbat cu semnalmentele lui. Nu mai exista nicio probă concretă care să-l lege de moartea lui Ismael, dar de ce să-și forțeze norocul? În plus, Mitch nu era sigur că se va putea calma suficient de mult până la graniță pentru a nu trezi suspiciuni. Realitatea a ceea ce se întâmplase începea să se decanteze. Nu îi era rău și nu avea senzație de greață. Era pur și simplu energizat la maximum, un sentiment similar celui pe care-l trăia atunci când câștiga un meci. Chiar mai bun. Dădu drumul la muzică și o luă înapoi spre Zürich. Se gândi o clipă la Greta, dar nu avea timpul necesar. Va trebi să se arunce în primul avion spre Paris sau Istanbul, și apoi spre Damasc.

Ajunse la Zürich cu puțin înainte de ora 4:00, lăsă mașina în parcarea companiei de închirieri și încercă să prindă câteva ore de somn înainte de deșteptarea obligatorie de la ora 6:00. Nu prea reuși, dar rămase întins pe pat, derulând filmul operațiunii în minte, analizând fiecare secundă din timpul misiunii. Fiecare greșeală fu notată cu atenție, alternativele explorate, dar, așa cum îi plăcea fostului său antrenor să spună, „O victorie e o victorie. Nu contează cât de urâtă a fost”.

Pentru că, la urma urmei, asta era. Mitch câștigase și Ismael pierduse. În clipa în care soarele răsări, Rapp privi în zare și realiză că, într-o bună zi, ar putea fi el în locul lui Ismael, așa că petrecu restul dimineții gândindu-se la diferite modalități de a preveni acest lucru. De la Zürich la Istanbul și apoi la Damasc, de-a lungul drumului încins și prăfuit spre Beirut, Mitch nu făcu decât să joace șah cu propria minte. Ce-ar fi făcut Ismael, cum ar fi reacționat el însuși dacă libianul s-ar fi comportat diferit?

Într-un final, extenuarea îl ajunse din urmă. Rapp căscă din nou cu poftă, moment în care puștiul cu mitraliera îi făcu semn să se apropie. Rapp îl salută în franceză. Soldatul nu avea mai mult de 16 ani. Mitch îi zâmbi, în timp ce continua să bată ritmul în volan și să mestece gumă cu mișcări exagerate.

— Scopul vizitei? întrebă tânărul cu lipsa de entuziasm predictibilă a cuiva forțat să stea toată ziua în soare, să respire gazul de eșapament al miilor de mașini și să pună aceleași întrebări.

— Afaceri.

— Ce fel de afaceri?

— Software.

Puștiul clătină din cap.

— Ce înseamnă asta?

— Chestii pentru calculator.

Mitch se întinse și ridică o broșură colorată pe care o comandase de la o companie franceză de profil. I-o arătă puștiului, care părea deja plictisit de conversație.

— Îmi place muzica ta.

— Serios? întrebă Rapp surprins. Ești aici în fiecare zi?

Soldatul încuviință.

Mitch se uită la chioșcul lui prăfuit, după care se întinse și scoase caseta din radioul mașinii. O puse în carcasă și spuse:

— Ascult caseta asta de o săptămână. I-o tu și fă-ți de cap cu ea. O să o vreau înapoi peste câteva zile, când voi trece din nou pe aici.

Entuziasmat, puștiul lăsă arma în jos.

— Mulțumesc… pentru tine… ai reducere azi, jumătate de preț, spuse el ridicând cinci degete.

Rapp plăti, zâmbi, băgă mașina în viteză și plecă. După 20 de minute reuși să găsească casa conspirativă. După poveștile auzite de la Hurley, se aștepta să găsească oameni înarmați peste tot, dar nu era așa. Conform antrenamentului primit, Mitch făcu ocolul de rigoare fără a arunca o privire clădirii. Tot ce-și dorea era să doarmă, dar regulile îi intraseră în sânge și știa că astfel de precauții mărunte îi pot salva viața, așa că merse înainte și verifică zona cu atenție.

Blocul de apartamente avea cinci etaje și era amplasat într-o zonă rezidențială cu clădiri similare. Rapp era prea obosit să privească arhitectura, important era că toate clădirile aveau o ușă în față și una în spate. Parcă mașina, își luă geanta și intră în bloc. Nu era înarmat, cel puțin nu încă, așa că nu era decât un singur lucru de făcut. Să urce pe scări. Dacă îl aștepta o capcană, va trebui să arunce geanta spre ei și să se arunce la pământ. Unde probabil va adormi instant, atât de obosit era. Dar la etajul cinci nu-l aștepta nimeni. Pe palier erau trei uși în stânga și trei în dreapta. Agenția avea cele două apartamente din dreapta, cele din capătul holului. Sau cel puțin așa credea. Dar după ce verifică tocul ușii la fiecare dintre ele,

nu găsi nicio cheie. Verifică și celelalte uși și găsi două chei. Moment în care își aminti că ar fi trebuit să intre pe ușa din spate.

Asta îl trezi de-a binelea. Asta și gândul că ar putea fi în locul lui Ismael. Își spuse să se calmeze și să înceteze să grăbească lucrurile doar pentru că îi este somn. Se uită la ceas. Era 14:11. Nu dormise de peste 24 de ore, iar în ziua precedentă abia dacă apucase câteva ore de somn. Deschise ușa și o încuie după el. Abia își putea ține ochii deschiși, dar împinse cu atenție piedica de cauciuc sub ușa de la intrare. Fără să se mai obosească să verifice restul casei, se duse glonț în dormitor și deschise dulapul. Pe fund era o servietă care arăta ca cea din Istanbul. Mitch o puse pe pat, o deschise și găsi în interior trei pistoale Beretta 92F cu amortizoare și încărcătoare suplimentare. Era exact aceeași servietă.

Rapp încărcă unul dintre pistoale și puse servieta înapoi în dulap. Cu ultimele forțe se dezbrăcă și se urcă în pat. Băgă pistolul sub pernă și se întrebă cine o fi omul care călătorește din oraș în oraș asigurându-le instrumentarul necesar profesiei. Oare va avea vreodată ocazia să întâlnească acest bărbat sau această femeie? Probabil că nu. Cum îi plăcea lui Hurley să spună, echipa funcționa pe principiul need-to-know, dacă aveai nevoie de informație o primeai, dacă nu, nu. Iar ei nu prea aveau nevoie de multe informații. Mitch începu să moțăie, în ciuda faptului că Hurley și Richards urmau să apară din clipă în clipă. Ultimul gând fu acela că orice minut de somn e mai bun decât deloc.

Capitolul 50

BEIRUT, LIBAN

Gluga pe care i-o puseseră pe cap avea un miros de putrefacție imposibil de identificat – un amestec de fecale, vomă, muci și sânge, amestecat cu sudoarea tuturor celor care o purtaseră înaintea lui. Și nu era vorba de sudoarea oboselii fizice, ci de cea acră a fricii, un asalt total asupra sistemului său olfactiv, conceput a-l face să cedeze în fața oricui ar fi urmat să intre pe ușă și să înceapă interogatoriul. Hurley nu avea idee unde se află, știa doar că e într-un subsol. Simțise scările în clipa în care îl scoseseră cu brutalitate din portbagaj și îl împinseseră în clădire. Era cel de-al doilea portbagaj din dimineața aceea.

În ploaia de lovituri care venea peste el din toate părțile, Hurley urlase la un moment dat singurul nume care ar fi putut să-l ajute:

— Levon Petrosian! Sunt prieten cu Petrosian!

Loviturile și șuturile încetară aproape imediat, după care unul dintre polițiști îl întrebă ce a spus. Hurley recunoscu vocea individului în costum elegant, chiar dacă nu-l mai putea vedea din cauza tumefacției. Omul ordonă ca americanul să fie încătușat și aruncat pe bancheta din spate a uneia dintre mașini. Polițiștii se conformară cu brutalitate, dar asta era de așteptat, așa că Hurley nu crâcni. Atunci îi puseră prima glugă pe cap, care chiar nu era rea. Pe bune. Sigur, o spălare bună nu ar fi stricat, dar cel puțin nu mirosea a WC public.

Hurley începu să numere secundele și să asculte cu atenție zgomotele străzii, încercând să-și dea seama unde îl duc. Cătușele metalice îi intrau în carne. Își răsuci încheieturile și trase de inelele metalice, dar fără niciun folos. După 27 de secunde, ușile mașinii se deschiseră. Stan nu putea fi sigur, dar i se păru că aude doi oameni urcând pe locurile din față și un altul alături de el, pe bancheta din spate. Acesta îi înfipse cu putere ceva dur în coaste:

— Nu mișca, altfel te omor.

Hurley nu-și dădea seama dacă obiectul e o țeavă de pistol sau un baston.

— Du-te-n pizda mă-tii!

Obiectul se înfipse și mai adânc în coastele lui.

— Nu ar trebui să vorbești așa cu un ofițer de poliție.

Vocea venea dinspre scaunul din față. Era individul în costum.

— Ofițer de poliție, spuse Hurley cu dispreț fățiș. Dacă sunteți polițiști, de ce mă arestați?

— Pentru ultraj. Unul dintre oamenii mei are nasul rupt.

— Ăla care voia să-mi dea cu bâta în cap? Am o idee: ce-ar fi dacă n-ai mai mânca căcat?

— Ultrajul este o acuzație foarte serioasă.

— Mda… la fel și răpirea unui turist străin. De ce nu oprești mașina să mă lași să cobor, iar eu mă voi asigura că nimeni nu pune un preț pe capul tău?

— Asta e o amenințare?

— E adevărul. Eu am un principiu, nu ucid niciodată polițiști… sigur, asta dacă nu cumva sunt corupți.

Omul de lângă el îi dădu brusc o lovitură puternică, iar Hurley se îndoi de durere și șoc. Când își reveni, spuse:

— Abia aștept să-i spun lui Petrosian despre asta… și primul lucru pe care o să-l fac, continuă el întorcându-se spre omul de lângă el, ca și cum l-ar fi putut vedea, va fi să iau măciuca asta a ta și să ți-o înfig în cur. Deși probabil că ți-ar plăcea, nu-i așa?

De data aceasta lovitura era așteptată, așa că Hurley își îndoi brațele rapid, blocând obiectul între biceps și antebraț. După aceea își aruncă cu forță capul în spate, în direcția unde presupunea că ar fi capul celuilalt. Se loviră frunte în frunte, ca două bile de biliard, cu un trosnet răsunător. În ciuda durerii, Hurley izbucni într-un hohot de râs sălbatic, dând din mâini și din picioare cu putere.

Moment în care deciseră să tragă pe dreapta și să-l arunce în portbagaj. După alte 10 minute, mașina se opri, îl scoaseră din portbagaj și îl dezbrăcară până la piele. Hurley îndură fără să comenteze. Avea o presimțire urâtă, simțea încotro se îndreaptă lucrurile. Situația nu era deloc roz. Dar își păstră speranța că Richards reușise să scape. În câteva minute fu aruncat într-un al doilea portbagaj, după care mașina demară în trombă. Drumul era paradit, călătoria zdruncinată, iar mașina probabil destul de veche, pentru că la un moment dat Hurley începu să creadă că se va sufoca din pricina gazelor de eșapament. Sfârșit care i se păru de-a dreptul atrăgător. Să adormi pur și simplu și să mori otrăvit cu monoxid de carbon. Să sari peste tot ceea ce știa că urmează, toată tortura și umilințele, și să-ți iei secretele cu tine în mormânt.

Din păcate supraviețui și ajunse în beciul ăsta împuțit și umed, care mirosea ca un grajd. Băieții schimbaseră gluga poliției cu mizeria asta dezgustătoare pe care o avea acum pe cap. Hurley încercă să respire sacadat, pe gură, și să se gândească la altceva. Să vomite în gluga asta ar fi fost extrem de neplăcut, dar, pe de altă parte, probabil că urma să îndure niște torturi inimaginabile, așa că ce rost avea să se îngrijoreze de puțină vomă?

Mintea, așa cum știa foarte bine, nu poate îndura prea multe. La un moment dat se deschide pur și simplu și varsă toate secretele. Se spune că toată lumea cedează până la urmă, dar Hurley nu se gândea la el ca la „toată lumea". Era rău, cu adevărat rău. Poate că își mai pierduse din colți, dar își controla încă foarte bine mintea. Zâmbi, gândindu-se la ceea ce urma, și începu să treacă în revistă toate nenorocirile la care îl vor supune. Se angajă să lupte la fiecare pas, să nu cedeze niciun moment și, dacă avea noroc, să-i determine să-l ucidă, intenționat sau accidental. O victorie finală care l-ar umple de mândrie.

Hurley rămase acolo cel puțin o oră. Era plictisit. Știa bine ce încercau să facă și, dacă ar fi fost după el, ar fi preferat să se termine odată. Izolarea prizonierului e o tehnică standard de interogare și tortură. La cei mai mulți oameni chiar funcționa, dar în cazul lui Hurley era inutilă, pentru că lui oricum nu-i plăceau oamenii. Erau câțiva pe ici pe colo, pe care îi întâlnise de-a lungul anilor, oameni care mai reușeau cât de cât să-i mențină viu interesul. Dar cei mai mulți erau plicticoși și îl iritau la culme.

În fața ușii se auziră zgomote. Pași, un schimb de replici, dar nimic inteligibil. După care ușa se deschise. Hurley încercă să se concentreze la diferențele dintre pași. Probabil că erau trei sau patru bărbați. Aceștia îl înconjurară, iar cineva din spate îi smulse gluga de pe cap. Hurley clipi rapid de câteva ori și privi în jur. O lampă industrială atârna de tavan și un cablu maro șerpuia pe podea până la ușă. Hurley îi privi pe cei trei bărbați din fața lui. Doi îi erau familiari.

— Domnilor, cred că e o neînțelegere aici, anunță el pe un ton de conversație. Aveam impresia că ostilitățile încetaseră.

Cei doi din fața lui schimbară un zâmbet scurt.

— Domnule Sherman, am așteptat mult timp momentul ăsta, spuse cel mai în vârstă dintre ei.

— Și eu la fel, Sayyed.

— Deci știi cine sunt? întrebă sirianul ridicând o sprânceană.

— Bine-nțeles. Ești huliganul GSD trimis la Beirut.

— Iar dumneata, domnule Sherman, ești un asasin CIA.

Hurley își înclină capul într-o parte, ca și cum ar fi încercat să se gândească un minut, după care încuviință și spuse:

— Corect. Meseria mea e să ucid oameni ca tine. Acum că mi-ai amintit, parcă l-am ucis și pe șeful tău, Hisham.

Sayyed încuviință. Urma să fie interesant.

— Păcat că nu ai fost în ambasadă, în ziua aceea. Noi am planificat întreaga operațiune sperând că vei fi acolo.

— Mda… mare păcat. Dar să știi că am încercat să mă revanșez de-a lungul anilor, ucigând cât mai mulți dintre tovarășii tăi.

Sayyed zâmbi cu superioritate.

— Se pare că zilele tale de asasin s-au sfârșit.

— Posibil, spuse Hurley scanând încăperea. Lucrurile nu arată prea bine pentru moment, dar mă știi pe mine, sunt întotdeauna gata să iau provocările în piept.

— Asta e o provocare pe care nu o vei putea câștiga, știi foarte bine.

— Mă tem că nu știu. Vezi tu, eu nu sunt prea normal la cap. Ca s-o spun pe cea dreaptă, urăsc pulele blegi ca voi mai mult decât iubesc viața. Așa că voi fi o nucă tare.

— Pe bune, domnule Sherman. Bravada asta goală e atât de tipic americană… tipic Hollywood.

Hurley tresări la auzul cuvântului Hollywood. Îl durea sufletul să fie asociat cu orașul ăla.

— Nu e bravadă goală, Sayyed. O să-ți dau muie până la ultima suflare. O să arunc atâtea informații false în tine, că n-o să mai știi ce să crezi. Înainte

să se termine o să ajungi să-ți omori oamenii cu mâna ta. N-o să mai dormi noaptea, și când vei închide ochii vei visa numai trădători la fiecare colț. Spioni în propria tabără. Asta o să-mi placă la nebunie.

— Serios?

— Dap, încuviință Hurley cu convingere. Noi doi o să plecăm într-o mică excursie în măruntaiele minții mele bolnave. Și crede-mă, vei ieși de acolo cu cicatrici adânci.

— Ha! râse Sayyed. E prima dată când aud asta. Bine. Să începem așadar mica noastră călătorie. Ce zici?

— Absolut! Cu cât mai repede, cu atât mai bine… ăsta e mottoul meu.

— De ce ai decis să te întorci în Beirut după atâția ani?

— Știi foarte bine de ce sunt aici.

— Să nu speculăm, să nu presupunem că îți cunosc motivele.

Hurley zâmbi.

— Ai ceva ce-mi doresc în posesia ta.

— Ce să fie oare?

Hurley se gândise la asta în timp ce aștepta sub gluga aceea mizerabilă. Ivanov urma să apară poimâine și va fi disperat. Toți erau disperați pentru că Hurley le prăduise micuțele economii din Elveția. Spera doar ca nemernicii să nu fi pus mâna pe Richards, sau dacă au pus, puștiul să fie suficient de deștept să nu menționeze Hamburgul în timpul interogatoriului. Trebuia să le confirme bănuielile referitoare la Cummins și să-i țină cu orice preț departe de chestiunea conturilor.

— Sunt aici pentru a negocia eliberarea lui John Cummins.

— Și de ce l-aș elibera?

Hurley își dădu capul pe spate și se uită la tavan.

— Păi… hai să vedem. Dacă mi-l dai înapoi nu te omor, ce zici de asta?

Toți izbucniră în râs, inclusiv Hurley.

Sayyed se opri brusc din hohote, se uită către unul dintre oamenii lui și arătă cu degetul spre ușă. Omul ieși și reveni, câteva secunde mai târziu, împingând măsuța cu rotile. Sayyed o preluă și o aduse lângă subiect. Zâmbi către Hurley și luă cleștele, deschizându-l și închizându-l amenințător.

— Manichiură? întrebă Hurley.

— Mie îmi place să numesc jocul ăsta „Cine știe câștigă”.

— Ce deștept ești, Sayyed, spuse Hurley cu admirație prefăcută. E ca un joc televizat. Abia aștept să începem.

— Bun. Hai să începem cu numele tău adevărat.

— Jack Mehoff, răspunse Hurley serios.

— Jack Mehoff, repetă Sayyed. Ăsta e numele tău real?

— Sigur că nu, cretinule. Jack Mehoff… *jack me off.* Știi ce înseamnă? Suge-mi-o! Ce mama naibii, hai să începem odată. Prima unghie s-a dus. Am pierdut. Tu ai câștigat. Prima rundă.

Sayyed îl privi cu atenție, căutând o urmă de stres. Nu avusese în viața lui un prizonier care să ceară să-i fie smulsă unghia. Dar se va răzgândi imediat. Era sigur de asta. Sayyed alese degetul arătător de la mâna stângă și îi înfipse cleștele sub unghie.

— Ultima șansă. Cum te cheamă?

— Hai, hai, nu schimba regulile în mijlocul jocului. Zăpăcești subiecții. Ai spus „Cine știe câștigă”. Pe prima am ratat-o așa că haide, dă-i drumul, zâmbi Hurley.

Sayyed închise cleștele cu forță și începu să tragă de unghie, înainte și înapoi.

— Oh, da, rânji Hurley. Să înceapă petrecerea.

Sayyed trase cu putere și unghia se desprinse.

— Sfinte Sisoe…, spuse Hurley, dând drumul unei serii de înjurături, după care începu să râdă. La dracu’, asta ustură. Dacă nici asta nu te trezește din beție, nimic nu o face. Super! Treaba asta e de vis!

Începu să râdă atât de puternic încât ochii i se umplură de lacrimi. Nu-și mai putea controla hohotele.

— Oh… abia aștept să mergem mai departe. Excelent!

Sayyed rămase nemișcat.

— Numele tău?

— Bill Donovan.

— Pe bune?

— Niet.

— Zău, domnule Sherman, ce te împiedică să-mi spui numele mic?

— Nimic, dar e în firea mea să dau muie tipilor ca tine.

— Te întreb din nou, spuse Sayyed calm. Care e numele tău real?

— Ulysses S. Grant.

— Minți?

— Sigur că mint, imbecil nenorocit. Tu nu citești istorie?

Sayyed mută cleștele la degetul mijlociu, îl băgă adânc în carne și smuci de câteva ori ca să se asigure că are o priză bună. După care se uită în ochii lui Hurley. Nu-i plăcea ce vedea. Era privirea sălbatică a unui om nebun.

— Fă-o, ce mai stai? îl împunse Hurley. Ce mai aștepți? Doar nu te transformi într-o pizdă în fața mea, nu?

O parte a minții îi spunea lui Sayyed că ar trebui să se oprească și să revină mai târziu, când va avea situația sub control. Dar oamenii lui erau aici, așa că trebuia neapărat să scoată și a doua unghie, și apoi să-l lase pe

nebunul ăsta să fiarbă în suc propriu pentru o vreme. Probabil data viitoare va folosi șocuri electrice. Strânse cleștele și smulse cu forță cea de-a doua unghie.

Hurley urlă din nou cu hohotele unui dement. Urletele se transformară în chicoteli și apoi într-un râs necontrolat. Ochii i se umplură de lacrimi și strigă:

— Încă 18! Uraaa!

Sayyed lăsă cleștele să cadă pe măsuță.

— Așa e. Dar acum îți ofer o mică pauză înainte de a începe cu celelalte, spuse el îndreptându-se spre ușă.

Hurley se uită la celălalt bărbat care stătea în fața lui.

— Tu ești Abu… Abu Radih? Nu te-am văzut de ani de zile. Am auzit că acum ai mica ta grupare teroristă… Fatah. Uită-te la tine… te-ai făcut băiat mare, spuse el cu admirație.

Radih zâmbi și clătină din cap. În mod evident, credea că americanul e smintit.

Hurley își înclină capul într-o parte, ca și cum ar fi încercat să-și amintească ceva de demult.

— Pun pariu că nu aveai decât câțiva anișori când obișnuiam să o fut pe mă-ta. Le-ai spus prietenilor tăi că era prostituată? spuse el întorcând capul spre ceilalți doi. Mama lui o sugea mai bine decât oricine și, credeți-mă, am văzut multe curve la viața mea.

Zâmbetul lui Radih se stinse într-o clipită. Își ridică pumnul drept și îl pocni pe Hurley în gură. Capul acestuia căzu pe spate dar, înainte ca Radih să arunce al doilea pumn, Sayyed îl prinse în brațe de la spate.

— Nu, ordonă el. Nu-l lăsa să te enerveze.

Hurley se scutură puțin pentru a-și reveni și zâmbi. Unul dintre dinții din față i se desprinsese și acum avea gura plină de sânge.

— Uite! strigă el deschizându-și gura și arătându-le gaura din față. Uite, mi-ai scos un dinte!

Radih și Sayyed se opriră o clipă și, în acel moment, Hurley scuipă dintele cu forță. Sângele îl lovi pe Radih drept în față. Cu brațele legate la spate și picioarele prinse de scaun, Hurley începu să sară cu tot cu scaun spre cei doi, clănțănind din dinți și lătrând ca un câine.

Capitolul 51

MOSCOVA, RUSIA

Era aproape ora prânzului, dar Ivanov se afla încă în pat. Pe motiv că nu se simte bine. Bolborosi ceva referitor la zăpadă, frig și cerul gri și deprimant al Moscovei. Firește, starea de rău nu avea nimic de-a face cu toată vodca, vinul și mâncarea grea consumate până târziu, după miezul nopții. Lui Shvets i-ar fi plăcut să-l arunce într-un troian de zăpadă, ca să-l trezească la realitate. Tânărul rus nu înțelegea depresia. Nu pricepea cum de oamenii o lăsau să-i afecteze atât de mult încât să nu se mai poată da jos din pat. Cum de nu pricepeau că excesul de băutură și lipsa de somn țes un cearșaf în jurul tău, care ajunge să te strângă atât de tare încât nu te mai poți mișca și începi să te scufunzi. Renunță la băutură, dă-te jos din pat și fă puțină mișcare, ce mama naibii? Găsește-ți un scop în viață. Nu e nimic complicat.

Shvets traversă camera aruncându-i o privire lui Alexei, jumătatea cuplului preferat de bodyguarzi ai șefului său. Se aflau într-unul dintre apartamentele prezidențiale de la ultimul etaj al Hotelului Baltschug. Se uită afară pe fereastră, la Râul Moscova, care acum era înghețat, la Kremlin, Piața Roșie și Catedrala Sf. Vasile. Nu înțelesese niciodată cum de bolșevicii lăsaseră catedrala neatinsă. Erau atât de antițar, antireligie, de ce lăsaseră catedrala asta în picioare în timp ce distruseseră atâtea altele? Răspunsul era probabil legat de propriile lor dubii. Poporul se ridicase și îi ajutase să pună mâna pe putere, dar plebea e o bestie greu de domesticit. Shvets se gândi că probabil se temuseră de o a doua revoluție.

Fereastra era înghețată. Temperatura era de minus 20 de grade Celsius, iar viscolul urla cu putere, ridicând nori de zăpadă. Și ce dacă? Un februarie normal la Moscova. Doar oamenii slabi lasă vremea să le afecteze starea de spirit. Shvets oftă îndelung. Respirația lui aburi fereastra rece, după care înghePă și ea în câteva secunde. Era conștient că Ivanov urma să-l tragă și pe el la fund, așa cum proștii care traversează Râul Moscova pe gheața aproape topită din martie sunt trași la fund de curenți. Trecuseră vremurile când oamenii erau deportați în gulagurile din Siberia, sau executați fără milă în fața zidului negru de la Lubyanka, dar instituțiile statului nu erau nici acum mai corecte. Noul regim era doar mai bun la PR. Dar încă băteau oamenii până la sânge și îi forțau să semneze declarații false, prin care mărturiseau crime inventate împotriva statului sau orice altceva le convenea. După care erau duși în pădure și împușcați, departe de ochii și urechile oamenilor și presei internaționale.

Ivanov va încerca, desigur, să-și salveze fundul îmbibat de vodcă. Asta era firea lui. Va învinovăți pe oricine altcineva în afară de el și, din moment ce Shvets era în prima linie a frontului, singura persoană, în afară de Ivanov, care îl întâlnise pe Herr Dorfman, el va fi probabil țapul ispășitor. Cuprins de

un sentiment neobișnuit de frică, Shvets fu încercat de dorința acută de a fugi. Măsură camera dus-întors, încercând să se calmeze, dar nu reuși deloc. Ideea de a fugi era în fața ochilor săi, ca un indicator mare de trafic care avertiza că podul nu mai există. Întoarce-te din drum sau mori.

Dar avea o nevastă și doi băieți – nu că-i vedea prea mult sau că-i iubea cine știe ce, cel puțin pe nevastă. Despre băieți nu putea spune prea multe, erau încă mici. Dar nevasta fusese o greșeală. Se îngrășase și devenise o putoare, așa că Shvets petrecea cât mai puțin timp cu ea. Ar fi putut trăi fără probleme fără ei, dar ar fi putut oare trăi cu el însuși știind că îi lăsase în ghearele dușmanilor? Nu era prea sigur, așa că lăsă ideea deoparte. Va trebui să se mai gândească la asta. Marea problemă era să o ia de la început. În calitate de adjunct al lui Ivanov, era blestemat să fie într-o permanentă echilibristică între șeful lui și SVR. Ceea ce, să fim sinceri, până acum nu-i adusese decât beneficii.

Era ceva la care nu voia să renunțe fără luptă, dar zvonurile începuseră deja să circule și probabil că săptămâna viitoare vor deveni imposibil de negat. Nu avea decât două posibilități: să fugă sau să-l trădeze pe Ivanov, să se prezinte pur și simplu la sediul SVR și să solicite o întrevedere cu Directorul Primakov. Dar această a doua opțiune era mult mai riscantă decât fuga. Era ușor să se mintă că îl vor răsplăti pentru corectitudinea sa, că-l vor primi cu brațele deschise, dar adevărul crud era că SVR-ul nu era atât de diferit de vechiul KGB. Erai recompensat pentru comploturi, conspirații și distrugerea adversarilor politici și profesionali, nu pentru faptele bune. Dacă l-ar fi trădat pe Ivanov nu ar fi fost răsplătit, ci pedepsit. Nu imediat, desigur, dar până la urmă acesta ar fi fost sfârșitul. L-ar fi trimis undeva departe, nimeni n-ar fi vrut să se mai uite la el, pentru că ar fi fost dovada vie a propriilor lor eșecuri.

Ideea de a merge la serviciul de contraspionaj nici nu intra în discuție. Ce-i drept, FSK-ul ar fi fost încântat de ocazia de a-și face de râs agenția soră, mai ales dacă asta însemna ruinarea unui personaj de statura lui Ivanov, dar Shvets nu voia să trăiască până la adânci bătrâneți cu eticheta de trădător. Oamenii care trădau securitatea statului aveau o rată de sinucidere foarte înaltă.

Shvets era un pragmatic, conștient că tot statul ăsta pe fund conduce la dezastru. Trebuia să facă ceva. Se întoarse cu spatele la fereastră și se uită spre Alexei, bodyguardul cu gâtul gros.

— Alexei, ai încredere în mine?

Gorila ridică din umeri, ca omul care consideră întrebarea redundantă.

— Știi ce se petrece cu șeful nostru?

Alt ridicat din umeri.

— Știi că are probleme, nu-i așa?

De data aceasta uriașul Alexei încuviință.

— Are probleme mari, dar nu vrea să admită. Preferă să se îmbete până la inconștiență și să se închidă în el, sperând că problemele vor dispărea pur și simplu. Dar problemele nu dispar. Ele nu fac decât să devină mai mari.

Shvets fu tentat pentru o clipă să-i spună ce se petrece, dar nu era pregătit să meargă chiar atât de departe.

— Alexei, am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să-l scoatem din pat și să-l trezim, astfel încât să se poată apăra. Înțelegi ce spun?

— Da.

— Bun, spuse Shvets satisfăcut. Acum… nu mă împușca, nu îmi lua gâtul, dar o să intru acolo și o să-l trezesc.

Alexei își strânse buzele groase în timp ce se gândea.

— Mi-a spus. Nimeni. Nici chiar tu.

— Treaba ta e să-l protejezi, corect? Ei bine, dacă și-ar pune o armă la tâmplă, ai încerca să-l oprești?

— Da.

— Asta face și acum. Îmbătându-se și dormind toată ziua se sinucide, la fel cum ar face-o dacă și-ar pune pistolul la cap. Trebuie să mă ajuți să-l salvez.

— Ce vrei să fac?

— Nimic. Stai acolo… și nu mă răni.

Shvets nu mai așteptă răspunsul. Se îndreptă spre ușa dormitorului, ciocăni de două ori și apoi o deschise. Patul era imens, și cu toate pernele, păturile, cele două prostituate și lumina slabă, nu putea vedea cine e unde, așa că se duse la fereastră și trase draperiile grele de catifea. Lumina gri învălui camera și Shvets îl auzi pe Ivanov gemând. Adjunctul începu să răscolească încâlceala de cearșafuri, dar tot nu reuși să găsească capul șefului său.

— Domnule, anunță Shvets, Directorul Primakov e aici să vă vadă.

O activitate febrilă erupse de sub pături. Una sau ambele fete țipară, în timp ce Ivanov își găsi drum spre marginea patului, dând coate și genunchi. Fața sa roșie apăru de undeva de la mijlocul saltelei.

— Ce? spuse el oripilat. Doar nu vorbești serios.

— Nu, nu vorbesc serios. Dar dacă nu vă dați jos din pat să faceți ceva, să rezolvați situația, asta se va întâmpla. Mai repede decât vă imaginați. Sau poate ați prefera să apară Directorul Barannikov cu băieții de la FSK să vă tragă afară din pat.

Ivanov își băgă capul înapoi sub pătură.

— Dispari!

— Nu pot. De trei zile v-ați bosumflat și nu mai ieșiți de aici. Trebuie să facem un plan de acțiune sau am încurcat-o.

— Deja am încurcat-o. Am încurcat-o rău de tot.

— Încetați să vă purtați ca un copil.

— Nikolai, ai grijă cum vorbești cu mine. Altfel mă dau jos din pat și te arunc pe fereastră.

— Mai bine decât să vină FSK-ul peste mine. Din nefericire, domnule, nu aveți nici forța nici curajul de a mă arunca pe geam, așa că se pare că voi ajunge în beciul din Lubyanka, spuse Shvets uitându-se la pat. Vă rog, șefu'! Vă implor, trebuie să facem ceva... orice. Apărați-vă. Spuneți-i Directorului Primakov că banii au dispărut.

— Ești un prost. Voi fi interogat și pus la detectorul de minciuni. Și nu voi putea să trec testul.

— Atunci dați vina pe sălbaticii ăia de palestinieni. Știți bine că Primakov îi urăște. Spuneți-i că l-au ucis pe Sharif din cauza unor neînțelegeri interne și au luat toți banii. Dați vina pe americani, pe englezi, francezi, nemți... nu-mi pasă. Dați vina pe cineva și demarați o investigație. Ceea ce faceți acum...

— Ce-ai spus? întrebă brusc Ivanov, scoțând capul de sub pătură.

— Dați vina pe cineva și demarați o investigație.

— Nu... înainte.

— Dați vina pe arabi.

— Ai dreptate... Primakov îi urăște. Dar ce ne facem cu banii... cum rămâne cu banii?

Shvets zâmbi încântat de micuța sa victorie. Acum trebuia să arunce momeala.

— Am câteva idei cu privire la asta, spuse el îndreptându-se spre ușile duble ale dormitorului. Vă sugerez să vă dați jos din pat și să faceți un duș. O să comand ceva de mâncare. Discutăm despre finanțe la o cafea și un croissant.

Capitolul 52

BEIRUT, LIBAN

Rapp era în boxeri, cu pistolul în mână, uitându-se la ușă și încercând să decidă ce e de făcut. Era întuneric și nu avea nicio idee cât dormise. Cineva încerca să intre în apartament prin efracție. Mitch ridică pistolul și ochi. Ori asta, ori avea cheie. Relaxă degetul de pe trăgaci și așteptă. Poate că era vreo

proprietăreasă mai curioasă. Sau poate că Hurley îl testa. Nu, nu putea fi asta. Dacă ar fi fost în mijlocul antrenamentului, probabil că ar fi încercat isprava asta, dar nu aici, în mijlocul nebuniei. După capul lui Hurley, Rapp ar fi putut folosi sperietura ca pe o scuză să-l împuște.

Mitch rămase în holul care ducea la dormitor, astfel încât să poată folosi zidul drept acoperire. Ușa începu să se deschidă, dar se opri brusc. Piedica de cauciuc își făcea treaba. Ușa trosni împinsă cu putere, după care se auzi un șoptit, ca și cum două persoane ar fi vorbit între ele.

— Hei… Deschide! spuse cineva în engleză.

Problema era că habar nu avea cât dormise și cât era ceasul. Sărise din pat brusc pentru că auzise un ciocănit ușor la ușă, urmat de sunetul metalului pe metal, ca și cum o cheie ar fi intrat în yală. Iar acum cine era afară vorbea cu el și devenea din ce în ce mai zgomotos.

— Hei… cretinule! Deschide naibii ușa. Avem un rahat cât casa pe capul nostru.

Cuvântul „avem” fu cel care îi atrase atenția. Nu era vocea lui Hurley sau Richards, așa că acest „avem” mai arunca o enigmă în ecuație.

— Știu că ești înăuntru. Deschide nenorocita asta de ușă, ca să nu fiu nevoit să o sparg.

Rapp traversă încăperea pe vârfuri. Ușa era deschisă cam doi centimetri.

— Cine e?

— Albă ca Zăpada, cine crezi? Operațiunea e compromisă. Deschide ușa. Trebuie să te scot de urgență de aici.

Inima lui Mitch începu să bată cu putere. Albă ca Zăpada… compromisă… Ce mama dracului se întâmplă?

— Care e parola?

Rapp auzi cuvântul „rahat” urmat de un oftat adânc.

— Hei, eu nu fac parte din gașca voastră veselă. Habar n-am care-i parola.

Pauză, după care:

— Vezi că e o servietă în dulapul din dormitor cu câteva lucruri de strictă necesitate în ea. Probabil că acum ai o Beretta cu amortizor în mână. Eu sunt tipul care le-a pus acolo.

Rapp se încruntă.

— Ai fost la Istanbul săptămâna trecută?

Pauză.

— Da… pentru tine am pregătit totul?

— Frumos apartament, cu vedere la grădină și ieșire spre aleea din spate.

— Diplomatul era în dulap.

— Cu o pernă și o pătură deasupra, completă Mitch.

— Bingo.

— În regulă, lasă-mă să închid ușa ca să-ți pot da drumul.

— Am înțeles.

Rapp împinse ușa și lovi piedica cu piciorul pentru a o da deoparte. Cu pistolul în mâna dreaptă deschise ușa, după care se retrase câțiva pași ridicând arma. Tipul intră în apartament și închise ușa după el. Purta pantaloni maro, cămașă maro și o șapcă maro pe cap. Unde mai văzuse Mitch combinația asta?

Vizitatorul lăsă să cadă cutia pe care o avea în brațe și ridică mâinile.

— Puștiule, ai putea să lași arma jos? Dacă aș fi fost un terorist, până acum aș fi aruncat clădirea în aer.

— Încă o întrebare. Ce mama naibii se întâmplă? spuse Mitch, uitându-se pe deasupra țevii pistolului.

— Misiune compromisă. Washingtonul mi-a ordonat să te scot de aici.

— Cine?

— Irene.

Rapp lăsă arma jos.

— De ce?

— Vino cu mine, spuse omul ridicându-și din nou cutia și luând-o spre dormitor. Stan și celălalt prieten al tău au fost ridicați de la hotel în dimineața asta.

— În dimineața asta? repetă Mitch confuz. Cât e ceasul?

— Aproape 18:30. Ridicați de poliție și apoi dați pe mâna nenorociților de la Jihadul Islamic.

Rapp se opri în mijlocul holului.

— Mai spune o dată.

— Nu te opri, puștiule. Ar putea fi pe drum chiar în timp ce vorbim, nu cred că vrei să ne găsească stând la taclale.

Tipul deschise cutia și scoase niște haine similare cu ale lui.

— Ia de-aici… pune-le pe tine. Îți strâng eu lucrurile.

Aruncă hainele pe pat și se îndreptă spre dulap, de unde scoase geanta lui Rapp și servieta de piele uzată.

Mintea lui Mitch încerca încă să proceseze ceea ce auzise.

— Dar…

Tipul se întoarse spre el cu o privire îngrozită.

— Niciun dar, șopti el. Fără întrebări, fără o vorbă. Trebuie să ieșim de aici. ACUM.

Rapp încuviință și începu să se îmbrace. Străinul avea dreptate. Își puse rapid uniforma maro și își aruncă lucrurile în geantă, în timp ce străinul ștergea cu atenție clanțele și mânerele. În mai puțin de două minute ieșeau pe ușa blocului. Tipul ieși primul și, după ce aruncă o privire nonșalantă de-

a lungul străzii, îi făcu semn lui Mitch să-l urmeze. Aruncară geanta, servieta și cutia goală pe bancheta din spate a unei mașini albe, după care demarară. Rapp se uită o clipă la mașina lui închiriată și deschise gura să spună ceva, dar se abținu. Aveau probleme mult mai mari.

Capitolul 53

Mughniyah refuzase să vină în Piața Martirilor, așa că fuseseră nevoiți să meargă la el. Sayyed îl înțelegea perfect. El însuși abia aștepta să se termine odată nebunia din Piață și să scape de ostatici. Deocamdată era legat de ei ca o mamă de plozii ei sugari. Dar proiectul era totuși foarte interesant. Și entuziasmant. Bill Sherman era un experiment unic în viață. Americanul îl intriga și îl oripila în același timp. Sayyed participase la aproape o sută de interogatorii, dar niciodată nu văzuse ceva care să se apropie de experiența de astăzi. Nici pe departe. Celălalt tip, tânărul, fusese mult mai ușor de gestionat. Câteva amenințări, niște pumni, două-trei șuturi și o unghie smulsă îl făcuseră imediat să vorbească. Scosese un nume de la el. De fapt scosese mai multe. Era posibil să fie toate false, dar la acest moment nu conta.

Cel mai important era faptul că marea și atotputernica Americă fusese îngenuncheată din nou. Încercaseră, încă o dată, să se amestece în treburile micului Beirut și acesta îi bătuse măr. Din nou. Iar această înfrângere era una majoră. Cummins era cum era, dar Bill Sherman va avea multe secrete de spus. Secrete pentru care Moscova va trebui să plătească bani frumoși.

Se aflau în crama unui bistro de pe bulevardul General de Gaulle, în capătul vestic al orașului, la o aruncătură de băț de mare. Războiul civil urmașe același șablon ca toate războaiele, dar la o scară mai mică. De o parte și de alta a Liniei Verzi, două străzi erau complet distruse, clădirile făcute praf de bombe și artilerie. Aproape fiecare clădire din oraș avea urme de gloanțe, dar pe Linia Verde vedeai străzi întregi devastate. O singură clădire rămăsese neatinsă. Faptul că supraviețuise miraculos în vreme ce toate celelalte erau la pământ nu avea niciun sens, dar așa e în război: unii oameni și unele clădiri par să aibă în jur un scut de protecție invizibil. Dincolo de Linia Verde, cartiere întregi reușiseră să treacă prin război cu pierderi mult mai mici, o clădire sau două distruse de câte o bombă rătăcită. Mughniyah iubea aceste clădiri. Le nota adresa și le folosea pentru cele mai importante întâlniri ale sale.

Restaurantul se afla într-una dintre aceste clădiri norocoase. Inițial, Sayyed fusese iritat de toate măsurile astea extreme de siguranță. Fuseseră plimbați pe la trei locații diferite și obligați să schimbe câteva mașini înainte de a ajunge la bistro. Mughniyah era de departe cel mai paranoic din grup. Îl găsiră în camera din spate, împreună cu Badredeen. Platouri de *hummus, ackawi,* alune prăjite, *kibbeh, baba ghanouj* și pește condimentat așteptau întinse pe masă. După ultimele câteva zile, Sayyed abia se putea abține. Se repezi la ele, folosind lipia pentru a întinge în *hummus* și a lua din măsline și brânză.

Mughniyah privi cu interes cum Sayyed devora mâncarea, în timp ce Radih stătea deoparte sorbind din apa pe care o avea în față. Auzise de condițiile deplorabile din Piața Martirilor. Își petrecuse o bună parte din viață într-o sărăcie lucie, nu era ca și cum nu ar fi știut prin ce trec oamenii lui. Și nici nu se considera superior, dimpotrivă, considera că ar fi trebuit să fie acolo, împreună cu trupele sale loiale. Îi disprețuia pe maroniți la fel de mult, poate chiar mai mult decât oricine. Dar ceea ce-l ținea departe de Piața Martirilor erau prizonierii americani. Știa că, inevitabil, aceștia vor atrage atenția. Americanii îi vor căuta și, dacă vor mirosi ceva, toată clădirea ar putea fi pusă la pământ într-o clipă cu toți cei din interior.

— Radih, întrebă Mughniyah, de ce nu mănânci?

— Nu mi-e foame.

Mughniyah își dădu seama că ceva îl deranja, dar în general nu-i păsa de problemele altora. Așa că își scoase o țigară și întrebă:

— Suntem siguri că e același Bill Sherman care a scăpat din explozia de la ambasadă, din 83?

Sayyed încuviință în timp ce mesteca hulpav niște *baba ghanouj.*

— El e.

— Și, ai scos ceva de la el?

— Ar trebui să-l ucidem, interveni Radih. E diavolul în persoană. Nu ar trebui să ne forțăm norocul a două oară. Spune-mi o vorbă și îl omor chiar azi cu mâna mea.

Mughniyah nu avea idee ce anume îl supărase pe Radih atât de tare, omului îi plăcea la nebunie să aibă ostatici pentru care să negocieze sume frumușele.

— Tu ce crezi? întrebă el întorcându-se spre Sayyed.

— Domnul Sherman e un tip foarte interesant. Mincinos profesionist și provocator fără pereche, asta e sigur. Dar totodată, un bun extrem de valoros pentru noi.

— Omul e blestemat, proclamă Radih. Eu atât vă spun: ar trebui să terminăm cu joaca și să-l ucidem în seara asta.

Gândindu-se că ar fi o idee bună să schimbe subiectul, Sayyed interveni:

— Unde e Colonelul Jalil?

— Nu ni se va alătura în seara asta, răspunse Mughniyah, schimbând o privire complice cu Badredeen.

Cei doi puseseră ceva la cale. Sayyed era sigur, dar dacă asta însemna să-l scoată pe iranian din afacere, el nu avea nicio problemă. Sayyed îl privi pe Mughniyah încruntându-se. Mai văzuse expresia asta și altă dată, și de regulă prevestea violență. Asemenea unui sultan din trecut, lui Mughniyah nu-i trebuia mult să ceară capul cuiva pe tavă. Grupul nu stabilise niciodată o ierarhie formală, dar exista o anumită ordine naturală a lucrurilor. Mughniyah era considerat șeful din simplul motiv că era cel mai crud dintre toți. Asta într-un grup în care nimeni nu se dădea înapoi de la fapte de violență. Sayyed își învățase lecția: cheia era să te gândești bine înainte de a răspunde la întrebările șefului, mai ales când era furios.

— La ce te gândești, Mustafa?

Înainte ca acesta să poată răspunde, Radih interveni pentru a treia oară:

— Eu zic să-l ucidem.

Nu se obosi să se uite la ceilalți. În mod ciudat, vocea sa era lipsită de entuziasmul lui obișnuit.

— Omul e Shaitan însuși. Ar trebui să-l ducem la statuie în noaptea asta și să-i scoatem mațele. Să-l lăsăm acolo, să moară încet. Să-și urle minciunile la lună. Să fie un exemplu pentru americani și oricine altcineva care mai vrea să-și trimită asasinii la Beirut.

Sayyed își ținu respirația. Ochii i se plimbară dintr-o parte în alta, de la tânărul palestinian la leul cel mare. Radih nu era cine știe ce religios, dar afirmația cum că prizonierul era diavolul însuși ar fi putut să le dea de gândit celor doi lideri ai Jihadului Islamic. Pe de altă parte însă, lui Mughniyah nu-i plăcea să fie întrerupt de nimeni.

— Assef? întrebă Mughniyah întorcându-se spre sirian.

Acesta inspiră adânc și spuse:

— Nu aș merge chiar atât de departe, dar trebuie să recunosc că ceva nu e în regulă cu Bill Sherman. Pot să înțeleg de ce Abu crede că ar fi o idee bună să-l ucidem, dar mă tem că am pierde un bun foarte valoros.

Mughniyah rânji. Gândeau la fel.

— Înainte de a lua o asemenea decizie majoră, interveni Badredeen, ar trebui să luăm în calcul câteva aspecte. Ca de pildă finanțele noastre.

Mughniyah ridică o mână și spuse:

— Ajungem și acolo imediat, dar înainte de asta aș vrea să discutăm despre Sherman… De ce credeți că s-a întors după atâția ani?

Sayyed se îndreptă de spate.

— Zice că a venit să ne ucidă, dar nu cred că e înțelept să luăm în seamă tot ce-i iese din gură, spuse el, aruncându-i o privire scurtă lui Radih. Nu era nevoie să știe nimeni ce spusese Sherman despre mama palestinianului. Prietenul lui însă a fost mult mai deschis, ne-a spus că sunt aici pentru a negocia eliberarea lui Cummins.

— Nu-l cred pe niciunul dintre ei, spuse Radih frecându-și mâinile umflate.

Sayyed vedea că legendarul temperament al lui Mughniyah începea să dea în clocot.

— Știi ce înseamnă expresia „consecințe nedorite”?

Liderul Fatah ridică din umeri ca și cum nu-i păsa.

— Dar „noroc” știi ce înseamnă? Sau „ghinion”?

De data aceasta Radih încuviință.

— Ei bine, lasă-mă să-ți explic de ce atitudinea ta începe să mă enerveze. Acum șase luni ai decis să răpești un om de afaceri american care, așa cum s-a dovedit, nu era decât om de afaceri. Nu spion. L-ai răpit fără să ceri aprobare. Ar fi trebuit să te împușc pe loc doar pentru asta. Acea răpire idioată a condus la o serie de evenimente. Agentul Cummins a fost trimis să negocieze eliberarea acestui om de afaceri. Moment în care tu ai decis să-l răpești și pe Cummins, în loc să negociezi cuminte o răscumpărare și să terminăm povestea. Din fericire, sau din nefericire, am descoperit că domnul Cummins este agent CIA.

— Cum poate fi asta „din nefericire”? se repezi Radih.

Mughniyah se lăsă pe spate și își încleștă mâinile pe marginea scaunului, ca și cum ar fi încercat să se calmeze.

— Nu sunt într-o dispoziție prea bună în seara asta, așa că ți-aș sugera să termini cu întreruperile, Abu. S-ar putea să-mi pierd controlul și să-ți rup gâtul, ce zici?

Făcu o pauză pentru a se asigura că palestinianul înțelege seriozitatea discuției, după care continuă:

— Unde eram? Da, după cum am aflat, domnul Cummins nu era ce pretindea că e. Era, de fapt, un spion american. Acum, cu câteva zile înainte de a-l da pe mâna rușilor, ce se întâmplă? Apare celebrul domn Sherman împreună cu alt lacheu CIA. Mă urmărești?

Radih încuviință din cap.

— Toate acestea au fost cauzate de un singur eveniment. Răpirea omului de afaceri de către tine. Este ceea ce eu numesc „consecințe nedorite”. Și cine știe câte vor mai apărea? Cine știe dacă nu sunt și alți americani în oraș, sau poate în drum spre noi? Oare noi patru vom supraviețui până la finalul săptămânii? Sunt întrebări la care nu avem răspuns, nu până când se va

termina totul. Tu ești băiat bun, dar trebuie să înțelegi că acțiunile tale au consecințe. Am fost suficient de clar?

— Da.

— Acum, cel mai rău lucru este că americanii par să-și fi învățat lecția, după ce ne-au lăsat să-i trimitem la plimbare, forțându-i să-și mute stația CIA la Teheran. Așa că ar trebui să-l interogăm temeinic și să le distrugem toată rețeaua de spioni. De data aceasta par că vor să-și ia omul înapoi. Singura surpriză e că nu au încercat asta mai devreme. Dar acum, că îl avem pe legendarul domn Sherman, pare că miza a crescut considerabil.

— Cum așa? întrebă Radih, încercând să pară supus.

— Sherman este un mare nenorocit. Fără îndoială, are multe secrete importante în capul lui bolnav. CIA va dori să ne împiedice să punem mâna pe aceste secrete, așa că mă tem că vor dori să-l ia și pe el înapoi.

— În consecință, interveni Badredeen, va trebui să ne mișcăm rapid și să scăpăm de toți americanii ăștia.

— Și aici intervine rusul, spuse Mughniyah întorcându-se spre Sayyed. Assef, când ai vorbit ultima oară cu el?

Sayyed se șterse la gură.

— Ieri. Astăzi nu am putut da de el.

— A zis ceva de Dorfman sau de conturile goale?

— Nu.

Mughniyah și Badredeen schimbară o privire complice.

— Și tăcerea asta nu ți se pare ciudată? întrebă Badredeen.

— Ba da.

— Sunt trei posibilități, continuă acesta ridicând un deget. Prima: rusul habar nu are că bancherul nostru a fost ucis duminică și că, luni dimineață, toate conturile noastre au fost golite. Conturi pe care el însuși ne-a ajutat să le deschidem. E cineva de părere că rusul e atât de inocent?

Toată lumea scutură din cap, astfel că Badredeen trecu la punctul doi:

— Ca un lacom nenorocit ce se află, rusul l-a ucis pe Dorfman și a luat toți banii.

Mughniyah ridică două degete și spuse:

— Eu votez pentru a doua posibilitate.

— Care e a treia? interveni Sayyed.

— Că cineva necunoscut l-a asasinat pe Dorfman și ne-a furat banii tuturor. Problema este că Dorfman era extrem de secretos în privința clienților săi. Omul nu avea niciun fel de aptitudine socială. Nu-i păsa decât de câinii lui.

— Totuși… poate că cineva… un inamic a aflat de bani, încercă Sayyed.

— Lasă-mă să te întreb ceva, spuse Mughniyah aplecându-se în față, pe cine cunoști tu cu o asemenea reputație de hoț nenorocit?

— Nu vreau să-l apăr pe Ivanov, dar cred că avem nevoie de mai multe dovezi înainte de a-l condamna.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Sayyed încuviință.

— Ai dreptate. Mikhail Ivanov e cel mai mare hoț pe care-l cunosc.

— Și să nu uităm de problemele lui cu prietenul nostru comun, turcul, adăugă Badredeen.

Sayyed fusese cel care le dăduse informația, obținută de la Damasc. Hamdi Sharif, traficantul de arme cu care lucraseră aproape un deceniu, avusese aparent o ceartă urâtă cu Ivanov din pricina unui transport. O lună mai târziu, Sharif sfârșise împușcat pe o bancă, în parcul din apropierea casei sale. Îl întrebase pe Ivanov despre asta, dar firește, rusul negase orice legătură cu asasinatul.

Mughniyah își puse mâna mare și păroasă pe masă. Bătu cu un deget gros în tăblie și spuse:

— Moscova e o vizuină de hoți. De ani de zile vă avertizez în legătură cu asta. Colapsul comunismului a transformat țara într-o victimă sigură a celui mai brutal jucător. Fiecare poate să ia ce vrea.

Era adevărat. Sayyed nu mai avea ce să zică.

— Deci ce facem? întrebă el.

— Zici că rusul va veni vineri?

— Da.

— Bine. În cazul ăsta vom organiza o mică licitație.

Cuvântul păru să-l trezească pe Radih.

— Ce fel de licitație?

— Vindem americanii celui care licitează mai mult.

— Dintre cine și cine? întrebă Sayyed.

— Asta e treaba mea, avertiză Mughniyah. Tu asigură-te că rusul va fi aici, iar de restul mă ocup eu.

— Și cu Damascul ce fac? Va trebui să raportez că au dispărut banii.

Mughniyah scutură din cap.

— Nu încă. Mai lasă-mă câteva zile, după aceea poți să le spui.

Capitolul 54

Rapp ieși afară în soarele arzător al după-amiezii și privi peste balustrada balconului. Străduța îngustă care șerpuia în sus, pe deal, abia dacă era suficient de lată pentru o singură mașină. La poalele dealului, la mai puțin de 100 de metri distanță, o camionetă Toyota bloca drumul. Toate casele de pe dealul ăsta circulat odinioară doar de capre aveau acoperișul plat. Frânghii de rufe erau întinse peste tot, iar cămășile, pantalonii și celelalte articole de îmbrăcăminte fluturau în bătaia vântului. Sub el, în curtea minusculă, trei vehicule erau parcate într-un spațiu restrâns, cu câțiva centimetri între ele. Zidul de trei metri avea sus un inel de sârmă ghimpată care se întindea dintr-un capăt în celălalt. Se uită în dreapta și văzu un morman de containere verzi din fibră de sticlă. Pe lateral erau inscripționate niște numere și litere negre pe care nu le înțelegea, după care urmau câteva pe care le recunoștea.

Fiecare container conținea mai multe lansatoare de rachete antitanc M72 LAW. Lângă ele era un alt container cu muniție pentru lansatorul de grenade M203 sprijinit de peretele casei. Deasupra acestuia, prinsă de perete, era o hartă desenată de mână, care marca distanța și elevația anumitor puncte de reper. Rapp tocmai se întreba pentru cine or fi toate acestea, când auzi vocea tipului care-l scosese din casa conspirativă seara trecută:

— Noi o numeam cutia din cer… Nu mai e așa, dar în timpul războiului stăteam aici și puteam vedea toată linia frontului.

Mitch se întoarse pentru a-l vedea pe Rob Ridley sorbind dintr-o cutie roșie de Coca Cola.

— Cutia din cer?

Ridley se apropie de balustradă, arătând cu degetul spre mare.

— Vezi cicatricea aia mare și urâtă care se întinde de la nord la sud?

— Da.

— Aceasta e faimoasa Linie Verde. Stăteam aici și ne uitam la ei cum se luptă, ca la un meci de fotbal. De-aia îi spuneam cutia din cer.

Rapp întinse degetul spre mormanul de containere ale armatei.

— Înțeleg că nu rămâneați doar cu uitatul.

— Nu, tot rahatul ăsta e mai mult pentru autoapărare, am văzut câțiva lunetiști ai dracului de răi trecând pe aici de-a lungul anilor. E istoria nescrisă a acestui război… lunetiștii. Ei au făcut mizeria cea mai mare. Cele mai mult victime. La un moment dat începuseră să se apropie cam mult. Trăgeau câteva runde în fiecare zi. Aici, spuse el arătând cu degetul în sus, spre etaj. Am pus saci de nisip, dar, la un moment dat, unul dintre ai noștri a

fost ucis, așa că am solicitat câțiva băieți răi de la Fort Bragg. Cinci zile mai târziu au apărut doi. Ridley arătă către harta de pe perete. Ei au desenat harta asta. În șase zile înregistraseră deja 31 de victime și asta ne-a rezolvat problema. A fost ca și cum am fi adus un exterminator, zâmbi Ridley. Informație clasificată, să nu te trezești că spui cuiva povestea asta.

— Cât timp am avut o prezență activă aici?

— Va trebui să-l întrebi pe Stan despre asta. Eu eram încă în Marină când ne-au distrus ambasada, spuse el arătând spre sud. Acolo. Eu am apărut în ’88, când am început să rotim echipe de lunetiști pe aici. Le-a plăcut la nebunie. Este locul în care băieții au testat pentru prima dată calibrul 0.50. Au zburat capul unui tip de la 2 kilometri depărtare.

— Doi kilometri?…

— Mda, doi și ceva chiar. O rasă ciudată, lunetiștii ăștia, continuă Ridley uitându-se spre Linia Verde. Tăcuți, foarte tăcuți… cei mai mulți nu scoteau o vorbă. Dar în noaptea aceea s-au făcut mangă și s-au dezbrăcat în curul gol. Presupun că 2 kilometri e o chestie… Oricum, cred că din ’85 am rămas aici.

— Credeam că am ieșit din teatrul ăsta de operațiuni, spuse Rapp.

— CIA nu iese niciodată… sau foarte rar. Rahat, adăpostul ăsta micuț este cel care a împiedicat lucrurile să o ia razna de tot. Știam tot ce plănuiește Damascul. Am pus umărul la aruncarea în aer a câtorva convoaie, am mai mătrășit câte un nemernic pe ici pe colo. I-am învățat pe localnici una, alta, cum să folosească focul indirect, chestii din astea. Iar partea adversă știa că suntem aici. De aceea trimiteau lunetiștii ăia după noi.

— Deci aici ești staționat tu? întrebă Mitch gândindu-se că nu prea are logică.

— Nu, spuse Ridley clătinând din cap. Am plecat de un an. Lucrurile s-au cam liniștit pe aici.

— Deci cu ce te ocupi?

— Mă mișc. Pe ici, pe colo. Plutesc.

Rapp nu avea nicio idee ce înseamnă asta, dar era clar că Ridley nu intenționa să spună mai mult. Tânărul căscă cu poftă. Zilele și nopțile lui se amestecaseră de nu mai știa care-i care. După plecarea grăbită din apartament, Ridley îl mai pusese la curent cu unele lucruri. Era clar că Hurley și Richards fuseseră răpiți, dar marea problemă era că Ridley avea prea puține informații. Rapp insistase să afle totul, în special dacă Langley pregătește vreo operațiune de salvare. Dar Ridley nu știa mai nimic. Langley urma să trimită o echipă SOG de șase oameni, așa că misiunea lor era să strângă cât mai multe informații.

Ridley își scuturase toate sursele până după miezul nopții, dar fiecare părea să vină cu altă versiune. În cele din urmă, pe la 4:00 dimineața, Ridley îl trimisese pe Rapp la culcare, asigurându-l că văzuse multe răpiri la viața lui și că toate au tendința de a progresa foarte încet, în special în primele zile. Mitch plecase, dar se chinuise să adoarmă. Îi era imposibil să nu se gândească la torturile prin care treceau probabil Hurley și Richards. Ca parte din antrenamentul său, Rapp fusese nevoit, la un moment dat, să stea două zile legat de un scaun. Din când în când veneau tot felul de tipi care-i mai ardeau câte una. Îi dăduseră și câteva șocuri electrice așa, ca să se familiarizeze cu senzația. Sigur, experiența fusese departe de a fi plăcută, dar Hurley îl asigurase că e nimic în comparație cu ce ar face, în viața reală, un interogator priceput sau un sadic. În fine, cu puțin timp înainte de răsărit reușise să cadă într-un somn agitat.

— Ascultă, știu prin ce treci.

Mitch îi aruncă o privire piezișă. Ridley era cu câțiva centimetri mai scund și vreo zece ani mai în vârstă. Nu își putea da seama dacă tipul e un optimist sau un pesimist. Părea să plutească în derivă între cele două.

— Îl cunosc pe Stan de șase ani. Aș face orice să-l salvez. Dar avem nevoie de informații solide înainte de a încerca măcar să ridicăm un deget.

Mitch se gândi o clipă. Dacă l-ar fi întrebat cineva, în timpul antrenamentului, dacă ar fi capabil să-și riște viața pentru a-l salva pe Stan Hurley, i-ar fi râs în nas. Dar acum nu mai era așa sigur.

— Ai vreo idee unde se află?

Ridley întinse degetul spre est.

— De partea cealaltă a acestei cicatrici urâte. În Vestul Sălbatic, teritoriul indienilor.

— Ai fost vreodată acolo?

Ridley râse nervos.

— Încerc să evit.

— Deci ai fost?

— Ocazional. Nu mai e atât de rău cum era pe vremuri, când rahatul zbura în toate direcțiile, răspunse el privindu-l cu atenție pe Mitch. Dar e încă un loc foarte periculos pentru un băiețaș străin ca tine.

Rapp încuviință, chiar dacă îl asculta cu o singură ureche.

— Deci zici că n-ar fi o idee bună să intru acolo și să încep să pun întrebări.

— Ar fi cel mai stupid lucru pe care l-ai putea face, puștiule.

Ridley vedea clar că Mitch nu îl ascultă. Întinse mâna și îl prinse de braț.

— Am fost și eu la ferma de pe malul Lacului Anna. Am văzut cu ochii mei cum Stan ia bărbați adevărați și îi face să plângă ca pe niște fetițe. Deci

presupun că dacă ai trecut procesul de selecție, știi ceva meserie. Am dreptate sau nu?

Rapp fixă cu privirea mâna lui Ridley până când acesta îi dădu drumul.

— Unde vrei să ajungi?

— Nu contează cât de bun ești. Dacă treci dincolo, ești pe cont propriu, e misiune sinucigașă. O să ajungem să căutăm trei în loc de doi.

— Înțeleg… dar nu mă descurc bine cu statul pe fund. Cineva ar face bine să pună la punct un plan și să o facă repede.

Un trio de claxoane le atrase atenție și îi făcu să-și întoarcă privirile spre baza dealului, acolo unde un convoi de trei mașini tocmai oprise în dreptul blocadei.

— În sfârșit, spuse Ridley.

— Cine e?

— Un localnic. Cineva care știe mai multe despre iadul ăsta decât oricine altcineva.

Capitolul 55

MOSCOVA, RUSIA

Shvets se uită nervos la ceas. Stăteau acolo de peste o oră și fiecare secundă care trecea contribuia la starea lui de nervozitate. În primul rând, nu-i plăcea să aștepte în anticamera Directorului Primakov, de la ultimul etaj al sediului central al SVR. Orice vizită aici avea darul de a-i testa nervii, dar acum, având în vedere evenimentele ultimelor zile, Shvets se temea că ar putea părăsi clădirea în lanțuri. Se îndoia că Primakov ar ști ceva de banii care lipseau sau de celelalte greșeli care se tot adunau. SVR-ul era o organizație implicată în mii de operațiuni, iar Ivanov era văzut ca un tip îndrăzneț, care știa când să fie nemilos și când să zâmbească. Și în toți anii ăștia, între izbucnirile demente ale lui Stalin și colapsul URSS-ului, această caracteristică ar fi trebuit să fie mai mult decât suficientă. Dar acum nu mai era atât de sigur.

Trăiau vremuri noi, toată lumea era îndrăzneață. Toți încercau să pună mâna pe bani cu orice preț. Oligarhii apăreau ca ciupercile după ploaie pe valul descentralizării economice, dar asta însemna și probleme. Țăranii erau din ce în ce mai supărați din cauza corupției și lăcomiei, și dacă era ceva de care orice moscovit se temea mai tare decât de tirani, aceasta era furia gloatei. Gloata era asemenea unui zeu din antichitate care cerea sacrificii

regulate. Politicienii știau asta și, din când în când, pentru a calma poporul și a-l opri din a ieși în stradă, căutau câțiva nefericiți pe care să-i arunce în foc. Una sau două execuții publice făceau minuni și calmau hoardele.

Acesta era și planul lui Shvets. Cu o zi în urmă, după ce-l forțase pe Ivanov să bage ceva în gură, începuse să pună la punct o strategie. Bazată pe neîncrederea lui Primakov în Jihadul Islamic și grupările asociate. Dispariția banilor urma să fie pusă în cârca lor, împreună cu asasinarea bancherului. Pe măsură ce creierul lui Ivanov începea să-și revină, acesta veni cu ideea de a arunca și moartea lui Hamdi Sharif în brațele lor. Shvets nu era chiar atât de convins. El făcea parte din noua generație. Ivanov din cea veche, al cărei motto era „Dacă trebuie să spui o minciună, alege una gogonată".

Totul se baza pe agentul pe care urmau să-l ofere. Printr-o sursă din interiorul CIA, cei doi primiseră confirmarea că John Cummins chiar există și că lucrase la Moscova înainte de a primi postul de la Damasc. Dacă Ivanov ar fi oferit o pradă de dimensiunea acestuia, poate că Primakov ar fi fost dispus să treacă cu vederea fondurile lipsă. Singura problemă era de unde să scoată banii necesari pentru a-i plăti pe palestinieni. Ivanov trebuia acum să-l convingă pe Primakov să-i dea fondurile necesare pentru a încheia tranzacția.

Sayyed sunase în dimineața asta și lucrurile deveniseră brusc extrem de interesante. Sirianul le spusese că acum avea în posesia lui alți doi americani, care fuseseră trimiși să cumpere eliberarea lui Cummins. Unul dintre ei era un nimeni, dar celălalt era captura vieții lor. Sayyed refuzase să le dea un nume, spunându-le că vor discuta totul în persoană, când vor ajunge la Beirut. Dar tot nu suflase o vorbă despre Dorfman sau banii care lipseau.

Tăcerea sirianului în privința banilor îl făcuse pe Ivanov să se gândească de două ori. Oare jihadiștilor nu le mai era frică de el? Să se gândească oare că Rusia e prea haotică și dezorganizată pentru a se ocupa de ei? De-a lungul anilor avuseseră loc o mulțime de lupte interne între diversele facțiuni palestiniene, iar Sayyed profitase cel mai mult de pe urma lor, livrând arme tuturor grupărilor. Dar dacă acum Mughniyah hotărâse să pună mâna pe tot? Să-l ucidă pe Dorfman, să ia toți banii, să-și consolideze poziția și să-i dea cu flit lui Ivanov?

Gândul îl făcu pe rus să întindă mâna spre sticla de vodcă, dar Shvets îl opri. Avea întâlnire cu Directorul Primakov în mai puțin de o oră și trebuia să fie treaz. Pentru Shvets, problema era limpede ca lumina zilei. Altfel de ce ar tăcea Sayyed în privința banilor? În mod normal, acesta ar fi trebuit să bată cu pumnul în masă, să urle și să ceară lămuriri. Singurul răspuns logic

era că islamiștii puseseră mâna pe bani și acum așteptau să vadă dacă Ivanov va aduce chestiunea în discuție sau nu.

Acesta trebuia să plece de la premisa că fanaticii erau acum în posesia tuturor informațiilor la care avusese acces Dorfman: conturi, sume, modul în care Ivanov sifona milioane din banii statului rus, jucând rolul intermediarului cu Sayyed. Chiar și numai informația aceasta ar fi putut să-l îngroape definitiv. Ivanov avea mâinile legate, cel puțin pentru moment. Sfatul lui Shvets fusese clar: deocamdată mergi pe mâna lor, fă-te că nu ai înțeles mișcarea lor mizerabilă, du-te la Beirut, uită-te în ochii mincinoșilor și abia atunci întreabă-i unde sunt banii tăi. Dar fă-o cu protecție, du-te cu spatele asigurat, astfel încât nemernicii să se gândească de două ori înainte de a mai fura de la tine.

Lui Ivanov îi plăcea ideea. În anticamera lui Primakov se întoarse și îi spuse lui Shvets să aștepte acolo. Shvets își cunoștea șeful mult prea bine pentru a crede în bunele sale intenții. Știa că omul nu e decât un șarpe fățarnic. Și în timp ce se uita nervos la ceas, adjunctul realiză ce făcea Ivanov în biroul șefului cel mare. Dădea vina pe el. Probabil ordonase deja cuiva de încredere să-i înscenezelui Shvets furtul banilor, să creeze o pistă falsă între el și Dorfman. În felul acesta, Ivanov va putea, atunci când lucrurile o vor lua razna, să facă un pas în spate și să arate cu degetul spre adjunctul său. Revelația îl înfurie pe Shvets. Mânia lui era îndreptată nu atât spre Ivanov, cât mai ales spre el însuși, pentru că nu văzuse capcana mai devreme. Ar fi trebuit să-l lase pe bețivan în pat, să meargă la Primakov și să-și joace șansa.

Când, în sfârșit, ușa se deschise, Ivanov ieși cu o expresie stoică pe față. Se îndreptă demn spre lift, fără a se uita în stânga sau în dreapta. În clipa în care trecu pe lângă Shvets pocni din degete pentru a-i semnaliza acestuia să-l urmeze. Adjunctul sări în picioare și își închise sacoul, grăbindu-se să își prindă șeful din urmă.

— Ei bine? întrebă Shvets în momentul în care ușile liftului se închiseră.

— A fost bine. Înțelege ce e de făcut.

Shvets deschise gura pentru a formula o nouă întrebare, dar Ivanov scutură ferm din cap, printr-o mișcare care îi spuse adjunctului că nu era locul potrivit pentru o discuție. Câteva minute mai târziu, când intrară în biroul lui Ivanov, șeful Directoratului S se îndreptă direct spre vodcă. De data aceasta Shvets nu încercă să-l oprească. Era aproape mijlocul după amiezii și adjunctul luă ca pe o victorie personală faptul că reușise să-l țină treaz până la ora asta. Așteptă ca șeful lui să dea pe gât un pahar și să se relaxeze, după care întrebă:

— Ce a zis?

Ivanov începu să tragă de nodul de la cravată, pentru a-l desface.

— Are aceeași opinie ca și noi. Știe foarte bine adevăratul caracter al maimuțelor palestiniene.

Shvets era obișnuit cu limbajul rasist al șefului său, așa că nu-i dădu nicio atenție. Știa de asemenea că Ivanov e în general paranoic, cu atât mai mult astăzi. Probabil era îngrijorat că biroul său colcăie de tehnică de ascultare.

— Deci care e planul?

— Plecăm mâine dimineață.

— Singuri? întrebă Shvets speriat.

— Nu, rânji Ivanov. Directorul a fost extrem de generos. Trimite și câțiva băieți de la Spetsnaz[10] cu noi. Una dintre unitățile Vympel.

Shvets nu era sigur dacă asta e o veste bună sau nu. Unitățile Vympel erau specializate în asasinate și sabotaje, printre multe alte lucruri.

— De ce o unitate Vympel?

— Pentru că ne trimite cu bani.

— Câți?

Ivanov zâmbi și ridică cinci degete.

— Serios? făcu Shvets surprins.

— Nu mai fi atât de șocat. N-am nicio îndoială că sunt bani falși. Probabil că îi printează chiar acum.

Shvets auzise de mult zvonuri despre tiparnițele de bani ale fostului KGB, care puteau scoate orice la comandă: franci, mărci germane, lire sau dolari.

— Nu-și vor putea da seama, nu?

— Dacă americanii nu-și dau seama, cum crezi că o vor face palestinienii?

Shvets nu era foarte convins, dar nu spuse nimic.

— Lasă fața asta îngrijorată, spuse Ivanov, punându-i mâna pe umăr. I-am spus lui Primakov cât de mult m-ai ajutat. Sunt convins că, în momentul în care ne vom întoarce cu misterioșii agenți americani, directorul îți va pune în brațe o promovare frumușică.

Shvets zâmbi, deși nu se simțea deloc bine. Adevărul era că, probabil, în loc de promovare va primi o celulă murdară și umedă.

---

[10] Termen folosit în Federația Rusă (și anterior în Uniunea Sovietică) pentru trupele speciale și unitățile antitero, concepute pentru a neutraliza și distruge organizațiile teroriste. Trupele Spetsnaz sunt specializate în operațiuni militare avansate în spatele liniilor inamice, efectuarea de acte de sabotaj și alte misiuni complexe. (n.t.).

Capitolul 56

BEIRUT, LIBAN

Din câte spunea Ridley, doar spionii incompetenţi îşi aduc informatorii la casa conspirativă, dar în acest caz specific hotărâse să facă o excepţie. Motivul era evident. Informatorul era proprietarul casei conspirative. Levon Petrosian avea tenul cuiva născut mult mai la nord, dar care trăise atât de mult în oraşul acesta mediteranean, că pielea lui era acum foarte ridată şi arsă de soare. Părul său alb se retrăsese până aproape de mijlocul capului şi avea vreo 30 kg mai mult decât ar fi trebuit. Intră în casă gâfâind, cu o ţigară în gură şi patru bodyguarzi păşind în tandem, doi în faţă şi doi în spate. Bodyguarzii erau tineri şi foarte musculoşi. Doi dintre ei păreau a fi localnici, iar ceilalţi doi aveau tenul nordic al lui Petrosian.

Acesta se îndreptă spre Ridley, îl apucă de umeri şi îl sărută pe ambii obraji după care, fără să-i dea drumul, îl privi adânc în ochi şi îi spuse ceva. Fără nicio tresărire, fără să clipească. Doar buzele i se mişcară. După acest schimb de replici unilateral şi intens, armeanul îl mai îmbrăţişă o dată şi apoi îşi mută privirea spre Rapp. Îi dădu drumul lui Ridley şi întrebă:

— Ăsta e?

Ridley încuviinţă.

Petrosian îl măsură pe Rapp din cap până-n picioare, după care concluzionă:

— Trebuie să-ţi strâng mâna.

Omul vorbea o engleză perfectă, dar avea un accent greu, rusesc. Rapp nu înţelegea de ce tipul ar trebui să-i strângă mâna, dar întinse totuşi mâna dreaptă dintr-un reflex politicos.

Încet, astfel încât doar ei doi să audă, Petrosian spuse:

— Douăzeci de ani l-am urât pe porcul ăla de turc, Hamdi Sharif. Aş vrea să-ţi mulţumesc că i-ai trimis un glonţ în inima aia neagră. Când am auzit că a murit am vărsat lacrimi de fericire.

Inima lui Mitch începu să bată ceva mai tare. De unde dracu' ştia omul ăsta că el îl omorâse pe Sharif? Îşi înclină capul într-o parte pentru a-l privi pe Ridley. Acesta ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună că-i pare rău. Se dusese naibii cu secretomania.

— Îmi pare foarte rău pentru Bill.

Mitch îşi reaminti că, pentru oamenii aceştia, Stan Hurley era Bill Sherman.

— Mulțumesc. Ai descoperit ceva care ne-ar putea ajuta?

Petrosian tresări ca și cum ar fi fost dezamăgit de el însuși.

— Nu știu dacă v-ar putea ajuta, să sperăm că da. Am confirmarea că, într-adevăr, poliția a fost cea care l-a ridicat pe prietenul nostru din fața hotelului. Chiar șeful poliției, porcul de Gabir Haddad.

— Haddad nu e un om rău, interveni Ridley, încercând să-i explice lui Rapp. Doar foarte corupt. Uneori mai lucrează și cu noi.

— Lucrează cu oricine are bani să-l plătească, punctă Petrosian.

— Levon, vrei să bei ceva?

— Nu, mulțumesc. Stomacul meu nu se simte foarte bine astăzi.

— Deci, Haddad, spuse Rapp, cine crezi că i-a dat ordinul?

— Cred că prietenii voștri de la Jihadul Islamic, dar voi afla mai multe mai târziu. În seara asta voi lua cina cu Haddad.

— La propunerea ta sau a lui? întrebă Ridley.

— A lui… Se teme că m-a supărat, ceea ce e adevărat, desigur. Știe foarte bine că nu poate intra, pur și simplu, în cartierul meu să-mi ridice prietenii. Ar fi fost bine dacă mi-ați fi spus că vine Bill. Toate astea ar fi putut fi evitate.

— Știu… ți-am Spus deja că îmi pare rău. Dar planul lui era să se întâlnească azi cu tine. Nu voia să se ducă vorba că s-a întors în oraș.

— Da? Și cu ce l-a ajutat asta?

— Știu… dar ai grijă cu Haddad. Nu ne putem permite să te pierdem și pe tine.

— Eu întotdeauna am grijă. Am ales eu însumi restaurantul, iar strada va fi blocată la ambele capete. Crede-mă, el este cel care ar trebui să fie îngrijorat.

— Asta e și problema mea. Dacă omul e disperat?

— Întotdeauna a fost un mizerabil disperat. Știe că ce a făcut în dimineața asta e greșit. Va fi foarte speriat, iar eu mă voi folosi de frica lui pentru a extrage cât mai multe informații de la el.

— Ai idee unde l-au dus? interveni Rapp.

— Asta e marea întrebare, nu-i așa? Unde l-au dus, spuse Petrosian ieșind pe balcon. Beirut nu e mic deloc. Nu e ca New York-ul vostru sau Chicago, dar nici nu e mic. Ați reușit să aflați cum de l-au găsit?

— Nu, răspunse Ridley. A aterizat aseară, puțin după ora 21:00. Asta e tot ce știm.

— Am vorbit cu oamenii de la hotel, nimeni nu știa cine e. Probabil că cineva l-a identificat la aeroport. Cineva care-l cunoștea din trecut. A făcut o impresie puternică în anumite cercuri, iar șobolanii ăștia de palestinieni fac toate treburile murdare de la aeroport. Bagaje, alimentare… curățenie în

avioane, în terminal. Aeroportul e teritoriul lor, continuă Petrosian cu dispreț. Am auzit că și taximetriștii sunt de-ai lor, implicați în toate răpirile.

— Și crezi că l-au șantajat pe Haddad? întrebă Ridley, gândindu-se la șeful poliției.

— Nu, spuse Petrosian scuturându-și țigara peste mașinile de jos. Probabil pe cineva mult mai sus. Cred că sunt aceiași oameni care au pus mâna și pe celălalt agent al vostru… Schnoz… nu așa îi spuneți?

— Ba da. Vrei să spui că e Jihadul Islamic?

— Corect. Cu ceva ajutor de la alții.

— Altceva ai mai aflat?

— Una, alta, spuse Petrosian gânditor. Ați auzit de blocajul din Piața Martirilor?

— Am auzit ceva ieri, dar nu foarte multe.

— Ciudat, observă Petrosian uitându-se în depărtare.

— Ce e ciudat? întrebă Mitch.

Ridley arătă spre nord.

— Dacă urmărești cicatricea până la capăt… cu o stradă înainte de mare poți vedea o zonă deschisă. Acolo e Piața Martirilor.

— Înainte de război a fost un loc foarte frumos. Plin de viață, murmură Petrosian cu voce tristă.

— Dar și scena unora dintre cele mai grele lupte în timpul războiului, adăugă Ridley. Toate clădirile sunt goale acum, totul e o ruină.

— Odată cu încetarea focului, anumitor grupări le-a intrat în cap că e momentul să pună mâna pe tot ce se poate. Maroniții au început primii și au ocupat clădirile din partea estică a Pieței. Musulmanii au auzit și au început și ei să-și mute oamenii în clădirea din partea vestică.

Rapp se uită la fâșia de pământ despre care vorbeau. Era la aproximativ trei kilometri distanță.

— Asta înseamnă că se pregătește o luptă?

— O parte din mine și-ar dori să se omoare unii pe alții, astfel încât noi, restul, să putem începe curățenia, să facem lucrurile așa cum erau înainte de toată mizeria asta. Dar știu bine că nu acesta e răspunsul. Avem nevoie de pace.

— Și care e legătura între Piața Martirilor și problema noastră?

— Poate niciuna. Dar, pe de altă parte, e o chestiune de trupe.

— Trupe? repetă Rapp neînțelegând.

— Grupările astea sunt ca orice altă organizație. Au resurse limitate. Trebuie să-și strângă gunoiul, să colecteze taxe, să asigure blocajele, să-i pedepsească pe cei care nu ascultă ordinele… lista poate continua la

nesfârșit. Ideea e următoarea: dacă sunt forțați să ducă trupe în Piața Martirilor, înseamnă că au rămas descoperiți în alte zone.

Rapp se întrebă cum ar putea folosi informația asta în avantajul său. Pe măsură ce soarele se apropia de apus, Mitch avu un sentiment neplăcut: că ratau o ocazie. Dacă nu se mișcau acum, dacă nu puneau acum la cale ceva îndrăzneț, Richards și Hurley vor împărtăși aceeași soartă ca și Bill Buckley.

Capitolul 57

Hurley pierduse noțiunea timpului. După incidentul cu unghiile îl lăsaseră în pace. Stinseseră lumina și închiseseră ușa. Stătea pe scaun, cu brațele legate de mânerele acestuia și gleznele prinse de picioarele din față. Pieptul și umerii îi erau de asemenea prinse de spătar. Era înfășurat în bandă adezivă argintie, ca o mumie. În primele ore încercase să treacă în revistă tot ce văzuse, spusese, auzise. Abu Radih era exact cum se aștepta – un copil imatur în corpul unui bărbat. Cu puțin noroc l-ar putea convinge să-l ucidă. Asta era prioritatea numărul unu. Trebuia să-l înfurie atât de tare, încât să ajungă să nu-i mai pese de ordinele primite și să-l ucidă. Să moară luptând. Măcar atât. Hurley ațipi gândindu-se la propria moarte. Ce frumos ar fi dacă i-ar ieși pasiența. Să-și exercite voința asupra unui om liber. Să-i provoace atâta durere cu vorbele încât să-l facă să cedeze.

Gândul îi aduse un zâmbet pe buzele umflate. Apoi își lăsă bărbia să-i cadă în piept și adormi. Se trezi ceva mai târziu. Peste o oră poate, trei ore, o jumătate de zi, ce mai conta? Putoarea din cameră era îngrozitoare, dar mult mai bună decât gluga. Trebuia să meargă la toaletă, așa că lăsă totul să curgă chiar acolo, împrăștiindu-se pe scaun și podeaua de ciment de dedesubt. Asta îl ajută să se relaxeze puțin, dar degetele începuseră să-l usture destul de rău, așa că începu să vorbească cu Dumnezeu pentru a uita de durere.

Hurley nu-și făcea iluzii în privința posibilității de a ajunge vreun sfânt. Știa încotro se îndreaptă după moarte pentru că, da, chiar credea în tipul de sus, așa cum credea și în cel de jos. Văzuse prea multe la viața lui pentru a nu înțelege că, în lumea asta, există și bine și rău. Unde anume se integra el în toată paradigma asta era ceva mai complicat. Unul dintre aforismele lui preferate zicea ceva de Cercetași împotriva băieților răi. Oamenii buni aveau nevoie de țipi ca Hurley, chiar dacă le era greu să o admită. Poate că lui Dumnezeu i se va face milă de el. Sau poate că nu.

Hurley își aplecă fruntea și ceru iertare pentru toți oamenii nevinovați pe care îi ucisese de-a lungul timpului, dar asta era tot ce era dispus să facă.

Pentru nenorociți nu voia să-și ceară iertare. Adormi din nou. Se trezi mai târziu în urletele unui om chinuit. Instantaneu își dădu seama că e Richards. Ce-i făceau? Hurley nici nu își putea imagina. Urletele veneau și treceau, ca valurile izbindu-se de o stâncă. După ritmul lor, Hurley își dădu seama ce-i făceau. Îl electrocutau fără să pună nicio întrebare. Încercau doar să-l facă să cedeze. Era cel mai dificil lucru din lume, să asculte urletele de durere ale unuia dintre oamenii lui.

Hurley își aplecă din nou fruntea și îi ceru lui Dumnezeu putere să îi ucidă pe oamenii ăștia. Patru sau cinci cicluri de electroșocuri trecură astfel, în timp ce el se ruga. Încercă să nu se preocupe prea mult de trecerea timpului. Fiind treaz, încercă să se pregătească pentru ceea ce știa că urmează. Într-o serie aproape infinită de posibilități, una singură îl îngrijora cu adevărat. Când, în sfârșit, ușa se deschise, văzu că inamicii săi îi citiseră gândurile.

Un om intră în încăpere, trăgând după el un bec aprins. În cadrul ușii apăru apoi Richards. Doi oameni stăteau de o parte și de alta a sa, sprijinindu-l. Încheieturile îi erau legate în față cu bandă adezivă. Seninele roșii de pe piept îi confirmară lui Hurley presupunerea legată de electroșocuri. Dar nu era totul. Fața lui Richards era bătută și umflată, iar unul dintre ochi complet închis.

Sayyed intră în încăpere urmat de un alt tip, care căra un scaun similar celui pe care stătea Hurley. Sirianul îi arătă omului unde să-l pună și se întoarse spre Hurley:

— Cum ne simțim astăzi?

— Minunat! anunță Hurley cu entuziasm. Oameni buni, sunteți extrem de ospitalieri, știți cum să faceți un musafir să se simtă confortabil.

— Da, zâmbi Sayyed. Sunt convins că și tu ne-ai arăta aceeași ospitalitate dacă am veni în țara ta.

— Chiar și mai și, rânji Hurley. Știi bine cât de competitivi suntem noi, americanii. Doar nu am ajuns pe Lună punându-ne femeile să umble înfășurate în cearșafuri de dimineață până seara și aruncându-ne în aer.

— Toți știm că aia a fost o știre falsă.

— Sigur, sigur, spuse Hurley amabil, în timp ce ceilalți îl puneau pe Richards pe celălalt scaun.

Unul dintre indivizi scoase un cuțit pentru a-i tăia legăturile lui Richards. Hurley își dorea acel cuțit cu disperare, așa că întrebă în arabă:

— Unde e prietenul meu, Radih? Băieți, v-a dat vreodată muie mama lui Radih?

După care se lansă într-o descriere oribilă, plină de invective atroce, legate de actele sexuale pe care chipurile le-ar fi făcut mama lui Radih.

Sayyed trebuia să admită, americanul ăsta avea niște aptitudini speciale, omul era dintr-o altă ligă. În plus, descrierile sale erau atât de detaliate că, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva ar putea fi adevărat.

Hurley citi îndoiala pe chipurile celor doi lachei și spuse:

— Să nu-mi spuneți că voi nu știați că mama lui Radih e o curvă. Ar trebui să o încercați o dată. A îmbătrânit puțin… nu mai e atât de îngustă cum era, dar știți voi ce vreau să spun, continuă el făcându-le cu ochiul, ca și cum ar fi fost prieteni.

— Ajunge, spuse Sayyed.

Le ordonă celor doi să-l lege pe Richards de scaun, după care le spuse să aștepte afară.

Hurley le zâmbi și așteptă până se închise ușa, după care strigă:

— Nu uitați să-l întrebați pe Radih de mama lui. Cel mai murdar cur pe care l-am avut vreodată.

Ușa se închise cu zgomot. Sayyed își puse mâinile în șolduri și scoase un oftat exagerat.

— Ce? E adevărat, spuse Hurley, punctând printr-o încuviințare energică. Femeia e o mașină de sex. Ea ar fi trebuit să mă plătească pe mine…

Doctrina îi spunea lui Sayyed să ignore comentariile, dar simțea nevoia să spună ceva.

— Domnule Sherman, trebuie să recunosc că ești un om foarte interesant. Probabil că ești foarte nesigur pe tine.

— De ce spui asta, domnule Colonel?

— E evident. Chiar trebuie să o spun?

— Ei bine, în afara cazului în care am învățat să citesc gândurile în timpul când m-ai lăsat singur, sugerez să dai afară tot ce ai de spus.

— Te temi că nu vei putea rezista metodelor mele, așa că încerci să îmi înfurii colegii atât de tare încât să te ucidă.

Hurley făcu o față surprinsă.

— Domnule Colonel, îmi dai prea mult credit. Nu sunt chiar atât de deștept. Sunt doar un nenorocit căruia îi place să futăși care s-a culcat cu o grămadă de prostituate… una dintre ele s-a întâmplat să fie mama lui Radih.

— Ești un om foarte neobișnuit, zâmbi Sayyed.

— Ce-ar trebui să fac să mă luați în serios, oameni buni? Pe bune. O să vă spun o tonă de minciuni, dar asta nu e una dintre ele. Chestia cu mama lui Radih e adevărul adevărat, femeia era uimitoare. În plus, cine ar putea să blameze o femeie pentru că încearcă să pună ceva de mâncare pe masa copiilor ei? Tu ai putea?

Sayyed negă din cap. Era momentul să preia controlul. Trase măsuța pe rotile spre el și își verifică instrumentele. Apoi deschise o sticluță cu săruri și

o înfipse sub nasul lui Richards. Acesta strănută și deschise ochii. Întorcându-se spre americanul cu gură murdară, sirianul spuse:

— Prietenul tău, domnul Richards, a fost suficient de drăguț încât să ne dea numele dumnealui.

— N-am auzit în viața mea de el.

— Mda... ei bine, să vedem dacă nu cumva aș putea să-ți reîmprospătez memoria. Iată ce vom face, spuse Sayyed punând mâna pe o foarfecă mare de grădină. Eu pun o întrebare. Dacă minți sau refuzi să răspunzi, îi tai un deget.

— Tare, răspunse Hurley aplecându-se în față cât de mult îi permiteau legăturile. Vreau să văd asta, arată-mi. Haide... dă-i drumul.

— Domnule Sherman, care e numele tău adevărat?

— Haide, haide, taie-i degetul. Nu așa ai spus? Taie-i încheietura, asta ar fi și mai tare!

Richards se trezise complet acum, speriat și panicat.

— Ce mama dracului?

— El ne-a dat deja numele tău, dar vreau să-l aud de la tine, spuse Sayyed.

— Bine, bine... William Tecumseh Sherman. Ești fericit acum? Putem pleca acasă?

— Nu. Ăsta nu e numele pe care ni l-a dat el.

— Cred că îmi cunosc propriul nume.

— Ultima șansă, amenință Sayyed deschizând foarfecă.

— William Tecumseh Sherman.

— Răspuns greșit.

Sayyed închise foarfecă cu putere și degetul mic al lui Richards căzu pe podeaua murdară. Acesta începu să urle, dar Sayyed mută rapid foarfeca la degetul mic al lui Hurley.

— E rândul tău, urlă el. Numele!

Hurley își întoarse capul într-o parte, ca și cum nu ar fi putut suporta să privească scena. Începu să-și miște buzele și bălmăji un nume.

— Mai tare... Nu te aud!

Hurley își întoarse încet capul, se uită în ochii lui Sayyed, după care privi în jos spre propriul deget. Distanța era potrivită. Se prefăcu că începe să spună ceva printre sughițuri și, în clipa în care Sayyed își apropie urechea pentru a auzi mai bine mormăitul, Hurley se întinse fulgerător și își înclină capul spre dreapta. Prinse între dinți două treimi din urechea sirianului și închise gura cu toată puterea, smucindu-și apoi capul în spate cu forță.

Sayyed urlă și se trase înapoi, cu mâna lipită de urechea însângerată. Se împiedică de măsuță, după care se întoarse spre subiectul său. Ceea ce văzu îl oripilă profund. Bill Sherman avea o bucată mare din urechea lui în gură.

Americanul dement îi zâmbi și începu să-i mestece urechea, pocnind-o între dinți ca pe chipsuri.

Capitolul 58

Rapp privi în zare, pe deasupra orașului. Se lăsase seara și cicatricea cunoscută drept Linia Verde părea acum un fluviu lat și furios, o mlaștină neagră și întunecată ce tăia orașul în două. Dar dacă te uitai mai departe, la două străzi distanță de ea, puteai vedea semne de viață. Clădiri luminate și locuite, trafic înaintând prin oraș, claxoane sunând și motoare huruind – toate sunetele și imaginile unui oraș ca oricare altul. Dar nu și acolo, pe acel coridor dezolant. În ultimele 60 de minute nu văzuse decât două mașini îndrăznind să intre în acel teritoriu al nimănui. Părea că acordul de încetare a focului rezista dintr-un singur motiv, același de când lumea și pământul: datorită segregării celor două facțiuni. Nu putea vedea străzile care traversau Linia Verde de la est spre vest, probabil mai trecuseră câteva mașini și pe acolo, dar oricum nimic semnificativ care să schimbe peisajul. Acesta era, în mod evident, un oraș rupt în două.

Problema era una de geografie, pur și simplu. El era pe partea aceasta, ei erau pe partea cealaltă – „ei” fiind Hurley și Richards. Singura modalitate de a-i salva era să treacă dincolo, dar Ridley îi explicase clar că asta nu era deloc o idee bună. Consecința ar fi fost probabil capturarea, torturarea și uciderea lui, în ordinea aceasta.

Răspunsul lui Mitch fusese imediat:

— Deci recunoști că Stan și Bob vor fi probabil torturați și uciși.

— Nu am spus asta, observă Ridley.

— Pe dracu’ nu ai spus, se răsti Rapp frustrat.

Ridley se răsti înapoi:

— Uite care-i treaba, știu că ești noul băiat-minune, așa că poate îți va fi greu să înțelegi, dar se întâmplă niște lucruri pe care tu nu le cunoști.

— Ca de pildă?

— Lucruri deasupra ta, puștiule, lăsă Ridley să-i scape după care, înțelegându-și greșeala, continuă: Ascultă, nu eu fac regulile. Există anumite proceduri pe care trebuie să le urmez. Langley îmi spune cu cine pot să le discut și cu cine nu. Dacă nu ești pe lista aceea, mâinile mele sunt legate la spate.

— Hai să luăm un exemplu, Petrosian. Sunt sigur că ai discutat cu Langley despre el și ai obținut aprobarea de a-i spune unui cetățean străin ce i-ai spus.

Rapp îl privi pe Ridley lăsând capul în jos.

— Ce morții mă-sii, glumești? Nici vorbă să fi obținut aprobare de la Irene pentru a-i da informația aceea.

Ridley oftă.

— Avem nevoie de Petrosian, iar omul nu are încredere în străini. Așa că da, i-am oferit informația pentru că știam că-l va face fericit. Îl ura pe Hamdi Sharif mai mult decât oricine altcineva. E o chestiune veche, dinainte de războiul civil. Amândoi erau traficanți de arme și au căzut de acord să nu facă afaceri cu Fatahul. Petrosian locuia aici și știa bine că un fatah militarizat nu va face decât să prelungească luptele. Dar la 6 luni de la izbucnirea războiului a aflat că Sharif vindea arme palestinienilor radicalizați. Petrosian a avut dreptate. Asta a prelungit războiul, a distrus orașul și a ucis mii de oameni. Dar Sharif s-a îmbogățit. Petrosian a jurat atunci că-l va ucide, dar Sharif nu a mai pus niciodată piciorul în Beirut.

— Am înțeles… ai folosit informația în beneficiul tău, ceea ce înseamnă că îmi ești dator, spuse Mitch, după care continuă să preseze. Aș fi putut fi eu, Ridley. Am dreptul să știu ce face Langley pentru a-i recupera pe oamenii ăștia.

— Lucrează pe mai multe planuri. Interceptări, presiuni acolo unde se poate, colectează datorii acolo unde există…

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

— E complicat, dar exact asta face. Nu uita că Stan și prietenul tău Bobby nici măcar nu există. Cum mama naibii vrei să se prezinte cu cazul la Departamentul de Stat?… Ne scuzați, spuse el cu voce pițigăiată, doi dintre agenții noștri sub acoperire, care nici nu există în acte, au fost răpiți în Beirut. Ne-ați putea ajuta să-i recuperăm?

— Hai lasă-mă cu rahaturile astea!

— Rahaturile astea?… Ce mama dracului vrea să însemne asta?

— Înseamnă lasă-mă cu prostiile astea! Dacă tu crezi că Departamentul de Stat e răspunsul la problemele noastre, dacă Langley crede că asta e soluția, am încurcat-o rău de tot.

— Nu am spus că doar ei sunt soluția. Ți-am zis că e complicat. Dar ce știi tu? Nu ești decât un boboc înfumurat.

— Un boboc suficient de deștept să înțeleagă că toată treaba asta nu e decât rahat cu apă rece, strigă Rapp. Știi foarte bine care e soluția… doar că nu vrei să o spui… pentru că tu, continuă Mitch împungându-l cu degetul, și

toate celelalte mironosițe din Langley nu aveți sânge-n voi să faceți ce e de făcut.

— Te rog, luminează-mă, Măria Ta. Care e soluția?

— Facem ce au făcut rușii.

— Ce au făcut rușii…, îl îngână Ridley.

— Da… în anii ’80… când patru dintre diplomații lor au fost răpiți.

Ridley se încruntă.

— De unde ai auzit tu povestea asta?

— Stan.

— Iisuse…, murmură Ridley, evident nefericit că Hurley îi spusese lui Rapp povestea.

— Doi diplomați și doi agenți KGB sunt răpiți de una dintre grupările palestiniene. Unul dintre ei fiind chiar șeful stației KGB din Beirut. Rușii știu bine ce se întâmplase cu șeful stației CIA când acesta fusese răpit, doar ei plătiseră pentru informațiile extrase de iranieni de la el. Nu vor să li se întâmple același lucru, așa că trimit o unitate mixtă de băieți de la KGB și Spetsnaz care încep să arunce cu gloanțe în stânga și-n dreapta.

Ridley scutură din cap.

— Nu ăsta e răspunsul.

— Pe bune?… Din moment ce pare că știi povestea, spune-mi tu cum s-a terminat.

— Nu, spuse Ridley.

— Unul dintre prizonieri e ucis și ceilalți eliberați, continuă Rapp. Și câți ruși au mai fost răpiți după aceea?

— Zero, admise Ridley înciudat.

— Exact. Și câți americani?

— Nu zero, dădu din umeri Ridley.

— Deci care e lecția aici?

— Noi nu suntem ca rușii.

— Răspuns corect.

— Ascultă-mă… îți înțeleg frustrarea, și eu sunt frustrat dar ascultă la mine, chestia asta este mult mai presus de noi. Există o mulțime de oameni importanți, cu adevărat importanți, care vor ca acest acord de încetare a focului să rămână în picioare. Oamenii ăștia nu ne vor permite niciodată să scoatem pistoalele și să începem să împușcăm oamenii așa cum au făcut-o rușii.

— Dar palestinienii au voie să ne răpească oamenii?…

Mitch așteptă ca Ridley să spună ceva, dar înțelese că acesta nu va răspunde prea curând.

— Vezi? Așa cum am spus, mai lasă-mă cu rahaturile astea, continuă el înciudat.

Cearta avusese loc cu 3 ore în urmă. Cei doi nu mai schimbaseră un cuvânt de atunci. Rapp își domolise furia studiind de zor harta Beirutului de vest, citind rapoarte de informații și încercând să găsească o modalitate de a preveni un nou dezastru, care să urmeze șablonul celorlalte negocieri eșuate. Era clar încotro se îndreaptă lucrurile, iar el nu voia să-și bage capul în nisip și să ignore lecțiile trecutului. Din frustrare răsări și înțelegerea a ceea ce va însemna dezastrul ăsta pentru propriul său viitor.

Petrecuse ani de zile gândindu-se la cum să-i facă pe nemernici să plătească, iar acum, când avea antrenamentul necesar și abia începuse să se încălzească, urma să fie tras pe linie moartă. Hurley și Richards vor sfârși probabil spunând tot ce știau despre el. Cariera lui se va termina la fel de abrupt cum începuse. Furia începea să fiarbă din nou în el. Privind orașul de sus, Mitch se simțea din ce în ce mai departe de oamenii care trăgeau sforile în Washington. Șovăiala lor îl dezgusta. Era exact ceea ce spusese Hurley pe drumul spre Hamburg: „Ne-am înmuiat în anii ’80 și i-am lăsat pe ticăloșii ăștia să facă ce vor”. Din câte se părea, Washingtonul nu-și învățase lecția.

Ridley veni lângă el pe balcon. Avea în mână două sticle cu bere. Puse una în fața lui Rapp și luă o înghițitură din cealaltă. Mitch aruncă o privire sticlei și spuse:

— Nu prea am chef.

— Gura mică și bea. Și ascultă, măcar o dată în viață. M-am gândit la ceea ce ai spus. Treaba asta nu se va termina frumos. Cummins a fost cum a fost… dar Stan… rahaturile pe care le știe omul ăsta… ce-a văzut el de-a lungul anilor…, Ridley se înfioră la gândul că inamicii ar putea pune mâna pe toată acea informație. Nici măcar nu știu de unde să încep, spuse el luând o nouă gură de bere. Cineva trebuie să facă ceva și tu pari genul de dement care s-ar oferi voluntar pentru o astfel de misiune, deși nu e chiar misiune. Nu e nimic oficial aici. De fapt în seara asta o să mă îmbăt de-o să cad lat. Iar dimineață, când mă voi trezi și nu te voi găsi aici, voi suna la Langley și le voi spune că ai dispărut.

— Unde? întrebă Mitch.

— Petrosian vine într-o oră. A aranjat cu cineva să te ducă în partea cealaltă. Cu șeful poliției, nici mai mult, nici mai puțin.

— Nenorocitul care l-a răpit pe Stan? întrebă Rapp surprins.

— Unul și același.

— Pot să am încredere în el?

— Absolut.

— Cum așa?

— Pentru că de data asta și-a dat cuvântul lui Petrosian că nu ți se va întâmpla nimic.

— Și ar trebui să fiu impresionat?

— Da, ar trebui. Șeful te va lăsa la un mic hotel, la câteva străzi distanță de Piața Nijmeh. După care ești pe cont propriu. Sfatul meu este să arunci cu ceva dolari în stânga și-n dreapta, spunându-le celor de la hotel că ai vrea să-l întâlnești pe Colonelul Sayyed. Vor spune că nu au auzit în viața lor de el, dar toată lumea știe cine e. Îi vor spune că-l cauți și cineva va veni să pună mâna pe tine înainte să apună soarele. După care se va întâmpla una din două, spuse Ridley ducând din nou sticla la gură. Fie vă veți așeza la masa negocierilor, caz în care Petrosian a fost de acord să scoată până la un milion de dolari…

— Glumești…

— Nu, omului îi place să-și arate recunoștința, iar tu i-ai eliminat unul dintre principalii competitori. Asta va însemna câteva contracte în plus pentru el.

— E suficient un milion?

— Puțin probabil, dar va transmite seriozitate. Plus că toți știu că Petrosian nu e un tip cu care să te joci.

— Deci dacă un milion nu e suficient…

Ridley dădu din mână nerăbdător.

— Voi încerca și eu să fac rost de ceva.

— Langley?

— Poate, dar am și alte opțiuni.

Rapp se gândi o clipă și își aminti de banii sifonați de Hurley din banca elvețiană. Deschise gura să-i spună lui Ridley despre ei, dar se răzgândi. Nu încă.

— În regulă, ăsta e scenariul numărul 1. Care e numărul doi?

— Te aruncă în beci, te torturează și, în cele din urmă, te ucid.

— Dar sunt un boboc, nu am cine știe ce importanță în ecuația lucrurilor.

— Exact. Ești doar un pion, orice nebun poate pune mâna pe tine, ridică din umeri Ridley. Poate ai noroc și iei câțiva cu tine, dar mai mult nu poți face.

Ridley își termină berea și se uită spre vest.

— Încă ceva. Povestea aia despre ruși…

— Da.

— Stan nu ți-a spus totul. Rușii… au eliminat câteva familii… cu tot cu femei și copii. Măcelari nenorociți, spuse Ridley scuturând din cap dezgustat, ca și cum ar fi încercat să scape de niște amintiri neplăcute. Noi

nu suntem ca rușii. Noi nu omorâm femei și copii. Cel puțin nu intenționat. Să nu uiți niciodată asta.

Capitolul 59

Sayyed ridică oglinda micuță din mână, întoarse capul spre dreapta și verifică bandajul atingând atent marginea cu vârfurile degetelor. Soarele dimineții intra pe fereastră, scăldându-i camera în lumină. Nu mai avea nicio șansă să-și reconstruiască urechea, cel puțin asta îi spusese medicul, deși Sayyed suspecta că acesta nu prea mai era la curent cu ultimele descoperiri științifice. Când toată mizeria asta se va termina, ceea ce spera că se va întâmpla curând, va pleca la Paris să consulte un chirurg plastician. Cu siguranță va fi în stare să facă ceva cu moțul de carne care rămăsese acum din urechea sa.

Va trebui să-și lase părul să crească, asta va ajuta puțin. Dar Sayyed nu voia să-și petreacă restul vieții cu o asemenea amintire permanentă a întâlnirii sale cu Bill Sherman. Acesta era încă unicul nume pe care-l avea. Celălalt, Richards, îi spusese că nu știe numele real al șefului său. Dacă acesta era sau nu adevărul, Sayyed plănuia să afle după alte câteva sesiuni de interogare. Problema era că, din cauza licitației deschise de Mughniyah, nu prea mai avea timpul necesar.

Un lucru era sigur: nu se mai punea problema sănătății mintale a domnului Sherman. În cei 20 de ani de când Sayyed făcea asta, nu întâlnise niciodată pe cineva care să se compare cu acest animal. Omul era, în mod evident, nebun de legat. Cum altfel s-ar putea explica ceea ce făcuse? Să muști urechea cuiva și să o mesteci… Amintirea, proaspătă încă, îl înfioră pe Sayyed. Nu pățise așa ceva niciodată în viața lui. Durerea fusese îngrozitoare, de nesuportat, dar încet-încet trecuse. Însă imaginea unei alte persoane mestecându-i urechea… Dumnezeule, aceea nu se va estompa niciodată. Abia aștepta să treacă ziua asta și să termine odată cu Sherman sau cum naibii l-o fi chemat.

Sayyed termină de încheiat nasturii cămășii albe pe care i-o adusese Ali puțin mai devreme, după care își puse haina. Auzi pași apropiindu-se pe hol și se întoarse să-l vadă pe Radih, care se oprise în cadrul ușii.

— M-ai chemat?

— Da. Ce fac vecinii noștri de peste stradă?

— Nimic nou. Estimez că au între 30 și 50 de oameni.

— Și noi?

— 32.

Sayyed încuviință, gândindu-se că e suficient pentru a gestiona orice problemă ar putea să apară. Schimbând subiectul, spuse:

— Ai auzit de americanul cel nou? Cel care stă la Shady Cedar?

— Da. Doi dintre oamenii mei îl urmăresc de dimineață, spuse el ridicând stația de emisie-recepție din mână. Mă informează regulat. Mi-au spus că e un prost.

— Un prost? întrebă Sayyed nedumerit.

— Umblă pe străzi întrebând în stânga și-n dreapta de americanii răpiți și de tine. Spune că a venit să negocieze eliberarea lor.

Sayyed nu fu surprins de faptul că americanul știa numele lui. Haddad, șeful poliției, îi spusese deja asta. Nu fu surprins nici de faptul că Petrosian își băga nasul în treburile lor. Încă de când îl trimisese pe Haddad în Bourj să-i ridice pe americani știuse că vor exista consecințe. Își dădu seama că ceva îl neliniștea pe Radih, așa că întrebă:

— Ce e?

— Sunt îngrijorat că una dintre celelalte grupări vor pune mâna pe el. Aș fi uimit dacă omul ar rezista pe străzi până la ora prânzului. Și dacă ceilalți pun mâna pe el…

— Negocierile noastre ar fi compromise, completă Sayyed.

— Corect.

Haddad îi spusese lui Sayyed că noul american e tânăr, fără experiență și foarte speriat. Radih avea dreptate. Dacă una dintre celelalte facțiuni ar pune mâna pe el vor fi obligați să-l răscumpere, ceea ce ar complica lucrurile. Iar el voia să încheie toată tranzacția astăzi. Nu le spusese celorlalți, dar mai exista o problemă. Dacă americanii erau serioși în privința negocierilor, probabil că vor urca prețul mult peste ceea ce sperase el să obțină. Era conștient că Mughniyah și Badredeen nu vor dori să îi returneze pe americani conaționalilor lor, dar merita să încerce. Cel mai inteligent lucru pe care-l putea face era să pună mâna pe acest nou american și să vadă până unde era dispus Guvernul SUA să meargă în privința prețului.

— În regulă, ridică-l și pe el, dar cu mare atenție. Știi cât de vicleni sunt americanii. Du-l undeva și dezbracă-l la piele. Asigură-te că nu are echipament de ascultare sau de urmărire. Apoi adu-l aici și bagă-l în subsol… hai să vedem cât de serioși sunt în privința ofertei.

— Doar nu vrei să-i dăm înapoi, nu-i așa?

Poate că nu, dar Sayyed voia măcar să vadă ce opțiuni are la dispoziție. America era o țară foarte bogată. Poate că ar fi putut să-și recupereze banii și, cine știe, să câștige ceva în plus. Poate că pensionarea lui nu era chiar atât

de departe. Dar știind cât de furios era Radih pe americani, Sayyed era conștient că trebuie să păstreze aceste gânduri pentru sine.

— Nu, nici vorbă, dar vreau să văd dacă nu cumva americanii ne-ar putea ajuta să urcăm puțin prețul.

Radih îl fixă pentru o clipă, după care spuse:

— Ar trebui să mă lași să-l ucid azi. Să eliminăm tentația.

Aș putea să am încredere în el sau nu? Să-i dau prizonierii pe mână sau nu? se întrebă Sayyed. Ar fi bine dacă l-ar convinge pe Mughniyah să vină să țină lucrurile sub control, dar acesta voia să facă parte din echipa de negociere de la aeroport. Sayyed îi înțelegea furia lui Radih, dar nu-i înțelegea insistența. Omul pur și simplu nu pricepea care e miza. Probabil din cauza tinereții. Radih s-ar putea târî înapoi în Sabra și Shatila, să se bazeze pe piața neagră și pe cele câteva taxe de protecție smulse de la ceilalți refugiați palestinieni. Avea încă mulți ani în față și multe ocazii de a-și reconstrui averea. În plus, nu trebuia să răspundă Damascului în privința fondurilor furate. Dar Sayyed nu credea că toate acestea contau prea mult. Nu, judecata lui era încețoșată de ură. În mod normal l-ar fi certat și umilit pe Radih, dar nu și de data aceasta. Sirianul decise să abordeze lucrurile cu maturitate.

— Îți înțeleg furia, dar ești un om mai bun decât atât, Abu.

— Nu cred, scutură acesta din cap. Inima mea e plină de ură față de acest om. Nu voi închide un ochi până când nu-l voi ucide.

— Și asta e de înțeles, dar să știi că, indiferent cine îl va cumpăra azi, îl va face să sufere mult mai mult. Va muri de o mie de ori, va îndura dureri de neimaginat.

— Nimic din toate acestea nu contează pentru mine. Trebuie să-l ucid cu mâna mea.

Sayyed se gândi la un compromis, unul pe care nu va trebui să-l onoreze niciodată, dar care îl va ține în frâu pe Radih, împiedicându-l să le distrugă șansa de a-și umple cuferele.

— Abu, îți promit, indiferent cine îl va cumpăra astăzi, îl va lua cu o clauză fermă: când va termina cu el, tu vei cel care va avea onoarea de a-l ucide.

Sirianul îl privi pe Radih întorcând ideea pe toate părțile în mintea sa plină de ură. Își dădu seama că acesta nu e foarte convins, așa că adăugă:

— Și mă voi asigura că azi vei putea petrece ceva timp cu el, să-l înveți o lecție înainte de a pleca.

Pe chipul lui Radih se lăți un rânjet viclean.

— Mi-ar plăcea foarte mult asta.

— Bine, spuse Sayyed punându-i mâna pe umăr. Acum du-te și ridică-l pe celălalt american. Și asigură-te că nu te urmărește nimeni. Adu-l aici să

vedem ce are de zis, după care îți voi oferi șansa să-ți verși frustrarea pe domnul Sherman.

Capitolul 60

Rapp stătea pe marginea patului de hotel, bătând din picior. Era ora 10:09 dimineața și tânărul încerca din greu să-și calmeze nervii. Nu luase cu el decât o geantă micuță pe care Ridley îl ajutase să o împacheteze. Petrosian revenise la casa conspirativă după cina cu șeful poliției, pentru a pune planul la punct. Nu era prea optimist în privința planului lui Rapp, dar era conștient că nici nu puteau sta cu mâinile în sân. Astfel, cu puțin înainte de miezul nopții, Mitch fu transferat din mașina blindată a lui Petrosian în Peugeotul cu patru uși al șefului poliției. La început, Rapp nu fusese deloc entuziasmat de idee, dar Petrosian îl convinsese că Haddad e realmente dornic să-și spele păcatele. În plus, amândoi se bazau pe faptul că șeful poliției va spune oamenilor potriviți că un alt american își făcuse apariția în oraș, încercând să negocieze eliberarea colegilor săi.

Trecură de punctul de control fără probleme, dar Rapp fu nevoit să-și înfrâneze dorința de a le băga un glonț în cap înfumuratului de Haddad și celor doi oameni ai săi. Ar fi transmis un mesaj frumos dar, luând în calcul obiectivul final, ar fi fost mesajul greșit. Unde mai pui că el avea un rol de jucat, așa că, în drum spre hotel, Mitch puse o sumedenie de întrebări, una mai speriată și mai paranoică decât cealaltă. Șeful poliției făcu tot ce-i stătea în putință să își calmeze oaspetele, dar Rapp jucă rolul agentului îngrozit mai bine decât ar fi sperat.

Ajunseră la Shady Cedar Hotel la 20 de minute după miezul nopții. Ridley alesese el însuși hotelul, tocmai pentru că era localizat în inima Vestului Sălbatic. Cei trei îl escortară pe Rapp până în foaier. Șeful poliției solicită o mică întâlnire privată cu managerul, astfel că cei doi dispărură în spatele ușii închise de lângă recepție. Ceilalți doi polițiști rămaseră în ușa hotelului, fumând țigară după țigară, în timp ce Mitch stătea la recepție, încercând să pară speriat ca naiba. Ceea ce nu era foarte ușor, având în vedere că tot ce-ar fi vrut să facă era să dea un picior ușii și să înfigă țeava pistolului în tâmpla trădătorului de șef al poliției.

După 5 minute Haddad apăru mângâindu-și mustața și asigurându-l pe Rapp că totul fusese aranjat. Managerul scund și libidinos se alătură grupului, spunându-i lui Rapp că totul va fi bine. Mitch avu impresia distinctă că nimic nu va fi bine, că ambii bărbați din fața lui vor face tot

posibilul să pună mâna pe cât mai mulți bani aruncându-l în ghearele Jihadului Islamic, dar în definitiv acesta era și scopul exercițiului. Așa că Rapp se înfioră speriat, așa cum o cerea rolul și își aruncă privirea în stânga și în dreapta ca și cum ar fi fost la pământ cu nervii.

— Unul dintre oamenii tăi, întrebă el arătând către ușă, poate să rămână aici peste noapte?

— Mă tem că nu este posibil. Dar stai liniștit, vei fi în siguranță aici.

Mitch îl privi și mai speriat dar, adevărul fie spus, nu avea nicio grijă. Era convins că șeful poliției va merge direct la oamenii care-l însărcinaseră cu răpirea lui Hurley și le va spune totul, ceea ce era perfect.

Liftul nu mergea, așa că Mitch urcă pe scări până la etajul patru. Încuie ușa cu cheia și împinse piedica de cauciuc sub ușă, după care trase draperiile pentru a vedea dacă fereastra ar putea oferi o cale de scăpare. Aceasta se afla la 7 metri deasupra trotuarului. Ridley îl trimisese la luptă cu o geantă plină de lucruri utile, inclusiv o frânghie de 10 metri lungime. Rapp înnodă unul dintre capete de piciorul patului și lăsă restul să atârne pe geam. Apoi își luă Beretta cu amortizor și stația de emisie-recepție Motorola, își puse arma pe noptieră și apăsă pe butonul de transmisie al stației.

Câteva secunde mai târziu auzi vocea lui Ridley. Rapp îi confirmă faptul că ajunsese la hotel și era în cameră. Stațiile nu erau securizate, așa că toată conversația fu scurtă și vagă. Mitch îi spuse că va raporta din nou la ora 8:00 și apoi la 10:00. Dacă nu, Ridley trebuia să presupună că Rapp luase contact cu cine trebuia. După care zarurile erau aruncate, orice se putea întâmpla. Mitch se spălă pe dinți și se întinse pe pat îmbrăcat. Nu se aștepta să adoarmă, dar dacă se întâmpla, cu atât mai bine.

În întuneric, cu ochii închiși, începu să treacă în revistă toate scenariile posibile. Cu ochii minții văzu cum se vor desfășura lucrurile. Știa că dacă voia să scape cu viață, va trebui să rămână calm și să prindă ocazia potrivită, dacă și când se va ivi. *Când* se va ivi, se corectă el. Petrosian îi spusese că Fatah și Jihadul Islamic slăbiseră mult de când intrase în vigoare acordul de încetare a focului. Oamenii le plecau și încercau să-și găsească slujbe normale. Cu resursele înjumătățite, era foarte posibil ca teroriștii să facă o greșeală. Și asta era treaba lui Rapp: să o identifice rapid și să profite de ea.

Mitch căzu într-un somn adânc. Nu prea lung, dar suficient pentru a-și reîncărca bateriile. La ora stabilită luă legătura cu Ridley, după care, nedorind să-și piardă elanul, ieși din hotel și o luă la pas spre Strada Maarad, aflată la câteva sute de metri distanță. Negustorii ambulanți își vedeau de chioșcurile lor, vânzând tot felul de mărfuri și alimente. Rapp luă ambele trotuare la rând, vorbind engleză și stâlcindu-și franceza atunci când era nevoit să o folosească. Continuă să-și joace rolul la perfecție. Toată lumea îl

trimise la plimbare în clipa în care menționa numele Colonelului Sayyed. Un singur om păru să știe despre cine vorbea. Era un negustor de electronice: aparate mici de radio, casetofoane, stații de emisie-recepție similare celei pe care o avea și el.

Rapp intrase în chioșc și salutase politicos, după care întrebase:

— Știți ceva de cei doi americani ridicați acum câteva zile?

Omul arătase cu degetul spre două aparate de radio și întrebase cu voce tare:

— Care dintre ele vă place mai mult?

După care șoptise:

— Da, am auzit de cei doi americani.

Apoi întinsese mâna după bani.

Rapp scosese șapte bancnote de câte o sută de dolari. Omul le băgase repede în buzunar, după care pusese mâna pe un ceas deșteptător și începuse să-i explice cum funcționează. În mijlocul discursului își coborâse din nou vocea și spusese:

— Circulă un zvon că americanii ar fi ținuți în beciul clădirii aceleia vechi din Piața Martirilor.

Înainte ca Rapp să poată întreba ceva, omul îi pusese ceasul într-o pungă și îl dăduse pe ușă afară. Acela fusese momentul în care Mitch îi observase pe cei doi tipi cu fețe dure și jachete umflate într-o parte. Se îndreptase direct spre hotel, dorind să transmită informația înainte de a fi ridicat și el.

În clipa în care intră pe străduța pe care era amplasat hotelul o luă spre stânga, direcția greșită. Făcu doi pași după care, aparent realizând greșeala, se întoarse și îi văzu pe cei doi stând acolo și privindu-l cu atenție. Rapp continuă să meargă ca și cum nu ar fi observat nimic. Cei doi nu făceau niciun efort să-și ascundă interesul față de el.

Mitch grăbi pasul și, în clipa în care intră în hotel, văzu un nou manager la recepție. Tipul îi aruncă o privire supărată. Omul se temea probabil că hotelul său va fi aruncat în aer din cauza lui. În timp ce urca scările cu viteză, Mitch realiză că nu îl putea învinovăți. Tipul era ca patronii aceia de saloon din filmele western, la care trăgeau toți pistolarii când aveau de încheiat vreo socoteală prin oraș.

Când ajunse în cameră, Rapp se așeză pe marginea patului pentru a-și aduna gândurile, încercând să-și prioritizeze acțiunile. Vânzătorul de electronice se dovedise unica sursă, dar nimic nu garanta credibilitatea informației. Dacă era doar un zvon? Mitch știa că, dacă ar putea discuta mai mult cu tipul, probabil s-ar lămuri. Dar cei doi urmăritori îl îngrijorau. Dacă aceștia urcau chiar acum, pregătindu-se să-i zboare ușa și să-l scoată afară cu forța?

Rapp butonă rapid stația de emisie-recepție și spuse:
— Curly, sunt Moe, terminat.
Adoptarea poreclelor din Cei Trei Nătărăi[11] fusese ideea lui Ridley.
— Sunt aici Moe, care-i treaba?
— Tocmai m-am întors de la piață. Doi tipi m-au urmărit până la hotel.
— Nimic surprinzător. Cum a fost la piață?
— Ca și cum aș fi avut lepră… toată lumea s-a ferit de mine ca de dracu'. Așa cum m-ai avertizat.
— Mda… N-au mai văzut un gringo de mult. Sunt convins că ai făcut senzație.
— Dar am aflat ceva.
Mitch făcu o pauză, încercând să găsească cea mai bună modalitate de a transmite informația pe un canal nesecurizat.
— Îți amintești aseară… când prietenul nostru armean ne-a spus despre problema cu resursele umane.
Pauză, după care:
— Dap… îmi amintesc.
— A menționat o luptă locală… pe teritoriu… într-un țarc.
— Corect. Dă-i înainte.
— Un vânzător… un tip alunecos. Mi-a spus că într-o parte a țarcului, tipii țin ceva la păstrare într-un beci.
— Recepționat. Poți să-mi spui ceva mai mult despre sursă?
— Vinde electronice. Boxe, ceasuri, aparate mici de radio, chestii din astea.
Ridley ceru o descriere detaliată a omului și a chioșcului său, iar Rapp îi spuse tot ce știa. După care Ridley spuse:
— O să transmit informația armeanului, să vedem ce spune și el. Altceva?
— Nu, răspunse Rapp în timp ce dădea draperiile deoparte pentru a se uita pe fereastră.
Cei doi care îl urmăreau se poziționaseră peste stradă de hotel.
— Tipii ăia de care ți-am spus au decis să facă tabără în fața hotelului.
— Nu mă surprinde. Ești sigur că încă vrei să faci asta?
Rapp tocmai se întrebase același lucru. Dar, așa cum obișnuia să spună antrenorul lui de lacrosse, „nu poți înscrie dacă nu șutezi".
— Da, e în regulă. Dacă nu raportez din nou la prânz, fie sunt mort, fie sunt în mijlocul negocierilor.
— Ultima, să sperăm.
— Recepționat. Terminat.

---

[11] *The Three Stooges*, film de comedie lansat în 2012. (n.t.).

Rapp își scoase geaca kaki și intră în baie să-și dea cu apă pe față. Se șterse cu un prosop și își privi reflexia ciobită în oglinda crăpată și prăfuită: avea părul și barba negre și ciufulite, tenul măsliniu și ochii atât de închiși la culoare că păreau aproape negri. Putea să pătrundă în teritoriul inamic fără să atragă nici măcar o privire suspicioasă. Își puse mâna pe cap și încet, cu mare atenție, își pipăi creștetul. Abia putea să simtă lama micuță de metal. Ridley luase o lamă flexibilă de fierăstrău și tăiase curat o bucată de 3 mm lățime și doar 15 mm lungime. Aceasta era acum înfiptă în scalpul lui plin de păr.

Rapp își aminti de cuvintele lui Ridley:

— Știm de la foștii prizonieri că lucrurile astea urmează un anumit șablon. De obicei încep cu o lovitură după ceafă, dar nu întotdeauna. După aceea vei fi aruncat pe bancheta din spate a unei mașini sau în portbagaj, dus undeva, dezbrăcat la piele și apoi mutat de alte câteva ori. Există posibilitatea să nu pui niciodată piciorul în aceeași clădire cu ei. Dar de asemenea… există posibilitatea să fii la două uși distanță. Nu vei ști asta decât dacă reușești să evadezi.

Rapp se privi în oglindă și se întrebă cu voce tare dacă nu cumva înnebunise. Era probabil pentru prima dată când vorbea singur în fața oglinzii. Nu i se mai întâmplase niciodată, nici măcar beat. Și în acel moment avu o viziune. Ar putea să se strecoare ușor pe ușa din spate și să-și găsească drumul înapoi, spre partea cealaltă a orașului. Așa cum îi spusese Ridley seara trecută: „Amice, dacă ți se înmoaie picioarele, nimeni n-o să te judece". În afară de el însuși, desigur. Rapp nu voia să-și petreacă restul vieții așa. Nu ar fi fost ca și cum ar fi făcut o greșeală în mijlocul bătăliei. Ar fi fost ca și cum ar fi ales, conștient, să fugă de pe câmpul de bătălie. Și nu doar să fugă, ci să-și și abandoneze doi colegi în ghearele unei morți cumplite. Mitch se cunoștea suficient de bine ca să știe că un eșec de asemenea proporții l-ar bântui după aceea pentru tot restul zilelor.

Se forță să plece din fața oglinzii înainte de a-și pierde curajul. Verifică din nou fereastra. Cei doi erau încă acolo, împreună cu un altul care supraveghea acum capătul străzii. Rapp își privi arma, care stătea pe noptieră. I se spusese că, pentru a juca rolul la perfecție, va trebui să-și lase pistolul în cameră. Dar ideea nu-i surâdea deloc. Prefera să iasă din hotel în fundul gol decât să își lase arma acolo. În plus, ar fi putut să explice prezența ei foarte simplu: o măsură de precauție. În orașul ăsta toată lumea avea o armă, așa că de ce nu ar lua și el una? Stația de emisie-recepție era un alt lucru vizavi de care trebuia să ia o decizie. Hotărî să o ia cu el. Dacă nu-l ridicau imediat, va putea să o folosească pentru a comunica cu Ridley. Ca o precauție suplimentară schimbă canalul, după care o închise.

Rapp mâzgăli rapid un bilețel pe care îl lăsă pe biroul din colț. Apoi își puse geaca și verifică buzunarele. Totul era acolo unde trebuia să fie. Ridicându-și geaca, își înfipse Beretta la spate, își luă ochelarii de soare, harta și un teanc mare de bani, după care se îndreptă spre ușă. Ezită pentru o fracțiune de secundă, după care își impuse să nu se mai gândească.

— Prefer să ies din scenă luptându-mă, mormăi el în timp ce închidea ușa.

Dacă reușea să supraviețuiască acestei operațiuni, va trebui să-l întrebe pe Lewis dacă vorbitul singur era un simptom de nebunie.

Rapp coborî rapid cele patru etaje până în foaier. În spatele recepției era un tip nou, care părea speriat ca dracu', ceea ce însemna că cineva avusese o discuție cu el. Rapp își continuă drumul ca și cum nu ar fi observat nimic și ieși în soarele arzător cu harta deasupra capului, pentru a se proteja de lumina orbitoare. Se uită în stânga, apoi în dreapta, ca un turist veritabil, prefăcându-se că nu îi observă pe cei doi jihadiști. Cu capul îngropat în hartă, Rapp o luă la dreapta, îndreptându-se spre est, ca și cum ar fi vrut să se întoarcă în piață.

După câtiva pași, sistemul său nervos începu să transmită spre creier semnale de alarmă, unul mai frenetic decât celălalt. Vorbea din nou cu el însuși, dar de data aceasta în tăcere. Conștientul vorbea acum cu subconștientul, ca un jocheu care vorbește cu armăsarul său în timp ce se îndreaptă spre linia de start. Încet, ușor, repetă el de câteva ori. Avu nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol pentru a-și înfrânge pornirea de a fugi, întipărită de antrenamentele dure și milioanele de ani de exercitare a instinctului de supraviețuire, ani încrustați în ADN-ul fiecărei ființe umane. În față, Rapp văzu o mașină neagră parcată peste drum. Dimineață, mașina fusese goală. Mitch îl ignoră bărbatul de la volan și intră pe o alee laterală îngustă. Treizeci de metri mai în față, o namilă stătea sprijinită de perete, în fața unui magazin. Avea piciorul stâng plantat ferm pe asfalt și celălalt îndoit și sprijinit de peretele clădirii. Corpul său masiv părea că se odihnește în timp ce trăgea cu nesaț dintr-o țigară. Părea ușor familiar, atât omul cât și pantalonii negri prăfuiți și cămașa albă pătată de transpirație. Rapp se întrebă dacă nu cumva îl văzuse într-una dintre fotografiile pe care i le arătase Ridley.

Cu excepția lui, strada era goală. Supraviețuitorii sângerosului război civil libanez învățaseră să miroasă pericolul, așa că hotărâseră cu înțelepciune să intre în case până la finalizarea spectacolului de dimineață. Pașii din spatele lui Rapp răsunau cu ecou, ca și cum ar fi tropăit pe podeaua de piatră a unei catedrale goale. Se apropiau din ce în ce mai repede. Motorul unei mașini porni, fără îndoială BMW-ul negru pe care-l văzuse deja. Cu fiecare pas, Rapp îi simțea apropiindu-se din ce în ce mai mult. Creierul său trecu în

revistă cu rapiditate cele câteva scenarii posibile, încercând involuntar să găsească o cale de ieșire.

Acum erau atât de aproape, încât Rapp îi putea simți. Uriașul din față își aruncă țigara și se îndreptă de spate. Îi zâmbi lui Mitch și scoase un baston de piele. Prefăcându-se surprins, Rapp scăpă harta din mână și făcu stânga-mprejur ca pentru a o lua la fugă. Cei doi lachei erau exact acolo unde se aștepta să fie: în spatele lui, unul cu arma îndreptată spre capul său, celălalt cu arma țintindu-i pieptul.

Sedanul frână zgomotos lângă ei și, imediat, portbagajul și ușa din dreapta șoferului se deschiseră larg. Rapp știa ce urmează. Închise ochii și încleștă maxilarul exact în clipa în care bastonul de piele îl lovi în ceafă. Rapp se împiedică în față și se prăbuși conștiincios în brațele celor doi tipi cu pistoale. Își îndoi genunchii și își lăsă toată greutatea în mâinile celor doi care se chinuiau acum să-l care. Simți cum namila cu bastonul își pune brațele în jurul lui și-l trage cu forță în sus. Îi smulseră Beretta de 9 mm de la spate și îl aruncară cu capul înainte în portbagajul deschis, după care trântiră capacul cu o bufnitură.

Motorul se trezi la viață și roțile din spate mușcară din stratul subțire de nisip și praf până dădură de asfalt. Vehiculul porni cu o smucitură și Rapp fu aruncat în spate. Deschise încet un ochi și, așa cum se aștepta, se trezi învăluit de un întuneric profund. Capul îl durea puțin de la lovitură, dar nu foarte tare. Nicio umbră de frică nu îi trecu pe față, niciun dubiu prin minte. Doar un zâmbet pe buze când se gândi la prietenul său din copilărie, Cal Berkley, și șarpele lui. Buckeye, șarpele boa al lui Cal, era mândria și bucuria sa. În timpul lunilor încinse de vară, când se plictiseau, obișnuiau să se ducă acasă la Cal și să-l privească hrănindu-și șarpele cu șobolani. Dar într-o zi, Cal se întorsese de la școală și își găsise șarpele mort, cu o gaură imensă în burtă și un șobolan alb însângerat scăldându-se încă în mijlocul mizeriei. Din câte se părea, Buckeye se lenevise și înghițise șobolanul înainte de a-l mesteca. Odată intrat în burta șarpelui, șobolanul își croise drum afară cu colții.

Rapp zâmbi gândindu-se că va face exact același lucru cu nenorociții ăștia. Urma să fie cel mai mare succes al vieții sale. Sau sfârșitul. Teama și îndoiala nu mai aveau loc în mintea lui. Nu mai exista cale de întoarcere. Totul depindea acum de acțiunile sale. Jocul începuse. Urma să coboare în burta bestiei. Singura întrebare era: va fi el capabil să-și croiască drum afară cu colții?

Capitolul 61

Avionul Tupolev Tu-154, aparținând companiei aeriene Aeroflot, primi acordul de a ateriza pe unica pistă operațională a Aeroportului International Beirut. Ivanov își recăpătase atitudinea de brută neînfricată. Avea toată susținea lui Primakov pentru această misiune. Câinii ăștia de palestinieni credeau că au totul sub control, dar, ca de obicei, Ivanov era cu trei pași înaintea lor. Mikhail se învinovățea pentru un singur lucru în toată mizeria asta: de ce nu se gândise el primul să-l elimine pe Dorfman? Toți banii aceia ar fi putut fi ai lui. Cum de ratase o asemenea oportunitate? Probabil fusese orbit de necesitate, în lumea lui, un bancher talentat care știa cum să joace legile pe degete și să ascundă banii cu măiestrie era absolut esențial. Aceasta era o altă problemă de care trebuia să se ocupe. Unde să găsească un alt individ cu astfel de aptitudini? Va trebui să zboare el însuși la Hamburg, de îndată ce-i va livra pe americani lui Primakov. Va avea o discuție cu șeful lui Dorfman, Herr Koenig, și îl va face să înțeleagă că trebuie să instituie niște măsuri compensatorii.

Shvets fusese cel care venise cu ideea. Convinge-l pe Koenig să aprobe câteva credite în favoarea unor firme fantomă înființate de Ivanov în Elveția. Shvets îi explicase că o bancă de o asemenea dimensiune acordă anual sute de milioane de dolari în credite neperformante. Dacă gestiona lucrurile atent, Ivanov putea scoate câteva milioane pe an. Ceea ce deschidea o întreagă arie de posibilități pentru acesta. Ar putea aplica același principiu și cu câțiva dintre noii bancheri din Moscova. În câțiva ani și-ar putea reface averea și chiar câștiga ceva în plus. Shvets ăsta era băiat deștept. Poate prea deștept.

Ivanov îl privi pe Shvets ieșind din cabina piloților și închizând ușa. Adjunctul se așeză lângă el aruncând o privire fugitivă paharului cu vodcă din fața șefului său, incapabil să-și ascundă disprețul.

— Aterizăm într-un minut, anunță el prinzându-și centura de siguranță.

— Bine. Abia aștept să termin și să mă întorc la Moscova.

Shvets se întrebă ce fel de om abia așteaptă să plece dintr-un loc înainte de a ajunge.

Uitându-se pe fereastră, Ivanov întrebă:

— Crezi că l-am putea convinge pe Herr Koenig să vină la Moscova săptămâna viitoare?

— Mă îndoiesc, spuse Shvets scuturând din cap.

— Încearcă, și dacă nu vrea să vină el la noi mă voi duce eu la el. Dar aș vrea să încerc o abordare civilizată mai întâi. Ca de obicei. Doi oameni de afaceri care explorează împreună o oportunitate.

— În unele țări asta se numește șantaj.

Ivanov dădu pe gât restul de vodcă din pahar și se uită încruntat la Shvets. Acesta realiză că Ivanov cel plângăcios dispăruse, înlocuit de Ivanov cel nemilos.

— Mă scuzați.

Ivanov nu răspunse. Văzuse clar cum insolența lui Shvets crește pe zi ce trece, doar nu se întâmpla de ieri de azi. Dar în ultima săptămână aceasta crescuse exponențial. Poate că venise momentul să-l înlocuiască. Întrebarea era cu cine. Sectorul privat duduia de oportunități și SVR-ul nu mai avea, ca altă dată, ocazia de a alege dintre cei mai buni. Poate că nu ar trebui să renunțe la Shvets atât de ușor. O lecție sau două, bine predate, ar putea să-i îmbunătățească atitudinea. Și dacă nu, probabil că va pune pe cineva să-l elimine. Ar fi stupid să-l lase să plece, pur și simplu. Shvets știa mult prea multe secrete.

Avionul ateriză pe pista relativ scurtă și frână imediat. În timp ce se îndreptau spre zona de parcare, Shvets se aplecă spre el și întrebă:

— Care e planul dacă licitația urcă peste 5 milioane de dolari?

Ivanov izbucni în râs:

— Nu va urca.

— Pe ce vă bazați?

— Pe faptul că sunt mai deștept decât câinii ăștia.

Shvets fu intrigat.

— Ce ați mai pus la cale, domnule?

— Să spunem doar că am dat câteva telefoane prietenilor mei din Teheran și Bagdad.

— Și?

— Au fost de acord că ar fi stupid să plătească pentru ceva ce eu sunt dispus să le ofer pe gratis.

Shvets avea îndoieli.

— Sunteți sigur că puteți avea încredere în ei?

Avionul opri în fața unui hangar vechi și ruginit. Ușile erau deschise și lumina pătrundea în interior prin găurile din acoperiș. Sayyed ieși din umbră și făcu cu mâna către avion. Ivanov râse la vederea lui.

— Trebuie să înțelegi două lucruri când vine vorba de Orientul Mijlociu. Primul este acela că toți arabii urăsc evreii. Al doilea este că toți îi disprețuiesc pe palestinieni.

Capitolul 62

Totul dură mai puțin de 5 minute. Portbagajul se deschise și se năpustiră asupra lui. Rapp nu avea cum să-și dea seama câți sunt, estima undeva între doi și cinci. Indivizii îl luară la pumni și palme, după care îl smulseră brutal din portbagaj și îl trântiră la pământ. Mitch încercă să blocheze câteva lovituri, dar acestea veneau din prea multe direcții și, în plus, ideea nu era să le arate cât de priceput era la luptă, ci să joace rolul prostănacului. Așa că începu să țipe și să-i implore să se oprească. Șuturile încetară, într-adevăr, dar numai pentru că brutele începură să-l dezbrace.

Când terminară, Rapp zăcea pe podeaua dură și prăfuită, scâncind. Din câte își putea da seama, se aflau într-o clădire bombardată. Toate hainele și ce mai avea prin buzunare îi fură aruncate în portbagajul mașinii din care tocmai fusese scos. Motorul vehiculului porni, iar șoferul apăsă pedala de accelerație, împroșcându-l pe Mitch cu praful și pietrișul de pe podea. Cei patru care stăteau în jur începură să râdă.

Un al cincilea tip își făcu apariția. Rapp îl recunoscu, era uriașul sprijinit de clădire, probabil un membru de vază al Fatahului.

— De ce faceți asta? Am fost autorizat de guvernul meu să negociez cu voi.

Radih se lăsă pe vine lângă el, ținând în mână Beretta.

— De ce ai nevoie de asta dacă ai venit să negociezi?

Mitch ridică din umeri.

— E un oraș periculos… nu știu.

Radih îi dădu o palmă răsunătoare peste față.

— Minți.

— Îmi pare rău.

— Gura!

— Dar banii…

Radih îl plesni din nou și Rapp începu să scâncească.

— Sunt doar un mesager.

— Și ce ai de oferit?

— Bani. Mulți.

— Câți?

— Un milion de dolari.

Radih izbucni în hohote.

— Cred că te va costa mult mai mult.

— Aș putea să încerc să fac rost de mai mulți…, încercă Rapp.

— Sau poate că te vom vinde și pe tine rușilor.

— Sigur aș putea să fac rost de mai mult.

— Nu-mi pasă de banii tăi. În plus, nu prea pari valoros, nu cred că vom putea scoate cine știe cât pe tine.

Ceilalți încuviințară din cap rânjind. Radih încercă să afle mai multe despre tip. Probabil era un agent junior.

— De ce te-au ales pe tine să negociezi eliberarea ostaticilor?

Rapp ridică din umeri, dar nu răspunse.

Radih îl plesni cu forță, iar altul îi dădu un șut urlând:

— Răspunde!

— Eu m-am oferit. Te rog, nu mă lovi…

— Și de ce s-ar oferi cineva voluntar pentru o treabă ca asta?

Mitch mormăi ceva cu ochii în podea.

— Mai tare!

— Am spus că sunt rudă cu unul dintre ei.

— Rudă? Cu cine?

— Stan Hurley.

— Nu avem niciun ostatic pe nume Stan Hurley.

— Ba da, aveți. Hurley este numele lui adevărat. Probabil că voi îl cunoașteți drept Bill Sherman. De aceea m-am oferit. Te rog, nu mă răni, imploră el. Nu vreau decât să eliberez oamenii ăștia, nu vreau să vă fac niciun rău…

— Ce rudă ești cu acest Stan Hurley?

— E tatăl meu.

Lui Radih nu-i venea să creadă ce noroc căzuse pe capul lui. Poate că Bill Sherman scăpase din ghearele lui, dar Sayyed nu spusese nimic de fiul acestuia. Radih se ridică în picioare:

— Să mergem, le spuse el oamenilor săi. Legați-i mâinile cu bandă adezivă și aruncați-l în portbagaj.

Rapp rămase nemișcat în timp ce palestinienii îi înfășurau încheieturile de mai multe ori. Numără zece ture și observă că indivizii nu se mai sinchisiră să-i lege și gleznele.

— Pot să vă îmbogățesc, oameni buni, spuse Mitch în timp ce era aruncat în portbagajul unei alte mașini.

Capacul se trânti cu putere și motorul se trezi la viață. Habar nu avea unde se află, așa că ocolul de aproximativ 20 de minute prin oraș fu complet inutil. Înainte de a opri însă, Mitch observă că se lăsase liniștea, ca și cum ar fi ajuns într-o zonă rurală. Când portbagajul se deschise din nou, Rapp fu orbit de un soare strălucitor. Aruncă o privire clădirii care arăta ca și cum ar fi stat să se prăbușească. Două matahale îl smulseră din portbagaj și îl trântiră în picioare pe asfalt. Se aflau pe o alee laterală. Clădirile din jur erau

găurite de gloanțe și niciuna nu mai avea ferestre. La două străzi distanță văzu un petec de albastru. Marea. Înainte de a putea observa și altceva, matahalele îl împinseră în clădire, pe niște scări în jos. Imediat fu izbit de un miros pestilențial de canalizare, care aproape că îl făcu să vomite de scârbă.

Holul avea trei metri lățime și camere pe ambele părți. Toate aveau ușile scoase, cu excepția celor trei încăperi din dreapta. Rapp observă că în dreptul lor stăteau două gărzi cu bandane legate la gură. Erau primii oameni pe care îi vedea că încercau să-și ascundă fața, dar apoi realiză că era din cauza mirosului. Tipul de lângă el strigă la gardieni să deschidă prima ușă. Rapp estimă că, dacă își lua un avânt bun, ar putea să spargă zăvorul fără probleme.

— Vă rog, continuă el să implore, sunt doar un analist. Nu pot să fac asta. Nu rezist aici. Vă rog, dați-mi hainele înapoi și lăsați-mă să sun la Washington. Promit că voi face rost de banii necesari.

Cei doi îl aruncară în încăpere ca pe o păpușă stricată. Se rostogoli pe podea, implorându-i să-l asculte. Ușa se trânti cu zgomot și întunericul îl învălui din nou. Mitch începu să se smiorcăie, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare. Dintr-un motiv obscur, încăperea asta mirosea mai bine decât holul, ca și cum ar fi fost dezinfectată cu clor. Își aminti de peisajul văzut pe alee și de peticul de albastru de la orizont. Probabil se aflau în Piața Martirilor, clădirile bombardate și vecinătatea mării se potriveau cu ceea ce văzuse el de pe balcon. Vânzătorul avusese probabil dreptate. Mitch se întoarse pe o parte și începu să caute cu vârfurile degetelor prin păr. Faptul că nu-i acoperiseră capul cu o glugă îl îngrijora. Găsi lama micuță și o băgă în gură, prinzând-o între dinți. Își ridică mâinile în dreptul gurii și începu să taie banda adezivă mișcându-și mâinile înainte și înapoi.

Capitolul 63

Scările din spatele avionului fură coborâte și Sayyed privi soldații în uniformă neagră coborând în șir indian. Numără 30 de persoane. Toți înarmați până în dinți. Toți din forțele speciale rusești. Sayyed nu avea nicio îndoială: cei 30 aveau dublu rol, de insultă și intimidare.

Sirianul își ridică stația de emisie-recepție la gură și spuse:

— Ai avut dreptate.

Vocea lui Mughniyah se auzi imediat înapoi:

— Câți?

— Treizeci de Spetsnaz. Înarmați.

Pauză lungă.

— Voi fi acolo în 5 minute.

Sayyed își prinse stația de centură și privi cum soldații de elită ai Rusiei se aliniază în evantai, pentru a acoperi zona. În cele din urmă apăru și Shvets, apoi Ivanov. Ambii purtau costume și ochelari de soare, pentru a-și proteja delicații ochi moscoviți. În timp ce se apropiau, Ivanov zâmbi, îl strigă pe Sayyed și întinse brațele spre el. Traversă ultimii trei metri cu brațele deschise, de parcă nu s-ar mai fi văzut de mult.

Sayyed nu voia să pară o gazdă nepoliticoasă, așa că își deschise și el brațele și îl întâmpină pe Ivanov cu un zâmbet larg. În ciuda faptului că nu avea deloc încredere în el, rusul era totuși un tip foarte simpatic.

— Assef, prietene, ce mai faci? îl salută Ivanov ridicându-l în brațe ca pe un copil.

— Sunt bine. Mulțumesc de vizită.

Ivanov îl împinse pe agentul sirian și, ținându-l la un braț distanță, întrebă:

— Ce ai pățit la ureche?

Sayyed își atinse cu grijă bandajul:

— Nimic. Un mic accident.

— Dar în afară de asta ești bine?

— Da.

Ivanov privi peste marginea ochelarilor de soare, către hangar și peisajul înconjurător – hangarul bombardat, un avion cu o singură aripă, un altul fără motoare.

— Văd că nu s-au schimbat prea multe în Beirut.

— Lucrurile se așază, e din ce în ce mai bine, răspunse Sayyed arătând cu degetul spre șantierul din jurul terminalului principal. Dar m-am gândit că intimitatea e cuvântul de ordine pentru întâlnirea asta, continuă el arătând spre hangar. Promit, va merita efortul.

— Înțeleg, dar ce e cu prostia asta? Trebuie să concurez acum pentru informație, ca un fermier care licitează capete de bovine?

Cei doi începură să înainteze spre umbra hangarului. Sayyed urmă scenariul pe care i-l dăduse Mughniyah:

— Da… ce pot să spun? Dacă ar fi fost după mine nu s-ar fi ajuns aici. Nu te-aș fi chemat decât pe tine. Dar nu sunt singura voce aici.

— Mughniyah? întrebă Ivanov.

— Da.

— Ți-am spus eu. E în mare dragoste cu fanaticii ăia religioși din Iran, și amândoi știm că nu ei sunt răspunsul pentru o pace durabilă în Beirut.

— Știu… știu, spuse Sayyed bătându-l pe mână pe Ivanov, în timp ce intrau în hangar. Dar am mâinile legate.

— Dar ai fost un susținător avid. Să nu crezi că acest lucru a trecut neobservat, spuse Ivanov scoțându-și ochelarii de soare. Acum, unde sunt americanii ăștia de care suntem toți atât de interesați?

Sayyed arătă spre stânga. În întunecimea hangarului, lângă o camionetă veche și ruginită, se afla un scaun pe care stătea un om cu o glugă pe cap.

— Dar am crezut că vor fi trei…

— Sunt trei, spuse Sayyed. Acesta este doar o mostră.

Ivanov se încruntă.

— Am bătut atâta amar de drum și tu te joci cu mine. Nu-mi place asta, Assef.

— Nu mă joc, minți sirianul. Dar securitatea e foarte importantă. Unul dintre americani e un pește atât de mare că trebuie să fim foarte, foarte atenți.

— Cum îl cheamă?

— Încă nu pot să-ți spun.

— De ce?

— Trebuie să-i așteptăm și pe ceilalți.

Ivanov se uită în jur la spațiul gol. Shvets și comandantul detașamentului Spetsnaz se opriseră înțelept la zece metri în spate, pentru a le oferi intimitate. Unde erau reprezentanții Iranului și Irakului? Întorcându-se spre Sayyed, îl întrebă exact asta.

— Vor veni într-un minut.

Ivanov se uită la ceas și oftă. Instinctul îi spunea că se întâmplă ceva.

— Nu-mi place asta. Nu-mi place deloc. Am un program. Am lucruri importante de care trebuie să mă ocup la Moscova.

— Îmi pare rău, Mikhail.

— Părerile de rău nu au nicio importanță, spuse Ivanov aplecându-se în față pentru a-l privi pe Sayyed în ochi. Când ai venit la Moscova te-am tratat ca pe un prinț. Eu vin aici și ne întâlnim în asta, continuă el fluturându-și mâna spre spațiul aflat în ruină.

— Mikhail, îmi pare rău. Noi nu avem resursele tale.

— Și ai face bine să nu uiți asta. Nu merit să fiu tratat astfel.

— Îmi pare rău, fu tot ce putu să repete Sayyed.

— Dacă îți pare rău încetează cu jocurile și spune-mi cine e peștele cel mare. Și dacă nu te oprești, să știi că voi fi nevoit să încep și eu să mă joc. Poate mă urc în avion și plec înapoi la Moscova. Să te las să-ți desfășori licitația fără mine.

— Mikhail, îmi pare…

— Nu! Nu mai vreau să aud. Dacă ți-ar părea rău mi-ai spune cine e misteriosul american. Dacă nu, eu am terminat aici. Mă întorc și plec imediat.

Mughniyah îi ordonase clar să nu divulge informația până când nu ajunge el, dar Sayyed nu mai avea ce să facă. Nu avea încredere în Ivanov, dar nici nu vedea ce mare problemă ar fi dacă i-ar spune despre Bill Sherman.

— În regulă, te las să arunci un ochi, dar va trebui să te prefaci surprins când va veni Mughniyah. Urmează-mă, spuse el îndreptându-se spre o măsuță pliantă. Se aude că americanul ăsta a fost implicat în unele dintre cele mai delicate operațiuni ale CIA. Inclusiv operațiuni desfășurate pe teritoriul țării tale.

Pe masă erau trei dosare. Sayyed alese unul și i-l înmână lui Ivanov.

Acesta se tot pregătise, în ultimele 24 de ore, pentru momentul adevărului. Se aștepta să vadă un om în carne și oase, dar într-un fel era mai bine că vedea doar un dosar. Era mai ușor să își controleze reacția. Deschise dosarul, privi fotografia polaroid a spionului american și aproape că i se tăie răsuflarea. Dar își ascunse emoția și își înclină capul într-o parte, ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte cine e. Dar știa cu certitudine absolută. El și Stan Hurley își încrucișaseră săbiile la Berlin, cu mulți ani în urmă. Hurley devenise o problemă atât de mare, că într-o noapte își trimisese doi dintre cei mai buni oameni să-l elimine. Niciunul nu se mai întorsese înapoi. Trupurile lor fuseseră găsite a doua zi, plutind pe Râul Spree. După care Hurley dăduse năvală în biroul lui Ivanov, ziua în amiaza mare, și îi pusese pistolul la tâmplă. Apoi îi explicase regulile pe care rusul le știa prea bine, dar alesese cu bună știință să le ignore. Americanii și rușii nu ar trebui să se omoare unii pe alții. Era parte din noul acord de încetare a focului, pus la punct de Nixon și Brejnev la începutul anilor ’70. Americanul îi pusese un căluș la gură, îl legase la ochi și dăduse iama prin dosarele lui.

La final, Hurley îi dezlegase puțin încheieturile și îi șoptise la ureche:

— Ar trebui să fii în stare să te eliberezi în câteva minute. Când eu voi fi dispărut deja, iar tu vei avea două opțiuni. Prima: să începi să strigi ca disperatul și să încerci să mă prinzi. Dacă vei face asta, șefii tăi vor afla că ai lăsat un american să intre nestingherit în biroul tău, să te lege fedeleș și să-ți fure dosarele. Vei deveni o rușine pentru KGB și amândoi știm cât de mult urăște KGB-ul să fie umilit. Cea de-a doua opțiune… ei bine, să presupunem că vei fi suficient de deștept să înțelegi singur.

Ivanov se dovedise suficient de deștept și nu spusese nimănui de ispravă. Tuși în pumn și se întoarse spre Sayyed:

— Am auzit de omul acesta. Ce poți să-mi spui despre el?

Sayyed se gândi că, în acest moment, ar trebui să păstreze câteva lucruri pentru el însuși. Nu putea să-i spună că americanul era cel mai dur, cel mai dement om pe care îl întâlnise vreodată. Nu ar fi ajutat deloc negocierile. Din fericire, sirianul fu salvat de sunetul unor automobile care se apropiau.

Capitolul 64

Hurley se bălăngăni în aer, cu încheieturile legate de cârligul din tavan. Degetele de la picioare i se aflau la câțiva centimetri deasupra podelei. Umerii îl dureau îngrozitor, niciodată nu experimentase o asemenea durere. Era pedeapsa pentru urechea lui Sayyed. Hotărâseră, de asemenea, să-i pună bandă adezivă la gură, dar bănuia că o făcuseră mai mult pentru a opri valul de insulte decât pentru a se proteja de o eventuală mușcătură. Singurul lucru bun era că-l lăsaseră singur. Nu că bălăngănitul din încheieturi era plăcut, dar era cu siguranță preferabil cleștelui pentru unghii și electroșocurilor.

Auzi un zgomot la ușă și deschise ochii. Aceasta se deschise și cineva aprinse lumina. Hurley clipi de câteva ori, înainte de a vedea că e Radih. Liderul Fatah veni spre el și îi suflă fumul de țigară în față. Hurley inhală cu poftă și se gândi că, dacă omul i-ar oferi o pipă, și-ar cere probabil scuze pentru toate lucrurile urâte spuse la adresa mamei sale.

Radih se întinse și smulse banda adezivă de la gura americanului.

— Am o surpriză pentru tine.

— Încercăm furtunul de cauciuc astăzi?

— Nu, ceva mult mai bun.

— Excelent, spuse Hurley cu entuziasm. Abia aștept. Hei… știi lucrurile are pe care le-am spus despre mami…

Înainte ca Hurley să poată termina, Radih îl lovi puternic cu pumnul în stomac.

— M-am săturat de minciunile tale. Te voi face să simți o durere mai mare decât ți-ai imaginat vreodată.

— Perfect, tuși Hurley. Sper că mă vei ucide, pentru că Mughniyah te va ucide și el pentru asta. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să știu că vii cu mine.

— Stai liniștit. Nu te voi ucide, spuse Radih zâmbind. Dar îți voi ucide fiul.

Hurley începu să râdă.

— Ce mama dracului spui acolo?

Radih se întoarse spre oamenii lui.

— Aduceți-l aici.

— Fiul meu? întrebă Hurley. Te-ai smintit de tot! Sau stai, nu cumva vorbești de unul dintre frații tăi, ăia pe care i-am făcut cu mă-ta?

— Da, da... dă-i înainte. Vedem noi imediat cât de dur ești de fapt.

Cei doi se întoarseră cărându-l pe Rapp de subsuori. Acesta își târâia picioarele bolborosind fără încetare despre banii de care ar putea face rost. Văzându-l pe Hurley, Mitch strigă:

— Tati! Nu-ți face griji, te scoatem noi de aici. Washingtonul va plăti pentru eliberarea ta.

Hurley îi aruncă o privire nedumerită și spuse:

— Despre ce pizda mă-tii vorbești? Ți-ai pierdut mințile?

Radih se distra grozav.

— Superb! Ai dreptate. Nu pot să te ucid pe tine, dar pot să-ți ucid fiul. O muie superbă, în stil american, spuse Radih pocnind din degete și arătând spre podea. Aici!

Oamenii săi îi dădură drumul pe podea, la picioarele lui Hurley.

— Mă ocup eu de el, spuse Radih scoțând Beretta americanului din toc. Voi țineți capul tatălui și asigurați-vă că are ochii deschiși.

Cei doi îl lăsară pe Mitch și se poziționară de-o parte și de alta a lui Hurley. Îl prinseră de păr și își înfipseră degetele în pielea de sub sprâncene, trăgând în sus.

— Obligați-l să privească, ordonă Radih băgându-și mâna în părul lui Rapp. Aici, aici!

— De ce faci asta? se văicări Mitch cu voce panicată. Guvernul nostru va plăti.

Radih se aplecă și spuse:

— Va plăti pentru el, idiotule! Tu nu ai nicio valoare.

Apoi se îndreptă de spate și privi spre Hurley.

— Mai ai ceva de spus despre mama? Mai ai și alte minciuni pe care vrei să le scuipi din gura aia murdară?

Hurley nu răspunse.

— Cum de un om ca tine, cu atâtea talente, face un copil atât de prost?

Rapp privi în sus, ascultând doar pe jumătate. Privirea lui era ațintită spre frumusețea de Beretta cu amortizor. Radih o tot flutura înainte și înapoi, băgându-i-o în fața lui Hurley, apoi ațintind-o spre capul lui Rapp. Mitch o privea ca pe o minge de tenis. Degetul lui Radih era pe trăgaci, iar punctul roșu de pe țeavă îi spunea tânărului că siguranța nu e pusă și arma e „fierbinte". Palestinianul se lansă într-un discurs împănat cu insulte. Acum spunea ceva despre mama lui Rapp, femeia care chipurile se culcase cu Hurley. Radih înfipse vârful amortizorului sub nasul lui Hurley și îi ordonă

să implore pentru viața fiului său. În clipa în care Hurley începu să vorbească, țeava armei începu să se rotească înapoi spre Rapp, într-un arc de cerc perfect.

Moment în care Mitch sări. Își tăiase deja banda adezivă din jurul încheieturilor aproape complet. Dar neștiind dacă se va rupe sau nu, decise să-și folosească ambele mâini. Prinse țeava pistolului în timp ce aceasta încă se rotea spre capul lui, după care se ridică fulgerător împingându-și mâinile în sus. Nu voia ca, din greșeală, glonțul să ajungă în pieptul lui Hurley. Când ajunse în punctul cel mai înalt pivotă spre stânga, trecându-și arma pe deasupra capului, prinzându-l astfel în brațe pe Radih. Din această poziție, palestinianul nu se mai putea mișca decât dacă ar fi dat drumul pistolului. Rapp îi trase rapid un genunchi în față. Primul glonț se înfipse inocent în peretele de ciment.

Cu Radih amețit de lovitură, Rapp îi smulse arma și îl lovi cu forță în cap. Lovitura îl puse pe Radih la pământ. Rapp încercă să-și desfacă legătura de la mâini, dar aceasta nu cedă. Ceilalți doi palestinieni începură, în sfârșit, să se miște. Realizând că unul dintre ei ar putea să strige după ajutor, Hurley începu să urle cât îl țineau plămânii, ca și cum ar fi fost lovit cu bestialitate. Mitch făcu un pas în spate pentru a avea un unghi mai favorabil și trase din nou de legătură. Dar ultima fâșie nu cedă nici acum, așa că Rapp aruncă arma în aer, rotind-o, și prinse patul cu ambele mâini. Tipul din stânga era la nici doi metri distanță, când Mitch apăsă pe trăgaci de două ori, ambele gloanțe sfârșind în pieptul bărbatului. Omul se prăbuși la picioarele lui.

Rapp întoarse fulgerător arma spre celălalt tip, care era blocat între Hurley și ușă. Înțelegând că nu va mai avea timp să iasă, acesta se opri și își ridică brațele în aer.

— Împușcă-l, ordonă Hurley răgușit.

Mitch apăsă pe trăgaci și glonțul intră direct în fruntea omului.

— Dă-mă jos… repede, șopti Hurley.

— Și cu el ce facem? întrebă Rapp arătând spre Radih, care începea să dea semne de viață.

— Dă-mă jos mai întâi.

Rapp reuși, în sfârșit, să rupă ultimele fibre care mai țineau legătura și se repezi către Hurley, desfăcându-i legătura. Acesta căzu la pământ, aterizând în picioare. Se clătină o secundă, după care își regăsi echilibrul.

— Dă-mi arma, ordonă el. Și caută în buzunarul drept al celui de-al doilea. Are un cuțit acolo.

Mitch puse arma în mâinile lui Hurley și se întinse să caute cuțitul.

Stan se îndreptă spre Radih, ale cărui brațe începuseră să miște ca și cum s-ar trezi dintr-un somn adânc. Hurley îi înfipse piciorul în stomac și ochii

palestinianului se deschiseră brusc. Americanul se aplecă și îi puse țeava armei în piept. Uitându-se în ochii lui, șopti:

— Ar fi trebuit să mă omori când ai avut ocazia, căcat nenorocit!

După care apăsă pe trăgaci.

Capitolul 65

Două dintre mașini intrară în hangar, iar celelalte trei opriră în față. Toate ușile se deschiseră în același timp și o duzină de oameni înarmați ocupară pista, blocând intrarea în hangar și practic separându-l pe Ivanov de escorta sa de la Spetsnaz. Ivanov îi aruncă o privire extrem de dezamăgită comandantului.

Mughniyah se apropie cu un rânjet încrezător pe față. Patru dintre gărzile sale erau la doi pași în spate.

— Mikhail, bine ai venit la Beirut.

— Ăsta numești tu bun venit?

— Va trebui să mă ierți, nu sunt într-o dispoziție prea bună azi.

— De ce?

— Pentru că tocmai am aflat că ai urzit ceva pe la spate. Din nou.

— Despre ce vorbești?

— Poate ai observat că prietenii noștri iranieni și irakieni nu sunt aici.

— De ce? întrebă Sayyed îngrijorat.

— Pentru că am aflat că Mikhail s-a înțeles cu ei, nu-i așa Mikhail?

Ivanov încercă să râdă fluturând din mână, ca și cum ar fi fost vorba de o farsă.

Mughniyah se întoarse spre Sayyed și spuse:

— A pus capac la 5 milioane. Ceilalți urmau să se retragă și să-l lase pe el să câștige.

— Și ce le-ai făcut? întrebă Sayyed.

— Pentru moment sunt oaspeții mei. O să decid mai târziu dacă îi elimin sau nu.

Ivanov își împreună palmele și râse. Mughniyah se dovedea a fi mult mai deștept decât crezuse el.

— Ai fost mai deștept decât mine, Imad. Și asta nu se întâmplă prea des. Vrei să plec sau vrei să discutăm afaceri? Poate să negociem ceva?

— Nu negociez nimic cu tine. Eu voi spune un preț, iar tu vei plăti.

— Zău? Și dacă decid că nu-mi place prețul?

— Atunci vom avea o mare problemă.

Ivanov încuviință ca și cum ar fi considerat jocul amuzant.

— Dar înainte de asta, continuă Mughniyah, vreau să înapoiezi toți banii pe care i-ai furat din conturile noastre elvețiene.

— Banii pe care i-am furat? urlă Ivanov cu ochii ieșindu-i din orbite. Nu am făcut niciodată așa ceva.

— Ba eu cred că ai făcut.

— Ba dimpotrivă. Eu sunt cel care își vrea banii înapoi de la tine!

— Banii?

— Da, banii mei! țipă Ivanov cu fața roșie ca racul. Banii pe care tu mi i-ai luat. Nu crezi că te-am suspectat încă de la bun început? Niciodată nu l-ai plăcut pe Sharif. Tot timpul te plângeai de prețurile lui. Îi spuneai șobolan și trădător pentru că umfla prețurile…

— Nu l-am ucis pe Sharif, negă Mughniyah cu voce calmă.

— Și de ce te-aș crede?

— Pentru că sunt un om de onoare. Care luptă pentru o cauză… nu un hoț ca tine.

— Onoare! Frumos! Dintre toți oamenii tocmai tu… tu vorbești de onoare? Imad Mughniyah, omul care deturnează avioane civile, răpește profesori de școală, pune la pământ cartiere întregi, pline cu femei și copii… Tu vorbești de onoare? Asta e incredibil! strigă Ivanov scuipând cuvintele.

Mughniyah întinse mâna după armă, dar comandantul Spetsnaz i-o luă înainte și îndreptă țeava pistolului său Markov spre tâmpla arabului. Dintr-odată, fiecare persoană prezentă părea că are o armă.

— Destul! strigă Sayyed. V-a orbit ura, nu mai judecați clar.

— Ești un prost, țipă Mughniyah.

Sayyed se apropie de el și, cu voce joasă, astfel încât să nu fie auzit de altcineva, spuse:

— Iar tu ești lefter. Cum naiba îți vei plăti oamenii săptămâna viitoare? Dar peste două săptămâni? Controlează-te și lasă-mă pe mine să mă ocup.

După care, adresându-se grupului, spuse:

— Toată lumea, lăsați armele jos.

Începu să facă semne cu mâinile și fu nevoit să mai repete îndemnul de câteva ori, până când, în sfârșit, toate armele fură băgate în toc sau îndreptate spre podea.

— Știu sigur că Imad nu a furat banii. Și nici Mikhail nu cred că i-a luat.

— De unde știi? se răsti Mughniyah furios.

— Spune-mi… Dacă ne-ar fi furat banii, de ce ar mai fi venit astăzi aici?

În timp ce Mughniyah cântărea întrebarea, Shvets făcu un pas în față:

— Vă asigur că șeful meu nu are nimic de-a face cu fondurile furate. Săptămâna trecută i-am făcut o vizită șefului lui Herr Dorfman. Peste 50 de milioane au dispărut. Se pare că nu suntem singurele ținte.

Shvets intenționa să scape cu viață de aici, așa că adăugă repede:

— Urmărim deja câteva piste, inclusiv una care conduce către o grupare de crimă organizată din Praga.

— Și vă promit, interveni Ivanov, că atunci când îi vom găsi pe vinovați îi vom face să plătească. Și ne vom recupera banii.

— Mulțumim, spuse Sayyed. Acum, avem ceva foarte important de negociat. Suntem în posesia a trei americani. John Cummins, care a lucrat 4 ani la Moscova și ultimii 4 la Damasc. Un alt tip, relativ tânăr, pe nume Robert Richards… și celebrul Bill Sherman.

Sirianul luă repede dosarul de pe masă și i-l întinse lui Ivanov, oferindu-i o nouă șansă să studieze fotografia.

— Acum, cât e dispus să plătească guvernul rus pentru acești trei oameni?

Ivanov își linse inconștient buzele. Un premiu ca Stan Hurley i-ar garanta practic directoratul. Primakov îmbătrânea și nu mai avea acel instinct de prădător necesar pentru a conduce SVR-ul. Ivanov va putea controla procesul de interogare și va filtra informațiile. El va controla ce dă mai departe și ce nu. Gândul de a ține un nenorocit ca Hurley la păstrare, ca pe un animal exotic, într-un beci dintr-o locație securizată… era aproape prea mult. Își aminti însă că aceasta era o negociere și că nu dispunea de fonduri nelimitate.

— Sunt convins că guvernul meu va fi de acord să plătească până la 5 milioane de dolari pentru cei trei.

— Nu e suficient, izbucni Mughniyah înainte ca cineva să poată procesa oferta.

Începu o discuție aprinsă înainte și înapoi, în urma căreia Ivanov fu de acord să ridice prețul cu alte 3 milioane. Rămaseră câteva minute blocați acolo, în timp ce Mughniyah urla că nu va accepta nimic sub 16 milioane. Ivanov, la fel ca Sayyed, încercă să-i explice că problema fondurilor furate și valoarea spionilor americani erau chestiuni total separate. Ivanov ridică oferta la 10 milioane și tocmai se pregătea să plece, când Mughniyah contracară cerând 14. În mai puțin de 1 minut bătură palma la 12 milioane și toată lumea răsuflă ușurată, în frunte cu Sayyed.

Dar nu erau decât la jumătatea drumului. Mughniyah își voia toți banii înainte să îi predea pe americani rușilor, iar Ivanov nu voia să transfere niciun cent până când nu-l identifica pe Stan Hurley cu ochii lui.

Sayyed rezolvă blocajul întrebând:

— Tu trebuie să suni la Moscova pentru aprobare, corect?
— Da.
— Atunci de ce să nu aduc eu prizonierii? Nu sunt departe de aici. Cât faci tu aranjamentele necesare pentru transferul banilor, eu mă ocup de transportul ostaticilor. Când mă întorc finalizăm tranzacția.
Ivanov, care voia să se îndepărteze cât mai repede de locul acesta oribil și de oamenii aceștia îngrozitori, sări imediat și spuse:
— O idee minunată. Nikolai, continuă el întorcându-se spre Shvets, de ce nu te duci tu cu Assef să aduceți prizonierii?
Ultimul lucru pe care îl dorea Shvets era să părăsească relativa securitate a hangarului și să intre în Beirut. Se gândi o clipă să ceară câțiva Spetsnaz cu el, dar era conștient că Ivanov va refuza. Așa că îl urmă pe Sayyed și oamenii lui. Intrând în mașină se întrebă cât timp va mai putea lucra pentru Ivanov.

Capitolul 66

Rapp găsi cuțitul, îl smulse din pantalonii omului și traversă încăperea. Își luă arma înapoi de la Hurley și o prinse la subsuoară în timp ce-i tăia legăturile de la mâini.
Banda adezivă se desprinse și Hurley mârâi:
— Dă-mi mie arma.
Mitch îi întinse cuțitul:
— Fă-ți rost singur.
Hurley bodogăni puțin dar luă cuțitul.
— Sunt doi tipi pe hol, spuse Rapp trăgând unul dintre cadavre în spatele ușii. Eu deschid ușa, tu încearcă să-l imiți pe Radih. Strigă la ei să vină aici și eu îi pocnesc.
În momentul în care toate cadavrele fură aduse lângă perete, Mitch puse mâna pe clanță. Hurley se ascunse în spatele lui. Mitch încuviință din cap și deschise ușa cu o smucitură. Hurley mormăi ceva despre mizeria din interior și le ordonă celor doi gardieni să intre. Din păcate, doar unul își făcu apariția. Rapp îl împușcă în ceafă în timp ce, cu mâna cealaltă, deschidea ușa și mai larg pentru a-l găsi pe cel de-al doilea paznic. Capătul amortizorului sfârși la mai puțin de 30 cm de nasul omului. Rapp apăsă pe trăgaci și îl împușcă în nas, o ceață rozalie explodând pe peretele holului. Pășind peste trupul acestuia, Mitch se uită rapid în stânga și în dreapta. Holul era gol.

Tânărul trase corpul în încăperea din care tocmai ieșise. Hurley dezbrăca deja primul gardian, scoțându-i pantalonii, cămașa și bocancii. Rapp făcu același lucru cu celălalt gardian și îi spuse lui Hurley să ia și bandana.

— Știi unde ne aflăm? îl întrebă el pe Hurley, în timp ce punea mâna pe stația de emisie-recepție.

— Nu.

— Cred că știu eu. Ai idee unde sunt Bobby și Cummins?

— Bobby ar trebui să fie aici, dar pe Cummins cred că l-au dus la aeroport. Nenorociții încearcă să ne scoată curul la licitație.

— Atunci mergem după Bobby, dar mai întâi trebuie să iau legătura cu Ridley.

Mitch deschise stația, alese frecvența potrivită și apăsă butonul de transmisie. Nu se auzi nimic.

— Aici nu ai recepție, îi spuse Hurley. Trebuie să urcăm la parter.

— În regulă, răspunse Mitch uitându-se în jur. Presupun că și Bobby e dezbrăcat.

— Da… Hai să-i facem rost de niște haine.

Rapp puse mâna pe un alt rând de haine, în timp ce Hurley se apleca deasupra gardienilor și scoase două cartușiere cu câte opt încărcătoare de AK-47. Își puseră bandanele la gură și Rapp scoase capul pentru a verifica holul. Era tot pustiu, așa că ieșiră din încăpere și încuiară ușa după ei. Următoarea ușă era și ea încuiată, așa că Mitch îndreptă Beretta spre yală și trase un glonț. Hurley deschise ușa și înghență. În mijlocul camerei, legănându-se de cârligul din tavan cu o frânghie în jurul gâtului, era Richards.

— Pizda mamii lor de nenorociți, fu tot ce reuși Hurley să mormăie.

Pentru o clipă, Mitch se gândi să intre și să-i verifice pulsul, dar pielea lui Richards era albă ca varul. Era mort de câteva ore bune.

— Să-l luăm cu noi?

— Nu, spuse Hurley scuturând din cap.

Rapp închise ușa la loc, spunându-și că va procesa imaginea mai târziu. O luară la goană spre scări, dar când ajunseră la baza acestora auziră voci venind de sus. Hurley începu să gesticuleze, dar Rapp flutură din mână pentru a-l opri și îl trase sub scări.

— Am o idee, îi șopti el la ureche, punându-i în mână stația de emisie-recepție. Încearcă să iei legătura cu Ridley. Spune-i că eu cred că suntem în Piața Martirilor. Eu o să încerc să ies afară și să pun de-o mică diversiune.

Puse piciorul pe prima treaptă, dar Hurley îl trase înapoi.

— Ce vrei să spui?

— Așteaptă aici. Dacă am dreptate, o să auzi imediat focuri de armă. Cam în 30 de secunde. Acela va fi momentul nostru, spuse el arătând cu degetul spre stație. Tu încearcă să dai de Ridley. Vin imediat.

Mitch își smuci brațul din strânsoarea lui Hurley și o luă la fugă pe scări. Pe la mijlocul acestora se opri și ascultă un moment. Nimic. Apoi auzi sunetul unor picioare târâite pe podea și o voce. Nu-și dădea seama dacă vine de la parter sau de undeva de sus. Se gândi o clipă să se întoarcă la Hurley, apoi se răzgândi. Ar putea folosi Beretta pentru a elimina pe oricine ar fi fost acolo, dar problema era mult mai mare. Se aflau în partea greșită a orașului și erau depășiți numeric. Aveau nevoie de o diversiune.

— Cu toată viteza înainte, mormăi el pentru a-și face curaj.

Înaintă încet cu Beretta într-o mână și mitraliera în cealaltă. Aproape de capătul scărilor, priveliștea se deschise și avu o primă imagine a foaierului micuț de la parter. Numără două persoane, apoi trei. Intrarea principală era baricadată cu saci de nisip, ca și ferestrele din stânga și din dreapta. Teroriștii lăsaseră doar două găuri în saci pentru țevile mitralierelor – exact ceea ce căuta Rapp.

Când ajunse la parter văzu că mai erau încă doi, care dormeau întinși pe podea. Unul dintre fanatici stătea în picioare și se uita printr-o gaură, păzind strada, ceilalți doi stăteau pe niște scaune pliante jucând table. Rapp se îndreptă spre cel care păzea strada și începu să dea din cap, ca și cum ar fi vrut să-i spună cât de mizerabilă era treaba jos. Unul dintre ceilalți începu să înjure în arabă. Din câte pricepea Mitch, omul îi spunea că mai are o oră din gardă. Tânărul zâmbi și ridică Beretta. Avusese 18 gloanțe, acum mai avea 12.

Tipul către care se îndrepta fu prima victimă, un glonț curat de la 3 metri distanță, care intră în ochiul stâng. Cei doi care jucau table – unul primi un glonț în ceafă, celălalt în gura deschisă de uimire. Rapp continuă să înainteze. Era un alt lucru învățat de la Hurley. Când ești în avantaj, profită și nu te opri. Acum era la câțiva metri de cei doi care dormeau. Primul fu eliminat imediat, la al doilea ratǎ cu câțiva centimetri, așa că fu nevoit să tragă și un al doilea glonț pentru a-l ucide.

Șase gloanțe rămase. Mitch aruncă o privire spre stânga. Holul fusese baricadat cu ceva mobilă distrusă. Scările care urcau erau goale. Se îndreptă spre cea mai apropiată gaură în sacii cu nisip și aruncă o privire pe stradă. Așa cum se aștepta, la mai puțin de o sută de metri se afla o clădire similară. Sigur erau în Piața Martirilor. Rapp își aruncă mitraliera pe umărul drept, înfipse Beretta în cureaua pantalonilor și ridică mitraliera gardianului căzut lângă baricadă, apăsând pe butonul de siguranță care deschidea focul automat. Aruncă o nouă privire clădirii de peste stradă. Nu voia să ucidă pe

nimeni acolo, dar voia să le atragă atenția, așa că alese o poziție de la etajul al doilea și apăsă pe trăgaci. Gloanțele întrerupseră liniștea după-amiezii înfigându-se cu zgomot în sacii de nisip de la nivelul străzii și apoi mai sus. Mitch goli cartușiera și aruncă mitraliera la pământ.

Fără să se oprească, se mută la cea de-a doua gaură și ochi cu AK-ul de pe umăr. De data aceasta goli încărcătorul pe toată fațada clădirii, de sus până jos. Cum era de așteptat, în câteva secunde clădirea de peste stradă erupse și ea în focuri de armă. Mitch o luă la goană în jos, spre subsol.

Hurley îl aștepta la baza scărilor.

— Ce mama naibii ai făcut?

— Le-am arătat degetul mijlociu și am creat diversiunea de care aveam nevoie, spuse el grăbit, uitându-se în sus spre parter. Haide! Să ieșim naibii de aici.

O luară la fugă pe scări, dar când ajunseră la parter o matahală în uniformă de camuflaj veni de sus și începu să le ordone să tragă. Hurley arătă spre ușa din spate cu țeava mitralierei și, în clipa în care omul se întoarse să vadă despre ce e vorba, americanul îi înfipse cuțitul în artera carotidă. Sângele țâșni în cascadă, pulsându-i în valuri printre degete.

Hurley îl urmă pe Rapp spre ușa din spate, exact în momentul în care o mașină frână strâns în față, între două grămezi de gunoi. Cei doi bărbați de pe scaunele din față săriră afară, strigând și întrebând ce se întâmplă. Rapp nu îi auzea prea bine din cauza focurilor, dar din moment ce niciunul nu avea arma îndreptată asupra lui, nu erau o prioritate. În definitiv, tot ce voia era mașina lor. Alți doi bărbați ieșiră din spate, un alb și un arab. Ambii păreau ușor familiari, probabil că îi văzuse în fotografiile lui Ridley.

— Crăciun fericit! spuse Hurley apăsând pe trăgaci, punându-i la pământ pe cei doi din față.

Mitch ridică Beretta și o îndreptă spre capul albului din stânga.

— Nu-l ucide pe comunistul ăla mic, strigă Hurley. Dă-i una peste cap și bagă-l în portbagaj. Mă ocup eu de celălalt.

Rapp și Hurley se repeziră spre cei doi, cu armele ridicate.

Hurley îi trase una în tâmplă lui Sayyed. În clipa în care sirianul se prăbuși la pământ, Hurley se aplecă și mârâi:

— Sayyed, prietene… Abia aștept să jucăm „Cine știe câștigă”.

EPILOG

ZÜRICH, ELVEȚIA
(patru zile mai târziu)

Thomas Stansfield stătea pe o bancă în parc și privea în sus, spre clădirea Muzeului Rietberg. Iubea orașul Zürich – lacul, ritmul său unic, frumusețea munților și, mai presus de toate, siguranța pe care orașul o oferea unui om din breasla sa. Orașul acesta, și țărișoara din care făcea parte, reușiseră să stea deoparte în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în ciuda faptului că sunetul luptelor răsuna cu putere de jur-împrejurul granițelor sale. Și în anii care urmaseră, în timpul Războiului Rece, reușise să ofere războinicilor ca el și omul pe care urma să-l întâlnească o oază de liniște, un loc în care să-și poată lăsa garda jos. Nu de tot, dar suficient cât să se bucure puțin de viață și, din când în când, să se întâlnească față în față și să discute oportunități mutual avantajoase sau, cum era acum cazul, să încheie tranzacții vitale.

Stansfield văzu două limuzine negre intrând în parc și se uită la ceas. Întâlnirea va începe la timp, ceea ce era o surpriză frumoasă. Omul pe care urma să-l întâlnească era notoriu pentru faptul că întotdeauna întârzia. Stansfield privi mașinile oprind la 10 metri în spatele celor două autovehicule din anturajul său. Fiecare detaliu fusese agreat în avans, astfel încât să se asigure confortul ambelor părți. Doi bărbați cu paltoane negre și ochelari de soare coborâră din prima mașină. Păreau versiunea est-europeană a celor doi americani care așteptau respectuos la 10 metri în spatele Directorului Adjunct de Operațiuni al CIA.

Un bărbat cu urechile neobișnuit de mari și ochii bulbucați coborî din cea de-a doua mașină și își încheie sacoul albastru, la două rânduri de nasturi. Unul dintre oamenii lui se apropie cu un palton, dar bărbatul mai în vârstă flutură din mână refuzând, ceea ce aduse un zâmbet pe fața lui Stansfield. Petrecuse 6 ani la Moscova. Pentru un rus, cele 15 grade din Zürich erau temperatură de vară. Evgheni Primakov le făcu semn oamenilor săi să rămână la mașină și se îndreptă spre bancă.

Stansfield nu se ridică. Primakov nu se aștepta să o facă. Niciunul dintre ei nu întinse mâna. Erau doi oameni a căror profesie impunea necesitatea de a vedea dincolo de aparențe.

— Mi-ai adus omul? întrebă Stansfield.

— Da. Tu l-ai adus pe al meu?

— Nu așa am agreat.
— Dar ar fi trebuit, spuse Primakov îmbufnat.
— Avem o problemă aici, Evgheni.
— Care?
Stansfield se întoarse pentru a-l privi în ochi.
— Vezi tu, omul meu vrea să se întoarcă acasă. Omul tău, spuse Stansfield clătinând din cap, nu vrea să se întoarcă în Rusia. Ce îți spune asta?
— De unde vrei să știu eu? Nu mi-ai permis să discut cu el.
Stansfield scoase un plic maro din buzunarul paltonului.
— Ți-am făcut un rezumat la telefon. Șeful lui, unul dintre adjuncții tăi, a furat peste 20 de milioane de dolari din banii Federației Ruse și ai cetățenilor ei. Bani care acum stau în diverse conturi împrăștiate prin lume. Cum crezi că ar fi tratat Adjunctul Shvets dacă ți l-am preda?
Primakov nu răspunse la întrebare.
— Evgheni, realizezi că aș fi putut pune problema pe masa Casei Albe, nu-i așa? Ar fi fost adusă în atenția Președintelui, iar tu ai fi fost pus sub acuzare, împreună cu nemernicul acela de Ivanov.
Primakov nu avea dispoziția necesară de a spune mulțumesc, așa că întrebă:
— De ce n-ai făcut-o?
— Pentru că nu-mi place ca oamenii mei să fie răpiți și tratați ca niște cobai în laborator. L-ai adus pe Cummins?
— Da, răspunse rusul întinzând mâna să ia plicul.
— Nu-l primești până nu-mi văd omul.
Primakov făcu un semn unuia dintre oamenii lui și acesta deschise ușa din spate a primei mașini. Cummins coborî cu greu, ajutat de unul dintre bodyguarzi. Era incredibil de slab, dar era el. Stansfield se uită peste umăr și pocni din degete. Una dintre gărzile sale de corp o luă la fugă pentru a-l ajuta.
— Plicul.
Stansfield i-l înmână, iar Primakov îl desfăcu pe loc. Răsfoi cele 20 de pagini din interior și întrebă:
— De unde știu că toate astea nu sunt decât o invenție?
— Verifică! Codurile de acces sunt acolo. Banii se află încă în conturi, m-am gândit să-i folosesc pentru a finanța câteva programe creative.
Primakov se gândi un moment, după care mormăi:
— Mulțumesc.
— Cu plăcere, spuse Stansfield ridicându-se în picioare. Dar fă-mi o favoare, Evgheni. Hai să rămânem la vechile reguli. Tu stai departe de oamenii mei, eu stau departe de ai tăi.

Stansfield se îndepărtă cu celălalt bodyguard pe urmele sale. Se opri în dreptul primului autovehicul pentru a-i arunca o privire de îmbărbătare lui Schnoz, după care se urcă pe bancheta din spate a celei de-a doua mașini. Agentul de pază trânti portiera după el și ocoli mașina, pentru a se urca lângă Directorul Adjunct. De îndată ce ieșiră din parcare, agentul își scoase ochelarii și se întoarse spre el.

— Credeți că a mers, domnule?

Stansfield se uită la Mitch Rapp și spuse:

— Sută la sută.

Rapp întoarse capul spre fereastră, gândindu-se că Hurley confirmase, încă o dată, că e cel mai mare ticălos de pe fața pământului. Ideea de a-i transfera banii înapoi în cont lui Ivanov și a-l pune pe Shvets să depună mărturie împotriva lui fusese de-a dreptul genială. Malefic de genială.

— Ce credeți că se va întâmpla cu Ivanov?

Stansfield se uită în jos și își îndreptă cravata.

— Cred că Mikhail Ivanov va petrece următoarele câteva luni într-un beci, interogat temeinic de SVR.

— Și după aceea?

— Nu va avea cum să nege probele, nu-i așa?

— Nu.

Stansfield încuviință.

— Ești băiat deștept. Prinde-te singur ce se va întâmpla.

Mitch ridică din umeri indiferent.

— O merită. Și Sayyed?

— E mai bine să lăsăm unele întrebări fără răspuns.

Rapp se încruntă. Nu-i plăcea să nu știe.

— Ascultă, spuse Stansfield, nu pot să eliberez un tip ca Sayyed. Se va întoarce și va continua să tortureze oameni, în special oamenii noștri, continuă el clătinând din cap. Tipul va primi ceea ce merită.

— Domnule, sper că vă dați seama că nu-mi pasă de el nici cât negru sub unghie.

— Bine.

— Și Shvets?

— Shvets nu va avea nicio problemă câtă vreme va continua să colaboreze cu noi. În câțiva ani îi vom da drumul și îi vom permite să înceapă o nouă viață.

Înaintară în tăcere timp de câteva minute, după care Mitch întrebă:

— Domnule, de ce ați ținut neapărat să vin astăzi aici? Treaba asta cu garda de corp nu e punctul meu forte.

Stansfield se întreba de ceva vreme când va pune puștiul întrebarea potrivită. Zâmbi în sinea lui și se întoarse spre Rapp.

— Crezi că Stan Hurley e un ticălos?

— Cel mai mare pe care l-am văzut vreodată, domnule.

Stansfield izbucni în râs.

— Deci ești conștient că nu face complimente cu ușurință.

Mitch încuviință.

— Ei bine, să știi că a avut câteva lucruri extraordinare de spus despre tine, la întoarcerea din Beirut. Irene îmi tot spune de aproape doi ani că s-ar putea să fii exact ce ne trebuie, iar în ultima săptămână ne-ai dovedit tuturor asta.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Deci presupun că am vrut să te privesc de aproape, să te cunosc mai bine… și să-ți demonstrez că, în ciuda a ceea ce ai crezut poate când erai în Beirut, aș face orice să-mi recuperez oamenii.

Mitch încuviință. Probabil că Ridley îl informase de cearta lor și furia sa la adresa Washingtonului.

— Acum știu asta, domnule.

— Bun. Acum cred că ar trebui să-ți iei o săptămână de vacanță. O meriți. Nu-mi pasă unde te duci, câtă vreme o iei spre vest. Peste șapte zile te prezinți la raport în fața lui Stan. Am o nouă misiune pentru voi doi.

Rapp fu tentat să întrebe, dar decise că nu vrea să știe. Nu încă. Avea nevoie să-și încarce bateriile.

— Ai idee încotro o vei lua? întrebă Stansfield. În cazul în care trebuie să dăm de tine.

Mitch privi în depărtare, spre munții acoperiți de zăpadă și se gândi la Greta.

— Cred că voi rămâne chiar aici, în Zürich, răspunse el cu un zâmbet larg pe față.

MULȚUMIRI

BEIRUT, LIBAN

Scrisul este, din necesitate, un proces solitar. Din fericire, soția mea, o scandinavă frumoasă și stoică din nordul Minnesotei, înțelege acest lucru. Lysa, ești un partener minunat. În fiecare an, tu ești cea care duce povara acestor termene limită. Chiar și atunci când sunt, fizic, alături de tine, mintea mea e în altă parte… încercând să rezolve întorsături de situații și detalii ale poveștii. Nu am cuvinte să-ți mulțumesc îndeajuns.

Publicarea unei cărți, pe de altă parte, are prea puțin de-a face cu solitudinea. E o activitate complexă și dinamică, în care lucrurile pot să o ia razna foarte ușor. Sunt foarte norocos să am în jurul meu unii dintre cei mai buni oameni din industrie. Sloan Harris și Kristyn Keene de la ICM, Emily Bestler, Sarah Branham, Kate Centrulo, Jeanne Lee, Al Madocs, David Brown și Judith Curr de la Atria, Louise Burke și Anthony Ziccardi de la Pocket Books, Michael Selleck și Carolyn Reidy de la Simon & Schuster și întregul departament de vânzări… oameni buni, sunteți uimitori. Mi-ați publicat douăsprezece romane unul după altul, majoritatea pe parcursul celei mai tumultuoase perioade din istoria industriei noastre, și ați reușit să faceți fiecare lansare mai bună decât precedenta.

Pentru Lorenzo DiBonaventura și Nick Wechsler pentru faptul că au continuat să împingă bolovanul la deal – nu-mi dau seama cum puteți să o faceți. Prietenului meu, Rob Richer, care mi-a prezentat Beirutul la începutul anilor ’90, lui Ed Schoppman care m-a ajutat cu echipamentul, doctorului Jodi Bakkegard care m-a ținut pe picioare și tuturor celor care au ales să rămână în umbră, mulțumesc. Scuze sincere tuturor celor pe care i-am uitat.

Nu în ultimul rând îți mulțumesc ție, cititorule. Timp de cincisprezece ani mi-am dorit să spun povestea asta. Care a fost istoria devenirii lui Mitch Rapp? Sculptarea și rafinarea acestui roman s-a dovedit a fi una dintre cele mai entuziasmante perioade ale carierei mele de scriitor. Vă mulțumesc pentru susținere și vă doresc lectură plăcută.

virtual-project.eu

ASASIN AMERICAN

VINCE FLYNN

virtual-project.eu

